PAUL-LOUP SULITZER

BERLIK

PAUL-LOUP SULITZER

BERLIN

ROMAN

Versiunea în limba română de DORINA ASA'D

Editura DORANA Braşov 1993

Traducere de DORINA ASA'D

Adresa: Editura Dorana Braşov Director: DIETER DROTLEFF 2200 Braşov, ROMÂNIA Aleea Crîngului nr. 6

Redactor carte: Dieter Drotleff

I.S.B.N. 973-96215-0-3

În memoria tatălui meu şi a mamei mele, care iubeau mult libertatea şi care au luptat pentru ea.

„Nu putem lupta împotriva grindinei şi a ploii, dar o putem face împotriva multor altor lucruri."

ALFRED DOBLIN Berlin Alexanderplatz

PARTEA ÎNTÎI

1

În timp ce traversa Alexanderplatz, descoperi că e urmărită şi de o femeie. Şi totuşi, era multă lume în Alex, ca întotdeauna: dar tocmai prezenţa acestei mulţimi îi liniştise pe urmăritori care reduseseră distanţa, de frică să nu o piardă.

Calmează-te. Dacă ar fi vrut să te aresteze, ar fi făcut-o pînă acum.

Porni pe Karl-Liebknecht, mergînd repede cu pasul ei de alergătoare la patru sute de metri. Purta o geantă sport şi era îmbrăcată cu tricou, jeanşi şi încălţată cu tenişi, aşa cum călătorise la Havana.

Dacă aceşti fraieri vor să meargă, le arăt eu pentru banii pe care-i primesc!

Strada Karl-Marx pornea spre dreapta, dar ea preferă să meargă la stînga, în direcţia pieţii Rosa Luxemburg. Era ora 10 dimineaţa; trecuseră trei ore de cînd coborîse din avion. Cerul ar fi fost aproape albastru fără veşnicul fum gri, deversat de centralele electrice cu cărbuni. Cinci săptămîni, dintre care patru de soare cubanez, fuseseră suficiente: era copleşită de tristeţea funi- ginoasă a Berlinului ei —fiinţă dragă pe care o regăseşti după o absenţă şi pe care o descoperi dintr-odată îmbătrînită de o degradare mai veche, dar pe care nu ai remarcat-o pînă atunci. în timpul minutelor care precedaseră aterizarea avionului Antonov, la aeroportul SchOnefeld, contemplase, în lumina născîndă a zorilor, brazii negri şi lugubrii, nisipurile de la Brandenburg—despre care Kleist scrisese că e ţinutul morţii.

Şi totuşi, îmi place Kleist.

În următoarele două ore făcu aproape cincisprezece kilometri, urmărită mereu de acel cuplu îngrijorător, căruia nu-i înţelegea interesul pentru ea. f

Dar poate că sînt mai mult de doi. Vei vedea că sînt patru—poate chiar cinci sau opt. Nu m-aş mira ca aceşti trei bărbaţi din Volga albastră să fie şi ei urmăritori de-ai mei. Cine dracu sînt aceşti măscărici ?

Nu puteau să fie de la Vopo —nici de la Stasi. *Poliţiştii şi Firma m-ar fi îmbarcat fără fandoseală.*

Atunci cine? KGB? GRU? BND? Poate BVF? sau MAD? şi de ce nu CIA? Dar fetiţo, tu nu eşti aşa de importantă; aşa că, fără grandomanii, bine?

Acum revenise pe Unter den Lin den. Alesese trotuarul de pe t stingă. Trecu pe lîngă Ambasada rusă şi zîmbi cam exagerat unui * soldat al Armatei roşii pe care-l apostrofă în rusă:

— Ce mai faci, mujic? Mănînci mai bine la mine, în Germania decît în stepa ta, nu?

Desigur nu primi nici un răspuns, dar micul soldat roşi. Ea îl depăşea cu un cap. începu să rîdă.

Se vedea poarta Brandeburg. Se vedea şi Zidul. Mikki era undeva de cealaltă parte, driiben. întoarse capul şi o luă spre dreapta, pe strada Klara-Zetkm, apoi ajunse la gara Friederichs- strasse. Leo era acolo, la postul său obişnuit, cu

Trabantul lui galben, pe care-l folosea ilicit, ca taxi, spre a-şi rotunji venitul de sfîrşit de lună.

— Eşti al naibii de bronzată, spuse Leo.

— Şi încă nu mai văzut goală.

— Nu mă fă să visez.

— Condu-mă oriunde, dar fii atent, sînt urmărită, zise ea. Nu ştiu de cine şi nici de ce. Aşa! Urcă spre Prenzlauer.

Leo aruncă o privire nepăsătoare în oglinda retovizoare.

Văd o Volga albastră care ne urmăreşte.

— Asta-i.

— Am vreo şansă să te văd goală ?

— în nici un caz în următoarele ore.

Ea studie cu atenţie posibilitatea de a merge în seara aceea să doarmă la Leo —şi cu Leo. Oare se culcase deja cu el? încearcă să-şi amintească. Nu. *Mă întreb oare de ce; Leo nu arată rău; are mîinile aproape ca Mikki.* îl cunoscuse pe Leo la universitatea Humboldt, cu patru ani în urmă (făcuseră aceleaşi cursuri de economie şi gestiunea intreprinderilor). *Şi apoi, nici nu m-am culcat vreodată cu un bărbos—nici măcar în Cuba. Ar fi o experienţă nouă.*

Trabantul depăşi poarta Oranienburg şi continuă spre est.

Leo o privea în oglinda retrovizoare, întoarsă intenţionat în acest scop. O întrebă:

— Unde, la Prenzlauer Berg?

— Oriunde...

— Dacă aş fi ştiut că va trebui să mă descotorosesc de o Volgă, mi-aş fi luat Ferrari azi dimineaţă. Chiar vrei să scapi de tipii ăştia?

Ea ezită. Permiţînd urmăritorilor să stea în spatele ei ar fi aflat, în final, ce vor. Pe de altă parte însă...

— Să scăpăm de ei, zise ea.

O luară pe strada Dimitroff, trecură pe sub metroul aerian, care, începînd cu piaţa Senefeld circula la suprafaţă, înainte să se reîntoarcă sub pămînt, pe lîngă Pankow—desigur din respect pentru guvernul Republicii democrate.

Leo se angajă pe nişte străduţe întortocheate. Intrară de-a binelea în cartierul Prenzlauer Berg. Clădiri gri pe fond gri, construite în secolul trecut şi, din nefericire, cruţate de bombardamente, se înălţau peste tot în această zonă.

— Leo, cu prima ocazie facem o giugiuleală; pe cuvînt de onoare. Aşa că, nu-ţi plătesc acum. Lasă-mă aici. Hasta pronto.

Sări aproape din mersul Trabantului şi dispăru într-o clădire, cu trei sau patru secunde înainte ca Volga să ajungă în strada Dimitroff. Lăsă pe dreapta scara de piatră care deservea cele cinci etaje şi trecu prin uşa de fier care se încuia noaptea cu trei încuietori pentru a feri casa de căutătorii în gunoaie şi mai ales pentru a păzi bicicletele îngrămădite în curte. Cu sacu-i de sport bătîndu-i pe umăr, traversă în fugă alte trei curţi identice. Şase minute mai tîrziu sărea într-un vagon de metrou.

Nu mai era urmărită—cel puţin aşa spera.

Mikki. Numai pe Mikki îl avea în cap. îi lipsea aşa de tare, că-i venea să urle.

Către ora 2 a după-amiezii ajunse în preajma unui depozit din cartierul Köpenick. Era aproape sigură că nu mai era nimeni pe urmele ei. Zări o altă Volgă, dar aceasta avea un girofar şi era verde închis.

M-aş mira să fi avut timp să o revopsească.

Un lacăt cu cifru încuia poarta metalică. Compuse numărul din şase cifre şi intră închizînd în urma ei. Acolo, în curte, camionul Skoda a lui Bodo era pus în faţa intrării. Şi această intrare avea lacăte în trei locuri. Numai dacă dinamitai uşa puteai intra, dacă nu ştiai cifrul. Ea însă,[1] ştia unde se găseau cheile de rezervă: într-o cutie, în paraşocul camionului. Deschise, intră şi reîncuie în urma ei. Depozitul era pe trei sferturi plin cu o grămadă surprinzătoare de piese de schimb, cu folosinţe multiple. Puteai găsi acolo de la piese de maşini de spălat pînă la motoare de camion, toate printre numeroase ţevi. Biroul-apartament era înclinat, la doi metri de sol, pe un mezanin de grinzi metalice, la care se ajungea pe o scară. Se căţără pe scară, traversă micul birou şi ajunse într-un dormitor- cameră de zi de aproximativ trei metri pe patru.

— Bodo?

Linişte. Intră în baie.

Sper că nebunul ăsta nu a schimbat nimic important în micile lui aranjamente.

Bun! Cabina duşului, chiuveta şi scaunul WC-ului erau toate la locul lor. închise uşa de sticlă a cabinei, luă măciulia duşului, o deşurubă de două ori la dreapta, trase desfăcînd-o o jumătate de centimetru, auzi un declic, o înşurubă o dată, dar la stînga. Acum vorbea în măciulia-telefon.

— Bodo?

Nici un răspuns. Trebuie că arăt tare tîmpit vorbind unei măciulii de duş, gîndi ea.

— Bodo, eşti acolo?

— Ce părere ai?

Vocea venea de la gura de evacuare, din centrul băii.

Iar mă cuprinde rîsul, ca de fiecare dată.

întrebă:

— Pot să cobor? Trebuie să-ţi vorbesc.

— Faci ce vrei, răspunse vocea arţăgoasă.

— Procedez ca de obicei?

— Da.

— Deci, chiuveta.

— WC-ul, zise Bodo furios.

Apoi tăie comunicarea. Ea ieşi furioasă din cabină şi privi WC-ul. Porţelanul acestuia era puţin ciobit. Desigur, provenea din recuperări mai mult sau mai puţin legale, dar, în afară de cio- bitură părea intact şi fixat pentru vecie în betonul solului. înge- nunche şi, prinzîndu-l cu două mîini, încercă să-l învîrtă într-un sens, apoi în celălalt. încercă să-l ridice, dar nu obţinu nici un rezultat.

Ar fi putut să-mi dea mai multe detalii, tîmpitul ăsta! Sînt sigură că o face intenţionat ca să mă enerveze.

Trase apa la nimereală şi mişcă plutitorul în toate direcţiile sperînd la un nici ea nu ştia ce declic. Nu avu succes nici cu capacul. Se aşeză pe burtă şi examină betonul cu lovituri uşoare de pumn. Nimic! Era gata să-l cheme iar pe Bodo, dar renunţă convinsă fiind că acesta nu ar fi făcut nici măcar efortul să-i răspundă.

Altfel spus, nu am decît să găsesc singură. Bine. Ia să ne gîndim, bătrînico.

încercă să se transpună în mintea lui Bodo, să reconstituie aiuritele meandre ale raţionamentelor lui ordinare—cam tot aşa de uşor de urmărit ca sclipirile lui Bobby Fisher pe tabla de şah.

Tot o să găsesc la urmă; e doar o chestiune de timp.

Se dezbrăcă complet, îşi aranjă hainele într-un şifonier unde se găseau lucrurile lui Bodo himself, secretar general şi membru unic al CCNB, Comitetul central al nebunilor berlinezi. Pe o etajeră se afla o bonetă de baie. O puse pe cap aranjînd-o să-i intre şi ultima şuviţă de păr.

Hai! La treabă!

îi trebuiră şaisprezece minute să descopere că singurul mijloc de a acţiona mecanismul era, în ordine, să tragă apa, să închidă cu putere capacul, apoi, în timp record de trei secunde, să învîrtă WC-ul un centimetru şi. jumătate la dreapta. Panoul de beton dintre cabina duşului şi uşa băii se mişcă, alunecă şi descoperi o deschidere de un metru douăzeci înălţime pe şaptezeci şi cinci lăţime.

Dincolo de ea, un puţ. Acelaşi pe care-l ştia deja. Dreptunghiular, cu scara de lemn pe stînga şi cu scripetele care permitea urcarea sacilor de nisip, pe peretele opus. E)e pe ultima bară a scării se vedea interiorul băii prin oglinda fără amalgam, şi aveai la îndemînă telefonul care permitea legătura cu membrii echipei de supraveghere.

Am uitat să închid cu cheia uşa băii. Se strecură afară din puţ, merse şi trase zăvorul, se vîrî iar în deschizătură, acţionă mecanismul care închidea panoul de beton şi începu să coboare.

Imediat simţi mirosul de subteran. Aerul era umed. Efectul aerului condiţionat nu se simţea decît mai departe. Continua să coboare, într-o obscuritate totală — exista pe undeva un întrerupător ca să ilumineze tunelul, dar ea nu-şi mai amintea precis unde era amplasat. Apoi, întunericul se rări pe măsură ce cobora. Numără barele scării .pentru cazul în care Bodo le-ar fi modificat numărul şi aranjarea,, împins de perfecţionismul lui diabolic. Dar nu: după a şaptezeci şi una atinse solui. Aici se vedea bine: şirul de becuri electrice era aprins. Baza puţului fusese lărgită formînd o primă scobitură unde chiar şi ea putea să stea în picioare (dar casca de baie atingea tavanul); *pariez că, orice ar zice el, a săpat pentru înălţimea mea.*

Această primă scobitură avea un panou cu litere şablon care arăta că te afli în Rockefeller Piaza.

După Rockefeller Piaza urma calea Champs-Elysees pe o distanţă de opt sute de metri, galerie perfect dreaptă, ca un intestin, cu o înălţime de optzeci de centimetri şi o lăţime de şaptezeci, la capătul căreia era fixată o canalizare de plastic. Prin această canalizare treceau cablurile de alimentare electrică, firul telefonului, antena de televiziune cu circuit interior şi conducta de aer condiţionat. Datorită acestui ultim dispozitiv aerul galeriei se împrospăta la fiecare cincizeci de metri prin deschizături prevăzute cu grilaj. Plasticul era răcoros pe sub burta şi sinii goi ai femeii care înainta tîrîş.

Ajunse în piaţa Saint-Pierre (o scobitură de aceeaşi mărime cu Rockefeller Piaza) unde se găsea un şezlong şi un frigider Slava, fabricat în Coreea de Nord. în frigider erau patru sticle de patru mărci diferite: Berliner Kindl, Engelhardt, BUrgerbrau şi Schul- teiss. Bănui că Bodo omisese intenţionat să pună şi o sticlă de Berliner Weisse.

Şi totuşi ştie că pe aceasta o prefer.

Părăsi piaţa Saint-Pierre, porni pe Kurfurstendamm şi ajunse în Trafalgar Square—dar nici aici nu era Berliner Weisse în frigider. Aici se odihni cinci minute. Deşi fusese foarte grijulie în timpul tîrîtului era totuşi plină de noroi, mai ales pe fund, unde se formase o crustă. Prima dată cînd Bodo insistase să se dezbrace înainte de a intra în galerie, crezuse că e doar o glumă şi că acesta dorea să-şi clătească ochii. Asta însemna însă să nu-l cunoşti pe Bodo. Cînd ieşise din galerie, bluza îi era ţeapănă de noroi.

Dincolo de Trafalger Square era Ramblas de Barcelona care se termina cu Waikiki Beach...

... unde se găsea o sticlă de Berliner Weisse. O bău cu o strâmbătură; îi lipsea aceea picătură de sirop de fragi pe care-l prefera asperulei.

— Bodo? Eşti departe?

El nici nu se chinui să-i răspundă deşi, cu siguranţă, o auzise. Ea auzi doar zgomote uşoare de rîcîială continuă.

Orchard Street—din Singapore—era următoarea care se întindea tot pe opt sute de metri. *Sînt absolut sigură că toate aceste străzi sînt egale între ele cu aproximaţie de milimetru.* Parcursese trei mii două sute de metri cînd ajunse în piaţa Jacques Cartier—din Montreal. Era în galerie de aproximativ şaptezeci de minute.

— Bodo? Sînt frîntă.

Nici un răspuns.

Porni pe Copacabana, care era în pantă abruptă. Următoarea scobitură purta numele lui Paul McCartney. Rîcîielile se auzeau acum mai clar.

Dacă e la o mie sau la doisprezece sute de metri de mine, e la capătul lumii.

— Bodo, abia am dormit în avion şi nişte tipi m-au urmărit ore întregi. M-am săturat.

— Sînt ocupat, zise el.

— Pleznesc!

Porni totuşi şi parcurse în toată lungimea Strip Las Vegas. în timpul ultimei ei vizite la Bodo, acest Strip Las Vegas era în lucru. Acum era gata. Se întreba ce nume i-o fi dat scobiturii care era în faţa ei şi ale cărei lumini se apropiau. în scurt timp avu răspuns la întrebarea care şi-o punea: Zur Letzten Instanz, La Ultima Instanţă. Bodo reprodusese însemnul tavernei în minunate litere gotice. în comparaţie cu scobiturile anterioare, aceasta era spaţioasă. în partea dreaptă se întindea pe şase, şapte metri; tavanul era înalt de trei metri şi toată era traversată de un fel de canal vertical prin care trecea o ţeavă.

Fir-ar să fie!

Zări o adevărată instalaţie de duş avînd la bază o podea mobilă. Piaţa Un Ultim Popas mai conţinea şi alte multe lucruri: două cuşete suprapuse, un frigider de trei ori mai mare ca cele anterioare şi cutii de carton. Deschise una: erau provizii.

— Te instalezi aici, Bodo?

— Nu vorbesc cînd muncesc.

— Şi totuşi, acum vofbeşti şi munceşti.

Căzuse iar în cursa pe care ea i-o întindea de aproape douăzeci de ani de cînd se cunoşteau—de la grădiniţă.

— Vorbesc ca să-ţi spun că nu vorbesc, zise el.

— Da, dar vorbeşti.

— Nu-i adevărat.

— Ia gîndeşte-te, Bodo: vorbeşti cînd spui că nu vorbeşti.

— **Tac.** **f**

— Şi vorbeşti şi cînd spui că nu vei mai vorbi.

Din cauza oboselii o cuprinse un rîs nebun, dar şi o frică pe care mereu încerca să şi-o înăbuşe, frica de a rămîne îngropată de vie în acest subteran. Acum era iar în genunchi avansînd în ultima porţiune de galerie. O sută, apoi două sute de metri.

Două sute cincizeci anunța micul panou pus de Bodo. Transpirația care-i șiroia în ochi orbind-o, o făcu să atingă primul din coșurile remorcii înainte să-l poată vedea.

— Pot să mai înaintez, Bodo?

— Faci ce vrei.

Se strecură între sacul cu nisip încărcat în coșul de plastic și peretele galeriei. Repetă operația de nouă ori — de cîte ori erau saci plini. A zecea remorcă era goală ca și următoarele două. Acum însă îl vedea, în sfîrșit, pe Bodo. și el dezbrăcat, doar cu capul acoperit de un fular verde. Era cu spatele și săpa. Săpa cu o viteză halucinantă, golind fiecare lopățică de pămînt în sacul pe care-l ținea cu dinții de o margine.

Ea se așeză. Dacă își înfunda puțin capul între umeri putea să stea destul de comod.

La ultima Instanță

Deodată îi veni să plîngă, dar reuși să se abțină.

— La ce distanță ești?

— Cinci mii nouăzeci și trei de metri, zise el.

Terminase de umplut sacul. îl legă cu o sfoară pe care o tăie
cu cuțitul. Fără un efort aparent, ridică sacul de cincizeci de kilograme și îl puse în spatele lui. Imediat luă altul și începu să sape.

Ea știa că nu se va opri pînă cînd nu va umple doisprezece saci.

— Ai înaintat al naibii de mult de cînd am fost ultima oară.

— Nu mai mult decît de obicei.

Patru metri pe zi, douăzeci de metri pe săptămînă, în afară de sîmbătă și duminică.

— Pînă unde vei săpa?

Nici un răspuns. Privi pieptul putesnic al lui Bodo. incredibila lărgime a dorsalilor, acele perinuțe de mușchi de deasupra șoldurilor și fesele musculoase.

— Știi că ești bine făcut, zise ea.

Imediat izbucni în rîs, încîntată de însăși: și această capcană mai prindea încă; era sigură că Bodo roșise. De altfel, timp de trei secunde el rămase nemișcat.

Apoi, reîncepu să sape în același ritm. Se scurseseră astfel mai multe minute într-o tăcere apăsătoare. El umplu al unsprezecelea sac.

Apoi al doisprezecelea.

Trebuia să fie către ora 5 după-masă.

— întoarce-te pînă la piață, zise Bodo.

în sfîrșit, se întoarse cu fața la ea, cu ochii de un verde fosforescent spre lumină. Nu părea deloc obosit.

— Gudrun, zise el iarăși, pleacă. Mă încurci. Am terminat pe ziua de azi.

— Sînt obosită.

Spunea adevărul: această tîrîre îngrozitoare la care se supusese, luptînd secundă de secundă cu claustrofobia de care suferea, fusese ca o fugă. Fugise spre Bodo ca spre un refugiu. Către cine altcineva ar fi putut merge?

El ridică capul, dar evită privirea lui Gudrun.

— Lungește-te pe saci, zise el.

Ea se execută fără a reuși însă prea bine, să-și lipească corpul ei mare, între sacii de nisip puși pe remorci, și perete.

— Acum voi trece, zise Bodo. Apoi te voi trage. Nu trebuia să vii pînă aici. E cam greu dacă nu ești obișnuit.

Ea nu răspunse. Acum, cînd îl vedea că are grijă de ea, fu cuprinsă de un val de emoţie violentă în care totul se amesteca: confuzia pe care o simţea regăsindu-şi Berlinul, tensiunea ultimelor ore, absenţa definitivă a lui Mikki şi încă multe alte lucruri printre care Zidul.

— Mai bine culcă-te pe burtă, Gudrun.

— Cu nasul în noroi, nu mulţumesc.

Ea ghici ce-l nelinişte pe Bodo: ca să se întoarcă la piaţa Un Ultim Popas, el trebuia să alunece peste ea, pe burtă. închise ochii cuprinsă de oboseală. Niciodată nu se petrecuse nimic între ea şi Bodo.

într-o zi va trebui să mă gindesc de ce nu mi-a venit niciodată ideea să mă culc cu el pe care-l cunosc din copilărie, deşi m-am culcat cu destui bărbaţi (care nu-l echivalau) din nici un punct de vedere).

îl simţi cum înaintează peste ea, pe burtă, în timp ce spatele lui atingea plafonul galeriei. Timp de vreo două minute lăsară impresia unui cuplu îmbrăţişat. Bodo gîfiia. Nu de oboseală, ci din alte motive care erau tot mai clare. Transpiraţiei galeriei i se mai adaugă o alta, de origine umană, care avea miros marin. Şi totuşi, trecu.

— Agaţă-te de saci.

îl văzu derulîndj funia lungă care servea la trasul remorcii. Extremitatea liberă o fixă de cîrligul pe care-l instalase în acest scop. Convoiul se puse în mişcare cu viteza constantă de o sută cincizeci de metri pe minut.

Ajunseră la scobitura Un Ultim Popas. Bodo punea deja în funcţie releul sistemului cu cîrlig destinat evacuării nisipului pe toată lungimea tunelului.

Ea se ridică pentru că acum o putea face.

— La ce adîncime sîntem?

— Aproximativ treizeci şi unu de metri.

Gudrun fu cuprinsă de un val de panică. Tunelul de patru mii opt sute şi ceva de metri pe care trebuia să-l parcurgă iar pentru a ajunge la suprafaţă, îi părea îngrozitor de îngust: ca urechea unui ac. Oare cît timp ar putea supravieţui ea şi Bodo dacă, dintr-un motiv oarecare, s-ar întrerupe sistemul de ventilaţie? Fără să mai vorbim în caz de surupare. Se mai întîmplase de cîteva ori şi ştia că ultima dată Bodo muncise vreo douăzeci de ore să redeschidă galeria în care era prizonier.

Bodo telefonă, chemîndu-şi paznicii, asigurîndu-se prin cuvintele convenite că în preajma depozitului şi pe strada Köpenick totul era normal. Spuse:

— Da, doamnă Pflugbeil, chiar astă-seară voi veni să vă repar televizorul.

Apoi închise. Remorcile cu sacii de nisip erau gata. Pentru prima oară îşi încrucişă privirea cu cea a lui Gudrun, dar întoarse imediat capul.

— Cine erau tipii care te urmăreau?

Iată deci, că, aşa ca din întîmplare, auzise totuşi şi reţinuse ceea ce-i spusese ea mai înainte.

— Nu ştiu.

Dar nu era vorba de cine ştie ce demnitari dorind să-i fure ceva sau să o vîndă la un harem turcesc. Ea bănuia că ar fi vorba de un anume fel de poliţişti avînd legături cu autorităţile. Ca dovadă e ceea ce se întîmplase dimineaţa la aeroportul Schönefeld.

Bodo o întrebă ce s-a întîmplat. Ea începu să-i povestească întîmplarea. El însă ridică o mînă să 0 oprească.

— Lungeşte-te pe ultimul sac. Acum ieşim. îmi povesteşti totul pe drum.

Trasă de cîrlige succesive, încărcătura de pămînt își începu lungul drum spre ascensor. Bodo o asculta tăcut pe Gudrun care îi povestea începînd cu călătoria din Cuba.

Bodo avea douăzeci și trei de ani. Era cu două luni mai mare ca Gudrun și cu trei ani mai mic ca Mikki... Nu era nici o legătură de rudenie între ei, doar o întreagă viață comună de amintiri. întreruptă prin plecarea lui Mikki care trecuse drüben, de cealaltă parte a Zidului, cu patru ani în urmă, ca urmare a unor legături misterioase.

Bodo avea cu zece centimetri mai puțin ca Gudrun — se oprea la un metru șaptezeci și cinci, dar atingea suta de kilograme. Nimeni nu-l văzuse vreodată furios pînă la a se bate. Era omul deciziilor îndelung rumegate. O dată însă hotărîrea lui luată, doar un război termo-nuclear l-ar fi făcut să și-o schimbe (Gudrun se îndoia și de asta). Terminîndu-și studiile secundare o dată cu Gudrun, el refuză să meargă la Universitate. De ce? Așa. Se făcu spălător de geamuri independent. Lucrînd cincisprezece, șaisprezece ore pe zi, timp de doi ani, reuși să adune destui bani ca să-și cumpere un antic camion Skoda, pe care-l făcu ca nou în orele lui libere (știa să facă orice). închiriase depozitul — un spălător de geamuri independent care nu făcea mofturi cînd era vorba de muncă, reușea (cel puțin el reușise) să cîștige pînă la două mii cinci sute de mărci pe lună. Cîștiga triplu cît un muncitor obișnuit, dublu cît un director de combinat.

în ziua cînd a împlinit optsprezece ani i-a anunțat pe Gudrun și Mikki hotărîrea lui: va săpa un tunel spre Vest trecînd pe sub o bună parte a cartierului Köpenick, pe verticala cartierului general al Vopo din Köpenick, pe sub canalul Teltow. Știa absolut sigur unde va ieși. Nu se îndoia deloc de reușită. Tunelul său va măsura cinci mii două sute șaptezeci și nouă de metri lungime. Va...

— Bodo, ești nebun.

— Nu.

Aceasta a fost prima reacție a lui Gudrun.

în timp ce Mikki zîmbea cu acel surîs care o făcea pe Gudrun să se topească. Mikki spusese că a trece în Vest nu mai era chiar așa de greu în noile timpuri. Aproape trei milioane de bărbați, femei și copii din RDG o făcuseră de cînd se născuseră ei trei.

— Și ce dacă?

Privirea liniștită a lui Bodo trecu de la Gudrun la Mikki.

— Bodo, dacă vrei să treci în Vest pot să-ți indic patru, cinci mijloace mai puțin obositoare ca acela de a săpa un tunel de cinci kilometri.

Nu. Bodo nu do'rea. Nu vroia să folosească căi ocolite. De altfel, nici nu ținea prea mult să treacă în Vest. Era o chestie de principiu. îl împiedicau să treacă? Le va arăta că va trece. Chiar dacă va reveni imediat după aceea.

Nu, nu va cere viză. A cere viză înseamnă a cere un favor. El nu cerea favoruri nimănui. Nu avea de ce cere favoruri pentru un lucru așa de simplu ca acela de a traversa cîteva străzi. A cere un favor înseamnă a admite, a oficializa că cineva avea superioritate asupra ta și că era în măsură să-și impună voința. Nimeni, niciodată nu va avea superioritate asupra lui Bodo. Punct final.

— Și cine te va ajuta la săparea acestui tunel?

Nimeni. Bodo își săpa singur tunelul. Nu numai că nu aștepta ajutor, mai mult încă, îl refuza „categoric". Va săpa tunelul într-un ritm de patru metri pe zi, cinci zile pe săptămînă — douăzeci de metri pe săptămînă, o mie patruzeci metri pe an. în cinci ani și șaptezeci și nouă de ore îi va vedea capătul. Sau aproape, pentru că apoi, va trebui să urce săpînd un puț vertical pentru a ajunge la suprafață.

Deoarece va coborî douăzeci și șapte de metri pe o distanță de trei mii nouă sute șase metri, înainte de a coborî și mai mult, cînd va trece pe sub canalul Teltow. Bodo făcuse toate calculele. Era „categoric". Sigur nu greșise. Treizeci și unu de metri vor fi suficienți. Pentru tunelul vertical final avea nevoie de douăzeci și nouă de zile. Plus timpul — fără îndoială vreo cincizeci de minute — cînd va trebui să străpungă solul în locul unde va revedea lumina zilei, driiben.

Bodo studiase și prevăzuse totul. Acesta va fi primul tunel din lume care va începe la primul etaj al unei clădiri (depozitul, în cazul lui). Intrarea tunelului va fi, desigur, secretă.

— Nu veți fi decît voi doi, tu Gudrun, și tu Mikki, care o veți cunoaște. Nimeni altcineva.

încă de a doua zi, cînd va începe să sape, nu va mai lucra ca spălător de geamuri decît jumătate de normă, de la șase dimineața, la ora unu a după-amiezii. Apoi va veni la depozit, va mînca ceva și hop!, în fiecare zi a săptămînii va săpa de la ora 2 la 6 seara, niciodată mai tîrziu — chestie de principiu, „categoric". Un metru pe oră. De la ora 6 la 8 seara va evacua debleul. Sîmbăta și duminica vor fi pentru amenajarea tunelului, alimentarea cu electricitate, apă, aer, punerea liniilor telefonice și a cablului circuitului interior de televiziune.

— A ce?!

A circuitului de televiziune. Nu-i clar? Doar nu va risca să iasă din tunel și să dea nas în nas cu polițiștii sau cu oamenii securității — sau cu oricine altcineva prea curios. în tunel va primi imagini din împrejurimile depozitului, a curții acestuia și a interiorului lui. Acest depozit de supraveghere va completa sistemul de paznici...

— Cine mai sînt și acești paznici ?

Dna Pflugbeil, Dna Naffke și Dna Roswitha Plucke care la cei șaizeci și nouă de ani ai ei era minora brigăzii. Plus Dna Beck și tînăra văduvă Lembke (șaizeci și trei de ani pe muchie), care au fost desemnate ca înlocuitoare în caz de deces al unuia din paznicii titulari. Paznicii erau doamne bătrîne care-și petreceau timpul în fața ferestrei supraveghind deplasările din cartier. O mașină a poliției și mai ales un detașament de atac nu putea să treacă neobservat. Imediat va fi dată alerta. Făcuse un contract cu ele: în schimbul acestei supravegheri el va întreține grupul lor sanitar, le va face cumpărăturile sîmbăta și le va repara orice va fi stricat.

Durata contractului era pe cinci ani și șaizeci de zile.

— Și dacă te trădează?

— Ele nu știu că sap un tunel și apoi, cine le va mai repara televizorul ?

— Și dacă tunelul se surupă?

— Nu.

— Nu poate să se surupe?

— Poate, dar nu în întregime.

— Și dacă te îmbolnăvești?

— Nu.

— Și pămîntul? Ce va face cu tot acest pămînt?

Mai întîi că nu va fi chiar așa de mult pămînt. Da, per totalul celor cinci ani și șaptezeci și nouă de zile, da, desigur. Dar zilnic, nu. Nici măcar patru metri cubi pe zi. Ascensorul va urca sacii la etajul depozitului și, de aici, pămîntul va fi golit pe platforma camionului său.

Și Bodo va vinde pămîntul. Cu toți acești oameni care-și construiesc case particulare și cu penuria de pămînt, sigur va cîștiga bani pe el. Aproape tot atît cît ar cîștiga dacă ar spăla geamuri după-masă.

— Crezi că ai prevăzut tot, Bodo?, întrebă Mikki.

Da, aşa credea Bodo. Categoric prevăzuse tot.

Imposibilul Bodo, cu părul lui şaten deschis care se bucla pe ceafa puternică. Gudrun nu-şi amintea să-l fi auzit vorbind aşa de mult în cei optsprezece ani de frecventare neîntreruptă. De cînd erau ei toţi trei împreună, ore şi ore zilnic, încă din cea mai fragedă copilărie, ea şi Mikki'erau cei care vorbeau. Bodo asculta, aproba.

Uneori i se întîmpla chiar să şi surîdă, dînd din cap. De cîteva ori — miracol! — fusese chiar cuprins de risul nebun al celorlalţi doi. Dar numai uneori, cu atît mai mult cu cît el era cauza acestui rîs nebun. în duminica cînd Bodo le dezvăluise planurile lui, se plimbau toţi trei în Tierpark, la Friedrichsfelde, în grădina zoologică. Asistaseră la o şedinţă de dresaj de şoimi, luaseră o gustare în imensa cofetărie şi contemplaseră leii şi urşii. Mikki nu spusese nimic încă despre propriile lui ambiţii; poate nici nu se gîndise încă să treacă de partea cealaltă. Pe atunci avea douăzeci şi unu de ani. Tocmai îşi procurase pe căi secrete o carte-album, în engleză, intitulată „Lost Berlin" şi care era plină de fotografii ale Berlinului de altă-dată, Berlinul anilor '20 şi '30. Nu că le-ar fi lipsit documentele acelei apoci; găsiseră destule. Dar faptul că această carte era editată în altă parte, drüben, conferea acestui Berlin pierdut o autenticitate deosebită. Printre alte mii de lucruri, toţi trei aveau în comun o dragoste necondiţionată pentru oraşul lor. Oare cîte sute de ore, zile, petrecuseră ei cercetînd aceste clişee? Unter den Linden cu o insulă centrală — evident plantată cu tei; faţada hotelului Adlon, la doi paşi de poarta Brandenburg sau cea a hotelului Excelsior de la Kreuzberg (dar nici unul nu mersese încă la Kreuzberg care era drüben); vitrina sclipitoare, iluminată de Crăciun a marelui magazin Herman Teitz la poarta Hallesch; intersecţia plină de lume dintre Linden şi Friedrichsstrasse; biserica Kaiser Wilhelm pe timpul cînd era întreagă şi părea să domine o insuliţă bătută de valul de maşini, galeria Kaiser cu sticlăriile şi micile ei magazine, şi Alex — mai ales Alex — pe care oamenii din generaţia lor, care vedeau ce devenise, nu prea înţelegeau de ce fusese atît de celebră înainte.

Bodo începuse într-adevăr să sape monstruosul său tunel. Din cele ce ştia Gudrun, nu întîrziase nici o zi de la program. Trei surupături nu l-au încetinit cu nimic. Recuperase timpul pierdut lucrînd noaptea, pierzînd din orele de somn.

Ajunsese la cinci mii nouăzeci şi trei de metri. îi mai rămîneau o sută optzeci şi şase de metri, adică patruzeci şi şase de zile şi jumătate de lucru efectiv, nouă săptămîni, o zi şi patru ore. Plus cele douăzeci şi nouă de zile prevăzute pentru tunelul vertical. Apoi va ieşi într-un punct, drüben, al cărui loc nu-l precizase niciodată.

— Poate voi avea nevoie de mai puţin de douăzeci şi nouă de zile ca să urc în cealaltă parte, zise el. Deja am antrenament.

— Să nu-mi spui că te-ai înşelat.

— Nici nu spun. Evaluez.

Am auzit de toate de la el, gîndi Gudrun; şi iată-l acum evaluînd!

Stătea lungită pe burtă pe primul din sacii de pămînt aliniaţi pe remorca de plastic. Bodo era în faţă asigurînd releul. întrebă:

— Cine erau tipii care fugeau după tine?

— Nu fugeau după mine, mă urmăreau.

— Te-au urmărit pînă aici ?

— în principiu, nu.

— Acesta nu e un răspuns categoric, zise Bodo calm.

— E ceea ce pot spune cel mai bine. îmi pare rău. Mai curios însă e ceea ce mi s-a întîmplat la aeroport.

Şi începu să povestească ciudata aventură de la aeroportul Schonefeld. Sosise aşadar din Cuba, unde petrecuse patru săptă- mîni, deci o lună. Coborîse din avion şi, abia trecută de punctul de control, fu acostată de doi oameni care-i cerură să-i urmeze, ducînd-o într-o cameră. Aici, o femeie poliţist a cotrobăit-o peste tot.

— Şi nu numai în geantă. M-a dezbrăcat în pielea goală şi m-a trecut prin raze X, privind peste tot.

— Aveai ceva la tine?

— Nimic, desigur, cretinule!

Apoi au luat-o cu ei să-i cotrobăie prin bagaje. Pînă aici lucrurile erau aproximativ normale: în Cuba se găsesc droguri. Nu asta le lipseşte: poţi cumpăra kilograme întregi. Nu-i nici o surpriză dacă cineva care vine din Havana e controlat.

Numai că bagajele lui Gudrun, o valiză de plastic albastru şi o geantă mare Adidas, nu mai erau acolo. Dispăruseră. Şi totuşi le văzuse înregistrate la plecare. La sosire însă nu mai erau.

— Bodo, mai mult sau mai puţin, se poate citi pe faţa omului. Ei bine, vrei părerea mea? Cei doi tipi care m-au arestat păreau absolut siguri că în bagajele mele este ceva.

— Şi erau miraţi de dispariţia lor?

— Mai repede nedumeriţi. Şi dezamăgiţi. Aş zice dezorientaţi. Se aşteptau să fie ceva în bagajele mele, erau chiar siguri de asta.

— O chestie aranjată. Cineva a vrut să-ţi pună ceva în valiză ca să fi arestată la sosire. Eşti certată cu cineva ?

— în afară de tice, cu nimeni. Bodo, dar nu-i tot. în timp ce aşteptam autobuzi^ spre Berlin cineva m-a chemat la telefon. Nu şi-a dat numele—era un bărbat—mi-a spus doar că am avut noroc că mi-am pierdut bagajele şi că nu ar trebui să mă întorc acasă.

— Să fi făcut cineva să-ţi dispară bagajele ca să te apere?

Aşa se pare, zise ea. Remorca ajunsese la Waikiki Beach şi

îşi începu drumul pe Ramblas spre Trafalgar Square. Bodo tăcea. Fără îndoială avea o idee precisă asupra identităţii celui care prevenise arestarea lui Gudrun pentru trafic de droguri (sau vreun alt delict tot aşa de grav), la aeroportul de la Schonefeld.

Tata.

Scumpul meu tată, dracu să-l ia.

Gudrun Maria Schnelle. Are aşadar douăzeci şi trei de ani. Nu e născută la Berlin, ci la Potsdam. Fusese gata să devină rivala Măritei Koch la cursa de patru sute de metri plat. Şi ar fi putut chiar să bată recordul lumii la opt sute de metri al cehoslovacei Jarmila Kratochvilova. La şaptesprezece ani se apropia deja de două minute pe această distanţă şi antrenorii şi-o imaginau ajun- gînd la un minut cincizeci şi doi. Brusc însă a abandonat atletismul şi a pus capăt carierei sportive. Motiv invocat: studiile ei de inginerie în organizarea muncii. Despre adevăratul motiv Bodo nu a întrebat-o nimic, dar Mikki da (deşi cunoştea răspunsul). Ea însă l-a trimis la plimbare.

— Te-am întrebat eu de ce eşti ce eşti, Mikki? Atunci taci din gură.

El a surîs

— Tocmai vroiam să-ţi cumpăr un aparat de ras electric. Voi putea însă să fac economii şi-mi pare bine.

— Te rog să taci, Mikki.

Se născuse la Potsdam, dar era din Berlin. Ca Mikki, ca Bodo. Pentru totdeauna. Toate amintirile ei din copilărie erau berlineze. Anii fericiţi de la Littenstrasse. Pe atunci o mai avea pe mama. Era înainte de sinucidere. îl vedea rar pe Scumpul Tată, care pleca dimineaţa devreme şi se întorcea seara tîrziu — cînd se întorcea. Un necunoscut.

Pe atunci încă nu-l ura.

îl cunoaşte pe Bodo la grădiniţă. învaţă să citească amîndoi, împreună, înaintea celorlalţi copii. învaţă deasemenea că există prietenie şi că ea poate deveni, în cazuri rare, un fel de fraternitate. Sînt puţini însă cei aleşi să cunoască astfel de cazuri — niciodată să nu te încrezi în străini, şi toţi ceilalţi sînt străini.

Toţi ceilalţi, în afară de acest băiat minunat, care nu e din Littenstrasse, care locuieşte la dracu în praznic, într-un apartament de opt camere, imens, pe Friedrichsstrasse. Părinţii lui au şi servitori, dă-ţi seama; o nebunie, nu? A apărut într-o zi, înalt, slăbuţ şi frumos cum nu se poate, cu extraordinarul lui surîs batjocoritor, dar călduros. Vagabonda. Ştia tot. De exemplu, că această bucată de zid pe care Gudrun şi Bodo făceau tumbe, era veche de peste şase sute de ani, că era un vestigiu al vechii incinte a Berlinului. Apoi le-a arătat celălalt Zid, lor, care credeau că Zidul existase întotdeauna, şi le dezvăluise că de cealaltă parte, driiben, era tot Berlinul, Berlinul lor, şi că aceea parte interzisă le aparţinea tot atît cît şi Berlinul în care trăiau, şi că, într-o zi, printr-un proces inevitabil, vor recupera totalitatea oraşului lor. Mikki venea şi pleca timp de săptămîni, luni, ani. Era enorm trei ani diferenţă la vîrsta copilăriei. Aproape o generaţie. De la un anotimp la altul însă diferenţa dispare. într-o zi, Mikki îi duce în apartamentul din Friedrichsstrasse. Era adevărat, avea opt camere, un ascensor, două frigidere cît dulapul, doi servitori între care o bucătăreasă. Părinţii lui Mikki nu erau în Comitetul Central, erau artişti. Ea cînta la vioară, el era actor — şi încă celebru. Mergeau „dincolo", amîndoi, aproape oricînd doreau. în ziua cînd Mikki adusese pe Gudrun şi Bodo să viziteze locul unde trăia, ei erau în Brazilia, în Brazilia, donnerwetter! (Lui Gudrun îi plăcea mult să spună donnerwetter, ceea ce însemna aproape fir-ar să fie!).

Mikki era delicat.

Mikki citise toate cărţile. Cel puţin aşa credea Gudrun. Dovada. Ştia să povestească despre istoria bisericii franciscane, Franziskaner Klosterkirche; vorbea despre Thurneisser alchimistul — ce-i un alchimist, fir-ar să fie! — şi de liceul Au Cloître- Gris unde Bismarck şi-a făcut o parte din studii. Mikki merge mai departe în explorarea oraşului. îi face să descopere trecutul în acelaşi timp cu el. Pe atunci însă Gudrun nu o ştia. Uneori plecau toţi trei în zori şi nu se întorceau decît la căderea nopţii. Cine avea grija lor? Părinţii lui Mikki erau la repetiţii sau pe scenă; mama lui Gudrun decădea pe zi ce trecea, se apropia sfîrşitul, iar în ceea ce-l privea pe Bodo, el era orfan, fără tată, fără mamă; îl creştea un unchi ce lucra la tribunal, dar unchiul prefera berea şi spectacolul forbaliştilor de-la Hertha, rolului de educator.

Anii fericiţi. De exemplu, ziua aceea, de fapt cele două zile (dormiseră pe un loc, sub cerul liber) petrecute la scăldat pe malul sud-vestic al rîului Muggel See, malul mai puţin frecventat de berlinezi.

Cum să nu-şi amintească de această expediţie? Bodo îi lăsase: plecase să-şi repare cadrul bicicletei. Numai Mikki a însoţit-o. Ajunseseră amîndoi în faţa casei din Littenstrasse. Era groaznic de tîrziu.

— Mai bine să urc cu tine, zise Mikki. îi voi spune mamei tale că întîrzierea trebuie să mi-o impute numai mie — *felul acesta al lui de a vorbi şi de a folosi cuvintele nemaiauzite* — şi că îmi asum toată responsabilitatea.

Aceasta în cazul în care, excepţie rară, mama lui Gudrun n-ar fi fost cu totul doborîtă de amestecul de alcool şi tranchilizante pe care Scumpul Tată i le procura.

Pe casa scărilor miros greu de carne arsă, vecinii ieşind şi pu- nînd întrebări. Gudrun descuie uşa cu cheile ei şi intră în bucătăria faianţată în alb şi verde, Mikki pe urmele ei, şi mama chircită acolo — deja fără păr, fără buza superioară, cu maxilarul larg deschis, răsucit, părînd că arde şi care devenise negru. Mama se stropise cu benzină sau alcool ca să ardă. Ardea încă la foc mic; era încă vie, dar globii oculari i se topiseră. Se încovoaie, se chirceşte tot mai mult. Pînă ajung pompierii e deja moartă în ciuda gestului reflex pe care-l face Mikki aruncînd o pătură pe ea ca să înăbuşe focul. Sinucidere.

„Era de aşteptat, spuneau vecinii. Se ştia de luni de zile că această femeie atît de gemiihtlich şi de frumoasă altă dată. nu mai era în toate minţile".

— Plîngi, Gudrun, plîngi, spuse Mikki. Trebuie să plîngi; nu-i bine să ţii totul în tine. Te rog, plîngi. Dă-ţi drumul, vino în braţele mele, porumbiţa mea. O! Mein Schatz! Vreau să fii supărată, dar să nu urăşti; te implor. Nu judeca cuplul pe care-l formau tatăl tău şi cu ea, din afară. Niciodată nu vom putea înţelege aceste lucruri. Cu siguranţă că tatăl tău nu e aşa de vinovat cum crezi tu. Nu-ţi distruge viaţa urîndu-1. Poate că nu ai dreptate şi, mai ales, nu putem trăi în ura care distruge pe cel ce urăşte.

Apoi, mai tîrziu, luni şi ani mai tîrziu, acelaşi Mikki cu vocea lui blîndă şi liniştitoare, cu privirea ca aurul, mereu atentă, mereu gînditoare, în care sclipea inteligenţa. Mikki care ajunsese la un metru nouăzeci şi doi înălţime, o liniştea iar pe Gudrun cuprinsă de ură împotriva Scumpului Tată.

— Iată că reîncepi, porumbiţa mea. Nu voi putea niciodată să-ţi smulg această ură. Ţi-e ciudă pe faptul că-ţi dă protecţie, protecţie de care eu şi Bodo beneficiem din plin numai pentru că-ti sîntem prieteni, fraţi. Nu i-ai vorbit de şase ani, cum poţi să ştii ce gîndeşte? Şi dacă te iubeşte? Toate aceste călătorii pe care le-am făcut toţi trei, crezi că ar fi fost posibile fără vizele pe care ne-a ajutat să le obţinem? Şi aceste studii de ingineră pe care le începi în condiţiile cele mai bune posibile? Merg mai departe chiar, Gudrun. S-ar putea să ştie de Bodo şi tunelul lui. Ştie şi nu zice nimic; el e cel care-l protejează...

Şi toate astea puţin timp înainte ca Mikki să-i anunţe că totul este pregătit, că pleacă drüben, că va trece Zidul. Nici pentru Gudrun, nici pentru Bodo, vestea nu a fost o adevărată surpriză. Fără să se fi spus vreun cuvînt, prevăzuseră catastrofa. Ciudat, dar Gudrun era mai puţin copleşită ca Bodo. Bodo nu înţelegea, începuse deja tunelul. Săpa de trisprezece luni. în patru ani calea va fi liberă. Mikki putea să mai aştepte; nimic nu-l grăbea.

— Eşti mai înalt ca mine, Mikki, dar mai slab. Nu? Categoric?

— Categoric, nu, spuse Mikki.

Şi, pentru ultima lor seară, desigur, au mers la taverna din Waisenstrasse, *Zur Letzen Instanz*—Un Ultima Instanţă. Ani de-a rîndul trecuseră prin faţa uşii joase cu ardezie deasupra, care anunţa în permanenţă picioare de porc a la berlinez, fără însă a putea intra. Era un loc interzis pentru copii, un loc negru şi profund, plin de

mistere. Mikki le povestise despre el istorii imaginare şi adevărate, cele imaginare mai adevărate decît cele adevărate, pline de cîrciumari diabolici care îşi asasinau clienţii într-o pivniţă şi pe care îi serveau sub formă de cîrnaţi. în ziua în care, împlinind vîrsta cerută, au pătruns în circiumă pentru prima dată, relativa banalitate a locului i-a dezamăgit puţin. Dar numai la început. Mikki a rîs. Pretinsese el vreodată că ceea ce inventase avea la bază realitatea? El nu minţea niciodată, ei ştiu asta, dar, uneori le mai înfloreşte din plăcerea de a povesti. Dar, Zur Letzen Instanz (numit astfel pentru că era aproape de tribunal şi pentru că se venea aici pentru a bea un ultim pahar de Berliner Weisse înainte de a fi condamnat) adăpostea deja în mintea lor atîtea subînţelesuri şi vise, încît fără a se fi înţeles în prealabil, făcuseră din numele acestui loc parola grădinii lor secrete.

Aşadar, Mikki îi» părăsise. Trecuse drüben fără speranţă de reîntoarcere. Gudrun t îşi terminase strălucit studiile şi obţinuse aprobarea să meargă în străinătate (Polonia, URSS, Bulgaria.
Ungaria, Vietnam şi în cele din urmă Cuba) în calitate de expert în gestiunea şi organizarea muncii. Toate acestea datorită protecţiei Scumpului Tată, trebuia să o recunoască. Bineînţeles că ura ei crescu şi mai mult.

— Dacă nu am fi sub pămînt, înmormîntaţi de vii cu veşnica ameninţare a unei surupări, dacă ar fi soare, flori şi păsări, remorca de nisip ar fi o gondolă şi tu mi-ai cînta o barcarolă, dacă nu aş fi goală cu noroi în gură şi în nări, fără să mai vorbim de orificiile mai intime, aş fi cea mai fericită femeie, zise ea.

— Ţi-e frică, zise Bodo.

— Mor de frică, adevărat. Sînt claustrofobă şi nu am nici o vină.

Tocmai lăsaseră în urma lor piaţa Saint-Pierre (patru metri pe patru) şi înaintau de-a lungul bulevardului Champs-Elysees. Se vedea deja ieşirea. Faptul de a o şti atît de aproape făcea să crească în loc să liniştească spaima lui Gudrun.

— Ar trebui să mergi să-l vezi pe taică-tău în legătură cu tipii care te-au urmărit.

— Mai bine să crăp!

— Foarte bine, zise Bodo cu nepăsarea lui obişnuită.

— Crezi că vor merge mai departe? Vreau să zic că vor încerca să-mi facă mai rău decît să mă închidă pentru trafic de droguri ?

— Nu am spus nimic, zise Bodo.

— Dar o gîndeşti.

Bodo nu răspunse.

— Mulţumesc pentru sfaturi, spuse Gudrun.

— Oricum nu le-ai urma.

— Sigur.

Gudrun aţipi. îşi petrecuse noaptea precedentă în avion, cu genunchii la gură, avînd alături un tip oribil din Leipzig care nu mai termina de vorbit. Cu o noapte înainte, la Havana, seara de adio se prelungise pînă la o oră nesăbuită. Pe scurt, dormise vreo trei, patru ore în două zile şi jumătate. Nu mai putea. îi venea în minte o remarcă de-a lui Mikki în legătură cu Bodo. Mikki credea că Bodo cu tunelul lui nu căuta neapărat să treacă driiben: „Cred că dacă Zidul s-ar muta pînă la malul Balticii, Bodo ar fi fericit. îşi sapă tunelul aşa cum alţii se încăpăţînează să ridice cel mai înalt castel de cărţi de joc posibil".

Simţi că e ridicată, transportată. Simţi sub fesele goale contactul rece a ceva metalic. Adormise cu adevărat. Ajunseseră Ia Rockefeller Piaza şi, ridicînd-o ca pe sacii de nisip, Bodo o aşezase pe ascensor.

— Nu mişca.

Sus, o aşeză în cabina duşului şi deschise apa caldă.

— Poţi să dormi în continuare.

Ea se lăsă în voia lui în timp ce o spăla trecîndu-şi mîinile peste ea pentru a o scăpa de kilogramele de noroi de care era acoperită. El facea totul fără a se sinchisi de locul de pe corp pe care-l atingea, curăţînd-o ca pe un copil.

Ea vorbea, dar nu reuşea să deschidă ochii. Se abandonă moleşelii care o cuprinse ştiindu-se astfel răsfăţată. De patru ani—de la plecarea lui Mikki, puţin conta numărul bărbaţilor cu care se culcase—niciodată nu se abandonase astfel. Bodo o scoase de sub duş şi o şterse. O întinse pe patul lui şi o acoperi cu un cearşaf.

— Dormi.

Ultima amintire conştientă pe care o înregistră fu vocea lui Bodo vorbind la telefon cu una din paznicele lui: totul era în regulă; împrejurimile depozitului erau liniştite; nu era nici urmă de cei ce o urmăriseră pe Gudrun Maria Schnelle.

— Dormi.

Ar fi putut să mă sărute măcar pe obraz.

Acesta fu ultimul ei gînd al zilei: un bărbat care să fi fost în acelaşi timp Mikki şi Bodo, amîndoi în una şi aceeaşi persoană. Idealul.

O! Mikki!

2

Deschise ochii şi rămase în nemişcare, Ia pîndă, dar nu auzi decît zgomote îndepărtate. Nu era nici urmă de Bodo lîngă ea. Se sculă şi privi spre pendula cu cuc elveţiană pe care i-o oferise cu şase, şapte ani în urmă, Mikki lui Bodo, pendulă pe care ea nu o putea suferi, dar pe care Bodo o adora. Ceasul arăta ora 6 dimineaţă şi, mult praf.

Zăpăcitul ăsta de Bodo a plecat fără să mă trezească. Sigur spală geamuri pe undeva. Tipul ăsta e nemaipomenit: a avut în patul lui cea mai frumoasă fată din Berlin şi ce a făcut ? A plecat să spele geamuri.

în chicineta-bucătărie, care în afară de o chiuvetă mare mai avea un cuptor şi un reşou de marcă Miele, găsi nişte supă de bob. îşi făcu cafea şi mîncă jumătate din supă. *De fapt, eram moartă de foame.* Nici un mesaj, nici un cuvînt de la Bodo. Numai el putea să fie aşa. Examină locul cu mai multă atenţie. Singura notă fantezistă era un casetofon. în rest, cărţi, între care nici un roman; numai lucruri tehnice, foarte tehnice. Şi un dicţionar englez. Nici un indiciu că a intrat vreo femeie în apartament. Deodată, acest lucru o uimi pe Gudrun: nu-şi amintea ca Bodo să fi avut vreo legătură feminină. Nu-şi amintea să-l fi auzit vorbind despre femei. Şi totuşi, Mikki jurase într-o zi că Bodo era hetero: „e doar discret, asta-i".

Făcu duş, se îmbrăcă şi mai âruncă o privire pe cele două ecrane de control care primeau imagini de la cele cinci camere de supraveghere. Totul era normal afară, în Köpenick.

Pe la opt şi jumătate, după ce făcuse totul pe îndelete (nu avea nici un rost să meargă prea devreme prin Berlin), era gata de plecare.

în acel moment sună cineva.

Soneria venea de la stradă. Manevră telecomanda şi, pe cele două ecrane de control, primi imaginea unei femei. Necunoscuta stătea în faţa porţii celei mari care închidea curtea interioară a depozitului. Nu era femeia care o urmărise în ajun. Cea de acum era mai în vîrstă, vreo cincizeci de ani.

Aceasta privea alternativ camerele îndreptate spre ea. Deşi erau ascunse, era evident că ea ştia unde sînt.

Femeia ţinea în mînă o valiză şi o geantă mare, Adidas.

Bagajele mele!

Gudrun ezita. Mai ezita încă, cînd femeia făcu un gest neaşteptat. Puse geanta şi valiza jos, privi iar drept în una din camerele de luat vederi şi îşi ridică indexul avînd aerul că spune „uită-te ce fac". Scoase din buzunarul de la piept al bluzei verzi o bucată de hîrtie îndoită în patru şi o vîrî în geanta pe care apoi o reînchise.

Imediat apoi se întoarse şi plecă.

Oare de-a ce se joacă?

în cele din urmă, Gudrun coborî, traversă curtea, deschise poarta şi-şi luă bagajele. Strada era pustie în afară de doi copii care se jucau într-o grămadă de nisip sub supravegherea unei fetiţe mai mari ce-i privea de la fereastră. Gudrun observă mişcare la perdeaua altei ferestre: una din paznicele lui Bodo urmărise toată mişcarea.

Urcă din nou în apartament. Valiza şi geanta erau intacte şi nu conţineau nimic care să nu fi fost pus de ea la Havana. Nu i se luase nimic: chaveta, micul cuţit cu lamă convexă şi mîner de sidef inspirat după instrumentul de tăiat trestia de zahăr, era încă acolo, în teaca lui de piele. Era un cadou de la un inginer cubanez cu care petrecuse patru săptămîni şi care ţinuse morţiş să se culce cu ea pînă cînd, lider-maximo, cu barba lui ridicolă încercă să facă acelaşi lucru; ea însă nu s-a culcat nici cu lider-maximo, donner- wetter! *Asta ar mai fi lipsit! Şi unde mai pui că prostul se credea un supermascul!*

în cele din urmă, se hotărî să citească biletul. Scrisul fin şi regulat era cel pe care se aştepta fM vadă. Ultima dată cînd Scumpul Tată îi scrisese era cu patru ani în urmă, după plecarea lui Mikki, dintr-o tentativă de împăcare sau pentru simplul motiv, mai obscur şi mai puţin măgulitor, că crezuse că fără Mikki va fi mai maleabilă.

Biletul venea aşadar de la Scumpul Tată şi spunea: „Să nu mergi acasă la tine. Să nu mergi la serviri poimîine. Vino să mă vezi. E important". Urmau 'trei numere de telefon unde putea fi găsit.

Arse bucata de hîrtie şi îşi schimbă hainele cu unele din valiză.

Să merg să-l văd? Şi mai ce?

Fără să ştie de ce, la plecare, vîrî chaveta în buzunarul blu- zonului de pînză şi luă cea mai mică dintre genţi cu haine de schimb.

Nu avea nici un sentiment că pleacă la război. Chaveta nu era o armă. Cel mult o amintire—pe marginea piscinei de la hotelul Mar Azul, la Havana, inginerul cubanez avea, în slipul bine mulat, un spate interesant. *Dacă acest idiot ar mai fi insistat puţin în loc să mă umfle cu lider-maximo al lui, aş fi putut să mă culc cu el.* Lama cuţitului însă era bine ascuţită pe cele două laturi încovoiate.

Ieşi din metrou la staţia Ernst-Thălman-Park fără să fi remarcat că ar fi urmărită. Noaptea de somn bun o repuse în formă, avea chef să fugă. De altfel şi începu să fugă avînd geanta pe umăr, fixată în bretele. Totdeauna îi plăcuse efortul fizic şi, cursei de patru sute de metri, îi preferase pe cea de opt sute.

Dacă aş fi continuat să practic atletismul, aş fi trecut la cursa de o mie şase sute de metri, poate chiar la cea de trei mii de metri.

Leo locuia pe strada Kriiger. Ajunse la el după ce făcu un ocol prin nord, aproape înconjurînd oraşul pînă la Pankow. Nu credea că urmăritorii ei ar fi putut să se ţină de ea mergînd pe jos. Şi, ca să nu fie filată din maşină, mersese intenţionat pe străzile cu sens unic.

în principiu numai dacă ştiu că merg la Leo.

Ei bine, ştiau. Confirmarea imediată a avu cînd bătu la uşa micului apartament pe care Leo îl împărţea cu alt student. Nu primi nici un răspuns. Era aproape ora 11. La această oră a zilei Leo era, de obicei, acasă, mai ales acum, cu două săptămîni înainte de examenul restanţă.

Tînărul care-i deschise avea nişte ochi frumoşi, albaştri, dar părea încurcat.

— Cum adică, a plecat? zise ea.

Vedea bine că clasoarele şi cărţile lui Leo rămăseseră deschise pe masă. Apoi înţelese; expresia ochilor albaştri era clară.

— L-au arestat, aşa-i?

Da.

Vopo sau Firma.

Stasi.

— Cînd?

Acum o jumătate de oră. în momentul în care ea ieşea din metrou. Curioasă coincidenţă.

— Au spus unde-l duc?

Bineînţeles că nu.

— Mai e ceva?

Vorbiseră de ea. Spuseseră că ea va veni şi că el, studentul, ar face mai bine să nu aibă legături cu ea. După cîteva clătinări şi ridicări de cap, el se hotărî brusc: ducă-se la dracu toţi! Dacă ea vrea să intre... Gudrun se aplecă şi-l sărută pe gură. Era drăguţ. Plecă avînd siguranţa că Leo fusese arestat pentru că ea mergea la el. Simţi cum furia creşte în ea, depăşind frica. Totul îi apărea clar: nu o atacau direct; pentru că Scumpul Tată o proteja—cel mult reuşiseră să-i întindă o cursă la aeroport —, dar îi erau atacaţi prietenii.

Dumnezeule! Bodo!

Numai că habar nu ai în care loc al Berlinului a plecat azi să spele afurisitele lui de geamuri.

în cel mai bun caz, îl putea întîlni peste vreo două, trei ore cînd se .va întoarce la depozit să-şi sape tunelul de Titan.

Cunoştea multă lume în cartierul Prenzlauer Berg. Aici venise să locuiască cînd îşi părăsise tatăl, împărţind doisprezece metri pătraţi cu alte două fete. Trăise aici aproape patru ani—pînă cînd luase doctoratul şi obţinuse primul post la Marzahn, unde rămăsese puţin timp. Nu a fost nevoită să solicite mutarea pentru a părăsi acea periferie îndepărtată şi sinistră; fusese transferată în mod miraculos—cel puţin aşa crezuse la început, că e un mira-col—la sediul VEB Berliner Medizinische Gerätefabrik, cu misiunea de a ameliora randamentul muncii.

Căută prin memorie. Erau cel puţin treizeci la Prenzlauer la care putea cere azil. Rămînea de văzut cîţi din cei treizeci cunoşteau „ei". Fără îndoială pe toţi. înţelesei.« că ceea ce i se întîmpla fusese pregătit cu grijă şi cu mijloace puternice. Alese trei nume. Doi tineri pe care îi cunoştea de mult,

dar a căror nume şi adrese ar fi fost repede descoperite printr-o simplă anchetă.

Şi Trudi.

Dacă au descoperit legătura mea cu Trudi înseamnă că îmi studiază dosarul de un an şi mi-au urmărit evoluţia încă de la grădiniţă.

Erich Brause şi Kristof Hofer. începu cu ei. Primul era pictor, al doilea lucra în administraţie la Grand Hotel pe Friedrichs- strasse. Se duse la Erich care-şi avea atelierul la ultimul etaj al unei clădiri nu prea grozave, cu vedere spre frunzişurile din Humannplatz.

Nu-l găsi nici pe Erich. Atelierul era gol şi cel care-l părăsise în mare grabă nu apucase să închidă uşa care era întredeschisă. Un tub cu culoare purpurie rămăsese deschis şi curgea. Gudrun îl închise.

Nu mai merse pînă în Frierichsstrasse. Un telefon fu suficient: Kris Hofer sosise la ora 8, dar plecase imediat însoţit de doi bărbaţi.

Ai înţeles, Gudrun?

Trudi Theek lucra într-o saună a complexului sportiv, la extremitatea parcului Fridrichshafen, în unghiul format de strada Dimitroff cu calea Lenin. Era o fată de vreo douăzeci şi trei de ani, blondă, nu prea frumoasă, dar bine făcută, cu o înălţime aproape ca cea a lui Gudrun.

Se întîlniseră din întîmplare, pe cînd fugeau pe aleile parcului, în apropierea fîntînii Poveşti cu zîne, inspirată din fraţii Grimm. Privirile lor s-au întîlnit şi şi-au lansat o provocare tacită. Gudrun reuşise cu greu să o întreacă în sprintul pînă la linia imaginară de sosire, în faţa monumentului comemorativ al Brigăzilor internaţionale. Pălăvrăgiseră apoi—bineînţeles despre bărbaţi—după ce-şi traseră sufletul şi-şi comparaseră sînii şi fundurile. Meci nul prin decizie mutuală: sînii lui Trudi erau în avantaj, cu bazinul, atît din faţă, cît şi din spate, Gudrun cîştiga la puncte cu diferenţă mare. „Fără să mai vorbim de faţă. Dacă aş fi bărbat, aş pica pe loc. Chiar eşti ingineră? Vino la saună, îţi fac un masaj pe gratis". S-au revăzut, au decis să se mai întîlnească, dar nu au făcut-o. Prima lor întîlnire fusese cu luni în urmă—în ianuarie.

Gudrun galopă prin parc. Abia avu timp să se ascundă în spatele unui restaurant: tocmai văzuse Volga albastră cu cei trei bărbaţi.

Aceşti mizerabili ghicesc sau îmi cunosc dinainte orice mişcare!

— Mă mai cunoşti?

Trudi o privea din cap pînă în picioare.

— Bineînţeles. Eşti tu, agentul capitalismului şi al imperialismului. Vino.

Trudi o luă cu ea. Doi bărbaţi veniseră să o vadă pe la ora 9 cînd îşi începuse serviciul. O descriseseră pe Gudrun doar cu puţin mai periculoasă decît toate forţele NATO reunite cu Sida.

— Vino. Ştii să fugi, nu?

Acum galopau amîndouă prin subsolul saunei.

O să devin oarbă tot frecventînd subteranele. O să ajung să înaintez doar cu radar cum fac liliecii.

— Unde mergem?

— Nu la mine, zise Trudi. Acolo e iubitul meu şi nu am chef să te vadă —sigur rămîn văduvă. Şi apoi, cu siguranţă că tipii te aşteaptă acolo.

— Mă aşteaptă peste tot. Numai dacă...

Deodată îi veni o idee. Trudi tocmai se strecura pe sub nişte ţevi imense. îi facea semn să o urmeze. Gudrun nu se mişcă. Căută prin geanta care nu o părăsi de cînd plecase din Havana. în cele din urmă văzu sub curea o umflătură bizară.

— Dumnezeule! îţi dai seama?

Gudrun ridică degetul arătător. Trudi reveni şi înţelese mimica lui Gudrun care îşi punea degetul pe buze. Tăie cureaua genţii cu o lovitură de chaveta.

Un microfon minuscul şi o chestie plată, neagră pe toată lungimea şi care trebuia să fie un trasor. Cele două femei îşi împărţiră munca sărind cu picioarele pe cele două aparate pînă le făcură farîme.

— Un Wanze!

Wanze (ploşniţă) se numeau microfoanele împrăştiate din belşug de Stasi.

— Mergem unde vrei. Să o ştergem de aici, zise Gudrun.

Tîrîndu-se pe sub ţevi, ajunseră lîngă o uşă asemănătoare celor de submarin. în spatele ei, Gudrun descoperi un fel de canal. Trudi porni pe el înaintea ei.

De ce mă ajută astfel?

— Unde mergem?

— Dacă ar fi după mine, zise Trudi fugind cu capul strîns între umeri, aş prefera California. M-aş mira însă ca maşina să ţină pînă acolo.

O altă uşă sau mai bine zis o altă deschizătură. Ajunseră într-un bazin care părea fără fund. Era plin cu apă. Pe peretele lui era fixată o scară. Trebuiră să deschidă un grilaj. Apoi, pătrunseră într-o încăpere betonată a cărei singură deschizătură era o uşă de fier. Trudi avea cheia.

Ieşiră afară într-un luminiş cu tei şi tufişuri de dafin, de-a lungul unei ape. Gudrun zări în depărtare silueta familiară a muntelui Klammott—muntele Dărîmăturilor, numit astfel fiindcă era o colină artificială ridicată din dărîmăturile bombardamentelor.

— Maşina e pe aici.

— Aş vrea nişte explicaţii, Trudi

— Mă uimeşti!

Mai ales, să nu fugi.

Chiar şi în mulţimea plimbăreţilor care profitau de blîndeţea acestei toamne, înălţimea celor două le-ar fi făcut remarcate. Mer- seră pînă la un Trabant alb. Trudi scoase o cheie, deschise portiera şi porni motorul.

— Unde dracu mergem? Trudi!

— De unde vrei să ştiu. Eu numai conduc.

— Vrei să-mi explici şi mie?

Trabantul mergea pe strada Botzow, direct spre piaţa Stier- Brunnen. Trudi privea prin retrovizor.

— Priveşte în spatele nostru, Gudrun.

Un Volvo, în aparenţă condus de o femeie.

— Şi?

— E paznicul tău, zise Trudi rîzînd. Din cele ce ştiu. Am fost prevenită că va fi prezentă, dar era inutil, am recunoscut-o imediat. În ianuarie trecut, cînd am făcut întrecerea la fugă, era acolo. Pe bicicletă, desigur. Credeam că ştii—vreau să zic că ştiai că te urmăreşte.

Volvo-ul nu încerca să reducă distanţa care-l separa de Trabant.

— încă tot nu ştiu unde mergem, zise Trudi.

— Fă cum am făcut eu; învîrteşte-te în cerc.

— Am pornit, zise Trudi veselă.

Ajunseră pe calea Lenin, Apoi, în piaţa Lenin cu imensa ei statuie a lui Vladimir Ilici cu aerul de caniş chel.

— Să începem aşadar, Trudi. Această femeie din spatele nostru a venit deci să te vadă.

— La mine acasă. M-a luat din pat. Tocmai mă trezisem, dar i-am deschis totuşi. Mi-a arătat zece mii de mărci şi mi-a cerut să sun la ministerul de interne, M—dracu ştie cum.

— MFS

— Aşa. Mi-a spus să caut eu însămi numărul, în cazul că nu am încredere.

— Normannenstrasse, 22.

— Aşa-i. Fiindcă nu am telefon acasă, am coborît la atelierul de mai jos, am cerut informaţiile şi de acolo numărul ministrului de Interne. Ştii cum se numeşte?

— Erich Mielke.

— Văd că ştii tot. Eşti chiar spioană?

— Ai vorbit cu Mielke la telefon ?

— Nu chiar. Dar un om din anturajul său m-a asigurat că pot să-i acord încredere lui Frau Kutter.

— Opreşte maşina, zise Gudrun. Acum!

Trudi opri mirată. în aceeaşi secundă Gudrun cobori şi fugi spre Volvo, oprit de asemenea patruzeci de metri mai departe. Văzu clar pe conducătoarea care băgase maşina în marşarier pentru a pleca. Un camion însă îi blocă manevra. Gudrun ajunse la portieră şi bătu în fereastră.

— Deschideţi. Vreau să vă vorbesc.

Femeia nici nu-şi întoarse capul. Era aceeaşi care depusese bagajele în faţa porţii depozitului, la Köpenick. Avea vreo patruzeci de ani, o faţă banală, dar părea destul de atletică.

Bine. Gudrun înconjură maşina şi se lungi pe şosea cu şoldul stîng sub paraşocul Volvo-ului. Camionul din spate claxonă, apoi se auzi deschizîndu-se o portieră.

— Veniţi aici, zise femeia.

Gudrun se ridică şi se apropie de fereastra acum deschisă.

— Nu voi răspunde la toate întrebările dumneavoastră, zise femeia.

— Cine vă plăteşte?

— Nu răspund la această întrebare.

— Cine sînt cei care mă urmăresc?

— Nu răspund.

— De ce sînt urmărită?

— Nu răspund.

— De cînd mă urmăriţi? De cîţi ani?

— Nu răspund.

La dracu!

— Cît e ceasul?

— 12:40, zise femeia.

— La ce întrebare vreţi să răspundeţi.

— La aceea care-l priveşte pe prietenul dumneavoastră, Bodo. Nu riscă nimic.'

Camionul blocat «laxonă mai convingător ca prima dată.

— Nu sînt obligată să vă cred, zise Gudrun.

— Puţin îmi pasă, zise femeia. Ar mai fi o întrebare care mi-aţi putea-o pune: ce riscaţi personal?

— Bine, o pun.

Camionagiu] scoase capul pe fereastră şi urlă ceva, claxo- nînd. Sunetul claxonului îi acoperi vorbele.

— Riscaţi să fiţi răpită, sechestrată, apoi, ucisă, zise femeia. S-ar putea să vi se taie cîteva degete sau o ureche, sau o mînă, înainte de a fi ucisă. Sau poate un sîn.

Şoferul camionului încetă să mai claxoneze şi cuvintele îi de- veniră inteligibile. Pe scurt, spunea ce i-ar place să-i facă lui Gudrun dacă ar fi singur cu ea.

— Pentru asta, băiatule, îi spuse Gudrun, ar trebui să ai între picioare altceva decît un vierme tuberculos.

Apoi, o privi pe femeie.

— Şi unde ar trebui să merg ca să scap de cei ce mă urmăresc ?

— Nu răspund la această întrebare, zise femeia. Numai dumneavoastră singură puteţi alege.

Femeia ridică geamul şi privi înainte. Gudrun rezistă cu greu ispitei de a sparge tot, porni spre Trudi şi Trabant, se aşeză.

— Mergem la Potsdam, zise ea.

Ca să meargă la Potsdam o luară pe drumul Oranienburg. Volvoul era la o sută de metri în urma lor, într-o circulaţie fluidă, formată în special din camioane. Cădea un fel de burniţă'fină care lăsa să se vadă colţuri de cer însorit.

Merg la Potsdam, acolo unde — şi bag mîna în foc pentru asta — Scumpul Tată vrea să merg, îşi spuse Gudrun. ìnnebunesc ştiind că-i dau satisfacţie.

Era însă singurul loc la care putuse să se gîndească, pentru că, la Berlin, îşi punea toţi prietenii în pericol.

— Cine ţi-a arătat pasajul subteran de la saună şi locul unde am ieşit, Trudi?

— Kutter.

— Şi ea ţi-a dat şi cheile?

— Da.

— Ţi-a spus ceva deosebit despre mine?

— Că eşti o supra-şmecheră.

Complimentul facu să-i crească cu încă un grad furia lui Gudrun.

Atît sînt de şmecheră, încît nu am observat că de luni de zile, cel puţin din ianuarie, am fost urmărită de o oarecare Kutter.

Şi probabil că nu era singura; poate că mai erau încă o sută cinci zeci pe urmele mele! Sînt oarbă ca o vacă poloneză, ce mai.

— Măcar ai primit cele zece mii de mărci?

— Plătite în avans.

Trudi se întreba ce va face cu aceşti bani într-o ţară unde nu era nimic de cumpărat. Oamenii guvernului găsiseră cu adevărat calea prin care obliga populaţia să facă economii.

Puţin înainte de ora 2 a după-amiezii opriră să pună benzină. Dar mai ales să-i permită lui Gudrun să telefoneze. Bodo ridică la al treilea apel.

Bineînţeles că era bine. Spera să fie la fel şi pentru ea. Voce calmă, placidă. Bodo cel obişnuit. Nu-i puse alte întrebări şi nici ea nu o făcu. Amîndoi se temeau de aparatele de ascultare.

— Asigură-te că nu am lăsat nimic la tine, spuse ea totuşi, ceea ce era un fel de invitaţie să detecteze prezenţa „ploşniţelor" electronice.

ì i răspunse că o va face şi intonaţia vocii arăta că înţelesese recomandarea — de altfel inutilă: Bodo era de genul care-şi verifică pereţii zi şi noapte.

Să meargă de la Friedrichshafen la Potsdam, în linie dreaptă, le-ar fi luat o oră. Cu condiţia însă să treacă Zidul. ìnconjurarea sectorului Occidental prin sud, sau prin nord, aşa cum făceau ele, transforma o simplă plimbare,

într-o călătorie lungă. Depăşiră un convoi militar, format în parte de sovietici, şi traversară canalul Havel. Coborîră apoi iar spre sud. Întîlniră un control rutier al Vopo care le lăsă să treacă.

— Nu era cazul să-ţi deschei cămaşa pînă la buric, Trudi.

— Şi de ce nu ? în timp ce-şi clătesc ochii, nu le mai stă capul să ne examineze actele.

Poliţiştii de la cele două controale fuseseră preveniţi de sosirea lor. Gudrun era convinsă că oricum le-ar fi lăsat să treacă. Ceva din atitudinea poliţiştilor i-o confirma.

Sau am devenit eu paranoică.

Ţara morţii, evocată de Heinrich von Kleist, se întindea de o parte şi de alta a drumului. Un Mercedes înmatriculat la Hamburg le depăşi cu peste două sute de kilometri la oră, sfidînd astfel amenzile care erau totuşi severe.

Şi noi ne tîrîm în Trabant. Parcă am vîsli o barcă putredă şi ne depăşeşte tm yaht. Mi-ar ‹place să conduc într-o zi o astfel de maşină. Măcar o dată, să văd cum e. în una din ultimele scrisori, Mikki îmi spunea că şi-a cumpătat un Mercedes 190.

Mai trecură o dată canalul Havel şi traversară Falkensee. Cîţiva kilometri mai încolo, drumul lor curba spre est pînă la a se atinge cu frontiera. Se vedeau chiar clădirile aeroportului militar de la Galow, în sectorul occidental; un avion american tocmai ateriza.

încă alte două baraje militare, trecute fără dificultate, şi ajunseră la Potsdam. Trudi spuse că mai venise aici o dată, cu un an în urmă, cu unul din cei unsprezece sau doisprezece bărbaţi ai vieţii ei, la un pic-nic în parcul Sans-Souci. Mai burniţa încă slab cînd zăriră dincolo de oraş apele rîului Templiner See.

— Malul. Urmează malul.

Era vorba de malul sudic care avea un drum de-a lungul lui. Demult, domeniu] familiei Schnelle se întindea aici, pe mai multe sute de hectare. O primă decizie administrativă amputase domeniul în 1937. O alta, vreo zece ani mai tîrziu dusese la expropriere.

— Altfel spus, nu eraţi chiar lefteri în familie, remarcă Trudi.

— Nu chiar aşa bogaţi cum crezi. Se vindea lemn, se creşteu cai... Drumul de ţară de colo.

Se mai vedea încă locul unde fusese prinsă poarta cea mare de altădată pe care Gudrun o ştia doar din fotografii.

— Vii des aici?

— Nu am venit de vreo cinci, şase ani.

Se auzi un tren, undeva pe stînga, unde era calea ferată. Deşi cerul era înnorat, la dreapta se vedeau profilîndu-se cele două vîr- furi de la Ravensberg, adevăraţi munţi brandenburgiei, înalţi de vreo sută şi ceva de metri. Casa era la capătul drumului al cărui pămînt udat de ploile recente, nu lăsa să se vadă nici o urmă. Clădirea — un etaj plus acoperişul — nu de o

frumuseţe deosebită, fusese construită pe o colină, către mijlocul secolului al XVIII-lea.

Toate obloanele erau închise, şi nu era nici un semn că locul era locuit. Gudrun se simţi uşurată. îi fusese frică să nu se întîl- nească faţă în faţă cu taică-său. *Ne-am fi întors imediat.*

— Şi caii unde-i ţineau ? Nu mi-ai spus că erau cai pe timpuri ?

— Este un grajd în spate.

Şi micuţa casă a paznicului.

Trabantul se opri. Gudrun coborî imediat. De îndată ce motorul cu zgomot de maşină de spălat vase se opri, se făcu o linişte sinistră.

— Kutter şi Volvo-ul ei nu sînt aici, zise Trudi.

Gudrun se învîrtea pe loc. La nord, la vreo două mii de metri, distingea clar rîul Templier See, şi mai încolo, masa verde închis a Wildpark-ului tăiat de calea ferată, exact pe jumătate.

— în casa asta te-ai născut, Gudrun ?

— Da.

La vest, între arborii pădurii de stat, era un prim eleşteu, apoi lacul Schwielow. îşi aminti plimbările pe cal şi cu vaporul.

Nu te lăsa copleşită. Niciodată nu ai fost nostalgică.

— Intrăm, Gudrun? Ai cheile?

— E deschis.

Nu ştia cu precizie dacă uşa e descuiată. O presimţea însă. Scumpul Tată prevăzuse că va veni aici, aşa că, dăduse dispoziţiile necesare. Aruncă o privire pe drumul pe care veniseră. într-ade- văr Volvo-ul nu se vedea. Din două una: sau Scumpul Tată des- făşurase zeci de oameni pentru a păzi periferiile, sau, mai probabil şi mai logic, încheiase un acord cu ceilalţi, pretinşii răi, făcînd din acest loc un sanctuar.

Trudi intrase deja în casă; nu făcuse dedt să tragă zăvorul. Acum striga bucuroasă:

— Gudrun, vino să vezi!

Sînt manipulată. Scumpul Tată mă manipulează, se serveşte de mine. Sau altcineva se serveşte de mine împotriva lui şi, pînă cînd va cădea la înţelegere cu adversarii lui, mă pune la adăpost. El i~a arestat pe Leo, Erich şi ceilalţi ca să mă oblige să mă refugiez aici. Şi îl protejează pe Bodo ca pe mine. Ştia că, dacă se întîmplă ceva cu Bodo — mulţumesc lui Dumnezeu că Mikki e în siguranţă — aş fi în stare de orice. Rămîn două zile în această casă. După aceea mai vedem.

Intră şi ea. Bucătăria era la capătul holului pe stînga, aproape de scară. Trudi era acolo contemplînd două frigidere noi, pline cu provizii, şi o masă cu cadouri.

— Ai văzut astea, Gudrun ?

— Da.

Printre altele, se găseau şi patru cutii de ciocolată pralinată de la Lenotre, aşa cum se găseau în imensul raion de alimente de la Kadewe, în Berlinul de vest. Gudrun le adora.

— Pot să deschid o cutie?

— Mănîncă tot, spuse Gudrun. Am oroare de ele.

Urcă la etaj. Acolo erau şase camere şi un fel de budoar unde îi plăcuse mamei să ¿tea. Gudrun trecu fără să se oprească şi intră în ultima cameră. Evident, patul era făcut. Patul ei. Lambriurile camerei fuseseră aduse de la Moscova de Scumpul Tată, cu cincisprezece ani în urmă, ca şi pielea de lup siberian. Jocurile fliper şi juke-box veneku din America, jocurile video, din Japonia; rochiile de mătase din Thailanda; obiectele de toaletă şi parfumurile Dior şi Carven, de la Paris; puşca de tir încrustată în argint, din Buenos Aires; pantofii — Church — cărţile de artă şi romanele legate în piele sau pînză, de la Londra. La ultima vizită a lui Gudrun la Ravensberg, toate acestea fuseseră ridicate. Acum totul se întorsese la loc. Care om din această afurisită de ţară putea dispune de o astfel de casă, de mijloacele de a o întreţine şi a o mobila, de posibilitatea de a folosi avioanele şi personalul de stat în scopul de a introduce din toate colţurile lumii cadouri destinate unei fetiţe ?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Trudi din prag.

— Cuvintele sînt prea slabe, spuse Gudrun.

— Totul e al tău ?

— Oficial, da.

— Cine eşti tu ? Nepoata lui Lenin ?

— Ar trebui să te întorci la Berlin, Trudi. Vine noaptea.

— Ăsta ar fi mai degrabă un motiv să rămîn. Bineînţeles, dacă nu mă dai afară.

— Nu te dau afară. Dar nu sînt sigură că nu rişti rămînînd aici.

— Este de mîncare pentru două luni. Ce pateu e ăsta?

— Pateu de ficat gras.

— E aproape tot aşa de bun ca şi cîrnaţiul. Ce să risc?

— S-ar putea să fim puţin ucise. Eu, pentru că sînt eu, şi tu pentru că eşti cu mine.

— I-am prevenit pe cei de la saună. Nu mă aşteaptă înainte de vineri. Şi azi e luni. Le-am spus că mama e pe moarte. în paranteză fie spus e moartă de şase ani. E bine aici. Lipseşte un bărbat, sau doi, doar atît. Pot să fac pipi în baia ta?

— Ar trebui să pleci.

— Pot să stau pînă mîine.

Trudi traversă camera şi intră în baia alăturată. îşi dădu jos pantalonul jeans—japonez sau corean — apoi chilotul din dantelă roşu cu negru, şi se aşeză pe WC. Zîmbi.

— Te deranjează că fac pipi în faţa ta?

— Nu. Da, puțin, spuse Gudrun.
— Cu cîți tipi te-ai culcat ?
— Șase sute treizeci și trei.
— Hai, fără glumă.
— Vreo cincisprezece.

— Eu am ajuns la douăzeci şi patru. Dintre care cu patru într-o oră. Eram frîntă. Sînt vulgară, aşa-i?

Gudrun nu putu să-şi ţină rîsul. Avea chef să plîngă şi să urle de furie, în acelaşi timp. Avea chef să fie singură şi să o păstreze pe Trudi cu ea.

Dar mai ales, am chef să fiu cu Mikki şi Bodo, cu amîndoi.

Veniseră o dată, o lună întreagă, la Ravensberg. Bodo se dovedise mai bun călăreţ ca Mikki — cel puţin la început: sărise de nouă ori bariera din apropierea eleşteului Fantomei, lăsîndu-şi însă calul în urmă, în timp ce Mikki a sărit o singură dată, dar cu cal cu tot.

— într-adevăr te simţi bine pe aceste WC-uri capitaliste, spuse Trudi. Linişteşte-te, mă voi spăla pe mîini după aceea.

în cele din urmă, ieşiră din cameră.

— Şi eu unde dorm?

Sigur Scumpul Tată şi Kutter au prevăzut că Trudi va rămîne aici.

în orice cameră în afară de prima din dreapta cînd vii pe scară.

— Şi acolo de ce nu?

— Uită-te şi tu.

Presentimentul lui Gudrun se dovedi încă o dată justificat. Camera cea mare era goală. La fel şi budoarul alăturat. Fuseseră scoase şi obiectele sanitare ale băii; nu mai erau decît ţevile închise.

Coborîră şi aprinseră focul în şemineul monumental din piatră.

— Pot să te întreb cine e tatăl tău, Gudrun?

— Nu.

— Dar mama?

— Moartă.

— Meci nul, zise Trudi. Nici eu nu l-am cunoscut pe tata. Mi s-a spus că era rus.

Brusc, se făcu noapte. Cinară carne de vită friptă pe jăratic şi cartofi copţi, stropiţi cu smîntînă.x

— Tot nu vrei ciocolată?

— Nu.

— E grozavă.

— Sînt sigură.

— Vor veni să ne omoare?

— Poate.

— Sper să mă violeze înainte. Ai fost vreodată violată?

— Nu.

— Eu, da. Au fost şase şi mi-au rupt maxilarul şi vreo cîteva coaste. Dar doi nu au putut să-mi facă nimic. Ai vreun tip momentan ?

— Nu.

— Ai avut vreunul permanent?

— Nu.
— Dar ai fost îndrăgostită...
Gudrun privea focul; dorinţa de a plînge revenea mai puternic.
— De nici unul dintre bărbaţii cu care m-am culcat, răspunse într-un tîrziu.
— Dar de un altul, da?
— Nu ştiu.
— Cum se numea?
— Nu e mort.
— Atunci unde e această pasăre rară?
— Să zicem, în călătorie.
Ea, care vorbise întotdeauna puţin despre ea însăşi, ea, a cărei rezervă era aproape legendară, avea chef pentru prima oară în viaţa ei, să se confeseze în seara aceea lui Trudi în faţa focului.
— Ce te-a împiedicat să te culci cu el?
Trudi începu să rîdă.
— Doar nu e homo?
— Ba chiar aşa, zise Gudrun.

3

Pe la ora 10 seara, plecă cu Trudi, care era cam ameţită după patru beri şi şampania băută, să arunce o privire grajdurilor şi cailor. Miros de paie amestecat cu bălegar, atît de încărcat de amintiri, în grajd erau doi jugani şi o iapă tînără.

— Ce e aceea o mînză?
— O femelă de mai puţin de trei ani.
— Un alt cadou de la Scumpul Tată?

Probabil. Gudrun ar fi vrut să pună şaua pe iapă şi să plece în noapte, într-o plimbare la galop. Se asigură că ieslele sînt pline şi jgheabul avea apă. Aşadar, cineva venise de curînd. Două, trei ore înainte, estimă ea. De cînd ea şi Trudi se aflau în casă. Plimbă lumina lanternei pe faţada casei paznicului, cam la vreo cincizeci de metri la dreapta; nu era nimeni înăuntru. Cea mai aproape casă locuită era ferma de la un kilometru depărtare spre vest. Micul cătun Wilhelmshorst era la trei kilometri spre sud.

— Mă înşel eu sau plouă? zise Trudi.

Burniţa de după-amiază se transformase în picături mari. Ploua cu găleata. În curînd solul va deveni mocirlă.

— Să ne întoarcem în casă.

Gudrun privea uşa întredeschisă a pavilionului.

Dacă eşti aşa sigură pe tine, du-te şi vezi cine se ascunde în bezna aceea.

Mai fixă o dată lumina lanternei pe pavilion, dar fără rezultat. Dacă chiar era cineva, trebuia să fie Kutter.

Şi dacă nu e ea?

Se întoarseră în casă şi trase zăvorul. Protecţie iluzorie; oricine putea intra prin oricare fereastră.

De altfel, dacă cei care te urmăresc vor să intre În casă în timp ce dormi, s-au şi gîndit să-şi facă un alt rînd de chei.

— Noapte bună, Trudi.

— Ce ar fi să dormim împreună?

— Nu.

Trudi era deja goală. își usca părul scurt udat de ploaie. Stătea pe pragul uşii cu o lucire ciudată în ochi. Surise:

— Patul tău e suficient de mare pentru doi. Şi te voi mîngîia cum nici un tip n-ar şti să o facă.

— Lasă-mă în pace! zise Gudrun.

Trudi izbucni în rîs şi se întoarse cu spatele. Ajunsă în camera ei de cealaltă parte a coridorului central, începu iar să rîdă: ,

— Glumeam. Sau aproape. E adevărat că mă plictisesc singură în pat, dar prefer totuşi bărbaţii.

— Noapte bună.

Gudrun se întinse în pat cu hainele pe ea şi şosetele în picioare, își dezbrăcase doar impermeabilul cu care ieşise afară. Se gîndi iar la carabina care figura printre cadourile ei şi-şi dădu seama că, deşi arma era superbă, nu fusese totuşi încărcată.

Bine. își vîrî chaveta sub perină şi alese o carte, o culegere de nuvele de Frank Herbert din care îi plăcuse Dune. Citi vreo treizeci de pagini, stinse lumina, aşteptă vreo zece minute, se ridică în tăcere şi ieşi pe coridor. Trudi dormea deja. Gudrun intră într-o cameră a cărei fereastră dădea spre grajd şi spre căsuţa paznicului. Perdeaua de ploaie o împiedică să le distingă clar, dar i se păru totuşi că vede un fascicol de lumină trecător. Putea să jure că afară se mişca ceva.

Şi ce vei face ? Vei face de pază cu o puşcă goală şi un cuţit de tăiat trestia de zahăr?

întoarsă în cameră, ridică telefonul.

— Mda? zise Bodo cu o voce spartă.

— Vroiam să ştiu dacă eşti bine.

— Dormeam, idioato! Tu eşti bine?

— Minunat, zise ea.

— Unde eşti?

La ce bun să se mai ferească?

— La Ravensberg. Scuză-mă că te-am trezit. O întrebare: ai rămas în erecţie de cînd am fost în tunel?

El închise. Această glumă nevinovată o linişti pe Gudrun. Adormi repede...

... Şi se trezi convinsă că nu trecuse decît cîteva secunde de cînd vorbise cu Bodo. Doar că nu mai ploua; doar că liniştea din casă era prea apăsătoare; doar că un curent de aer rece traversa camera. Se mişcă încet, luînd cu mîna dreaptă chaveta de sub perină şi cu stînga lanterna. Avu grijă să nu aprindă lumina decît sub pătură: ora 3:11.

Calmează-te !

Coborî uşor din pat. Nici o lumină nu străpungea opacitatea nopţii.

Dacă-i pe aşa, sînt cinci bărbaţi.

Evident, fără motiv, o cuprinse o panică violentă; începu să secere aerul cu mîna care ţinea chaveta.

Ridicol!

Aerul rece venea din coridor. Se aventură într-acolo pipăind de-a lungul peretelui, apoi, avansă măturînd spaţiul cu mişcări rapide ale mîinii înarmate. Nu vroia să aprindă lanterna. Cunoştea locurile mai bine ca oricine şi se gîndea că, de fapt, această obscuritate îi era favorabilă. Surprinse un scîrţîit uşor, jos la parter, zgomotul regulat al unei uşi lovindu-se în canat. Ajunse la scară.

Din două, una: ori fugi şi te baricadezi în camera ta, sperînd că nu-i nimeni în interiorul casei, ori cobori afurisitele astea de trepte!

Coborî o treaptă, apoi alta. Acum era mai clar, aproape palpabil: pe micul palier intermediar, în faţa ei, era ceva. în acelaşi moment simţi ceva umed sub picioare.

Sînge!

Au omorît-o pe Trudi!

Cedă iar panicii care o cuprinse. Apăsă pe butonul lanternei, dar aceasta nu se aprinse. Se năpusti spre coridor şi căută comutatorul. Nici lumina nu se aprinse.

Calmează-te. H încearcă doar să te sperie. Puteau să te omoare demult. Aşa; asta-i; înfurie-te. Aşa e mai constructiv.

— Dragă fiu de curvă, zise ea cu voce tare, niciodată nu mi-a fost frică de întuneric şi de nimeni.

Plecă iar pe scări, biciuind aerul cu chaveta care curînd în- tîlni un corp.

Sîngele — era sigură acum că e sînge — ţîşni şi îi udă mîna. Simţi chiar şi pe faţă o picătură.

Sînt pe cale să o tai pe Trudi pe care au spînzurat-o!

întinse mîna stîngă şi degetele i se înfundară în carne, carne sîngerîndă, plină de sînge proaspăt. îi veni să vomite. Mirosul fad de sînge era peste tot, scîrţîitul deveni mai clar, frigul era mai puternic. t

— Bine; aţi intrat la mine în casă. Şi după?

Se strecură de-a lungul peretelui, Îa dreapta. Uşa pe care o încuiase înainte să meargă la culcare, era acum larg deschisă.

— Şi aţi întrerupt şi curentul. Inteligent. Presupun că şi telefonul.

Se întoarse la bucătărie pe pipăite. Aici era puţină lumină de la jeraticul din şemineu. Uşa care dădea spre grajd era şi ea deschisă.

Nu ţi-e frică. Sau, dacă ţi-e frică, te controlezi. Nu vor să te omoare.

Merse pînă la tabloul electric, dar, aşa cum bănuise, nu se mulţumiseră doar să strice comutatorul general: linia era tăiată pe undeva. Fixă uşa care se căsca spre noapte şi spre pădure, rezistând cu greu dorinţei de a o lua la fugă. Trebuia însă să ştie neapărat ce era pe palierul scării, ce era acolo spînzurat şi pe care ea îl sfîşiase cu chaveta.

Fă Doamne să nu fie Trudi!

Şi gindeşte-te.

Răscoli prin sertarul mare de sub şemineu, scoase o surcea răşinoasă de pin, o înveli într-un torşon, găsi esenţă de terebentină, aprinse trei chibrite şi, în cele din urmă reuşi să aprindă torţa improvizată.

Să mergem!

Trecu iar prin holul de la intrare. Oricît era de pregătită, o cuprinse scîrba.

O! Nu!

Măcar acum îi dispăruse frica. Trecu peste groaznicele resturi şi, neputînd face altfel urcînd scările, călcă prin sîngele care începuse să se coaguleze. Pe coridor se opri contemplînd capul tăiat al iepei. Loviturile de chavetă pe care le dăduse îi crăpase un ochi şi îi tăiase o falcă.

Unde-i Trudi? Ce au făcut cu ea?

Reuşi să urce scările şi fugi de-a lungul coridorului. Camera lui Trudi era goală. Se vedeau puţine urme de violenţă — în nici un caz sînge — doar o perină aruncată pe jos. între pat şi uşă. Se întoarse iar pe coridor. Intră în camera ei şi merse să vomite. îşi clăti gura şi bău puţină apă. Apoi, totul se petrecu ca şi cum agresorii invizibili operaseră în aceeaşi secundă.

Răsună un urlet, o voce de femeie strigă ceva ininteligibil, apoi numele ei.

— Gudrun!

Era strigată într-un paroxism de groază sau de durere.

Vor să te scoată afară. Pentru un anume motiv, nu te vor atinge atîta timp cît eşti în casă. Te aşteaptă să ieşi. Nu ieşi. Trudi nu înseamnă nimic pentru tine, nici măcar o prietenă. Fără să ne mai gîndim că poate nici nu e ea cea care urlă. Poate că e deja moartă. Poate le e complice.

Un plîns, apoi un urlet. Se auzeau destul de departe, vreo sută de metri poate, dincolo de grajduri şi căsuţă.

...Şi dacă e totuşi Trudi pe care o torturează... Dar Scumpul Tată ar fi fericit să nu fi luată ostatecă (sigur despre asta e vorba; e foarte clar).

Ieşi din cameră, merse pe coridor, coborî scările. Ajunse afară, învîrti torţa care împrăştia o lumină derizorie şi o luă spre grajdiuri.

— Trudi?

Auzi un plîns înăbuşit.

— Dacă e chiar Trudi cea pe care o aveţi, lăsaţi-o. Puţin îmi pasă dacă e complicea voastră.

înconjură grajdul (nu omirîseră cei doi cai; îi auzea tropăind pe solul acoperit cu paie) şi se îndreptă spre căsuţa paznicului.

— Unde sînteţi? Mai trebuie să înaintez; aşa?

Era grotesc, dar se părea că vor ca ea să treacă limitele pro prietăţii, să iasă din sancruar.

Bine.

Depăşi căsuţa şi ajunse la rîuleţul care marca graniţa.

— O lăsaţi pe Trudi şi vin, zise ea.

Linişte.

La ce altceva te aşteptai ?

Simţi cum torţa improvizată îi ardea degetele; încearcă să distingă ceva —orice—în faţa ei.

Aceasta îi luă o jumătate de secundă: lăsă surceaua şi se avîntă înainte, în direcţia micului grup de fagi situaţi puţin la stînga ei. Un bărbat fluieră apoi lansă un avertisment sau un ordin. Un lucru era sigur: vorbeau germana. îşi dădu o şansă. Probabil o aşteptau la începutul potecii. Avu timp să parcurgă vreo cincisprezece metri înainte de aprinderea lanternelor. Numără vreo şase, şapte, toate îndreptate spre ea. Se afundă în făgetul care nu mai era întreţinut de patruzeci de ani şi ale cărui ramuri încîlcite o ascundeau. îşi lovi umărul stîng, alunecă pe un butuc. Fugea cu bustul drept mărindu-şi pasul. Zgomot de urmărire pe stînga şi exclamaţii furioase—cei care încercau să o prindă ignorau, se pare, existenţa gropii. Ajunse la o pantă ierboasă pe care şi-o amintea perfect. Se crezu aproape salvată.

Cineva fugea în spatele ei. O coti iar la dreapta, mai mult ghicind decît văzînd bariera fostului ţarc de cai. Fugea mîncînd pămîntul.

Şi totuşi era urmărită. Se întreba cum de putea să se ţină de ea—şi încă pe întuneric!

Acceleră mai mult şi, în loc să o ia drept prin pădure, cum avusese intenţia, o luă la dreapta. Curînd găsi pista forestieră pe care o căuta şi porni cu toată puterea.

— Superb, zise o voce de bărbat care abia dacă gîfîia în spatele ei.

Auzi mai clar zgomotul paşilor urmăritorului ei.

Acest mizerabil fuge mai repede ca mine.

— Superb, dar inutil.

îl auzea apropiindu-se. începu să-şi simtă picioarele grele.

Accelerează! Eşti la ultimul viraj înainte de linia dreaptă; eşti aproape la capătul celor opt sute de metri de la Jocurile Olimpice. Rusoaica gîfîie în spatele tău; doar nu o să cedezi acum?

O ramură îi biciui faţa şi ştiu că, undeva la stînga se afla cabana de lemn cu pontonul spre eleşteu.

— Inutil, spuse vocea.

Cel mult zece metri. Bărbatul era acum la zece metri în spatele ei. Trecu printr-un desiş, făcu o curbă ca să evite un trunchi care se ridica în faţa ei, îl lovi cu umărul, fu gata să cadă, fugi iar înfundîndu-se tot mai mult în pămîntul moale. încălţămintea îi era blocuri de noroi.

— Priviţi, spuse vocea care, după părerea ei avea un uşor accent din nord—poate din Rostock sau din Stralsund, poate chiar din insula Rugen.

— Priviţi la dreapta.

Refuză să ridice capul. De altfel zărise deja farurile.

— Şi la stînga.

Bărbatul mai cîştigă teren. Pe Gudrun o năpădi furia disperării. Descoperi că noaptea nu mai era aşa de neagră. Distingea eleşteul la vreo cincizeci de metri pe stînga. Vedea şi micul ponton. Terenul mlăştinos din jurul apei era luminat de farurile mai multor maşini.

— înconjurată, frumoaso. Eşti înconjurată.

Se repezi spre ponton, fugi pe scîndurile roase de carii, sări, atinse repede fundul şi trebui să facă un efort pentru a se degaja din nămolul lipicios. Sperase să înnoate sub apă, să dispară, să schimbe direcţia cînd era invizibilă, să ajungă pe malul opus, să iasă şi să se piardă în pădurea atît de deasă în acel loc.

Numai că, eleşteul avea cincizeci de centimetri adîncime. Reuşi să avanseze vreo zece, doisprezece metri, dar fu nevoită să iasă la suprafaţă.

— Frumoasă încăpăţînare.

Se întoarse şi zări silueta care stătea în picioare la extremitatea pontonului. Bărbatul părea la fel de înalt ca Mikki. Nu-i putea vedea faţa. îl auzi rîzînd; în fond, mizerabilul trebuia să fie la fel de obosit ca şi ea.

— Şi dacă ai ieşi de acolo, acum?

Pivotă şi începu să avanseze. Fiecare pas în apă o epuiza tot mai mult. Se scufundă în nămol pînă la genunchi. încă cincisprezece metri. în jurul ei, suprafaţa eleşteului începu să se lumineze. Cinci, şase maşini aveau farurile îndreptate spre ea. Şi spre punctul precis de pe malul spre care se îndrepta. între arbori se aprinseră lanterne.

Se imobiliză în mijlocul cercului luminos al farurilor, cu picioarele în apa îngheţată, cu pieptul în flăcări.

— Aţi fugit mai mult de un kilometru. Şi pe ce teren? N-aş fi crezut niciodată că o femeie poate fugi atît de repede şi atîta timp.

— Du-te dracului, strigă ea.

Nu văzu decît amănunte din ceilalţi—un blond coafat punk, un tatuaj pe braţul altuia, doi care păreau coloşi. Rămase în mijlocul eleşteului obligîndu-i să vină să o ia. Ceea ce şi făcură. Stinseră aproape toate farurile astfel că cei doi giganţi care o smulseră din noroi rămaseră tot timpul în umbră,

asigurîndu-se ca trăsăturile să le fie ascunse. Ea simulă o epuizare totală, dar, o dată ajunsă la mal, în întuneric, se sprijini pe cei doi care o ţineau şi, suspendată la douăzeci de centimetri înălţime, îşi lansă picioarele înainte. Avu plăcerea să atingă în plină figură pe cineva care se afla în faţa ei. Mai dădu un picior, într-o burtă de data asta. Apoi fu rîndul loviturilor de pumn şi de coate care îi permiseră să se degajeze şi să încerce să fugă.

Dar nu ajunse prea departe; i se puse o piedică şi, cînd fu la pămînt, se aruncă peste ea. îi prinseră picioarele şi îi legară încheieturile la spate. îi îndundară o bucată de săpun în gură ca să o facă să tacă şi o legară şi cu o cîrpă pe deasupra. Apoi o urcară într-o Lada 4x4 unde se văzu prinsă ca în sandwich între cei doi giganţi. Demarară.

— Ochii.

îi legară ochii şi îi înfundară, probabil, gogoloaşe de ceară în urechi. Merseră vreo oră mai mult. Avu senzaţia, după ce numără schimbările de direcţie,, că, de două ori cel puţin, reveniseră înapoi ca să o dezorienteze; în aceasta văzu dovada că nu vor să o omoare, în orice caz, nu imediat. Bărbaţii vorbeau; percepea şoapte de neînţeles, nici nu era sigură că e limba germană. în sfîrşit, se opriră; bărbatul din dreapta, care la un moment dat îi pipăise sînii, coborî. Profită de aceasta ca să se năpustească înainte şi să spargă geamul unei ferestre. Fu lovită peste ceafă, dar fără a i se face prea mult rău, doar să o ameţească.

Se simţi transportată. Unul din tampoanele de ceară îi căzuse în mişcarea violentă pe care o făcuse încercînd să scape. înregistră un zgomot de motor—nu-l uita! Zgomotul era în descreştere şi încetă. înţelese că o băgaseră într-o clădire. Percepu sunete noi. mai metalice, şi acea atmosferă specifică depozitelor şi uzinelor. Scări. O îndoiră, un bărbat o ţinea de subţiori, altul de picioare. *Unsprezece trepte—unsprezece.* Numără deasemenea paşii celor care o purtau. *Şaptesprezece. Oprire. Zgomot de chei, o uşă care se deschide. încă nouă paşi, altă uşă.*

Sînt înconjurată de beton. Pivniţele unei uzine?

Nici un miros deosebit în afara celui de apă de toaletă ieftină pe care o utiliza unul din cei care o duceau.

Nu uita nici asta; dacă ieşi de aici vie, va trebui să-i găseşti pe aceşti tipi. Începînd cu cel care a fugit după tine, care şi-a bătut joc de tine şi care avea un accent mai apropiat de cel din insula Rilgen decît din Stralsund sau Rostock. Nu accentul berlinez, sînt sigură, nici cel din Brandeburg.

O aşezară pe jos. Mîinile ei simţiră ceva moale. Un covor sau o mochetă. îi dezlegară picioarele fără să rostească vreun cuvînt.

Le e teamă. Sînt adevăraţi profesionişti nu nişte ageamii care se joacă de-a răpitorii.

Cineva îi atinse sfoara din jurul încheieturilor; ea se ridică brusc şi lansă un picior la întîmplare. Acesta întîlni o suprafaţă moale—o burtă. O lovitură însă o atinse în stomac. O aruncară cu faţa în jos apăsînd-o tare pe

spate şi ceafă. începură să-i dezlege mîinile. O altă lovitură între omoplaţi o zăpăci, Pînă să reacţioneze, presiunea care o ţinea la sol slăbi şi apoi încetă. Se îndepărtară de ea şi, deşi ochii îi erau legaţi, îşi dădu seama că se stinse lumina.

Se auzi zgomotul unei uşi. închise, o cheie învîrtindu-se apoi linişte.

Treptat îşi reveni. Sfîrşi prin a-şi elibera mîinile şi-şi smulse legătura de la ochi şi căluşul. Scuipă săpunul pe carc i-l vîrîseră în gură.

— Duceţi-vă dracului! strigă ea.

Era sigură că e singură.

Se ridică în picioare. Obscuritatea era totală.

— Să crăpaţi, canaliilor!

Se temu şi nu mişcă imediat. în sfîrşit, se învîrti în direcţia uşii pe care o auzise închizîndu-se şi începu să înainteze cu atenţie. Găsi uşa metalică şi degetele ei începură să caute un comutator de-a lungul canatului.

Lumina o năuci pînă la a-i face rău. Gudrun văzu o încăpere dreptunghiulară ai cărei pereţi purtau urmele cofrajului. Singurele deschizături erau un grilaj de aer condiţionat, pe tavan şi uşa metalică. în unghiul stîng era întinsă o bucată de fir electric, ca o sfoară de haine. Pe acest fir, nişte pături ascundeau un WC chimic, un duş format de o ţeavă simplă ieşind din perete, o chiuvetă aşezată pe lăzi şi deservită de aceeaşi ţeavă ca şi duşul. La dreapta era un stănog de lemn cu o saltea de trei centimetri şi două pături. Nimic altceva decît şase sticle de apă şi vreo douăzeci de cutii de raţii de mîncare ale Armatei populare.

Şi o oglindă care în mod bizar era agăţată de peretele opus chiuvetei.

Toate acestea dădeau impresia de improvizaţie. în grabă şi fără prea multă grijă, se amenajase, sub formă de cameră, o pivniţă dintr-o uzină sau un depozit.

Gudrun merse spre oglindă. Semăna ca o arătare: părul îi era plin de noroi şi sîngele iepei, faţa năclăită, hainele murdare, îşi fixă privirea în mijlocul oglinzii.

— E fără amalgam, aşa-i! Mă priviţi din partea cealaltă? Vă cam stau în cale!

Se gîndi să ridice stănogul de lemn şi să spargă oglinda. Dar tot n-ar fi servit la nimic.

Mai bine fă un duş.

în trecere luă o pătură, se băgă după celelalte şi deschise robinetul ţevii —apa era ca gheaţa"se dezbrăcă de tot, se spălă, îşi curăţă toate hainele, le întinse pe firul electric, se înfăşură în pătură, merse să stingă lumina, găsi pe întuneric stănogul, se întinse şi adormi.

îţi cam lipseşte combativitatea.

Mînca. Nu ştia ce oră e şi cît timp dormise—puţin îmi pasă. Se simţea odihnită. Hainele nu-i erau încă uscate.

— Eşti în formă?

Vocea venea de, dincolo de oglindă. Gudrun nici nu-şi întoarse capul.

— Vă contrariez, zise ea cu gura plină.

— Unul din cuvintele care v-ar putea caracteriza, ar fi „hotărîtă".

— Şi încă nu ai văzut nimic, mizerabilule! Abia am început să mă încălzesc. întotdeauna încep greu să demarez.

îşi umplu bine gura pentru a nu putea spune nici un cuvînt. Avea nevoie să se gîndească. Se aştepta la o intervenţie de genul acesta.

Dacă şi-au ascuns feţele pînă acum doar nu şi le vor arăta în acest moment. E logic aşadar să vorbească cu mine prin microfon interpus.

Singura problemă era că nu se hotărîse încă: să vorbească sau să tacă— să se închidă într-un mutism total. Să păstreze tăcere ar semăna însă mai mult a îmbufnare. Ori ea nu fusese niciodată ţîfnoasă. Era poate singurul defect de care nu putea fi acuzată (de toate celelalte însă, da). Cînd avea ceva de spus, o spunea, chiar şi de două ori. Hotărî să vorbească. Avea astfel o şansă să afle ceea ce nu ştia.

Mesteca cu privirea aţintită pe zidul din faţă, aşezată turceşte în mijlocul camerei, cu oglinda în dreapta şi spatele spre uşă.

— Nu aveţi de pus întrebări, Gudrun?

— Nu prea văd ce, răspunse ea. Dar mai caut.

— De exemplu, ce s-a întîmplat cu Trudi ?

— Du-te la dracuţ

— Trudi e vie. I

— Foarte bine.

Bău puţină apă din sticlă şi spuse:

— Aş avea o întrebare, dacă mă gîndesc bine.

— Care?

— Dacă aţi fi venit la casă şi nu aş fi ieşit de bună voie ?

— E bună întrebarea, spuse vocea.

— Nu vă oblig să răspundeţi.

Remarcă că vocea era deformată de un artificiu oarecare. Nu semăna cu cea a omului care o urmărise şi care se postase apoi pe ponton.

Şi totuşi este aceeaşi intonaţie. Ştie că are un uşor accent din nord—din insula Rügen, asta-i, acolo unde am petrecut vacanţa cu Mikki şi Bodo cînd aveam şaisprezece ani—şi nu vrea să-l identific. Să fi uitat că i-am auzit adevărata voce în pădure, la Ravensberg? Să fi comis această greşeală?

— Nu am fi intrat, spuse vocea.

— Pentru că aţi încheiat un acord cu tata?

—Sînt fericit că vorbiţi de tatăl dumneavoastră.

Iată că am ajuns şi aici.

— Să vorbim de el, zise Gudrun.

— Este un om remarcabil, cu totul remarcabil.

— Am o idee spuse ea. îl luați pe Scumpul Tată de mînă și săriți amîndoi într-o prăpastie... Nu mi-ați răspuns la întrebare.
— Nu sînt sigur că o pot face. Nu sînt plătit pentru asta.
Iată că se trădează. E un mercenar. Sau vrea să cred că e unul.
— Nu știu dacă există vreun contact sau nu, zise vocea.
— Gogoși, Duchemol.
— Mi-ar place să-mi spuneţi altfel decît Duchemol.
Se trădează mai mult decît o crede. Gudrun, ştii că e înalt şi subţire, rapid şi plin de răbdare. Trebuie să fie destul de cochet, deci băiat frumos —poate chiar foarte frumos. îi dai maxim treizeci de ani; mai ştii că vine din nordul Germaniei. Nu-ţi mai lipseşte decît măsura pantofilor. Altceva: sau îi plac femeile (şi asta ar fi bine fiindcă tu eşti una) sau îi place să argumenteze. în pltis, e cult şi are mare încredere în el. Are studii superioare. Sigur vorbeşte rusa şi engleza.
— Alege tu o poreclă după gustul tău, frumosule blond, zise ea în rusă.
El rîse:
— Nu am înţeles.
— Și mai ce?
— Nu ați vrea să repetați în germană?
— Să trecem la altceva.
— Tatăl dumneavoastră
— Am crezut că subiectul e închis.
— Aș vrea să înregistrați un mesaj pentru el.
— Bine, dictez: „Salut, tată. Poți să crăpi!" Terminai.
Se ridică fără să folosească mîinile şi-şi începu şedinţa de exerciţii de săritură a corzii—fără coardă. Apăru însă un inconvenient: sărind, mişcarea sînilor făcu să cadă pătura care o acoperea. Se opri, trecu în „baie", îşi luă slipul şi sutienul, apoi şi hainele, deşi nu erau încă uscate. Reîncepu să sară, dar nu pe loc ci de-a lungul încăperii. Trecu stănogul cu o săritură.
— îți place, Duchemol?
— Mai bine să zicem Oberon.
Regele elfilor. Cîrţd spuneam că tipul e cult!
— Și eu sînt Titânia, zise ea.
El rîse iar:
— Vreți să știți dacă l-am citit pe Wieland? L-am citit. Aş fi preferat să stați goală. Am de făcut niște fotografii.
Ea sărea ca un purice și ajunse la trei sute patruzeci de sărituri.
— Fac patru sute și apoi mă gîndesc la propunerea ta, spuse ea. Făcu cu conștiinciozitate patru sute de sărituri. Gleznele i se
cam întăriseră, dar ținea încă ritmul. Abia dacă obosise, cu un an în urmă făcea chiar și o mie fără probleme. *Îmbătrînesc.*

Ultimele sărituri o duseră în unghiul camerei, la stînga oglinzii.
— Nu vă mai văd, zise Oberon.
— Știu.
Privise destul tavanul şi pereţii ca să-şi dea seama că, în afară de cealaltă parte a grilajului de ventilaţie, nu mai putea fi altă cameră de luat vederi decît cea de dincolo de oglindă.
— Mă gîndesc, zise ea. Ce se va întîmpla dacă refuz ? Răspunsul veni foarte repede pe acelaşi ton curtenitor şi liniştit.
— Mai întîi o voi omorî pe Trudi. Nu numai cu un glonte în ceafă. E prea bine făcută... Probabil aţi văzut ce i-am făcut iepei. Atunci am ezitat între prietena dumneavoastră şi iapă. în cele din urmă am păstrat-o pe prietenă pentru o ocazie mai bună. Şi vă voi reda sonorul şi imaginile.
— Apoi?
— Nimic tragic. Se vor stinge luminile celulei, vor intra vreo patru, cinci bărbaţi cu ordinul să vă facă ce le va trece prin cap —şi tot veţi rămîne dezbrăcată pînă la urmă.
— Cred că mă voi dezbrăca, zise ea.
— Mulţumesc,
Evaluîndu-şi şansele de reuşită, se gîndi să ridice stănogul la verticală, să se caţere pe el şi să atingă grilajul ventilaţiei.
în serialele americane se fac kilometri de-a lungul acestor conducte... Dar aici nu vei reuşi, şi ştii asta.
Se ridică, îşi dezbrăcă pantalonul, apoi partea de deasupra, începu iar să sară. La dracu dacă nu ajunge la o mie de sărituri.
— Mă faceţi să-mi pierd timpul, Gudrun Schnelle.
— Eu am destul. Să mă vezi goală e un privilegiu care merită. Sesizase însă în vocea lui Oberon o ameninţare. Se înşelase asupra acestui om.
O fi probabil înalt, subţire şi frumos şi inteligent şi cult, dar e periculos, foarte periculos. Sadic. Şi cu orgoliu profesional. Genul gata să extermine im oraş întreg ca să scape de un locuitor... Nu cumva mergi prea departe pe baza unei nuanţe subtile în tonul unei voci?... Nu, nu cred.

Termină trei sute de sărituri fără să părăsească colţul camerei unde ajunsese. Apoi se hotărî. îşi dădu jos chilotul şi, în cinci sărituri mici ajunse în faţa oglinzii.

— Păstrez totuşi sutienul ca să sar. N-aş vrea să mă trezesc cu o vînătaie.

— Dă-l jos.

— Du-te la naiba!

— Cinci secunde şi veţi putea auzi primele urlete ale lui Trudi. Apoi se va stinge lumina. Fotografiile pe care le voi face vor fi mai reuşite dacă vor fi

făcute după ce aţi fost violată şi bătută.

— Nu mi-e frică, zise ea numărînd a cinci suta săritură din a doua serie de exerciţii.

Se opri însă şi-şi desfăcu sutienul pe care-l ţinu în mînă. Continuă să fixeze oglinda. Constată că-i era frică—nu panică, dar un fel de nelinişte mult mai perfidă—deşi îi plăcea să fie aşa, goală.

— în genunchi, picioarele îndepărtate. Aruncaţi sutienul.

La dracu, Gudrun! Nu te lăsa copleşită de furie! Singură nu vei reuşi să ieşi din această cuşcă de beton. Odată tot se va deschide această uşă de fier şi atunci va trebui să fii gata. Şi vie.

Se execută.

— Nu vă mişcaţi picioarele. întoarceţi-vă pe spate pînă ce omoplaţii vor atinge solul.

Se supuse iar.

— în patru labe, din profil acum... în patru labe cu faţa la oglindă. Deschideţi gura mare... în patru labe cu spatele la oglindă Deschideţi bine picioarele... Acum culcată pe spate.

Luă poziţia indicată, dar îi era din ce în ce mai greu să zîm- bească pentru a-l sfida.

— Aceeaşi poziţie ca înainte: în genunchi şi pe. spate. Nu mişcaţi. Picioarele puţin mai depărtate.

— Să nu-mi dai ocazia să te omor, Duchemol.

— Nu o veţi avea niciodată.

Aşteptă. Se scurseră mai multe secunde fără ca vocea să se facă auzită. Gîfiia tremurînd de ciudă. Mişcă o mînă, apoi cealaltă, se ridică şi se aşeză pe călcîie. Se descurajă pentru un moment apoi îşi reveni repede," urîndu-se.

Ce sperai? O mulţumire? Complimente fizicului tău? O bucată de zahăr? încearcă să te umilească şi astfel să te înfringă.

Se ridică în picioare cu o săritură, se forţă să zîmbească şi începu să ţopăie pe loc.

Cinci sute de sărituri. Plus zece la sută, pedeapsă... Plus încă cinci sute, te vor învăţa minte.

Simţi durere în glezne, în coapse şi chiar în tălpile picioarelor, îi fu greu să meargă pînă la capăt şi regăsi senzaţiile pe care le avea în sprintul final la opt sute de metri: ceaţa din faţa ochilor, o menghină în jurul tîmplelor, plămîni în flăcări, dorinţa de a vomita. Se forţă însă să meargă drept în ciuda picioarelor anchilozate. Merse de-a lungul şi de-a latul camerei, vreo zece minute, obligîndu-se să surîdă cu un aer sfidător de cîte ori trecea prin faţa oglinzii. Abia apoi stinse lumina şi se culcă pătrunsă de oboseală pînă la os. Luă o sticlă de apă şi bău puţin. Apoi se încolăci cu sticla la piept. Avea lacrimi în ochi.

Se refugie în ură—în primul rînd cea pe care o avea împotriva Scumpului Tată.

— Tatăl dumneavoastră a primit fotografiile.
— Aş fi preferat să-i scriu o dedicaţie.
— Văd că v-aţi regăsit vioiciunea.
— Nu mi-am pierdut-o niciodată, Duchemol.
— Nu mă întrebaţi care i-a fost reacţia?
— Puţin îmi pasă.
— Vă înşelaţi; viaţa dumneavoastră depinde de această reacţie.
— Nu mă fă să rîd; tot o să mă ucideţi.
— De ce? Nu ne-aţi văzut faţa.

Ezită un minut—din fericire era cu spatele la oglindă—, dar îşi reveni după un moment de gîndire.

încearcă, pur şi simplu, să-ţi dea speranţă, ceea ce, după părerea lui, te va face mai maleabilă. Să crăpi, Duchemol:

— Aş bea nişte cafea, zise ea.

Un minut sau două mai devreme, pe cînd dormea, lumina se aprinsese deodată şi vocea lui Oberon se auzise imediat. Avusese grijă să se întindă nepăsătoare, frumoasa adormită smulsă din somnul cel liniştit, merse la toaletă şi-şi clăti gura—ce chef am de o periuţă de dinţi!—şi facu o şedinţă de gimnastică pentru a-şi dezmorţi muşchii dureroşi. Rămăsese goală, în ciuda frigului umed, numai pentru a dovedi că nu pe acest teren vor sfirşi prin „a avea superioritate asupra ei" cum zicea Bodo.

Mînca aşezată pe stănog, sigură fiind că spectacolul şoldurilor ei era foarte apetisant.

— Presupun că ştiţi ce aşteptăm de la tatăl dumneavoastră?
— Nu am nici cea mai mică idee, Duchemol.
— Chiar nu vă pasă?
— Chiar aşa.
— Are ceva ce nu-i aparţine, pe care l-a furat.
— Asta-i treaba ta, Duchemol.
— Ceva de natură să ne împiedice să-l urmărim după procedura obişnuită.
— Şi să-l omorîţi.
— Şi să-l omorîm.

Altfel spus, Scumpul Tată a pus mîna pe im dosar ultrasuper- topsecret care nu i se poate lua cu forţa. Şi e atît de periculos pentru ceilalţi încît, nu numai că Scumpul Tată e apărat el însuşi, dar poate întinde protecţia şi asupra mea, iubita lui fiică, şi a lui Bodo. Scumpul Tată îi şantajează pe alţii. Scumpul Tată e un şmecher.

La drept vorbind aceasta nu era o nouă descoperire. Scumpul Tată fusese întotdeauna diabolic de inteligent şi viclean. Cu mult mai inteligent şi viclean şi machiavelic şi calculat şi cîte şi mai cîte, decît marele Julius însuşi, care-i era şef şi care nu era chiar ultimul dintre cretini. Cei doi Erich — Honecker şi Mielke — păreau pe lîngă el nişte tîmpiţi congenital.

— Nu m-a interesat niciodată ce face tata, zise Gudrun, în- cercînd ca tonul ei să arate toată indiferenţa din lume.

— E adevărat că după cîte ştiu, nu aţi avut nici o legătură cu el de şase ani.

— Nu „după cîte ştii", Duchemol; el a încetat să existe pentru mine. Abia dacă-l mai pot descrie fizic.

Frumoasă minciună, Gudrun! îţi aminteşti cît se poate de bine de Scumpul Tată, oricîte eforturi ai făcut să ţi-l scoţi din amintire. Iată-l în faţa ta, imens, mai înalt decît Mikki, eleganţa întruchipată, cu fruntea lată, privirea pătrunzătoare — cuvintele sînt slabe, ochii lui erau adevărate raze X — în dosul ochelarilor cu montură de baga, nas drept, zîmbet larg, descoperind dinţi superbi. Din el se degajă un sentiment de încredere în sine — la drept vorbind aşa şi era: o aroganţă care se exprima în vocea gravă şi calculată. E imposibil să ştii vreodată ce gîndeşte cu adevărat, să străpungi această răceală de maşină. Cum să te mai miri că era un mare specialist în calculatoare ? Cu ele se simţea în familie. Şi este mai bun ca tine. Tot deauna şi în toate domeniile: la şah, la cărţi, la patinaj, la ski. Mereu ştie totul şi nu se înşeală niciodată. Dumnezeule! Niciodată nu ai reuşit să-l prinzi greşind. Şi apoi indiferenţa pe care a avut-o întotdeauna pentru persoana ta! Asta-i tată? Fără să mai socotim restul, cel mai rău.

— Nu aţi avut nici o legătură cu el de şase ani. Puteţi ieşi vie de aici, Gudrun. Faptul că nu ne-aţi văzut feţele e o garanţie. Aveţi o şansă. Jucaţi pe ea. Vrem dischetele. Vă urîţi tatăl. Ce sînt aceste dischete pentru dumneavoastră? Gîndiţi-vă la o ascunzătoare unde le-ar fi putut pune.

— Nu ştiu nimic. Du-te la naiba!

— Insist. E viaţa dumneavoastră în joc.

— Crapă, Duchemol.

Mîinile lui Gudrun tremurau uşor — ghicea urmarea.

— A împins-o pe mama dumneavoastră la sinucidere; în mod deliberat, o ştiţi prea bine. Zi de zi, săptămînă de săptămînă, lună de lună. Aţi văzut singură. Prietenul dumneavoastră, Michael Just căruia îi spuneţi Mikki a scăpat numai pentru că a trecut în Vest. Şi nimic nu dovedeşte că acolo e la adăpost. Vă cunoaşteţi doar tatăl: nimic nu uită, nimic nu iartă, niciodată. Vreţi dovezi că tatăl dumneavoastră a vrut să-l omoare pe Mikki? Vă putem aduce. Şi nu e tot: am aflat că celălalt prieten, Bodo Hartmann se află sub supraveghere de cinci ani. Şi pentru asta avem dovezi. Poate îl va omori pe Bodo, într-o zi. Şi dacă nu o va face el, o vom face noi. îl vom omori în una

din zilele următoare. Va scăpa numai dacă ne veţi ajuta. Tot nu aveţi vreo idee de locul unde ar fi putut să ascundă tata, dischetele?

Nu răspunde, Gudrun. Nu spune nici da, nici nu. Mai întîi că nici nu ştii răspunsul la această întrebare. Nu răspunde; eşti pe cale să-ţi pierzi minţile. Sau, dacă vrei, răspunde orice care nu are sens.

— Cafeaua mea, zise ea, să fie neagră şi dulce. Mi-ar place un espresso. Şi aş vrea ceva de citit.

— Nu veţi avea timp de citit. Ne-a venit ideea că poate sînteţi în înţelegere cu tatăl dumneavoastră. Nu ştim ce s-a întîmplat acum patru ani cînd dragul Mikki a trecut drüben. I-aţi negociat plecarea cu tatăl dumneavoastră? Poate aveţi vreun contract secret amîndoi: vă garanta viaţa lui Mikki contra unui serviciu pe care i-l făcea. Unde sînt dischetele?

Se întinse pe stănog şi-şi trase pătura pînă la bărbie rezistînd tentaţiei de a şi-o trage peste cap, fapt ce i-ar fi dovedit starea de confuzie.

— Treziţi-mă pentru cafea. Şi nu uitaţi să stingeţi lumina cînd plecaţi, vă rog.

— Trebuia să alegem între o Gudrun Schnelle care nu ştie nimic şi o alta la care tatăl ei i-a încredinţat dischetele ca să fie el însuşi acoperit şi să-i permită fiicei să aibă o armă. Alegerea e făcută.

Vocea tăcu. Se lăsă o tăcere pe care ar fi dorit-o scurtă. Aşteptă. Liniştea se tot prelungea. Cineva din exterior stinse lumina. Era evident că o vor. lăsa astfel în incertitudine. îşi trase pătura pe cap. Era prea mult pentru ea; începu să plîngă.

M-am săturat! M-am săturat! Aceste cuvinte copilăreşti traduceau de fapt profunzimea tristeţii ei.

Măcar de-ar plînge fără zgomot.

O oră sau două mai devreme se sculase să pună lîngă uşa metalică trei cutii goale din raţie. Cutiile erau făcute din aliaj. Le pusese una peste alta, în echilibru precar: deschiderea uşii le va face să se prăbuşească. Reveni, se întinse pe stănog şi adormi iar.

Auzi clar zgomotul uşor care le anunţa intrarea. Ţîşni sau vru să ţîşnească, pentru că ei fuseseră mai rapizi. îi prinseră mîinile şi picioarele pe întuneric. Acţionau cel puţin patru bărbaţi, fără a scoate un cuvînt. O fixară pe solul de beton, cu faţa în jos. îi legară iar încheieturile. Abia apoi aprinseră lumina. Nu vedea decît picioare; o ţineau pe burtă.

— Am veşti pentru dumneavoastră, Gudrun Schnelle. Tata a acceptat să restituie ce a furat. Afacerea e închisă pentru noi. Dacă nu te vei zbate nu ţi se va face nici un rău.

— La dracu!

Şi totul reîncepu. Săpun în gură, căluş, bandă pe ochi. Apoi fu îmbrăcată şi încălţată.

— Daţi-i ceasul, spuse iar vocea deformată a lui Oberon.

Nici un cuvînt despre ceea ce îi vor face lui Gudrun; nici un indiciu. Se încăpăţînă să nu mai gîndească; numai să scape o dată. Nu o vor ucide în locul unde o sechestraseră. Dacă o vor ucide...

Să fi cedat Scumpul Tatăl? Nu-mi vine să cred. Imposibil. Ar fi negociat.

Numără iar treptele, pe care le urcau de data aceasta spre ieşire. Ieşiră afară. Ploua: simţi ploaia pe faţă şi pe mîini în drumul scurt dintre uşa clădirii şi cea a vehicolului unde o urcară. Nu era Lada de la venire. O culcară pe spate şi mîinile-i atinseră un platou metalic — *poate-i un camion militar.*

La drum.

Cineva se aşeză pe ea, cineva foarte greu, o sută de kilograme sau mai mult, poate unul din coloşii a căror siluetă o zărise pe malul eleşteului.

Nici nu ştiu dacă-i ziuă sau noapte.

Cineva îi băgă mîna în haine, îşi vîrî degetul între piele şi slip, atinse, pişcă, fără să spună un cuvînt.

Distraţi-vă. Dacă scap tot vă voi găsi, şi eu, care nu am omorît pe nimeni pînă acum, îmi voi începe cariera de executor.

Număra secundele menţinîndu-se la un ritm regulat: „unu, şi doi, şi trei... încerca deasemenea să numere virajele şi schimbările de direcţie.

Patru mii şase sute douăzeci şi patru de secunde. Şaptezeci şi şapte de minute. Cu cît merge pe oră o astfel de maşină? Şaizeci de kilometri pe oră ? Să fi tot făcut vreo şaptezeci şi şapte de kilometri. Şi scădem întoarcerile, dacă au fost, mi se pare că da.

Opriră. O coborîră.

Trebuie să fie noapte altfel aş vedea puţină lumină prin bandă.

O aruncară pe jos şi, fiindcă mîinile-i erau legate lovi cu faţa ceea ce înţelese că e noroi. Ploua încă. O ridicară în picioare ca pe un pachet, ca şi cum cele şaizeci şi cinci de kilograme ale ei ar fi fost nimic.

Cei doi oameni care mă mişcă trebuie să fie mînuitori de fontă. Ţine minte acest detaliu, Gudrun.

Simţi că i se dezleagă picioarele şi se gîndi să lovească, dar nu avu timp. O lovitură în şale o făcu să se îndoaie şi o aruncă în faţă. Alunecă pe noroi şi fu ridicată. O cărară în timp ce o loveau uşor peste cap parcă zicîndu-i: „Nu încerca nimic sau iar te vom lovi".

E clar că nu vor să mă ucidă; nu vor merge aşa departe.

Deodată, îi dară drumul. Luată prin surprindere de a nu mai avea sprijinul celor doi, căzu într-un genunchi. în spatele ei se şuşotea. Imediat se ridică. Un bărbat strigă:

— Atenţie! Fuge!

Forţă pasul fugind orbeşte cu mîinile legate la spate.

Vezi tu cum dai direct într-o groapă sau pe o autostradă.

Auzi apoi detunături surde: se trăgea asupra ei cu arme cu amortizor de sunet. Lungi pasul şi se miră şi ea de cum putea fugi astfel.

Ceva nu e în regulă, Gudrun; e prea simplu.

Fără să mai pună la socoteală că-i lăsaseră chaveta în buzunarul hainei.

Mergi direct într-o capcană.

Căzu şi se rostogoli pe o pantă. Reuşi să se întoarcă pe o parte protejîndu-şi faţa intr-o grămadă de frunze ude. Se tîrî conştientă de liniştea din jurul ei.

Trebuie să-mi scot afurisita asta de bandă de pe ochi.

Contractîndu-se, reuşi să ajungă la chaveta din buzunar. Imediat apoi îşi scoase banda. într-adevăr era noapte: nu se vedea nici la un metru în faţa ei. Se ridică cu toate simţurile în alertă. Auzi un zgomot uşor de motor şi zări faruri din partea de unde venise.

Te caută sau, din contră, vor să te împingă în partea cealaltă.

Era convinsă că o lăsaseră intenţionat să scape.

Sau cel puţin eşti aproape sigură de asta.

Din cauza întunericului, era imposibil să vadă ce oră e.

Trebuia să accepte cronometrul pe care frumosul cubanez vroia să mi-l dea cadou.

Alese o cale de mijloc. Presupunînd că maşinile pe care le văzuse sînt la sud, nu va merge direct spre nord. Plecă spre est — sau vest. Merse o mie de metri printr-o pădure de mesteacăn, apoi în cîmp deschis. Se înfundă în noroi pînă la jumătatea gleznei. Ploaia încetă puţin înainte să ajungă la o fermă — sau ceea ce fusese o fermă; locul era abandonat.

Oare să intru înăuntru şi să aştept să se facă ziuă?

Nu. Auzi iar zgomot, zgomot de voci şi de crengi scuturate. Veneau. Porni şi găsi repede demarcaţia. Se afla în zona interzisă, de-a lungul frontierei dintre Est şi Vest. Grilajul pe care-l vedea se întindea pe mai mult de o mie patru sute de metri între RFG şi RDG. Era echipat cu semnale de alertă de toate felurile — semnale declanşate la sunet sau la atingere. Se zicea că un simplu contact era suficient să declanşeze sisteme de tir automat şi să mobilizeze hoarde întregi de grăniceri care trăgeau pe loc.

Nu atinge nimic. Dacă ai fi vrut să treci driiben — ceea ce nu e cazul — ai fi găsit alte mijloace mai inteligente ca acela de a fugi pe un cîmp de mine sub focul grănicerilor!

Se îndepărtă pe perpendiculară încercînd să avanseze cît mai încet cu putinţă. Cincizeci de metri mai aproape văzu luminile. Parcă erau farurile unui avion zburînd la joasă altitudine. Numai că luminile erau nemişcate.

Un turn de pază.

Fir-ar al dracului!-Fugi de aici! Nu vezi că e o capcană? Te-au expediat în zona interzisă şi au dat alerta ca să fie siguri că vei fi prinsă. Astfel, Oberon şi ceilalţi vor putea pretinde că nu te-au omorît, dar că ai fost doborîtă în timp ce încercai să treci fraudulos graniţa.

începu să fugă.

Sub picioare avea o stradă asfaltată sau o cale largă de vreo doi metri. I se păru că vede o altă demaraţie pe stînga Imediat cîinii începură să latre cu putere. Veneau direct spre ea. Se năpusti biciuind iar aerul cu chaveta şi reuşi să atingă un animal. Pămîntul îi fugi de sub picioare şi căzu într-un fel de groapă betonată.

Ce te-aş omorî, Gudrunl Eşti atît de proastă!

în sfîrşit, înţelesese. O lăsaseră în perimetru de supraveghere; frontiera era la vreo zece metri mai departe. De fapt ar fi trebuit să treacă bariera aceea de care se îndepărtase atît de repede. Acum era într-o groapă antivehicole; traversase deja porţiunea de control acoperită cu nisip care permitea marcarea paşilor. Traversase şi drumul păzit şi fu pe punctul de a fi sfîşiată de cîinii prinşi în lese lungi. Se rătăcise printre cazemate şi locuri de pîndă.

în prostia ta mergeai de fapt spre Vest. Eşti de o tîmpenie catastrofală. De ce crezi că Oberon şi prietenii tăi te-au pus acolo ?

Acum trebuia să aleagă: sau să încerce să sară peste prima demarcaţie cu sîrmă ghimpată (doi metri cincizeci), să păşească prin cîmpul de mine şi să

bată apoi recordul lumii al lui Sotomayor sărind peste a doua demarcaţie cu sîrmă ghimpată.

Mulţumesc.

... Sau, dacă nu, să refacă tot drumul parcurs, în sens invers, în acel moment însă se aprinseră proiectoare din toate părţile, se dădură ordine transmise prin difuzoare şi cinci, şase arme automate deschiseră focul. în tot acest timp Gudrun se tîra prin groapă. O aşchie de piatră atinsă de un glonte o lovi pe faţă. Vacarmul se amesteca cu lătratul cîinilor. Se căţără cît putu de repede.

Acum !

Se năpusti afară din groapă şi fugi înainte, între două raze de lumină a reflectoarelor care scurtau terenul. Văzu cele două patrule şi auzi ordinul de a sta pe loc.

Dar parcă nu aveau obiceiul să tragă în cei ce intră!

Parcurse trei, patru sute de metri, făcu un ocol ca să evite raza de lumină a reflectorului care o căuta. Gloanţele se înfundau în pămînt în jurul ei. Avu impresia că e atinsă şi se aruncă pe un ta- luz. Văzu demarcaţia cu semnale sonore la treizeci de paşi.

Fugi!

Fentă o plecare spre stînga şi porni la dreapta. Gloanţele zburau în jurul ei ca în filme. Se căţără ca o pisică agăţîndu-se de ochiurile grilajului, făcînd să sune alerta pe kilometri întregi. Mai trăgeau încă asupra ei şi cînd ajunse dincolo de grilaj, dar reflectoarele nu luminau aşa departe.

Mai făcu doi, trei kilometri pe o şosea, una adevărată de această dată, apoi îşi permise o oprire cu corpul aplecat înainte, cu mîinile pe genunchi şi cu gura larg deschisă. Apăru un vehicol care o prinse în lumina farurilor.

O! NU! NU mai pot!

Era un camion. începu iar să fugă ştiind însă că de data aceasta nu va mai putea merge prea departe.

— Eu sînt, idioato!

Se opri cu mîinile în şold şi cu gura tot deschisă.

— Donnerwetter!

Se întoarse.

— Bine ai venit în ţară, zise Bodo.

îi deschise portiera din dreapta a Skodei. Urcă şi se prăbuşi, îi era imposibil să vorbească. Bodo acceleră, totdeauna pretin- sese că, cu micile transformări pe care le făcuse camionului său, acesta era mai rapid decît un Volvo. Bodo conducea cu piciorul la podea.

— Sîntem în zona interzisă; frontiera este la doi kilometri şi jumătate. începusem chiar să-mi fac gînduri nevăzîndu-te.

Uluită, ea îl privea gîfîind.

El clătină din cap:

— Sper că nu eşti atît de proastă încît să fi încercat să treci peste demarcaţiile sonore.

— Bineînţeles că nu, zise ea. Doar mă cunoşti. Nimeni nu-i atît de tîmpit să meargă să se plimbe prin perimetrul păzit de grăniceri.

îşi trase sufletul apoi îl întrebă:

— Dar tu ce făceai prin partea locului ?

— Femeia aceea numită Kutter, zise el. Mi-a dat de ales: sau vin aici să te caut sau va spune celor de la Vopo unde e intrarea tunelului meu.

Ea se uită la ceas: 3 şi ceva dimineaţa. Oberon o ţinuse vreo treizeci de ore. Bodo încetini pînă la viteza de şaizeci de kilometri pe oră. îi întinse un pachet: haine de schimb pe care ea le îmbrăcă. Adusese şi cîteva pansamente de primă urgenţă. îşi puse unul pe coapsa dreaptă unde două gloanţe îi făcuseră o zgîrietură lungă.

Ajunseră la Berlin în zori.

4

— Emma. Emma e cea care a venit la depozit, spuse Bodo. A telefonat mai întîi, cîteva minute după ce Bodo revenise de la lucru. îi spusese, fără să se prezinte că ar vrea să-i vorbească despre 5101. Rostirea acestei cifre l-a îngrozit pe Bodo.

— înţelegi.

— Cinci mii nouăzeci şi trei plus opt face cinci mii o sută unu. De fapt, lungimea tunelului lui Bodo, la două zile după vizita lui Gudrun.

— Cum arăta această femeie?

După descrierea pe care el i-o făcu era vorba de Kutter.

— Emma Kutter! Are o figură să se numească Emma cum mă numesc eu Sigismund, zise Gudrun. Ţi-a spus cumva de unde ştie aşa de precis lungimea tunelului tău ?

— Nu.

— Ai întrebat-o?

— Nu.

Numai faptul că femeia ştia îl înebunise pe Bodo. Rămăsese năuc.

— Sapi un tunel ani de zile, liniştit, fără să spui la nimeni numai la doi prieteni din copilărie şi, buum! sună o femeie şi, fără să ţină cont de masa de ascultare, îţi spune că secretul tău e cunoscut. Asta da lovitură. Şi ai de ce să fii năucit.

— Opreşte-te, Bodo. Nu pari deloc năucit.

— Sînt năucit, zise Bodo cu placiditate.

— Nu eşti. Nici nu ştiu, de altfel, ce te-ar putea năuci.

— Asta nu mă împiedică să fiu totuşi puţin năucit.

— Fir-ar al dracului! Nu te mai oprești? Așadar această Kutter a venit să te vadă...
— Cine e Kutter?
— Emma.
Emma Kutter urcase la el. Spusese...
— Cuvînt cu cuvînt, Bodo. Și să nu uiţi nimic.
— A spus că ai necazuri, că la un moment dat ai fost în pericol de moarte, dar că acum e mai bine, că s-a negociat eliberarea ta...
— A spus cine m-a răpit?
— Dacă mă întrerupi mereu... Nu a spus cine. Nu a spus nimic altceva decît îţi spun.
— Și tu nu ai întrebat nimic. Erai năucit.
— Chiar așa. Iar mă întrerupi. Emma...
— Nu-i mai spune Emma. Parcă ar fi o veche prietenă de a ta.
— Mă lași să termin? Emma Kutter mi-a spus că vei fi eliberată chiar în seara aceea.
— Ieri seară?
— Ieri seară. Mi-a spus că trebuie să merg să te caut, că eu în persoană trebuie să merg să te iau, că ori merg, ori cineva mă va denunţa.
— A spus „cineva"?
— „Cineva".
— Și apoi?
— Apoi a plecat.
— Fără să-ti spună cine e acel „cineva".
— Da.
— Nu a spus nici un cuvînt despre tata?
— Nu.
— Și asta-i tot?
Camionul lui Bodo tocmai intra în curtea depozitului.
— Asta-i tot, zise Bodo după ce închise poarta.
Avea un aer ambiguu care o intriga pe Gudrun.
Acest cretin din Carpaţi mai are să-mi trintească o veste — chiar dacă nu-i deloc cretin, e doar un aer pe care şi-l ia; de fapt, gindeşte repede şi clar; Mikki mi-a repetat de multe ori să nu-l subestimez.
Gudrun reflecta pe îndelete. Tot nu credea că Scumpul Tată putuse să cedeze la șantaj —„vă omorîm unica și mult iubita fiică dacă nu ne daţi mizerabilele acelea de dischete". Scumpul Tată nu ceda niciodată. Mai precis, el calcula tot și cu mult timp înainte de a se lăsa surprins.. Oare povestea aceasta cu dischetele să fie adevărată? Oare Scumpul Tată să fie în război cu cineva? Oare chiar au încercat să ăe servească de ea, Gudrun ?
Să admitem. Sînt răpită, se încearcă impresionarea Scumpului Tată prin descrierea torturilor ce le voi suferi, şi, pentru că, cu siguranţă el a prevăzut

acestea, se opune. Şi el ameninţă, la rîndul lui, şi deţine o armă destul de eficace ca să-l oblige pe acel „cinevcf să mă elibereze. Sînt eliberată. Rămîn abandonată sub cerul liber, de-a lungul frontierei unde nu voi putea scăpa de gloanţe — se va explica apoi Scumpului Tată că nu a fost decît o tristă coincidenţă. Şi astfel se vor răzbuna.

Mdaa!

— Kutter ti-a spus vreun mijloc să o contactezi, Bodo?

— Nu.

Urcau la apartamentul de la mezanin. Era aproape ora nouă dimineaţa.

— O să-ţi pierzi jumătatea ta de zi de spălător de geamuri.

— Numai în parte, zise el.

Nu va întîrzia prea mult şi, imediat ce o va fi instalat pe Gudrun, va pleca la lucru.

— Totuşi ai continuat să sapi tunelul ieri după-masă ?

— Nu. răspunse el.

Pentru prima dată în cinci ani făcuse o excepţie de la munca sa. Dar o va relua astăzi. Faptul că Emma Kutter era la curent cu proiectul său nu schimba nimic. Nu avea de ales. Ar fi fost o prostie să se oprească acum — oricît ar fi de năucit.

— Cu mine la Ravensberg aveam o fată înaltă care se numea Trudi, zise Gudrun. Este complicea cuiva, dar nu ştiu a cui. Al acelui „cineva" care m-a răpit sau acefuia care m-a eliberat — pre- supunînd că nu este vorba de acelaşi „cineva". în orice caz nu se poate să nu o remarci, Bodo, dacă o vezi — şi dacă mai este încă în viaţă. E aproape tot aşa de înaltă cît mine, la un centimetru diferenţă; are sîni care o preced cu un metru, şi în ceea ce priveşte fundul...

Fundul lui Trudi era în patul lui Bodo. La fel şi Trudi, care dormea dusă de-a latul patului, cu fesele surprinzător de ridicate, ca unii bebeluşi care dorm aproape în patru labe, cu fruntea în cearşaf — cu deosebire că mai rar vezi bebeluşi de un metru optzeci şi ceva.

Privirea lui Gudrun fulgeră un Bodo totalmente impasibil.

înţeleg acum de ce nu a săpat ieri după-masă, gîndi Gudrun. Domnul o regula pe Trudi. Dacă vedeai patul înţelegeai tot. Dacă se poartă cu o damă în acelaşi fel în care sapă, trebuie să fie o adevărată torpilă umană, donnerwetter! Ceea ce e mai insuportabil

e că a sărit pe această gigantă cu ţîţe mari. Nu mai tîrziu decît acum două nopţi şi tu erai goală în acest pat. Şi ce s-a întîmplat ? Absolut nimic.

— Aş putea să ştiu ce face aici, dacă nu sînt prea indiscretă ?

— A venit cu Emma — vreau să spun Kutter. Ţi-a adus geanta pe care ai lăsat-o la Ravensberg. Zicea că nu ea a ţipat noaptea aceea şi că şi ei i-au pus săpun în gură.

în definitiv, totul se explică.

— Nu ştiu nimic altceva în afară de ceea ce spun că sînt, Gudrun. Fac oamenii să se prăjească în saună opt ore pe zi, dar nu-i mănînc după aceea. Mă culc cu cîte un tip cînd găsesc unul care-mi place.
— Ca Bodo.
— Bodo e super, adevărat.
Şi tu ai o poftă teribilă să o întrebi pe tîrfa asta cum face Bodo dragoste, Gudrun! Nu, dar...! De ce te amesteci ? Dacă l-ai fi vrut l-ai fi avut, dacă nu de zece, de cel puţin şapte, opt ani. Nu l-ai vrut. Bodo e prietenul-frate. Totdeauna te-a făcut să rîzi starea lui de excitare, ca cea de acum cîteva zile din tunel — erecţia de cinci mii nouăzeci şi trei de metri.
— într-adevăr super; e genial, mai spuse Trudi.
— Să vorbim despre altceva.
— Te supără că m-am giugiulit cu Bodo ?
— Puţin îmi pasă.
— Eşti sigură?
— Sigură.
— A! Bine!
— Nu spune „a! bine!" pe tonul ăsta că-ţi rup gura.

Bodo plecase să spele geamuri. Erau numai ele două. Trudi terminase iar de povestit noaptea ei la Ravensberg. Povestea nu era prea lungă.
Aşadar, era pe cale să adoarmă în camera din faţa celei lui Gudrun...
— Totdeauna dormi în patru labe şi cu fesele în sus ?
Trudi izbucni în rîs.
— Aşa se pare. Toţi tipii mi-au spus-o. Nu-mi dau seama. E caraghios, nu ?
— Mor de rîs, Eise Gudrun. Continuă povestea.
... Deci, Trudi dşrmea, visa că cineva îi punea pe spate şi pe gură ceva ca o mască. Ar fi vrut să strige. Apoi a luat o gură de aer şi a adormit cu adevărat, şi profund, încît s-a trezit afară din casă, poate în spatele grajdului, poate în casa paznicului, cu ochii legaţi şi o bucată de săpun în gură. A auzit o femeie ţipînd şi che- mînd-o pe Gudrun. A rămas aşa ore întregi, tremurînd de frig şi înghesuită de nişte tipi. Apoi au transportat-o în casă; îi venea să vomite şi o durea tare capul. Au pus-o pe pat şi, în cele din urmă a sosit Emma, i-a dezlegat legăturile şi i-a scos căluşul, a urcat-o într-un Volvo spunînd că nu are rost să anunţe poliţia fiindcă ea este de la poliţie şi că, dacă Trudi dorea să aibă o dovadă era suficient să se oprească la oricare baraj, şi Trudi a făcut chiar o încercare şi totul a mers perfect; poliţaii au salutat-o respectuos pe Emma şi permisul său special. Emma a mai adăugat două lucruri: că nu are rost să se îngrijoreze pentru Gudrun Schnelle, că totul se va aranja—era doar o greşeală—şi apoi că ea, Trudi trebuie să stea liniştită; probabil că ea era în mai mare pericol decît Gudrun, nebeneficiind de aceleaşi protecţii ca aceasta din urmă, fiind un martor important şi deci cel

mai bine pentru ea ar fi să rămînă la Köpenick. Trudi a întrebat de ce Köpenick unde nu cunoştea pe nimeni şi Emma a răspuns că un oarecare Bodo o va găzdui, fără a spune unde va mai putea fi găsită. Nu a spus dacă va mai apărea, dar i-a dat totuşi lui Trudi douăzeci de mii de mărci suplimentar, plus o mie de dolari americani (o adevărată comoară!) şi i-a explicat că pentru Trudi nu mai era nevoie, deocamdată, să-şi reia lucrul la saună, unde totul era reglat: o absenţă de un an sau de cincizeci nu va şoca pe nimeni; într-adevăr totul era reglat acolo. Aşa că Trudi a venit aici, la Bodo, dar Bodo nu era acasă. Emma a fost cea care a deschis toate uşile cu chei potrivite, şi, în final s-a arătat şi Bodo şi, fiindcă Emma plecase şi ea s-a trezit singură cu Bodo totul a fost rapid; pif! paf! în pat.

— E rapid Bodo ăsta...

— închide gura, zise Gudrun.

— Să mai repet o dată luînd-o de la cap?

— Nu.

Gudrun era în plină confuzie. Cel mai rău era că nu reuşea să o bănuiască cu adevărat pe Trudi de minciună.

— Crezi că mint, Gudrun?

— Nu ştiu. încearcă să-ţi aminteşti: nu ai auzit vreun nume, ceva deosebit?

— Erau cîţiva care şuşoteau la un moment dat. Erau bărbaţi sau lesbiene de doi metri, după cum mă pipăiau peste tot. Nu am fost violată, dar nici mult nu a mai lipsit. Un tip vroia să o facă şi atunci au început şuşotelile şi m-au lăsat în pace.

— Şi Emma Kutter? Dă-mi cel mai mic amănunt despre ea.

Nimic. Poate permisul acela arătat poliţailor care i-a atras respectul lor înfricoşat, precum şi obiceiul ei de a fuma ţigară de la ţigară de marcă Alte Juwel—Trudi prefera Malboro, dar nu mai avea şi, de altfel, lui Bodo nu-i plăcea să se fumeze la el.

— E din Berlin sau, dacă nu, cunoştea al dracului de bine oraşul, zise Trudi. Ia spune, nu ţi-e foame?

Mîncară micul dejun, Trudi devorîndu-l de-a dreptul. Prin cele două ferestre care dădeau spre curtea depozitului, prin lucarna acoperişului, se vedea o zi mohorîtă.

Nu ştiu nici ce să fac, nici unde să merg. De fapt, e o uşurare să o am pe Trudi lîngă mine.

Gudrun se simţea posomorîtă. Şi totuşi ideea îşi croia deja drum. Nu o să ţină, probabil era o prostie, dar...

— Ce?

— Tunelul, repetă Trudi. Tunelul lui Bodo, cel pe care-l sapă de ani. I-am căutat intrarea peste tot, dar nu am găsit-o. Unde este?

— Cine ţi-a spus de tunel?

Emma. Emma Kutter.

— Recomandîndu-mi să nu vorbesc de el decît cu tine şi cu Bodo.

— Nu am auzit niciodată de vreun tunel.

— Nu? Mă mir. Bodo s-a făcut verde cînd am pronunţat cuvîntul. Şi apoi, cu ceea ce-i făceam în acel moment avea de ce să-şi dea drumul la mărturisiri. Şi totuşi. A refuzat să-mi spună de unde pleca tunelul lui. Şi nici unde mergea. Cu siguranţă nu driiben; e prea departe. Atunci unde?

începea să se explice acum figura aceea echivocă a lui Bodo. Gudrun o fixa pe Trudi fără a descoperi însă altceva în ochii albaştri decît o inocenţă veselă poate puţin şmecheră.

Să fie această mutră blondă cu sîni tremurători o agentă secretă? Şi în contul cui?

— îmbracă-te că plecăm, zise Gudrun luînd o hotărîre.

— De acord. E o idee prostească, dar în punctul în care sînt...

— Emma a spus să stau liniştită.

— Mă doare în cot de Emma, zise Gudrun.

— Şi dacă cincizeci şi trei de ţintaşi mă vor împuşca ?

— Unu, nu ar fi o pierdere prea mare. Doi, dacă ar fi vrut să te omoare, ar fi făcut-o la Ravensberg. Trei, eşti mai în siguranţă cu mine decît oriunde altundeva.

Aşteptau autobuzul şi erau singure în staţie. Trudi îşi băgă degetele în gură şi scoase un fluierat pentru a atrage atenţia unui tînăr care fugea pe trotuarul din faţă şi pe care ea îl găsea simpatic. Ridică şi degetul mare pentru a fi mai precisă. Băiatul îi surîse. într-adevăr era plăcut la vedere.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce sînt mai în siguranţă cu tine? Ai văzut ce coapse are tipul ?

Pe trotuarul din faţă, amatorul de curse la fugă se oprise să-şi tragă sufletul, ţinînd între degete marginile chilotului de sport. Continua să surîdă cu un aer prostesc.

Dacă traversează ca să vină la noi îi dau un pumn, gîndi Gudrun.

— La bărbaţi cel mai mult îmi plac coapsele şi pliul acela drăguţ pe care-l fac sub fese. Dar, oricum, îi prefer din faţă... Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Totul indică faptul că, cel puţin pentru moment, beneficiez de un fel de imunitate diplomatică.

— Eşti protejată, aşa-i?

— Asta e.

— De tatăl tău. Bodo mi-a spus.

Fir-ar al dracului! Oare afurisitul ăsta de Bodo a făcut şi altceva în afară decît să vorbească în timp ce a stat cu nimfomana asta?

— De tata, recunoscu cu voce tare Gudrun.

Nu vedea nici un pericol în a dezvălui un secret pe care îl cunoştea tot Berlinul de acum.

— E ministru?

— Bodo nu ţi-a spus nimic?

— Mi-a spus doar că e cineva important.

— Nu e ministru.

— Atunci e general sau traficant de droguri.

Oare Scumpul Tată era general? Să fi avut vreun grad chiar şi fără uniformă? Probabil că da. Julius care era deasupra lui, ierarhic vorbind, avea grad. Scumpul Tată ar trebui să aibă cel puţin grad de colonel în afurisitele lor de servicii.

— Nu-i traficant de droguri. Cel puţin aşa cred.

— E cunoscut?

— Nu.

Nu, deloc. Puţin cunoscut de public. Ar fi fost dificil pentru el.

— Să schimbăm subiectul, Trudi.

Autobuzul sosi aproape gol la această oră a zilei, avînd doar cîteva casnice cu plasele lor de provizii mergînd la vreo coadă pe undeva. Era totuşi şi un bărbat de vreo şaizeci de ani. Gudrun bănui însă că e machiat şi că în realitate era mai tînăr.

Devin paranoică! A-propos, oare mama Kutter e pe urmele mele ? Măcar că, dacă mă va proteja tot aşa de eficace ca la Ravensberg...

Trudi vorbea fără încetare. Povestea cu voce tare şi pe înţeles, cu o mulţime de detalii, şedinţa ei la pat cu un bărbat pe care nu-l numea, dar care putea foarte bine să fie Bodo. Tot autobuzul profita de lecţia ei. Acesta îi era şi scopul; curată pornografie.

— Eşti nebună sau o faci intenţionat, Trudi?

— Trebuie să aducem puţină veselie în viaţa acestor amărîte.

Coborîseră şi mergeau pe Normannstrasse. Omul în vîrstă — sau care se prefăcea că este—coborîse două staţii înaintea lor.

Dacă Kutter mă urmăreşte nu văd decît foc.

— Normannenstrasse, parcă îmi spune ceva, remarcă Trudi.

Gudrun venise de două ori în aceste lungi clădiri monotone. Mai des numai dacă Scumpul Tată o fi adus-o aici pe cînd era în cărucior— dar era puţin probabil.

— Firma, exclamă deodată Trudi. Mama măsi! Ştii unde ne-ai adus? La Stasi!

— Ce surpriză!

Dacă nimfomana mea se preface că e mirată atunci e o actriţă de geniu.

— Gudrun Schnelle, spuse ea unei secretare din spatele unui birou din holul de la intrarea principală din Normannenstrasse nr. 22. Gudrun Maria Schnelle pentru maiorul Harry Dahn personal.

Aşteptară aşezate pe o banchetă de moleschină. Era puţină mişcare în jurul lor. În sfîrşit, Trudi tăcea pietrificată. Cineva veni să le cheme. Harry Dahn le întîmpînă la ieşirea din ascensor. Era un om înalt şi frumos, de vreo treizeci şi cinci de ani.

Mai mult timp am petrecut împreună culcaţi decît în picioare, gîndi Gudrun.

Harry făcea destul de bine dragoste. Legătura lor durase aproape trei săptămîni—un adevărat record. Ea fusese cea care rupsese legătura atunci cînd aflase că nu mai lucrează la Ministerul Afacerilor Externe, contrar celor susţinute de el.

— Nu te-ai schimbat, Gudrun.

— Ce mai face nevastă-ta?

El rîse şi îşi întoarse privirea pentru a-i studia formele lui Trudi.

Păşiră de-a lungul unor coridoare. Intrară apoi într-un prim birou unde se afla o secretară.

— Aş vrea o întrevedere particulară, Harry. Trudi mă va aştepta aici. E pierdută fără mine în Berlin.

Intrară într-un birou învecinat cu primul şi a cărui uşă era capitonată.

— Pot să te îmbrăţişez, Gudrun?

— Nu... Şi totuşi am nevoie de tine.

O invită să se aşeze în unul din cele două fotolii din faţa biroului şi luă loc în faţa ei. Totdeauna fusese foarte curtenitor.

— Ce mai face tatăl tău?

— Era perfect sănătos cînd l-am văzut ultima dată, acum vreo şase ani.

— Nu am ştiut niciodată dacă cearta voastră era serioasă sau nu.

Aproape acelaşi lucru, dar spuse cu alte cuvinte, posibila complicitate pe care o evocase Oberon, dintre ea şi Scumpul Tată.

— Continuă să nu ştii, zise ea surîzînd.

— Altfel spus, îţi rezervi dreptul să-i spui că eşti nemulţumită dacă nu-ţi voi face serviciul pe care mi-l vei cere.?

— Cum mai staţi cu torturile?

— Merge. Totul e rutina. Ce pot să fac pentru tine?

— Emma Kutter. Vreo patruzeci de ani, un metru şaptezeci, cincizeci şi şapte sau cincizeci şi opt de kilograme, ochi gri, păr şaten tăiat scurt. Arată primului poliţai venit un permis de la Ministerul de Interne. Conduce un Volvo 340 albastru. Fumează neîncetat Alter Juwel. Nici o cicatrice aparentă.

Harry Dahn nota cu nonşalanţă. întrebă cu creionul ridicat.

— Pot să te întîlnesc?

.— Nu ca să facem amor.

Dar îi dădu numărul ei şi cel al lui Bodo, pe care el le notă într-un alt caiet, precedîndu-le simplu de litera G de la Gudrun. Bizar, dar fu emoţionată văzînd că-i era suficient o iniţială ca să-şi amintească de ea.

Are aceeaşi gură frumoasă şi acelaşi aer melancolic care mi-au plăcui pe timpuri. Ar fi putut să fie scriitor sau chirurg; şi iată-l poliţist: şi încă unul de cea mai joasă speţă.

— Altceva?

Ea ezita. Să-i vorbească sau nu de Oberon? Ar trebui oare să-i ceară lui Harry să facă cercetări asupra unui fost student, fără îndoială german, poate rus, probabil originar din insula Riigen din Baltica, şi înalt de statură.

Nu.

— Harry, vom proceda ca şi cînd aş fi cu adevărat certată cu tata. Aş vrea veşti despre el.

Dahn îi aruncă o privire de vreo zece secunde în care se putea citi o intensă curiozitate pe care i-o inspira raportul dintre Ulrich Shnelle şi unica lui fiică.

— E bine. Mai mult sau mai puţin, s-a retras din joc cînd Julius a fost lăsat deoparte. Erau foarte legaţi unul de altul. Aproape douăzeci şi cinci de ani de colaborare marchează oamenii. Şi nu erau...

Se corectă zîmbind:

— Şi nu sînt oameni obişnuiţi. Mi s-a întîmplat să mă gîndesc că tatăl tău era cel mai inteligent dintre ei. Şi nu sînt singurul cu această părere. Atîta timp cît a condus secţia 34, Julius a evitat mereu publicitatea. îmi amintesc că, mult timp, singura fotografie cu el pe care o aveau serviciile secrete din Vest era un clişeu vechi de treizeci de ani.

— Dar tata a fost şi mai discret.

— Are un birou aici, două etaje mai sus. Nu a pus însă niciodată piciorul în el. Preferă calculatoarele.

— E tot la Erkner ?

— Da, după cîte ştiu.

— Cînd l-ai văzut ultima dată?

Ridică din umeri.

— Acum vreo trei, patru ani... în orice caz, înainte să te cunosc, preciză el.

— Ar fi schimbat cu ceva faptul să nu fi fost fiica lui?

Harry Dahn începu să rîdă.

— Ar fi schimbat totul. Mi-era frică!

— De el?

— Desigur. Ca la toată lumea. Ca tuturor celor ce ştiu.

Ce ştiu ce? Că Ulrich Schnelle a acumulat în douăzeci şi cinci de ani o cantitate fenomenală de dosare? Dar oare chiar a făcut-o sau e doar o legendă?

Scumpul Tată este capabil să întreţină, doar din plăcere şi pentru siguranţa lui, o astfel de ambiguitate. Cine şi-ar asuma riscul să afle adevărul?

— Un ultim serviciu, zise ea. Gloaba cea înaltă din biroul de alături. îşi spune Trudi Theek. Se pretinde a fi maseuză în una din saunele de la Friedrichshain.

— Ce vrei să ştii?

— Tot ceea ce poţi afla.

— De acord.

— Ţi s-a vorbit de mine de curînd?

întrebarea păru să-l ia pe Harry pe nepregătite.

— Nu. Am aflat că ai fost în misiune în Cuba. Ţi-a plăcut?

— Ţara, da. De asemenea şi soarele şi muzica.

— Cred că te voi inculpa de înaltă trădare, zise el. Şi te voi tortura eu însumi.

Ea se ridică.

— îmbrăţişează-mă poliţistule!

Erau de aceeaşi înălţime — şi ea purta pantofi fără toc! El abia îi atinse buzele. Ea îl fixă batjocoritoare.

— Asta-i tot?

în secunda următoare, el era peste ea, răsturnată în fotoliul de piele şi îi dădea jos chilotul. Ea îi acordă trei secunde apoi îi puse palma pe faţă.

— Sfîrşitul primei runde.

Se gîndi că mersese prea departe. El însă se forţa să zîmbească.

— Ne vom revedea, Gudrun?

— De ce nu?

— Nu te-am auzit niciodată minţind.

— Pentru că am minţit foarte puţin. Sau era fără importanţă. Te voi revedea, Harry. Nu pentru că am nevoie de tine, ci pentru că ai un aer mai melancolic ca niciodată.

Ceea ce era adevărat. Harry avea în el un fel de plictiseală tristă de care poate nici nu-şi dădea seama.

— Da? zise el mirat.

Ea fu cea care-l sărută. Hotărît lucru, îi plăcea mult gura lui.

Avea două apartamente. Mai precis un apartament şi o locuinţă cu chirie. Primul se găsea în cartierul Saint-Nicolas, în piaţa bisericii cu acelaşi nume, două camere şi o baie-bucătărie într-o clădire nouă, care pe măsură ce timpul va trece, va sfîrşi prin a părea veche de mai multe secole. întregul ansamblu minuscul din jurul bisericii din sec. al XIII-lea fusese obiectul unei renovări în urmă cu vreo zece ani. Se încercase chiar, destul de reuşit, să se reconstituie străduţele şi dughenele de la începuturile Berlinului, cu şapte sute de ani în urmă.

— Vrei să spui că această mică minune e a ta?

Trudi deschisese ochi mari în faţa celor două camere amenajate cu mult gust la cel de al treilea şi ultimul etaj al unei case avînd vederea spre biserica străjuită de două turnuri neogotice.

— într-un fel e al meu, zise Gudrun.

Privea apartamentul ca pe ceva nou, aşa cum faci la reîntoarcerea dintr-o călătorie. în amintirile ei era mai mic, mai puţin bogat, mai puţin delicat. Scumpul Tată făcuse, ca întotdeauna, totul cu gust. Probabil se amestecase la decorare, alesese el însuşi tapiseria îngrijită cu nuanţe autumnale, ordonase vopsirea grinzilor şi a lemnăriei. Camera de zi fusese lambrisată parţial, biblioteca ce acoperea un zid întreg conţinea aproape trei mii de cărţi. în timpul şederii lui Gudrun în Cuba, televizorul şi magnetoscopul fabricate în Bulgaria fuseseră înlocuite cu altele japoneze.

— Dar nu vii aici niciodată.

— Nu.

— Observă că nu te întreb de ce.

— Bine faci.

Trudi se lăfăia pe canapeaua de piele întinzîndu-şi un braţ spre minibar.

— Te rog să nu atingi nimic.

— Mi-e sete

— Cu atît mai rău.

Şi în dormitor se făcuseră modificări. O mochetă de culoarea mierii acoperea parchetul de pin. Tablourile lui Heckel şi Nolde evocînd nebunele nopţi berlineze de altădată erau la locul lor, dar Gudrun rămase nemişcată descoperind tabloul lui Kirschner şi Boemiana de Schmidt-Rottluff. Astfel, Scumpul Tată, îi făcuse cadou tabloul ei preferat, care îi plăcea deja cu doisprezece ani în urmă, cînd asemănarea dintre adolescenta pictată de expresionistul . din Dresda şi tînăra Gudrun era tulburătoare.

Asta nu schimbă nimic, Gudrun. Şi dacă ţi-ar da miinile lui amindouă tot nu ar schimba nimic.

— Sună telefonul, şefule, zise Trudi.

— Aud.

îşi aduna scrisorile. Patru scrisori de la Mikki care îi scria tot la această adresă, deşi ea i-o reproşase de mai multe ori.

— Telefonul încă mai sună, Gudrun.

— Uită-1! Uită-1!

Nu atinge acest afurisit de telefon. Nu-l atinge!

îl ridică totuşi dîndu-şi mizerabilul pretext că poate e Harry Dahn.

— Gudrun, nu închide; trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Te implor.

închise cuprinsă de un tremur irezistibil.

„Te implor", spusese Scumpul Tată. „Te implor". Cuvinte, dar fără muzică. Era aceeaşi voce de totdeauna, profundă, calmă.

Sfîrşi prin a simţi privirea intrigată a lui Trudi şi scutură din cap, răspunzînd la întrebarea care nu fusese pusă.

— Nu. Nimic important. O greşeală. Să plecăm de aici.

Nu încuie cu cheia uşa de pe palier. O lăsă întredeschisă. Aşa făcuse întotdeauna dintr-un fel de refuz meschin şi pueril. La urma urmelor, era sigură că cineva va veni să închidă în urma ei. Acest apel telefonic al Scumpului Tată era o nouă dovadă: o pusese sub urmărire pas cu pas, oriunde mergea, tot aşa cum îl supraveghea şi pe Bodo.

Şi Mikki ? Şi pe el îl pusese sub supraveghere, driiben ?

Pariez că da.

Revenise puţin şi soarele deasupra Berlinului. Nu timpul acela frumos, dar măcar nu mai ploua. Trudi vroia chiloţi, un sutien cu dantelă, săpun franţuzesc, parfum. Vroia de asemenea să-şi schimbe stocul de prezervative Mondos, fabricate la Dresda, cu produse mai sigure. Deodată exclamă:

— Un intershop? Şi cu ce voi plăti?

Intershopurile erau magazine unde se găsea aproape tot, dar trebuia plătit în valută. Gudrun trecu pe la bancă. Avea două conturi, amîndouă pe acelaşi nume. Ceru situaţia. O sută patruzeci şi nouă de mii de mărci, pe primul, pe care îl atingea rareori—o dată retrăsese cincizeci de mii de mărci pe care le donă unei asociaţii a jucătorilor de popice, aceştia rămînînd nedumeriţi de gestul ei luni de zile. Cei o mie nouă sute douăzeci şi trei de mărci de pe al doilea cont nu aveau nici o legătură cu Scumpul Tată: în timpul studiilor lucrase şi, din cursurile de engleză şi economie pe care Ie dăduse, reuşise să pună bani deoparte. Fusese de asemenea angajată la tipografia care făcea cărţi editate pentru „Volk und Wissen", fusese chiar şi chelnăriţă într-o braserie pe bulevardul Schonhaus. Retrase aşadar o mie de mărci şi desfiinţă cei o sută doisprezece dolari pe care îi mai avea pe contul special în valută la care avea drept ca expertă în probleme internaţionale.

— Totul e pentru mine?

— Tot.

Trudi reuşi să-şi găsească şi un portjartier asortat la noul ei slip.

— O să înnebunească Bodo, zise ea.

La intersecţia dintre Friederichsstrasse şi Linden, porniră pe jos pînă la poarta Oranienburg. Soarele strălucea acum pe un cer fără nori. Berlinul devenea aproape vesel. Prînziră într-unui din noile restaurante particulare a căror faţadă era în mod intenţionat lăsată în paragină pentru a nu inspira sărmanului popor sentimente de invidie şi gelozie.

— Sîntem urmărite, Gudrun.

— Am remarcat.

— Mi-ar place să mă culc cu cel din stînga, dacă nu am merge atît de repede. Chiar trebuie să galopăm aşa?

— Nimic nu te împiedică să rămîi în urmă.
— Nimic, decît cei cincizeci şi trei de ucigaşi.

Strada-Mare-de-Hamburg.
— Chiar locuieşti aici? întreabă Trudi.
— Ţi-l prezint pe Jakob Adler. zise Gudrun în loc de răspuns.
Acesta era, un adevărat turn, un munte, cu mîini mari ca nişte jamboane, dar care depăşise şaptezeci de ani. Era supravieţuitorul, supravieţuitorilor, unul din rarii evrei autorizaţi să locuiască în Berlin după ce oraşul fusese declarat judenfrei, în 1942. Era încă în viaţă la sosirea ruşilor. Fiind gropar, naziştii îl ignoraseră în mod intenţionat pentru că nu se putea ca un Arian să se profaneze săpînd gropi pentru evrei. Gudrun îl cunoştea şi împărţea cu el un apartament de douăzeci şi trei de metri pătraţi încă de pe cînd părăsise vila familiei Schnelle din cartierul de vază Wandlitz. Singurul eveniment, care prin evocarea lui îl făcea pe Jakob să-şi iasă din calmul său flegmatic, era vechi de o jumătate de secol: în 1945, în timpul ultimelor lupte, două sute de SS-işti care luptau în sediul S-Bahn Borse fuseseră ucişi de glorioasa Armată roşie (singura armată din lume care nu ucidea decît pe cei răi, trăgînd la voia întîmplării) şi înhumaţi în vechiul cimitir evreiesc din Strada-Mare-de-Hamburg.
— Sînt numai în trecere, Jakob.
— Văd dublu: eşti două.
— Priveşte sînii şi vei vedea diferenţa. Sîntem două... Nu, sînii sînt mai sus; ăsta e fundul.
— E ondulată, zise Adler reluîndu-şi lectura lui Musil.
Gudrun ridică un deget:
— Ai chef să faci pipi, Trudi.
— Traversezi două curţi şi e uşa din dreapta, zise Jakob, citind. Uşa nu se închide, trebuie să o ţii.
— A! bine? zise Trudi, care plecă totuşi.
Jakob deschise vechiul lui radio şi îi dădu sonorul la maxim. Nu ai fi putut auzi nici trecerea unui misii. Gudrun îşi puse gura la urechea bătrînului gropar, care mai era şi puţin surd.
— Cred că nu ne vom revedea mult, mult timp.
— Dacă sînt în întârziere, nu mă aştepta, zise el.
Ea zîmbi şi îl sărută pe gură. El îi mîngîie obrazul. Jakob devenise bunicul ei prin adopţie. O întrebă:
— Treci druben ?
— Prea sînt hărţuită aici, zise ea.
— Și apoi îl vei vedea pe Niki.
— Mikki.
— E tot aia.
— Adevărat.

— într-o zi te va vedea goală şi îşi va schimba ideile. E un bărbat ca ceilalţi.
— Nu ca ceilalţi, mai bun.
— Ca mine.
— Nimeni nu te egalează, dar astfel îmi va fi ţinta. Niciodată nu aş fi putut să mă căsătoresc cu tine. Oricum sforăi' prea tare.
— Dar pe tine te-ai auzit?
Gudrun începu să plîngă.
îl uitasem pe Jakob din marea listă a bărbaţilor şi femeilor în care am o încredere totală. Sînt trei.
îngenunche în faţa bătrînului şi-şi puse faţa pe pieptul lui mare cu repiraţie greoaie. Jakob suferea de insuficienţă cardiacă. Gudrun ar fi vrut să-l interneze într-o clinică rezervată ştabilor. Scrisese chiar—pentru prima oară în şase ani—Scumpului Tată. Groparul nici nu a vrut să audă, pretinzînd că, oricum, el e nemuritor.
— Iar a venit, micuţo.
— Tata?
— Doar nu papa.
— Şi?
— S-a aşezat şi a rămas o jumătate de oră.
— Aţi vorbit?
— De Rimbaud. Ar trebui să-l citești mai des pe Rimbaud.
— Şi asta-i tot?
— Asta-i tot.
— Te iubesc.
— Rămîi la Berlin. Nu pleca. E oraşul tău şi al meu.
— Jur.
— Termină cu plînsul; mă enervezi, mucoaso.
Trudi revenea trintind uşile pentru a-şi anunţa sosirea.
— Am mers atît de departe că am crezut că sînt în Polonia.
— Am spus a doua curte, nu a treia, zise Jakob care fixa fundul lui Trudi pe deasupra ochelarilor fară montură.
Trudi izbucni în rîs.
— Pot, Gudrun?
— Dacă aşa-ţi vine.
Trudi îşi ridică fusta.
— Eşti foarte amabilă, zise Jakob după ce scăzu sonorul radioului.
După care reîncepu să citească.
Nici nu ridică capul cînd Gudrun plecă luînd cu ea o fotografie de-a maică-şi, într-o zi de vară la Ravensberg. Simţi privirea lui Gudrun, dar nu mişcă. Mîinile lui enorme care ţineau cartea, tremurau puţin. Era singurul semn de emoţie pe care-l manifesta văzîndu-şi colocatara plecînd. în şaptezeci şi cinci de ani de viaţă trăiţi la Berlin, învăţase să se stăpînească.

îl eliberează pe Leo; totuşi el nu înţelegea motivul arestării lui. La început crezuse că-l vor acuza pentru activitatea lui de taximetrist. la negru.

— Dar asta ar fi însemnat să pună jumătate de Berlin în închisoare! Nu era însă vorba despre asta. Nici măcar nu-l ţinuseră într-o celulă, la răcoare. L-au lăsat stînd pe un scaun timp de zece ore. Apoi i-au spus să meargă să vadă ce mai e pe afară.

— O eroare judiciară... Dar cine-i obezul ăsta ?

— Maseuza mea personală.

— încă îmi mai eşti datoare cursa de acum cîteva zile.

Gudrun surise. Nu acum, mai avea şi alte vizite de făcut.

într-adevăr mai făcu şi alte vizite. Toţi cei care fuseseră îmbarcaţi de securişti, luni dimineaţă, înainte de plecarea ei spre Ravensberg fuseseră puşi în libertate — fără prea multe explicaţii.

— Ce facem, Gudrun? Un turneu de adio?

— Cam aşa.

— Dacă te gîndeşti la o sinucidere colectivă, nu conta pe mine.

— Ţi-am vorbit de Mikki?

— Mi-ai spus vreo trei cuvinte. Expansivă cum eşti, e un ro- man-fluviu. O! Nu!

— Ba da.

— Drüben?

— Drüben.

— Cînd ?

— încă nu ştiu.

încă mai mergeau în Prenzlauer Berg. De curînd fusese un fel de manifestaţie. Ceva bizar care nu fusese nici comandat, nici organizat, nici prevăzut. Trei sau patru mii de persoane, tineri în special, se grupaseră în jurul bisericii Gethsemani. Securiştii îmbarcaseră din ei. Unii din cei ce participaseră vorbeau despre cele întîmplate ca de bătălia de la Stalingrad. Gudrun era total indiferentă acestor lucruri.

— Păcat că nu ai fost acolo, comenta Trudi.

— Nu m-aş fi dus, răspunse Gudrun.

O dată, Mikki îi reproşase cu blîndeţe această atitudine. Ea îl privise stupefiată. Aşadar el nu înţelegea? Spera totuşi să nu creadă că motivul acestei neutralităţi era legătura sa de familie cu un demnitar din umbră? Sau prudenţa?

— Puţin îmi pasă, Mikki. Cum poţi să nu ştii asta? Tocmai tu?

O minţise pe Trudi, ea care se mîndrea că nu minţise niciodată. Nu era deloc hotărîtă să treacă drüben. Mikki încercase să o convingă să treacă cu el, cu patru ani în urmă. Refuzase — şi încă foarte hotărît. Desigur, nu din convingeri politice sau sociale. Nu credea în ideologi. Nici nu ştia ce va face

cu viaţa ei. Nu se îndoia de capacitatea ei de a reuşi, chiar dacă, deocamdată, nu ştia ce înseamnă pentru ea reuşita.

— Te agăţi de Berlinul tău, asta-i. Poate că ţi-e şi frică de ceea ce vei găsi drüben.

— Nu? Aşa crezi?

Minţise pe Trudi pentru a o dovedi. Cu siguranţă Kutter nu vorbise maseuzei fără motiv despre existenţa tunelului lui Bodo.

0 Kutter nu vorbeşte fără motiv. Aici erau uneltirile Scumpului Tată.

în ce scop? Să mă oblige să o ţin pe Trudi lîngă mine ca să nu trăncănească pe ici, pe colo? Nu mai înţeleg nimic.

Se făcuse noapte. în hoinărerile lor prin Prenzlauer Berg ajunseră iar la Erich Brause, pictorul. Acolo se aflau Leo, Kristof Hofer şi alţi vreo douăzeci. Toţi vorbeau de cele ce se întîmplaseră la Leipzig şi Dresda.

Puţin îmi pasă. Sînt într-o stare ciudată. Azi e miercuri seară, m-am întors din Cuba duminică dimineaţă şi am impresia că au trecut luni de atunci. Luni va trebui să mă prezint la minister ca să-mi primesc noua repartiţie. Cine ştie unde mă vor trimite?

Acceptă un pahar cu bere. Trudi bea sec — ca toată lumea, de altfel.

— Gudrun Maria Schnelle.

în gălăgia din cameră nu auzise cînd se sunase la uşă. Nici nu remarcase că Erich mersese să deschidă. Ridică capul, ţinînd degetul între paginile revistei de artă pe care o răsfoia din indiferenţă la discuţiile care se purtau, şi văzu permisul de poliţie care

1 se prezenta.

— Urmaţi-ne, vă rugăm. Şi cealaltă fată deasemenea.

Cealaltă fată era Trudi.

Le urcară într-o Volgă.

— Ne arestaţi?

Nici un răspuns. Unul dintre poliţişti avea cu douăzeci de ani mai mult decît colegul său şi, după felul în care o privea, ea înţelese că ştia că e fiica lui Ulrich Schnelle. întrebă:

— Ce departament?

— Criminal.

Vîrstnicul însă scutură din cap şi refuză să-i răspundă cînd mai întrebă o dată dacă sînt arestate.

începu să priceapă numai cînd maşina ajunse pe Strada-Mare- de-Hamburg şi se oprj imediat după vechiul cimitir. înţelese pe deplin cînd văzu celelalte maşini de poliţie, furgoneta, infirmierii în bluze albe...

Nu mai avu nici o îndoială de ceea ce se întîmplase cînd intrară în micul apartament de douăzeci şi trei de metri pătraţi. Trudi urlă.

— îl recunoaşteţi, domnişoară Schnelle?

— Da.

— Cine e?

— E Jakob Adler. împărţeam locuinţa cu el.

Lupta cu ea însăşi să nu urle ca Trudi.

— Cînd l-aţi văzut pentru ultima dată?

— în această după-amiază pe la ora 3.

— Eraţi singură?

— Trudi Theek era cu mine.

O mai întrebară de ce au venit amîndouă. Gudrun răspunse că era pe cale să se mute şi venise să-i spună bătrînului.

Dar ei ştiu deja toate acestea. Nu le spun nimic nou.

De altfel, inspectorul cel tînăr punea întrebările; celălalt se mulţumea să asculte.

Nu; nu ştia nici un duşman de al lui Jakob Adler. Nu; după cîte ştia nu primise nici un fel de ameninţări. Nu; nu vedea nici o explicaţie la această crimă şi, mai ales, nu înţelegea această punere în scenă, această înverşunare sadică.

Abia apoi reuşi să-şi adune forţele, să se întoarcă şi să mai privească o dată. Ochii ei nu erau înceţoşaţi de lacrimi. Nu reuşea să plîngă spre deosebire de Trudi care nu mai contenea. îl omorî- seră pe Jakob şi îl tăiaseră bucăţi ca pe iapa de la Ravensberg. Criminalii lăsaseră şi fierăstrăul.

Nu; nu ştia nimic care să ajute la avansarea anchetei.

Ieşiră de la comisariatul de poliţie către ora 23:30, după ce dăduseră şi semnaseră declaraţiile de rigoare. Li se spusese că sînt în afară de orice bănuială; se făcuseră verificări de cum îşi petrecuseră timpul. Se stabilise fără urmă de îndoială că, la ora cînd se săvîrşise crima erau în Prenlauzer Berg. Alibiul lor era asigurat de nenumăraţi martori: Kris Hofer, Leo Lutze, Erich Brause şi mulţi alţii.

Poliţistul cel vîrstnic le însoţi. O luă pe Gudrun deoparte.

— Mă numesc Gensicke, spuse el. Nu sînt decît un poliţist oarecare.

— Şi?

— Un martor are impresia că a văzut o Lada cu trei bărbaţi la bord, către ora 18 cînd a fost ucis bătrînul. Descrierea făcută de acest martor nu ne va servi la nimic. Ştim doar că erau înalţi toţi trei — unul mai înalt şi mai subţire ca ceilalţi. Purtau un pachet mare — probabil fierăstrăul.

— Şi?

— Crima a fost descoperită la ora 18:18. Nouă minute mai tîrziu am primit un apel de la Ministerul de Interne. Ni s-a spus că riscaţi să fiţi amestecată în această afacere, dar că sînteţi nevinovată. Ne-a fost furnizat în

detaliu felul în care aţi folosit timpul. Ni s-a spus unde vă găsiţi, cu cine şi de cît timp. Ni s-a spus că informaţiile ne-au fost date în scopul de a evita pierderea de timp şi pentru a nu vă interoga prea mult.

— Şi?

— Dumneavoastră şi prietena sînteţi în permanenţă urmărite. Sînteţi sau sub supraveghere sau protejate îndeaproape.

— Mulţumesc de informaţii, zise Gudrun care făcea tot posibilul să nu fie caustică cu acest om care poate îşi asuma un risc ieşindu-şi din rol şi vorbindu-i despre Firmă.

întrebă:

— Cine v-a vorbit de la MFS?

Nu ştia. Bineînţeles, se făcuseră verificări. Se controlase provenienţa apelului. Poliţistul o fixa pe Gudrun care era mult mai înaltă decît el şi ea ştiu că el ştia, că ghicise existenţa unei legături între interesul care i se purta lui Gudrun la nivel înalt şi moartea lui Jakob Adler. Se întreba chiar ce s-ar întîmpla dacă ar spune tot acestui om — afacerea de la aeroport, povestea cu dosarul secret al Scumpului Tată şi ceea ce se petrecuse la Ravensberg, unde fusese folosit tot un fierăstrău, dar pentru o iapă.

Nu ar folosi la nimic decît că ar aduce o mulţime de necazuri pe capul acestui poliţist simplu.

De la un timp privea peste capul lui Genisicke la Emma Kutter care aştepta răbdătoare într-un Volvo albastru la care ardeau doar poziţiile, sub un felinar la vreo patruzeci de metri depărtare.

— L-am cunoscut mai demult pe tatăl dumneavoastră, spunea Gensicke. Să tot fie vreo douăzeci de ani de atunci. Un om de-a dreptul remarcabil. Excepţional. Puţini oameni îl cunosc.

— Noapte bună, zise Gudrun.

Poliţiştii salută cu o înclinare a capului şi intră în clădirea comisariatului, fără a arunca măcar o privire în direcţia Volvo-ului pe care cu siguranţă îl remarcase în această stradă aproape goală.

Gudrun nu se mişca.

Volvo-ul demară şi se opri în faţa lor. Kutter se aplecă ca să le deschidă portierele. Gudrun urcă în faţă.

— Ar fi trebuit să mergeţi să-l vedeţi pe tatăl dumneavoastră.

Gudrun întinse mîna să ia clişeele — forme mărite a unor poze de paşaport. Reprezentau doi bărbaţi. Unul avea vreo douăzeci şi cinci de ani, celălalt douăzeci şi opt. Puţinul care se putea vedea la umerii şi gîtul lor lăsa să se ghicească musculatura puternică a unor culturişti.

— Recunoaşteţi pe vreunul ?

— Nu i-am văzut niciodată.

— Ei erau la Ravensberg. Eu i-am văzut, zise Kutter.

— V-aţi acoperit de glorie la Ravensberg. Noroc că eraţi acolo. Fără protecţia dumneavoastră mi s-ar fi întîmplat lucruri oribile.

— Ordinele mele erau să nu intervin. Şi apoi eram singură, sau aproape. Dacă nu aţi fi ieşit din clădire nu vi s-ar fi întîmplat nimic.

— Ştiţi unde m-au ţinut?

— Eu nu fug opt sute de metri în două minute, zise Kutter cu vocea ei rece. Am reuşit să urmăresc o maşină, dar nu era cea în care eraţi.

— Cine erau aceşti oameni?

— Numele lor sînt scrise pe dosul fotografiilor.

— Nu vorbesc de aceştia doi.

Volvo-ul era oprit în faţa gării Anhalt — sau mai precis a ceea ce mai rămăsese din ea. Fusese un timp, despre care numai fotografiile mai mărturiseau, cînd aici se întindea pe şaptezeci de metri, faţada unei gări capabilă să adăpostească patruzeci de mii de călători. Cea mai importantă gară a Berlinului. Fusese reconstruită parţial de către ruşi, după distrugerile bombardamentelor din 1943, dar, în 1961, în ianuarie, la cîteva luni după edificarea Zidului, clădirile devenite inutile au fost dinamitate. Astfel că din imensa faţadă nu mai rămăsese decît porticul din cărămidă roşie, de la intrare. Vegetaţia invadase vechile peroane formînd pe o întindere de mai mulţi kilometri, o zonă stranie care-i împingea la visare pe cei trei prieteni: Mikki, Bodo şi Gudrun. No man's land, interzis, baricadat cu grilaje, trecea peste Landwehrkanal, înfun- dîndu-se în zona de vest. Peste şine crescuse o adevărată pădure acoperind vagoanele şi cîteva locomotive. O întreagă faună se instalase în această junglă în plin oraş, la adăpost de vînători. Se vorbea de peste şase sute de specii, în acest biotop natural — nevăs- ţuici, vulpi, păsări de pradă... Mikki afirmase chiar că ar fi văzut căprioare şi lupi — *de ce nu şi zebre ?* Profitînd de credulitatea lor, i-a făcut să stea la pîndă ore întregi cu binoclul în mînă.

— Nu ştim nimic despre oamenii care v-au atacat, zise Kutter.

— Un bărbat înalt şi subţire.

— Nu avem nimic despre el.

— Pentru cine lucrează?

— Nu ştim.

— Nu cred nimic din ce-mi spui.

— Mergeţi să-l vedeţi pe tatăl dumneavoastră.

— Nu voi merge. Se pare că aţi identificat doi dintre ei. De unde aveţi fotografiile?

— De la frontieră.

De la punctul de control din Friedrichsstrasse şi Koch — ceea ce occidentalii numeau Checkpoint Charlie. După registrele poliţiei, cei doi trecuseră frontiera de patru ori săptămîna trecută. Gudrun rămase stupefiată.

— Vreţi să spuneţi că au venit din Vest?

Da. Şi au trecut în Berlinul de vest puţin înainte de ora 19. Probabil că ei l-au asasinat pe Jakob Adler. Conduceau o Lada înmatriculată în sectorul occidental al Berlinului. Deplasările lor au fost prea rapide şi nu i-am putut intercepta. Numai către ora 21 pe cînd Emma Kutter răsfoia dosarele de la frontieră recunoscuse pe unul dintre ei. Prea tîrziu însă.

— Am pornit procedura pentru a cere ajutor poliţiei vest-ger- mane. Nu ne aşteptăm însă la prea multe. Sînt profesionişti — poate nu chiar aceştia doi, dar cu siguranţă cei care i-au angajat.

— Şi continuaţi să pretindeţi că nu ştiţi cine sînt, zise Gudrun.

— Nu ştim cine sînt.

Gudrun scruta figura Emmei Kutter. Aceasta ţinea, calmă, veşnica-i ţigară în gură, încît Gudrun fu nevoită să coboare geamul, în spate, Trudi nu mişca. Un moment mai tîrziu doi poliţişti s-au apropiat de Volvo-ul care staţiona, interesîndu-se ce făceau cele trei femei în maşină. Kutter le arătă un permis care fu suficient să-i îndepărteze. Gudrun examină permisul eliberat de Ministerul de Interne. Acesta cerea tuturor forţelor de poliţie ale Republicii să-i dea asistenţă şi să o susţină pe Emma Kutter.

— Lucraţi pentru tata, Kutter?

— Am fost pusă. la dispoziţia acestuia.

— în acest caz sînteţi singură ?

— Nu.

Gudrun nu obţinu alt răspuns decît acest simplu, nu. Nici un comentariu.

— De cînd vi s-a spus să mă protejaţi?

— De cînd aţi venit din Cuba.

— Dumneavoastră mi-aţi interceptat bagajele ca să nu-mi fie controlate ?

— Da.

— Cine v-a spus să o faceţi? Cine v-a prevenit?

— Superiorul meu.

— Cine e?

Kutter arată printr-o mişcare a capului că nu va răspunde.

— Era ceva în bagajele mele?

— Un kilogram de heroină.

— Pus de cine?

Linişte.

Nu vei reuşi, Gudrun. Singura modalitate de a înţelege ceva din toată afacerea asta ar fi să mergi să-l vezi pe Scumpul Tată. Mai bine să crăp!

— După cum văd eu, zise ea, tata a pus deoparte un dosar compromiţător pentru mulţi oameni — el a fost mereu omul do sarelor; sigur are unul şi despre dumneavoastră, Emma Kutter. Cineva vrea să-i ia acest dosar ca să-l distrugă sau să se servească de el. Nici nu se pune problema să-l atace direct pe tata; mult prea şiret să nu-şi fi pregătit o apărare. S-a încercat, aşadar, să-l atingă prin mine. El a ripostat facîndu-vă să interveniţi. Nu se poate să mă omoare direct: represaliile paterne ar fi mult prea feroce.

Şi l-au omorît pe Jakob Adler pentru a reînnoi ameninţarea. Supliciul bătrînului a fost o simplă demonstraţie.

— V-ati culcat cu tata, Kutter?

— Nu.'

— Dar v-ar face plăcere. Sînteţi îndrăgostită de el.

Gudrun privea porticul gării Anhalt. Ceaţa se îndesea pe te renul pustiu şi se apropia de primele case din strada Stresemann. încă un minut şi Volvo-ul va fi şi el înghiţit; nu se mai vedea nimic la douăzeci de metri. Trudi se întoarse pentru a privi prin fereastra din spate. Gudrun văzu o altă maşină pe care nu o remarcase pînă atunci şi în care se puteau ghici patru siluete. Era echipa care o însoţea pe Kutter şi care se apropiase din cauza ceţii. Trudi avea o privire neliniştită.

Şi ea simte că se va întîmpla ceva. Ce frumoasă e intuiţia feminină!

— Kutter, dă-mi o informaţie — una adevărată — şi voi merge să-i vorbesc tatei.

Emma Kutter oprise motorul cîteva minute mai înainte. Învîrti cheia şi îl porni din nou, puse pîna pe schimbătorul de viteză, dar nu-l manevră.

— Vin din Vest şi se pare că printre ei sînt şi dizidenţi din propriile noastre servicii.

Kutter privea în faţă, prin ceaţă.

— Sînt oameni care execută. Cei care îi plătesc şi le dau ordine sînt aici. Unii îl cunosc pe tatăl dumneavoastră de douăzeci de ani, şi el îi cunoaşte deasemenea. Tatăl dumneavoastră crede însă că mai sînt şi alţii, în Vest.

Comanditari de fiecare parte a Zidului? Şi asociaţi? Gudrun era năucă.

— Nu vă voi spune mai mult, adăugă Kutter.

Ambreiă şi demară. Cea de a doua maşină o urma cu farurile de halogen aprinse.

Primul glonte atinse parbrizul, al doilea îl sparse. Volvo cu schimbător de viteză automat, continuă să avanseze şi Gudrun, care îşi trase instinctiv capul între umeri, simţi greutatea lui Emma Kutter care căzuse pe ea. Sîngele îi inunda mîna. în tîmpla stîngă a lui Kutter era o gaură curată.

— Să fugim! strigă Trudi.

Deschiseră portierele şi săriră din Volvo în mers. Zece metri mai în spate, oamenii din maşina de escortă deschiseră focul. Trăgeau asupra a ceva sau cineva invizibil de cealaltă parte a străzii Stresemann.

— Dumnezeule! Gudrun! Mai repede!

Trudi era aceea care o trăgea de mînă incitînd-o la fugă. Se lansară amîndouă în momentul în care vitrina unui magazin se spărgea cu zgomot sub o rafală de mitralieră. Gudrun nu reuşea încă să se convingă că trebuie să fugă, să se îndepărteze. Ezita.

Nu pot să mă omoare.

— Gudrun!

O maşină tocmai ţîşnise din bruma groasă. Se îndrepta spre cele două femei. încă o dată, Trudi fu cea cu iniţiativa unei întoarceri pe loc şi apoi al unui sprint nebunesc, antrenînd-o pe Gudrun pe care o ţinea strîns de încheietură.

— Fugi, sau ce dracu!

Văzură Volvo-ul, maşină fantomă, care continua să meargă fară nimeni la volan, apoi dispărînd în ceaţă. Două sute de metri mai în spate, maşina de escortă era în flăcări. Ocupanţii ei ieşeau conti- nuînd să tragă.

— Să traversăm!

Şi lui Gudrun i se păru că zăreşte doi bărbaţi fugind spre ele. Traversară şoseaua în galop şi porniră pe strada Stresemann, în direcţia a ceea ce fusese odată piaţa Potsdam. Răsunară două împuşcături şi o faţadă fu lovită de un glonte. O luară la dreapta. Se apropiau de enormul complex care fusese Ministerul Aerului a lui Goring, unde, în principiu, lunea viitoare Gudrun trebuia să se prezinte pentru a primi noua repartiţie — *dacă voi mai fi încă în viaţă.*

Gudrun ieşi din strania ei moleşală; era probabil efectul acestei curse nebuneşti. Mai fură cîteva împuşcături — *spre noi?* Se repeziră pe terenul pustiu acoperit cu îngrădituri, fost amplasament al cartierului general al Gestapoului şi al SS. Acum Gudrun ţinea pasul cu uşurinţă simţind-o pe Trudi slăbind ritmul — *ce bine ţine ritmul pentru o maseuză.*

Bărbatul ţîşni pe partea stingă, de după o ridicătură de pămînt. Plonjă ca un portar la fotbal şi o prinse pe Gudrun de picior. Ea lovi cu pumnul să se elibereze, dar fără prea mare rezultat. Antrenată de greutatea celui care o agresa, se prăbuşi. O mînă o prinse de gît... apoi slăbi.

Bărbatul se prăvăli peste ea.

— Mergem?

Trudi pleca deja. Fugiră pînă la poşta de pe strada Leipzig, dar fură nevoite să încetinească pentru a nu se face remarcate de un furgon cu poliţişti care trecea. Poliţiştii le urmăriră mult timp cu privirea.

— Trudi, ai tăiat capul tipului aceluia!

— Se poate. Bun. Măcar acum şti de care parte sînt.

— Ascunde briciul ăla, pentru numele lui Dumnezeu!

Trudi îndoi tesacul şi-l ascunse la locul lui, în portjartier.

— Şi tu, dă-ţi jos vesta; e plină de sîngele lui Kutter, zise ea.

Se urcară într-un metrou, la staţia Otto-Grotewohl. Se priviră în linişte pe tot timpul drumului, pînă la Alexanderplatz. Era prea multă lume în jurul lor pentru a întreţine altceva decît o conversaţie banală.

Ieşiră în Alex şi mai agitate.

— Nu aici, Gudrun. Ştii unde să mergi?

— Nu.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem la Bodo.

— Va fi primul loc unde vom fi căutate.

Gudrun clătină din cap cu amărăciune.

— Asta aveaţi deci toţi în cap, încă de la început: să mă faceţi să trec drüben — prin tunelul lui Bodo.

Trudi pretinsese că nu ştia unde duce tunelul lui Bodo. Zîmbi.

— Vei fi mai în siguranţă în Vest cu Mikki — şi Bodo. Ne trebuie cineva să termine de săpat acest tunel.

— Vei veni şi tu?

— Sînt — sau eram — din MFS, Gudrun. Acum aproape un an am fost detaşată pe lîngă tatăl tău în misiune specială şi prioritară. Marele Julius poate că nu mai conduce serviciile noastre de spionaj şi contra-spionaj, dar cînd vrea ceva cu adevărat, îl mai obţine încă, chiar şi acum.

— Eşti de la STASI ?

— Şi mai ce ? Sînt de la HVA — Administraţia principală pentru informaţii în străinătate. într-un fel, sînt o elevă a lui Julius —, dar o regret din plin. Şi ordinele mele sînt să nu te părăsesc o secundă. Mergi drüben, merg şi eu. Şi, dacă vrei să continui spre Brazilia sau Tahiti, votez pentru... Dacă ne-am culca cu Bodo amîndouă deodată?

5

Cînd Bodo dormea — dacă dormea cu adevărat — pe faţă îi apărea un aer de inocenţă. în două secunde fu jos din pat, se rostogoli pe duşumea în afara razei de lumină a lanternei, se ridică avînd în mînă o coadă de lopată — complet gol, dar gata de luptă.

— Noi sîntem; Trudi şi cu mine, zise Gudrun.

— Şi de ce nu aţi aprins lumina ?

— Sîntem la tine incognito, zise Trudi. Ştii că-mi vine să te mănînc aşa cum eşti? Nu-ţi vine să-l mănînci, Gudrun?

— Nu, nu aprinde lumina, zise Gudrun lui Bodo, oprindu-i mişcarea ce o făcea în direcţia întrerupătorului.

Trebuia să fie către ora 2 dimineaţa.

Gudrun şi Trudi nu veniseră direct în Köpenick din Alexanderplatz; făcuseră mai multe ocoluri. în mod miraculos, aşa-i păru lui Gudrun, găsiră în drum Trabantul maseuzei. Desigur nu era o întîmplare. Trudi urmase un plan precis. Au mers cu maşina spre Pankow apoi au luat drumul spre Bernau, unde au întîlnit o Volgă cu doi bărbaţi la bord. Aceştia le-au făcut semn că totul e în regulă, că nu mai sînt urmărite. Au pornit spre sud, au ocolit Mahrzahn şi Hellersdorf, au traversat Schöneiche, au mers de-a lungul lui Miiggel See ca apoi să urce spre Köpenick. De încă trei ori, alte maşini le-au semnalat cale liberă.

Au vorbit, dar Trudi a oprit scurt întrebările lui Gudrun:

— Nu mă întreba mai mult decît ştiu. Mă numesc cu adevărat Trudi Theek; am douăzeci şi şase de ani, nu douăzeci şi trei; vorbesc engleza curent şi destul de bine franceza; ştiu mai puţin decît ştia Emma Kutter — nu ştiam că oamenii care te hărţuiesc sînt recrutaţi din cele două părţi ale frontierei —;

şi nu am auzit niciodată vorbindu-se despre acel dosar la care făceai aluzie. Totuşi am o

9a

părere; că duşmanii tatălui tău au aparţinut sau aparţin de STASI, poate chiar de KGB sau GRU. între tatăl tău şi ei e o ceartă de familie. Cînd Emma ţi-a spus că aceşti duşmani acţionează probabil în asociaţie cu oameni din Vest am fost mai nedumerită ca tine. Dacă există vreun dosar, habar nu am ce conţine. Drept să-ţi spun, nici nu aş vrea să ştiu. L-am întîlnit pe Julius Bahr de trei ori. De două ori în 1986 şi 1987, înainte să fie dat afară din postul de mare patron al HVA, apoi, acum un an, cînd mi-a dat această misiune. După două zile am mers la Erkner să-l văd pe tatăl tău. în secret. Am făcut ca şi cînd ne-am întîlnit din întîmplare. Mi-a spus că-i e frică că se vor lega de tine, că va trebui să mă descurc să te întîlnesc şi să mă împrietenesc cu tine, dar să nu fac mai mult, să aştept să fiu activată. Am fost activată săptămîna trecută cînd am primit un telefon; am fost anunţată că a sosit momentul şi că, fie că vei veni tu la mine — ceea ce s-a şi întîmplat — fie că eu să fac în aşa fel să te întîlnesc... Da, prietenii tăi Leo, Erich şi Kristof au fost arestati ca tu să nu găseşti refugiu la ei şi să vii la mine... Ravensberg? în noaptea aceea la Ravensberg am executat ordinele transmise de Emma: nu trebuia să intervin. Punct final. Poţi să mă interoghezi o sută de ani; sînt incapabilă să-ţi spun mai mult. Este o partidă a titanilor care se joacă între marile capete care sînt tatăl tău şi ceilalţi. Nu-i cunosc nici regulile, nici miza. Poate că tatăl tău vroia să te împingă să treci drüben; poate nu; ce ştiu eu? în orice caz, dacă tot vorbim de tatăl tău, ce om! E fascinant! E superb! Ce vîrstă are? Aş zice patruzeci şi cinci, patruzeci şi opt. Visul unei femei. Aveai dreptate spunîndu-i lui Emma că e îndrăgostită de el... Ajungem la Köpenick, iubit-o — pe drumuri ocolite. Nu vom intra la Bodo pe poartă care, cu siguranţă e păzită. Vom trece prin dos, pe acoperişuri. Am reperat două locuri acum opt zile. Vom ridica pasarelele în urma noastră... Iată-ne ajunse. Te superi dacă mă culc cu Bodo în prezenţa ta ? Te poţi uita în altă parte...

Bodo îşi luă un slip. Merse spre ecranele lui de control şi le aprinse. împrejurimile depozitului păreau pustii. Cel puţin aşa i se păru lui Gudrun care privea cu el. Bodo însă clătină din cap.

— Este o furgonetă şi o maşină care nu ar trebui să fie aici, zise el.

Ridică telefonul şi fprmă un număr. Vocea lui, de obicei arogantă, se îmblînzi surprinzător.

— Bună seara, domnişoară Pliicke... Da, ştiu că nu dormiţi. De aceea mi-am şi permis să vă deranjez la o astfel de oră. Vă merge bine televizorul? Nu, nu-i nimic. Apăsaţi uşor, o singură dată, butonul pe care l-am vopsit cu roşu... Nu, cel roşu... Aşa. Se aprinde?... Mă bucur... Da; e foarte complicat...

Aveţi imagine acum?... Foarte bine. Vroiam să vă întreb dacă aţi văzut furgoneta aceea... Da, în stradă.

Bodo ascultă răspunsul, mulţumi călduros, închise telefonul impasibil şi trecu în colţul-bucătărie unde îşi tăie o bucată de pîine pe care puse un hering. Apoi începu să mănînce. Privirea lui verde de nepătruns trecea de la Gudrun la Trudi.

— Ceea ce-mi place mie la Bodo, zise Trudi, e exuberanţa. O adevărată bombă umană.

— Bodo, întrebă Gudrun, este cineva în furgonetă?

— Dra Roswitha Pliicke nu doarme niciodată noaptea, îi e frică de întuneric, zise Bodo mîncînd cu calmul meditativ al unei vaci. Şi pentru ea e foarte greu de înţeles că un televizor ca să meargă, trebuie mai întîi aprins. Deşi eu i-am pus la al ei un buton special, vopsit în roşu. E foarte drăguţă şi foarte singură. Nu are decît un nepot care locuieşte la Dresda şi care nu vine prea des să o vadă... Sînt patru oameni în furgonetă. Staţionează acolo de vreo două ore. E şi un telefon în maşină. Vreţi heringi ?

— Şi cealaltă maşină?

— Cel mai bine plasată ca să o vadă este Dna Naffke, dar la ora asta doarme.

Bodo bău lapte. Musculatura lui era superb modelată. Gudrun îşi amintea că făcuse puţin box cînd avea şaptesprezece sau optsprezece ani, dar nu a perseverat — lui Bodo îi lipsea total agresivitatea fizică; găsea că e stupid să-l pocneşti pe unul peste nas fără să-ţi fi făcut nimic.

— Bodo. i-ai vorbit de un tunel lui Trudi?

— Nu.

— Păi, nu! interveni Trudi. Eu i-am vorbit lui Bodo de tunel pentru că Emma mi-a spus despre el, dar Bodo n-a zis nimic.

— Nu înţeleg nimic din povestea asta cu tunelul, zise Bodo.

— Totuşi te-ai culcat cu Trudi.

— Nu văd nici o legătură, zise Bodo. Aveţi de gînd să staţi mai mult timp aici, amîndouă ?

— Sînt cel puţin şapte, opt bărbaţi care ne aşteaptă afară — poate chiar mai mulţi.

Şi eu ce fac acum? Ce nebunie! Aproape îmi vine să cred că atacul şi împuşcăturile de la gara Anhalt au fost o punere în scenă, că Emma Kutter s-a prefăcut doar că e moartă. Şi povestea lui Trudi? Poate e adevărată poate e doar minciună. Sînt moartă de oboseală. M-am plimbat prin Berlin toată ziua şi, după cîte ştiu nu am fost nici masacrată, nici răpită. Viaţa mea devine cu adevărat monotonă. Am de ales: pot ieşi de la Bodo pe poartă şi afară să-mi găsesc o cameră...

— Bodo, m-a căutat cineva la telefon? Un bărbat pe nume Harry Dahn?

Nu... Ziceam deci că pot să ies de la Bodo şi să merg să-l văd pe Scumpul Tată...

— Şi, mai devreme sau mai tîrziu, oamenii de afară vor intra aici, vor răscoli peste tot, vor îmbarca pe Bodo şi pe noi cu el. Pot să jur că, printre ei sînt unii care au permis de la Stasi şi deci, dreptul oficial să facă o percheziţie. Vor intra şi-şi vor descoperi tunelul.

— Care tunel? zise Bodo.

Pot să rămîn aici, să mă culc în patul lui Bodo şi să dorm douăsprezece ore. Sînt atît de obosită.

— Bodo, zicea Trudi, sînt oameni care au făcut socoteala la tot pămîntul pe care l-ai scos de mai bine de cinci ani. Aşa că nu mai fă pe prostul şi spune-mi unde-i tunelul tău.

Sau, să rămîn aici şi deşi se va supăra pe mine de moarte—să-l conving pe Bodo să mă treacă drüben prin tunel. Şi dacă-l pasionează numai săparea tunelelor, nu are decît să rămînă aici şi să înceapă altul pînă la Baleare, dacă aşa-i place... Şi nu te mai amăgi, Gudrun. Chiar dacă, făcînd asta dai satisfacţie uneltirilor Scumpului Talǎ, de fapt vrei să treci drüben—ca să-l vezi pe Mikki ale cărui scrisori primite în strada Saint-Nicolas, nu ai avut timp să le citeşti.

Gudrun se aşeză pe pat; era singurul loc de stat. Deschise scrisorile în ordine cronologică. Mikki scria despre Paris, unde se afla de doi ani. Această scrisoare era veche de trei luni. Spuse citind, fără să ridice capul:

— Bodo, vrei te rog să-i arăţi tunelul lui Trudi?, sau preferi să o fac eu însămi? Chiar dacă ai schimbat iar sistemul de deschidere ştii că tot îl voi afla. Totdeauna l-am aflat.

Termină de citit prima scrisoare. îi venea să plîngă. Degeaba îşi cîntărise Mikki cuvintele, se simţea că e fericit să fie acolo unde era şi să facă ceea ce făcea.

Vroia să o înceapă pe a doua. Dar liniştea din jurul ei era prea apăsătoare. îl privi pe Bodo care o privea la rîndul lui.

— Ei da! Vreau să trec prin tunelul tău şi tu nu-mi dai de ales. îmi pare rău. Sigur eşti supărat.

— Deloc.

— Eşti supărat de moarte.

— Nu.

Se clătina însă de pe un picior pe altul, ceea ce la el însemna că e furios deşi faţa lui rămînea impasibilă. Ea îl întrebă:

— Ai vrea să plecăm, eu şi Trudi ?

— Nici vorbă să ieşim. Tipii de afară nu glumesc. Fără îndoială că nu o vor omorî pe Gudrun, dar pe mine da. Ţi-am vorbit, Gudrun, despre o partidă ce se joacă între marile capete. La Ravensberg se juca după anumite reguli. Aceste reguli au fost schimbate — nu ştiu de ce. L-au omorît pe

prietenul tău, groparul, apoi pe Emma. Sigur eu sînt următoarea pe listă. Cu cît mai tîrziu cu atît mai bine. Dacă l-am plezni pe acest săpător de tunele ?

— Ne va face praf pe amîndouă numai cu o nună.

Bodo tot nu se mişca. Clătinatul însă încetase, se calma.

— Ştii că te iubesc mult, îi zise Gudrun.

Sfîrşi prin a consimţi — cu greu. Apoi se mişcă, la început cu încetineala unui pachebot într-un bazin de carenaj. O luă pe Trudi, o ridică cu o mînă şi o dezbrăcă cu cealaltă, descheindu-i fiecare nasture cu delicateţe.

— L-ai cam supărat spunînd că-l plezneşti, îi explică Gudrun. Şi să nu-ţi faci iluzii: nu te dezbracă pentru ceea ce crezi. Mai întîi vrea să ştie dacă nu ai vreo Wanze la tine. Apoi, trebuie să fii goală ca să intri în tunel.

Cei doi dispărură în baie. Gudrun citi a doua, a treia şi a patra scrisoare a lui Mikki. Locuia pe strada Varenne în, ceea ce descria el a fi, un apartament minunat. I se trezea iar vechea durere. La Paris ca şi la Londra şi Berlin, toţi se zbăteau să-l cazeze pe Mikki.

Crezi că...

Un fel de instinct o făcu să ridice capul, privirea i se opri mai întîi pe uşa deschisă. Nu se mai auzea nici un zgomot din baie de unde* sigur, cei doi coborîseră în tunel. Apoi, inspectă împrejurimile depozitului pe ecranul de control, îndoi a patra scrisoare a lui Mikki, din care reieşea clar că acesta nu va reveni în Berlin înainte de trei, patru luni — *deci nu va fi acolo cînd vom ieşi, la cinci kilometri de aici, dacă vom ieşi—,* apoi intră şi ea în baie. Panoul de acces spre tunel rămăsese deschis.

— Bodo!

Nici un răspuns. Crezu că e deja departe în tunel. Nu-l mai auzea. Se înşela; el revenea tot aşa de nepăsător.

— Am văzut, spuse el. Ai uitat că văd aceleaşi imagini şi jos.

O dătu la o parte cu blîndeţe, ieşi din baie, trecu în camera de zi şi începu să caute ceva într-un dulap.

— Fir-ar al dracului! Acum ţi-ai găsit să faci ordine? exclamă ea.

Revenise şi Trudi, goală şi cu sînii aţîţaţi.

Pariez că tîrfa asta a sărit pe Bodo de cum au rămas singuri!

— Ce se întîmplă? întreabă Trudi.

Gudrun îi arătă ecranul de control. în faţa porţii de la curtea interioară se aflau acum patru maşini.

— Asasinii tăi vor să intre.

— Le vor trebui vreo cincisprezece minute ca să deschidă poarta, zise Bodo cu o voce care parcă ar fi zis că va ploua cu siguranţă.

Unul mai calm ca monstrul ăsta nu găseşti nici moartă!

El continua să se mişte de colo, colo luînd lucruri fără rost ca acel cuţit lao pe care i-l adusese ea din Indochina şi cu care n-ai fi putut tăia decît un cartof fiert.

E nebun, gîndi Gudrun.

Pe ecranul de control văzură grupul oamenilor de asalt dînduse la o parte şi făcînd loc unui lăcătuş.

Sintem în Germania, toate lucrurile se fac corect. Avea dreptate Trudi. Sigur tipii au un mandat de percheziţie, dar intră forţînd broasca, nu făcînd pe acrobaţii; legea e lege.

Bodo îşi continua bizara-i aranjare şi umplea un fel de sac de marinar. în el ambală colecţia lui de cutii de Coca-Cola pe care le aduna de vreo doisprezece ani. Toată cîntărea vreo treizeci de kilograme.

Cînd zic că-i nebun!

— Fetelor, zise Bodo, puteţi să încercaţi să fugiţi pe unde aţi venit.

— Sigur au încercuit toată zona, spuse Trudi.

— Şi asta nici nu ţi-ar rezolva ţie problema, remarcă Gudrun. Tot vor intra, îţi vor găsi tunelul şi vei fi bun de vreo cincizeci de ani condamnare. [f]

Clătină din cap luindu-şi sacul de marinar şi se îndreptă spre baie.

— Dacă vreţi puteţi să mă urmaţi.

Bineînţeles că-l urmară. Trudi fără să-şi facă griji, Gudrun mai îngrijorată: a fi claustrofob nu-i nimic în comparaţie cu a te înfunda într-un tunel strîmt şi fără ieşire cu o hoardă de asasini pe urmele tale.

— Tu eşti sigur pe ceea ce faci, Bodo?

— Deloc, răspunse el liniştit.

îşi aruncă sacul în puţ, apoi aruncă alt sac care conţinea hainele celor două fete.

— Bodo, mai devreme sau mai tîrziu, dacă ajung aici, vor găsi intrarea în tunel.

— Asta sigur, recunoscu el. De altfel nu vor avea decît să urmărească cablurile de televizor. Gudrun, coboră prima pentru că ai mai coborît, apoi ca fi rîndul lui Trudi. Gudrun, dacă mai vrei să-ţi iei ceva din bagaje, du-te, mai avem încă destul timp. Nu vor ajunge aici decît peste vreo treisprezece, paisprezece minute.

Şi eu sînt mai nebună ca el că îl urmez ca o oaie!

Merse însă să caute Mantissa, de John Fowles pe care o cumpărase la Havana, în engleză, şi pe care nu apucase să o deschidă încă.

Nebuno! Şi de ce nu ochelarii de soare şi costumul de baie?

Cobori prima în puţ după ce se dezbrăcă de tot şi-şi băgă hainele în al doilea sac.

Avu un atac de claustrofobie înainte chiar de a ajunge în Rockefeller Piaza. Abia reuşi să-şi stăpînească panica. Transpira abundent în atmosfera închisă.

Trudi cobori în urma ei şi întrebă:

— Şi unde vom ieşi? încă nimeni nu mi-a spus-o.

— înaintează, zise Bodo de pe scară.

îl auziră bătînd pe ceva. Două minute mai tîrziu, le ajunse jos, fără să se grăbească.

— înaintaţi. Gudrun, o duci pe Trudi pe Champs-Elysees pînă la piaţa Saint-Pierre şi acolo aşteptaţi.

— Pot să ştiu ce vei face ca să-i împiedici să ne urmărească?

— Ne vom îngropa de vii, spuse el cu nasul în sus şi cu multă dezinvoltură. Voi face în aşa fel încît tot tunelul să se prăbuşească în urma noastră. Este cel mai bun mijloc.

Ajunseră la piaţa Saint-Pierre, acea scobitură unde puteau să stea în picioare—patru metri pe patru. Bodo rămăsese în urmă. îl vedeau cum se mişca prin îngustimea tunelului.

— Oare nu-i puţin nebun? întreabă Trudi, coborînd vocea.

— Puţin? zise Gudrun. Dar de noi care-l urmăm ce zici?

— Unde dracu duce tunelul ăsta?

— Nicăieri.

Gudrun simţi o plăcere diabolică să spună aceasta.

— E închis. Acum eşti mulţumită că ai venit, Trudi?

De departe se auzi sunetul unei explozii, apoi o a doua şi o alta la interval de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de secunde.

— Priveşte, zise Gudrun.

în piaţa Saint-Pierre un dublu ecran de control le permitea să vadă curtea interioară a depozitului unde staţiona furgoneta descrisă de Dra. Roswitha Pliicke. Pe al doilea ecran se vedea interiorul apartamentului: şase, şapte oameni înarmaţi cercetau pereţii şi duşumeaua acestuia.

Ca şi cînd intrarea în tunel ar putea fi între duşumeaua apartamentului şi plafonul depozitului! Ce tîmpiţi! Nu zău!

Fuseseră nouă explozii în total.

— Una la fiecare sută de metri, preciză Bodo care le ajunse, în sfîrşit, din urmă. Iată-ne despărţiţi de ei prin opt sute şaizeci de metri de tunel surupat. Ne vor crede morţi.

— Sau vor începe să sape, zise Gudrun.

— Sau vor începe să sape. în acest caz va fi cine sapă mai repede. Pot însă să dinamitez şi Ku'damm. Trafalgar Square, Ramblas, Waikiki Beach, Orchard Street, piaţa Jacques-Cartier şi o parte din Copacabana.

— Copacabana? exclamă Trudi.

Bodo era în fruntea coloanei şi înainta cu o viteză incredibilă.

Extraordinar; tipul ăsta e o cîrtiţă. Dacă nu l-aş fi cunoscut de douăzeci de ani, aş fi fost gata să cred că merge în patru labe şi pe Under den Linden.

Oprire-bufet la Trafalgar Square. îşi traseră sufletul şi băură o bere rece.

— Nu aveţi şi covrigi? întreabă Trudi.

Era din ce în ce mai veselă—din ce în ce mai nervoasă. Sau invers.

Nu ne mai lipseşte decît să ne facă o criză de nervi.

Un minut mai tîr^iu Gudrun fu cea care izbucni. Se auzi urlînd. Ca într-un fel de dedublare, se văzu năpustindu-se spre singura ieşire pe care o ştia. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa.

Cînd îşi reveni, Bodo era pe burta ei şi simţea o durere în maxilar.

— M-ai lovit Bodo?

— Nu aveam de ales; te zbăteai. Eşti mai bine?

— Mai bine. Scuză-mă.

îi zîmbi şi spuse aceste cuvinte stupefiante:

— Şi eu sînt puţin nervos. Haideţi! Să mergem!

Nu mai era decît un singur ecran de control în Trafalgar Square. în ciuda surupării, funcţiona încă. Oamenii care invadaseră casa zăceau neînsufleţiţi, unii acoperiţi de dărîmături.

— Ce ai aruncat în aer, Bodo ?

— Tot. De fapt, cea mai mare parte a depozitului.

Luni întregi s-a antrenat la manipularea explozibilului. Trebuia să ştie să dinamiteze destul, dar nu prea mult. Nu trebuia să rişte ca tot cartierul să sară în aer. Doar ni putea să le pulverizeze pe Dna. Naffke, Dra Roswitha Plucke şi simpatica dnă Pfugbeil.

— Doamna Pfugbeil e cu adevărat drăguţă. îmi făcea nişte tarte cum nimeni nu mi-a făcut vreodată.

Spunînd acestea Bodo păru trist, ca şi cum abia acum realiza că s-a desprins de ceea ce a însemnat viaţa lui ani de zile. Gudrun îşi aminti că e orfan de ambii părinţi.

— Să plecăm.

Depăşiseră Kurfiirstendamm. Parcurseră cei opt sute de metri de Ramblas barceloneze, care nu aveau nimic iberic decît un afiş al unei corida din Madrid, lipit pe un perete.

Ajunseră la Waikiki Beach.

— Începînd de aici nu mai e televizor, zise Bodo. Nu am avut timp să-l instalez.

— Crezi că vor săpa ca să ne ajungă?

— Vor încerca. După calculele mele însă vor trebui să cureţe şapte tone cinci sute de dărîmături, apoi să resape puţul şi, pentru că betonul pe care l-am turnat acolo trebuie să se fi întîrit, va trebui să se folosească de burghie sau să sape altă galerie; dar aşa vor da peste fundaţiile depozitului. Plus că nici nu ştiu la ce adîncime sîntem.

— Şi la ce adîncime sîntem? întreabă Trudi pentru a treia oară.

— Douăzeci şi şapte de metri. Nu s-a schimbat de cînd m-ai întrebat ultima oară. Te simţi bine, Gudrun?

— Da.

Era prea mult spus. Gudrun lupta ca să nu cedeze panicii. Transpira din plin. îi veni o idee care era gata să-i declanşeze o nouă criză:

— Şi aerul?

Ce-i cu aerul? Venea prin conducta de aerisire; nici o problemă. Aşa cum preconizase Bodo, sistemul rezistase exploziei. Primul punct de captare a aerului în tunel se afla destul de departe de puţul de acces şi la suprafaţă. Bodo plasase ventilatorul într-o canalizare de scurgere la treizeci de metri de intrarea în tunel. De fapt aici se branşase şi pe reţeaua electrică din Kopenick.

— Şi dacă descoperă sistemul tău?

— Nu-l vor descoperi—cel puţin, nu deocamdată.

Ce însemna „nu deocamdată"? Nu într-o oră sau nu în zece zile?

— O bucată de timp.

— Şi ce se va întîmpla dacă nu va mai veni aer? întreabă Trudi.

— Dacă vor tăia conducta de aer vom putea trăi cu aerul din tinel.

— Şi ai calculat cît putem supravieţui astfel? zise Gudrun.

Refuzase să stea prima preferind să lase această onoare lui
Trudi. Măcar astfel nu avea în faţa tunelul strimt care i se părea că se tot îngustează, ca urmare a unei iluzii optice, de care Gudrun era conştientă, dar care totuşi o îngrozea.

— Am făcut un calcul, recunoscu Bodo. Este o limită.

— Cît?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Cît?!

Gudrun uriaşe.

— Cel puţin o sută de ore, zise Bodo. încercaţi să avansaţi mai repede, fetelor... Şi asta depinde, bineînţeles de lungimea tunelului pe care îl surup în urma noastră. Cu cît se va surupa mai mult, cu atît va fi aer mai puţin.

O! Nu! gîndi Gudrun. Nu vom ieşi niciodată la timp din tunelul ăsta! Cînd mi-a vorbit de puţul de ieşire, Bodo mi-a spus că-i trebuie douăzeci şi nouă de zile să-l sape.

— O sută de ore pentru o persoană. Dar pentru trei?

— O treime, zise,Bodo. Obligatoriu.

După piaţa Jacques-Cartier—trei mii două sute douăzeci de metri—porniră pe Copacabana.

— Genunchii îmi sînt în sînge. Nu spun asta ca să mă fac interesantă, dar, de obicei, merg în picioare. în familia mea sc merge astfel de vreo două milioane de ani, zise Trudi.

— înaintează.

în timpul opririi din piaţa Jacques-Cartier, Gudrun privi faţa lui Bodo. Nu se vedea pe ea vreo urmă de spaimă ci doar că era încordat. Faptul însă că

Bodo era încordat pînă la a se vedea acest lucru pe el, era un lucru extraordinar. Şi înspăimîntător.

— Există vreun mijloc de a şti dacă au început să sape ca să ne urmărească?

Exista unul. Ajunseră la piaţa Paul McCartney şi Bodo ridică telefonul.

— Tot eu sînt, domnişoară Pliicke. Sînteţi singură? Spuneţi doar da sau nu... Nu au venit nişte poliţişti să vă vadă?... Probabil vor veni şi vă vor pune întrebări... Nu; să nu cumva să le spuneţi că nu mă cunoaşteţi. în primul rînd că nu e frumos să minţi; plus că ei vor şti că am venit des pe la dumneavoastră... Da; poliţiştii mă urmăresc pentru televizorul pe care vi l-am dat. Spuneţi-le că am venit ca să vi-l reglez şi, mai ales pentru chiftelele pe care le faceţi. Spuneţi-le că-mi plac teribil chiftelele dumneavoastră. Puteţi să le spuneţi că faceţi nişte chiftele ca nimeni altcineva în Berlin... Da; voi veni să mănînc... Nu; nu mîine. Altădată; vă voi telefona să vă spun cînd vin... D-ră Pliicke? Vedeţi depozitul de la fereastră?... Ziceţi că a sărit în aer. Mă mir. O fi fost sticla de şampanie Faber pe care o păstram pentru aniversarea dumneavoastră. Uneori se întîmplă să fermenteze prea mult şi, buum!... Dră Pliicke, aţi putea să-mi spuneţi ce fac poliţiştii?... Sapă? Sînt mulţi?... Cel puţin şaizeci?... Şaizeci şi şapte. Sînt poliţişti care sapă şi pe strada dumneavoastră?... Nu ştiu, domnişoară Pliicke; uneori poliţiştii au idei ciudate... Vă sărut, domnişoară Roswitha Pliicke... O! Nu! nu voi îndrăzni niciodată să vă spun Roswitha; s-ar putea să vă compromit; oamenii s-ar gîndi cine ştie la ce... Vă sărut încă o dată.

Bodo închise telefonul.

Acest animal mă va ului întotdeauna. Cine şi-ar fi putut închipui că ar putea să aibă atîta blîndeţe în glas şi atîta farmec?

— Cîţi ani are zîna Roswitha? întrebă Trudi.

— Şaizeci şi nouă, i-o aruncă Gudrun, pentru că Bodo nu se obosi să-i răspundă.

Tocmai tăia firul telefonului.

— Mai devreme sau mai tîrziu, acolo sus, se vor branşa pe linia mea. Şi atunci nu-mi va mai servi la nimic... Să continuăm.

Ele avansau pe Strip. Bodo rămăsese în urmă.

— Cît am făcut, Gudrun?

— Vom fi la patru mii opt sute douăzeci şi patru cînd vom ajunge în următoarea piaţă.

— Crezi că va mai dinamita o porţiune de tunel?

— Da.

Sosise momentul. Bodo nu era de genul să facă lucrurile oricum.

Am în el o încredere care mă uimeşte. Mă gîndesc, oare cum se moare asfixiat. Se suferă mult sau se adoarme încet, încet?

— Sînt frîntă, Gudrun, zise Trudi.

— Noi nu te-am obligat să vii.

— Unde duce tunelul?

— Nu ştiu.

— Sper că Bodo ştie.

Tunelul cobora aproape pe nesimţite pentru a trece pe sub canalul Tetow, şi pe sub frontieră, fără ca sistemele de supraveghere electronice să simtă forajul.

Totuşi aş fi preferat ca Bodo, în loc să aibă ideea să sape un tunel, să se fi gîndit să construiască un balon dirijabil ca oamenii aceia din Possneck, la sud de lena. Am fi zburat graţios peste fron tieră şi, cu puţin noroc, am fi aterizat pe balconul apartamentului lui Mikki din strada Varenne, la Paris. Gîndeşte-te la Mikki. Gîn- deşte-te cu putere la el. Numai nu te mai gîndi la aceste mii de tone de pămînt şi piatră care te acoperă. La Ultima Instanţă

— De ce acest nume?

— Nu ai cum să înţelegi, Trudi. Este o amintire din copilărie, a lui Bodo şi a mea.

— Şi a lui Mikki.

— A lui Bodo, a lui Mikki şi a mea.

Cum să-i explici acele lucruri unei Trudi? Iubeam numele tavernei; Mikki ne-a făcut să-l iubim prin poveştile lui extravagante care ne umpleau de o spaimă delicioasă. Iubeam acest nume; ne făcea să credem într-un destin, era ca un ultim refugiu al acestei vieţi în tonuri gri, din Est ...Nu ştiu nici eu... Acest nume spunea tot — refugiu şi prietenie. Doamne ce-i pot iubi pe aceşti doi bărbaţi ai mei! Ne plăcea taverna cu meniul ei care anunţa nelipsitele Berliner Eisbein — picioare de porc a la berlinez —, cu felinarul care servea de însemn luminînd micul trotuar şi, alături, minunata bucată de zid, mărturia acelui timp cînd Berlinul nostru nu era decît un vad la Spree.

Bodo le ajunse din urmă. Se aşeză alături de ele. Piaţa La Ultima Instanţă era mai mare ca celelalte; avea opt metri lăţime şi trei înălţime; avea două cuşete suprapuse şi un frigider plin de provizii.

Fusese săpată şi o mică conductă verticală, în partea stîngă a plafonului.

— Pentru ce, Bodo?

— Apă şi electricitate. Am făcut legătura cu aprovizionarea oraşului.

— Dar nu şi cu aer?

Nu. Bodo, care prevăzuse totul, nu prevăzuse şi o altă gură de ventilaţie. Cu rezerva de o sută sau o sută douăzeci de ore pe care le-ar fi avut în caz de surpare (voită sau accidentală), estimase că are destul timp. Nu prevăzuse că vor fi mai mulţi în tunel.

— Şi totuşi ai două cuşete, remarcă Gudrun.

O privi, apoi întoarse capul. Aşadar prevăzuse, poate chiar sperase, că va veni şi ea cu el — *niciodată nu mi-a vorbit despre asta.*

Bodo începu să deseneze pe sol reprezentînd, ceea ce el numea bulevardele, cu linii drepte şi pieţele, cu cercuri.

— Am închis puţul de intrare cu beton, zise el. Am surupat Rockefeller Piaza şi Champ-Elysees — opt sute patru metri sub pămînt. Pot să mai dinamitez Saint-Pierre, Kuh' damm, Trafalgar Square, Ramblas, Waikiki Beach. Orchard Street, piaţa Jacques- Cartier şi jumătate din Copacabana. După aceasta nimic nu e gata. Dacă aş fi avut încă puţin timp, aş fi terminat.

— Te rog să ne scuzi că ţi-am încurcat planurile.

El se gîndea.

— Vor săpa, zise el. De altfel au şi început deja. Vor înconjura puţul betonat şi vor da direct peste tunelul surupat. Astfel vor şti exact la ce adîncime sîntem. Vor aduce ingineri şi maşini. Vor săpa mai repede decît noi. Sau dacă sînt inteligenţi — şi sînt — îşi vor da seama că am săpat în linie dreaptă spre Zid şi nu-i va împiedica nimic să foreze pe direcţie. Cel puţin eu aşa aş face în locul lor. Dacă aş şti că tunelul este la douăzeci şi şapte de metri adîncime şi merge în direcţia Zidului, aş fora la fiecare kilometru sau la cinci sute de metri. Aş săpa o gaură mare de douăzeci şi şapte de metri adîncime şi, acolo, aş face sondaje laterale pînă aş da peste tunel.

Gudrun privea conducta verticală din plafon. întrebă:

— Aş putea ieşi pe acolo?

S-ar putea ieşi pe oriunde. Nu erau decît treizeci şi unu de metri grosime între suprafaţa pămîntului şi ei. Lui Bodo însă îi fusese foarte greu să străpungă această conductă. Pămîntul era mai friabil, desigur din cauza canalelor din vecinătate. Se mulţumise doar printr-o întăritură prin proptire; era periculos. Fără să mai punem la socoteală că afară puteau da peste fundul canalului Teltow. în acest caz, dacă vor străpunge zidăria vor primi în cap cîteva sute de milioane de metri cubi de apă şi se vor îneca pe loc.

— Nici nu şti dacă sîntem sau nu sub canal ?

Nu. Bodo scrise cifre pe sol şi începu nişte calcule misterioase. Cele două femei îl privea stupefiate.

Aşadar nu ştia în ce loc, sub pămînt, se găseau toţi trei?

— Nu. Nu am nici cea mai mică idee.

Şi le explică, fără să se oprească o secundă din calculele lui, că stabilise lungimea definitivă a tunelului cu ajutorul unui prieten de a lui Mikki, driiben, care era inginer. De la el, Bodo ştia exact pe ce lungime trebuia să sape în linie dreaptă, ştia deaseme- nea că apoi va trebui să facă o galerie ascendentă sub un unghi de şaptesprezece grade. Puţin îi păsa de ceea ce se afla deasupra său subteran. Prietenul lui Mikki îi spusese şi ce adîncime trebuia să atingă ca să treacă pe sub canal — treizeci şi unu de metri, cu o aproximaţie de douăzeci şi cinci de centimetri.

— Şi dacă te-ai înşelat ?

— Nu.

— Măcar eşti sigur că ai săpat în direcţia bună? Nu cumva vom ieşi la suprafaţă direct în faţa porţii de pe Normanen- strasse, 22?

— Nu.

Categoric, nu, preciză el. Ridică o mînă cerînd să nu mai fie deranjat. Se cufundă în calculele lui încă vreo douăzeci de secunde. Aduna, înmulţea, împărţea cu o viteză nemaipomenită.

— Bodo.

— Sst!

Gudrun începu să- privească bolta mai puţin înaltă decît un panou de basket-ball. t

S-ar putea să fim exact sub Zid.

Bodo se aşeză pe călcîie. îşi consultă cronometrul.

— E ora 5:43 şi sîntem joi. Vom ieşi peste două sute optzeci şi unu de ore şi aproape cincisprezece minute, dacă veţi munci şi voi. Dacă nu, va trebui să mai socotim o sută treizeci şi trei de ore în plus. Minimum. Şi şansele de reuşită se vor reduce la 48,7%.

— Vom munci, zise Trudi. Totdeauna am visat să fac castele de nisip cu un tip frumos, gol puşcă.

— Şi în ce va consta această muncă?

Le va arăta. Mai întîi însă vor mînca — după aceea nu vor mai avea timp.

— Am socotit nouă minute pentru mîncare. Şi, dacă va trebui să mai dinamitez alte părţi din tunel ca să întîrziu avansarea celorlalţi, desigur va trebui să decontez...

— Să adaugi, zise Gudrun.

— ... Va trebui să adaug patruzeci şi cinci de minute la timpul total.

Şi mai ales va trebui să respirăm mai puţin, gîndi Gudrun.

Bodo deschisese deja un carton şi scotea conserve de compot de pere care, după cum arăta eticheta, veneau din Georgia sovietică...

— Ce altceva mai e de mîncare?

— Alte pere.

în primul rînd că lui Bodo îi plăcea compotul de pere şi apoi nici nu găsise altceva în schimbul a cîteva camioane de pă'mînt.

Bodo începu să mănînce metodic cu privirea aţintită pe tunel, dincolo de piaţa La Ultima Instanţă.

Apoi împărţi sarcinile. El săpa. Zece ore neîntrerupte. După care, va dormi două ore şi iar zece ore de muncă. Programul pe care-l avusese timp de peste cinci ani făcuse să înainteze un metru pe oră; pe atunci însă trebuia să se ocupe şi de resturile de.pămînt. Dacă cele două fete se vor ocupa de aceste resturi, va putea progresa dublu.

— Faceţi cu rîndul. Una dintre voi va sta în spatele meu şi va umple sacul cu pămîntul pe care-l sap, va transporta acest sac o sută de metri cu ajutorul remorcii şi cealaltă îl va prelua apoi şi, cu cealaltă remorcă îl va goli în fundul tunelului. Trebuie golit exact în locul pe care l-am indicat pentru că nu avem prea mult spaţiu. Am calculat şi normal, va încăpea tot pămîntul săpat.

Da; aşa-i; vor închide galeria în urma lor cu pămîntul extras pe măsură ce vor avansa. Nu aveau altă soluţie.

— Sîntem la limita de 34 aproape 35%.

Fiecare sac plin cîntărea cincizeci de kilograme.

— Nu încercaţi să-l ridicaţi; treceţi-l prin alunecare de pe o remorcă pe alta. Şi goliţi-i complet. Nu avem decît zece saci; trebuie să-i economisim, îi vom folosi mereu pe aceiaşi. Nu faceţi nici un efort violent; nu porniţi prea repede, menajaţi-vă forţele.

— Şi ele cînd vor dormi? În acelaşi timp cu el?

— Nu. La fiecare opt ore, prin rotaţie, una dintre voi lasă munca şi se va culca. Cealaltă va continua să umple saci. Dar nu-i va transporta pînă la un punct de golire, îi va înghesui în piaţa Un Ultim Popas. Am calculat că vom putea stoca douăzeci şi patru de saci fără să fim prea înghesuiţi. De fapt nu vor fi niciodată douăzeci şi patru de saci. Vor fi opt maximum. Cea care a dormit va începe transportul lor imediat după trezire. Cît timp va merge sistemul de cremalieră nu vor fi probleme.

— Cît timp va funcţiona? De ce? Va cădea în pană?

— Nu. Şi dacă se va strica îl voi repara. Dar merge pe curent şi, dacă aş fi în locul lor, acolo sus, aş tăia curentul.

Şi să rămînă în întuneric beznă? Panica o cuprinse iar pe Gudrun. în mod vizibil şi Trudi era la fel de îngrozită la această perspectivă.

— Am adus şi lanterne, zise Bodo. Aici, în carton. Nu sînt decît două şi bateriile sînt alături.

în orice caz, lumina nu era indispensabilă, chiar şi cînd săpa. Făcuse o experienţă. într-o zi a coborît în tunel şi a săpat patru metri în patru ore fără să folosească lumina becurilor electrice. Şi a reuşit foarte bine. Doar atît că e puţin cam apăsător.

Puţin apăsător ? Puţin ?

— Cine începe prima în spatele meu?

Bodo scoase din sacul de marinar două deşteptătoare de fabricaţie cehoslovacă (două pentru cazul cînd unul s-ar opri) şi un casetofon. Puse o casetă cu Beatles, Yellow Submarine. Ii reglă sonorul explicîndu-le că citise studii despre propagarea sunetului în subsoluri nisipoase. Păstră o limită de 20%. Chiar şi cu instrumentele de ascultare cele mai perfecţionate nu puteau fi auziţi de afară.

Şi încă un lucru: se poate produce o surupare în orice minut.

— Nu cumva să vă pierdeţi cumpătul. încercaţi să rămîneţi în patru labe, cu capul aplecat. Această ţeavă este un captator de aer. Se poate deşuruba la fiecare metru cincizeci. Vă va permite să respiraţi aşteptînd. Cu puţin noroc, poate vă veţi descurca...

Poate ?

— ... Veţi reuşi poate să ridicaţi spatele şi să lăsaţi puţin spaţiu liber sub burtă. Ca să băgaţi acolo pămîntul pe care-l veţi degaja, săpînd.

Şi i s-a întîmplat vreodată acest gen de peripeţie amuzantă?

— O dată. Şi iată că încă trăiesc.

în principiu, nisipul din subteran nu curge, ca cel al plajelor. Are tendinţa să cadă în bucăţi. E nisip bun.

începu să sape cu Gudrun în spatele lui ca să umple sacii. „Categoric" sconta să înainteze doi metri pe oră — douăzeci de metri în zece ore.

Nu mai fu nici noapte, nici zi. Repede, Gudrun şi Trudi pierdură noţiunea timpului. În mod ciudat, numai la început, în timpul primelor două zile, munca lor avu aspectul unui coşmar înfricoşător. Apoi nu mai simţiră oboseala, ci doar o îndobitocire. Făceau aceleaşi gesturi repetate la infinit, preluarea rondului, perioadele de odihnă cînd aveau impresia că nu vor putea niciodată să adoarmă, ca, imediat apoi să cadă într-un somn greu, acelaşi contact cu feţele şi corpurile acoperite de o crustă de noroi de doi centimetri...

„Ia; e rîndul tău".

Apoi, trebuia să părăseşti cuşeta într-o semi-comă, să bei, să mănînci una, două pere din compot, să înaintezi în patru labe cu genunchii şi coatele învelite în zdrenţele unei cămăşi, să te alături lui Bodo, să începi să umpli saci, să-i urci pe remorcă, să tragi remorca şi iar să o iei de la capăt timp de opt ore, fără nici un moment de odihnă, numai dacă ai puţin avans şi trebuie să-l priveşti pe Bodo săpînd. El nu făcea nici cea mai mică pauză. Era inutil să-i vorbeşti, să începi orice conversaţie cu el; era o adevărată maşină. Cealaltă sarcină, aceea de a trage remorca încărcată de saci — o sută de kilograme de fiecare dată —, era mult mai extenuantă. Trebuia să parcurgi mai mult de trei kilometri şi apoi să te întorci. De fapt, cel mai teribil era acest drum în singurătate, de-a lungul tunelului cu ameninţarea unei surupări care te-ar acoperi sau, mai rău, te-ar despărţi de ceilalţi doi pentru totdeauna şi te-ar condamna la o asfixiere lentă.

Barba lui Bodo — pe care Gudrun îl văzuse mereu ras proaspăt — devenise o măsură a timpului care trecea. încet, încet, se întîmplă ceva straniu. Amîndouă fură cuprinse de un fel de frenezie care-l cruţă pe Bodo.

Şi dacă am înnebunit, cu atît mai bine, gîndi Gudrun.

— Bodo, am putea şi noi să săpăm. Nu aşa repede ca tine...

— în timp ce tu dormi.

— O dată Gudrun, o dată eu.

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Am putea săpa un metru pe oră.
— Poate chiar mai mult. Nu sîntem chiar nişte slăbănoage.
— Nu.
Bodo îşi întrerupse munca la fix, ca întotdeauna. Săpase zece ore neîntrerupte. Nu mai avea putere nici să-şi ţină ochii deschişi.
— Nu; nici nu poate fi vorba.
Dormea însă, deja. Nemaiavînd putere să ajungă la cuşetă, se prăvălise pe loc, cu fruntea pe un braţ îndoit.
Căzură de acord şi, începînd din acel moment, se instală un alt ritm. Gudrun şi Trudi îşi scurtară orele de odihnă. Uneori Bodo era obligat să le smulgă tîrnacopul din mînă. Şi totuşi nu mai puse în discuţie hotărîrea lor.
Trudi fu cea care dădu alerta în cea de a cincea zi—după spusele lui Bodo care ţinea exact contul orelor şi zilelor. Trudi tocmai golise cele o sută de kilograme de nisip. ftaţa Saint-Pierre şi cei opt sute de metri al Ku'damm, plus o parte diy Trafalgar Square erau deja pline. Ridică ultimii doi saci deasupra grămezii, îi goli şi reveni.
— Am auzit lovituri surde în Trafalgar Square.
— Nu deschide, zise Gudrun; o fi vreun comis voiajor.
Dar şi Bodo auzise ceva deasupra, în canalul de ieşire pe care
începuse să-l sape de vreo zece ore. Se opri.
— Gudrun, dă-te la o parte, vreau să cobor.
Ca să cîştige timp nu mai săpau decît un canal de şaizeci de centimetri diametru cu doar nişte scobituri mai largi, tot la zece metri, care permiteau întîlnirea a două persoane.
Gudrun se dădu înapoi pînă la o astfel de scobitură. Bodo trecu pe sub ea, alunecînd ca un săpun.
— Rămîn unde sînt? întreabă ea.
— Nu, vino.
Se întoarseră pe mai multe sute de metri pînă la Zur letzen Instanz.
— Erau sunete... începu Trudi.
— Taci, te rog.
Bodo opri pe John Lennon care cînta Let it Be. Se făcu linişte.
Nimic.
— Nu am visat.
Bodo clătină din cap.
— Rămîneţi unde sînteţi.
Numai la ideea că ar putea rămîne separate pentru totdeauna de Bodo, Gudrun intră în panică.
— Nici vorbă! Şi noi mergem.
— De acord, dar în linişte.
Porniră toţi trei pe Strip, piaţa Paul McCartney, Copacabana...

Se opriră în piaţa Jacques-Cartier. Gudrun auzi ceva ca o bătaie uşoară, îndepărtată şi regulată. Trudi vroia să vorbească. Bodo îi puse mîna la gură şi le făcu semn să înainteze fără nici un zgomot.

Porniră pe Orchard Street, zgomotul era acum din ce în ce mai clar. Mai clar se auzea pe Waikiki Beach. Pe Ramblas însă nu se auzea nimic.

— Citiţi-mi pe buze, le indică Bodo.

Ele nu înţeleseră nimic. Atunci el scrise cuvîntul cu unghia pe sol:

„SONDĂ".

Bodo ezita. Gudrun îl văzu luînd în mînă firele dispozitivului de aprindere al explozibilului.

Vrea să arunce în aer Ramblas pe toată lungimea ei, care ar avea ca primă urmare reducerea locului de stocare al resturilor. Şi apoi sonda, dacă este vreuna, va capta cu siguranţă sunetul exploziei şi le va indica celor de sus că sîntem încă în viaţă.

Bodo făcu, se pare, acelaşi raţionament pentru că dădu drumul firelor. Dar ezita încă.

Tare ar vrea să se apropie de sonda aceea. Şi eu, de altfel.

Gudrun se strecură pe culoarul numit Ramblas şi se tîrî cît putu de repede evitînd orice frecare. îl luase pe Bodo prin surprindere aşa că, cîştigă cîţiva metri avans. Dar nu socotise agilitatea stupefiantă a lui Bodo. îl simţi în spatele ei, se aştepta să o reţină, dar nu, el o urma. Parcurse mai mult de jumătate din Ramblas. Atunci Bodo îi prinse glezna şi o ţintui la sol. Nu mai mişca.

Sigur am făcut o măgărie.

Ba deloc. Bodo o bătu pe fund şi îi făcu semn să se întindă. Trecu peste ea, apoi, după ce o depăşi se întoarse pe spate lăsînd între el şi Gudrun un metru distanţă.

De-a ce se joacă?

Răspunsul la această întrebare mută nu întîrzie să vină. Bodo ridică o mînă şi indică un punct pe boltă. De acolo cădeau bucăţi mici de nisip.

Deodată apăru ceva. Nu o vrilă şi nimic de acest gen, ci o simplă daltă —cel puţin aşa părea, o daltă rotunjită. Loviturile surde erau foarte aproape. Ele proveneau de la mişcarea bucăţii metalice care de fiecare dată cobora tot mai jos.

Degetul lui Bodo indică o mică ridicătură ovală, la trei, patru centimetri deasupra vîrfului. Buzele lui formară un cuvînt:

— Microfon.

Ca să fie sigur că s-a făcut înţeles, făcu, de mai multe ori o mimică concludentă.

— Am înţeles, indică Gudrun. Nu sînt tîmpită.

Sonda se imobiliză.

începu să se învîrtă uşor.

Un periscop de submarin, dar îndreptat la subsol? Poate e vreo cameră miniaturală în această chestie. Se utilizează în medicină pentru a privi în interiorul plămînilor sau mai ştiu eu ce. Ia tragele un zîmbet, Gudrun, spune bună ziua domnului care te priveşte de la douăzeci şi şapte de metri de nisip deasupra. Şi dacă le-ai zice ceva ? Ia dă-le un interviu. îţi mai aminteşti cu un bebeluş în burta mamei care se întreba care-i vor fi primele cuvinte? Mikki fi le-a arătat; aţi murit de rîs; lui Bodo i s-au părut stupide.

Sonda îşi reluase mişcarea de sus în jos. Cobora și scormonea solul. Se auzea deja zgomotul păturilor de nisip care se desprindeau. Bodo se ridicase deja şi se repezise spre Gudrun. îşi lovi umărul de tija metalică plantată în mijlocul tunelului. Bolta se prăbuşi. Bodo fu îngropat; numai mîna îi rămăsese afară din dărîmături. Cel mai greu le fii să nu strige, să nu mişte, să nu facă nimic care le-ar dezvălui prezenţa. De altfel, mîna lui Bodo, mişca cu palma deschisă, semnalînd fetelor să nu facă zgomot. Trebuia săpat fără grabă. Trudi ajuta atît cît îi permitea poziţia ei în retragere.

La capătul unor minute interminabile, reușiră să degajeze faţa lui Bodo. El deschise ochii. Privirea lui trecu de la una la alta, apoi căută sonda care era şi ea înfundată în nisip. Buzele lui formară încetişor cuvîntul.

îl degajară. Nisipul continua să cadă în bucăţi umplînd încet, încet această porţiune a tunelului. în sfîrşit, Bodo reuşi să avanseze, se strecură pe lîngă tija de oţel care-şi continua perforarea. Trase pe Gudrun şi Trudi obligîndu-le să plece de acolo.

Pe aproximativ încă doi metri în direcţia Waikiki Beach, galeria era pe cale să sţ năruie. Bodo, care între timp îşi revenise trebuia să sape uneori ca să le deschidă drum. în două locuri tunelul părea închis definitiv, în faţă şi în spatele lor şi trebuiră să recurgă la ţevile de captarea aerului—acele mici ţevi de plastic cu şuruburi la fiecare metru cincizeci.

Gudrun nici măcar nu mai intră în panică. Era copleșită și resemnată.

Acum s-a terminat. Trebuia să se întîmple o dată. Voi crăpa aici fără să-l mai văd pe Mikki.

Se mai tîra încă, orbită de crusta de pămînt care îi acoperea faţa. cînd Bodo o trase să o pună în picioare. Se prăbuși însă imediat, epuizată şi convinsă că era inutil să mai lupte.

Voi adormi, sînt limite la ceea ce-i poţi cere cuiva, fie bărbat, fie femeie.

Faţa îi fu inundată cu lichid şi apoi primi o pereche de palme, întredeschise pleoapele. Trudi era lîngă ea, culcată pe burtă, inconștientă sau moartă.

Dar nici urmă de Bodo.

Iată-ne singure. A rămas acolo, ne-a lăsat baltă, tunelul lui l-a înghiţit.

în faţa ei, Orchard Street era pustie doar cu şirul ei de becuri galbene. Se aflau în Waikiki Beach. Cît despre lichidul pe care crezuse că-l simte pe faţă

şi care de fapt i-a umezit doar buzele uscate, era bere. Mai era puţin într-o sticlă de Schulteiss pusă jos.

Goli sticla. Acest gest îi risipi moleşeala.

Unde o fi Bodo?

Se întoarse spre Ramblas. Pe vreo cîteva zeci de metri se mai putea încă trece. Dar mai încolo, nu. Doar nu o fi plecat Bodo înapoi acolo după ce ne-a tîrît pe amîndouă la adăpostul relativ de la Waikiki!

O scutură pe Trudi care reacţionă gemînd uşor. Gudrun o întoarse pe spate. Faţa maseuzei dispăruse sub un strat de nisip ce se adunase ca o mască fără vreo altă deschizătură decît un mic orificiu pe locul unde era gura.

Dacă moare voi rămîne singură, gîndi Gudrun.

începuse deja să rîcîie pentru a-i degaja ochii şi nasul. Mai erau două sticle de bere în micul frigider. Gudrun deschise una şi vărsă conţinutul pe faţa lui Trudi care îşi reveni.

— Bodo a dispărut.

— Bodo?

Şuşoteau amîndouă. Căzură de acord: Bodo nu putea să fie în Orchard Street.

— L-am fi văzut. L-aş fi văzut cînd mi-am revenit. Imposibil; s-a întors în Ramblas! Dar ce să facă acolo? Fir-ar al dracului!

Lui Gudrun îi veni o idee că Bodo, semiconştient, le-a degajat pe amîndouă fără să-şi dea seama.

Te vei înfunda iar în Ramblas, Gudrun. Mă auzi? E un ordin. Bodo e blocat acolo; du-te şi caută-l chiar dacă nu mai este decît o şansă dintr-o mie să mai fie în viaţă.

Aruncă o privire spre Trudi care zăcea nemişcată.

— Mă duc să-l caut pe Bodo... Trudi! Mă auzi?

Trudi făcu o mişcare cu capul care vroia să spună: „Da. Mergem; merg şi eu".

Gudrun se aplecă şi intră în tunel. La capătul primilor douăzeci, treizeci de metri fu oprită de un zid de nisip, în care exista totuşi o mică deschizătură. Gudrun o lărgi. Dincolo de ea găsi treizeci de metri de tunel degajat. Următoarea surupare însă părea ermetică. O cuprinse furia neputinţei. Se îndîrji cu degetele însînge- rate şi reuşi să facă o gaură pe o distanţă de doi metri, simţind însă deja pe spate şi picioare noi bucăţi de nisip. Era sigură că Bodo se găsea undeva în faţa ei şi că şi ea va muri în următoarele minute.

Puţin îmi pasă. Atîta pagubă; m-am îngropat înainte de moarte ; şi gata. Eu...

Se deschise un fel de fereastră şi deodată se trezi nas în nas cu Bodo.

Acesta o întrebă liniştit ca întotdeauna:

— Ce faci aici, de fapt?

— Putem vorbi?

— Vorbim, nu? Dă-te înapoi, mă blochezi.

Trebui să o împingă, atît era de îngust pasajul ce şi-l făcuse.
— Bodo, ce...?
— Mai dă-te înapoi. Se năruie peste tot.
Se mai dădu înapoi vreo zece metri şi abia apoi, pe tronsonul de tunel aproape intact, reuşi ea să se întoarcă şi să nu se mai tîrîie. Auzi răzuieli şi întoarse capul: nebunul de Bodo înfunda uşor tîrnacopul lui în perete făcînd să se năruie tot în urma lui.
Ajunse lîngă ea.
— înaintează.
Se exprima normal fără a mai şuşoti.
— Şi sonda? întrebă Gudrun.
— Trei sute și ceva de metri între el și sondă, explică el ca pe un lucru normal.
Făcu să se prăbușească tunelul pînă la Waikiki Beach unde o găsiră pe Trudi în aceeași poziție—părea doborîtă. Bodo o puse pe picioare, îi dădu două palme și reluă operația pînă o trezi. întrebă:
— Poti înainta, Trudi?
— Da.
O împinse în Orchard Street, făcu semn lui Gudrun să-o urmeze şi continuă să închidă calea în urma lui.
— Pînă unde îl închizi, Bodo?
— Ne-au auzit. Au tăiat conducta de aer. Nu simţi? Şi ne vor tăia şi curentul chiar dacă vor lăsa în obscuritate toată această parte a Berlinului pe timp de noapte.
— E noapte, Bodo?
— M-aş mira. E ora 2 după-masă.
— De ce să nu dinamitezi totul?
— Şi pe noi cu tunelul, aşa-i?
— În punctul în care sîntem...
Stătea foarte aproape de Bodo. Trudi se afla cu douăzeci, treizeci de metri în faţa lor şi avansa ca o nălucă spre piaţa Jacques- Cartier. Bodo lăsă jos tîrnacopul şi făcu un gest surprinzător: mîngîie faţa, gîtul şi sînii lui Gudrun.
— Vom ieşi. îti dau cuvîntul meu. Ai înţeles?
— Da.
— Şansele noastre sînt de 63%. înaintează.
Mai trecu un timp, cît se mai tîrî vreo douăzeci de metri, apoi toate becurile se stinseră în acelaşi timp.
Urlă, se zbătu, dar Bodo o ţinu lipită de sol cu toată puterea lui. îi vorbi cu blîndeţe. Reuşi să o calmeze. Ea se strînse lîngă el ca un copil terorizat.
în sfîrşit, reuşi să avanseze în obscuritatea care o teroriza, gata oricînd să intre în panică, avînd în spate sunetul metodic al tîrnacopului lui Bodo.

înaintează, Gudrun, înaintează. Totul e în regulă. Şansele noastre cresc cu fiecare metru pe care-l cîştigi.

Ajunseră în piaţa Jacques-Cartier din care, evident, nu văzu nimic, dar unde Bodo îi puse mîna pe braţ spunîndu-i că se poate ridica.

— Ajută-mă, Gudrun, tatonează terenul. Trebuie să o găsim pe Trudi.

În cele din urmă ea dădu peste un corp întins.

— în picioare, Trudi! zise Bodo cu o voce aproape supranatural de calmă. Ajută-mă, Gudrun.

— Nu văd tunelul, zise ea plîngînd.

— Doi paşi înainte şi doi la stînga.

Găsi intrarea la Copacabana. Nu fu deloc uşor să o oblige pe Trudi să se îndoaie şi să reînceapă să se tîrîie.

— Mai repede, spune Bodo. Loveşte-o dacă e cazul, Gudrun; fiecare secundă contează.

Bodo încetase să mai lovească cu tîrnacopul. Le împingea pe amîndouă cu o grabă de neînţeles. Trudi însă nu înainta aproape deloc.

— întinde-te, Gudrun; vreau să trec. Repede!

Alunecă peste ea în mare grabă şi Gudrun auzi sunetul surd al unei lovituri de pumn.

— Nu-i o lovitură prea dură pentru o femeie, Bodo ?

— Nu am de ales. Repede! Te rog.

După sunet, ea ghici că, după ce o lovise pe Trudi, Bodo o trăgea după el. Gudrun îşi acceleră mişcarea fără să ştie de ce Bodo vroia să meargă aşa repede.

Sfîrşiră prin a ajunge...

— Piaţa McCarteney. Imediat ce . simţi că eşti afară din galerie Gudrun, ia-o la dreapta sau la stînga, lipeşte-te de perete... Eşti acolo?

Se grăbi pînă ce ajunse la perete.

— Sînt aici.

Explozia o amuţi. îi simţi suflul şi auzi zgomotul unei suru- pări masive— o bună parte din Copacabana se năruia.

O! Drace! Am distrus patru kilometri din tunel. Şi ne-au oprit curentul şi aerul.

— îţi voi explica tot. Calmează-te.

Deodată se aprinse o lanternă.

Bodo ţinea lampa cu mîna stingă, în timp ce cu dreapta mai ţinea încă firele dispozitivului de aprindere.

— *Pot să ştiu şi eu de ce... ?*

Nu o lăsă să termine, se aşeză obosit, ridică o mînă cerînd un răgaz să-şi tragă sufletul.

— Gaz, zise el. Gaz. Poate butan; nu ştiu. Au pus două sonde, dar nu ca să ne asculte, cum am crezut la început.

— Şi ai închis Ramblas?

Aprobă. îndreptă lumina lanternei spre Trudi şi văzură amîn- doi că era rănită la cap.

— Respiră. E doar ameţită Ai zis două sonde?

— Prima pe verticală în Ramblas, cealaltă aproape în piaţa Jacques-Cartier. Nu ai auzit-o?

Nu auzise nimic.

— Era una. Nu mă crezi?

Ba da. Sigur că da.

Dacă nu am fi debarcat la el, Trudi şi cu mine, Bodo ar fi fost astăzi liniştit, pe cale să-şi desăvîrsească tunelul personal, să-l facă cel mai lung, cel mai frumos, mai perfecţionat, şi mai nebunesc tunel realizat vreodată de un om. Ar fi avut înaintea lui săptămîni întregi să-l termine. Şi, în loc să iasă prosteşte de cealaltă parte a Zidului, poate ar fi urmat pînă la Kurfurstendamm ca să iasă, pur şi simplu, între scaunele cafenelei Mohring sau Kempinski Eck, după ce s-ar fi ras şi s-cfi fi îmbrăcat cu costumul albastru (prea scurt la glezne, orice ar zice). în schimb, din cauza mea şi a uneltirilor Scumpului Tată, iată-l riscîndu-şi viaţa de cincizeci de ori şi salvînd-o pe a mea şi a lui Trudi de cel puţin trei ori. Şi eu să mă îndoiesc de spusele lui? Să mă cert cu el?

— Bodo? Începînd de azi, voi crede orice-mi vei spune. Dacă-mi vei spune că ai povestit cu Dumnezeu azi dimineaţă tot te voi crede.

Timp de două secunde el o fixă cu privirea lui verde pal.

— Nu-ţi cer chiar atît, zise el.

Se ridică şi îndreptă lanterna spre intrarea în Copacabana din care nu mai rămăseseră decît trei metri practicabili. Trudi se mişcă, încercă să se ridice.

— Asta va opri gazul? întrebă Gudrun.

— în principiu, da.

— Ce gaz? se îngrijoră Trudi.

Bodo îşi curăţă ceasul acoperit cu doi centimetri de noroi, văzu cît e ora şi se întoarse.

— Trudi, poţi merge?

Maseuza încuvinţă şi repetă întrebarea despre gaz. Porni totuşi pe Strip urmată de Bodo şi Gudrun. Bodo îi spuse povestea sondelor.

— Şi dacă mai e o a treia sondă care împrăştie gaz în piaţa Zur letzen Instanz?

Bodo rămase tăcut. Gudrun fu cea care răspunse la întrebare: dacă cei de sus vor mai coborî o a treia sondă, la locul cel bun, ceea ce nu ar fi aşa de

greu pentru că știu că tunelul merge în linie dreaptă, ei bine! dacă se va întîmpla, vor muri. Punct final.

— Sînt mai mult de zece ore de cînd muncești, Bodo.
— Știu.

— Nu te opreşti?
— Nu.
— Pentru cît timp mai avem aer?
— Nu ştiu.
— Mincinosule.
— Aproximativ cincizeci de ore.
— Ce oră e afară?
— 3:30 dimineaţa.
— Sper că nu mai plouă, zise Trudi în spatele lor. Afară, vreau să zic. Nu am nimic cu ploaia de la ţară, dar în oraş, e dezgustătoare. Mai ales pentru părul meu.

Bodo sărise peste pauzele lui de două ore, cu zece ore mai devreme şi, după toate aparenţele, se pregătea să mai sară una şi să înceapă a treia rundă de zece ore. Gudrun şi Trudi se rostui- seră în spatele lui reuşind, dacă nu chiar să doarmă, măcar să moţăie pe o cuşetă în piaţa Un Ultim Popas.

Economiseau lanternele ale căror baterii de producţie ungurească se dovediră de slabă calitate. Dar mai ales pentru că exista riscul ca puţin din gazul infiltrat de nebunii de sus să fi ajuns în ceea ce mai rămăsese din tunel. Şi, în acest caz, o mică scînteie şi, buum!

Toţi trei am devenit nebuni. Ceea ce ne ţine o doar o încăpă- ţînare fără rost. Trebuie să fie vreo treizeci de ore de cînd nu am mîncat nimic. Sigur vom crăpa; nu mai e nici o îndoială în acest sens. Dar vom crăpa, săpînd.

— Trebuie să mîncăm şi să bem, zise Bodo.

Nu înceta însă să rîcîie cu tîrnăcopul, deasupra lui, făcînd să-i cadă între picioare nisipul pe care Gudrun îl aduna în sac şi pe care Trudi îl rostogolea pe panta de şaptesprezece grade, după spusele lui Bodo.

Oare cum se poate calcula un unghi de şaptesprezece grade. Hai, patruzeci şi cinci sau nouăzeci, mai treacă meargă, dar şaptesprezece ?

— Trebuie să ne oprim ca să mîncăm şi să bem, mai spuse Bodo o dată.

— Opreşte-te.

Dar nu se oprea.

Gudrun descoperi deodată că e moartă de sete şi că-i e rău de foame. îl prinse pe Bodo de glezne şi trase. Amîndoi se rostogoliră mai mulţi metri.

— Acum mîncăm şi bem.

La meniul zilei, compot de pere. Două cutii pentru flecare. Mă şi gindesc cum de pot oamenii să mai mănînce şi altceva. Nu Nu există nimic mai bun ca să poţi săpa un tunel.

Pe Strip era acum plin de nisip. Mare lucru dacă mai erau încă douăzeci de metri cubi liberi.

în punctul în care sîntem, nu vom mai putea săpa, pentru simplul motiv că nu vom mai avea unde pune resturile de pămînt.

Bodo se întorsese la lucru, escaladase alunecînd de trei ori pe panta de tunel. în aer se simţea un miros greu de mucegai, o putoare insuportabilă.

Respirăm din ce în ce mai greu, constată Gudrun. Bodo a spus cincizeci de ore. Dar a trecut ceva timp de atunci. Nu-i voi pune însă întrebarea la fiecare oră.

Trudi trecuse în locul lui Gudrun la umplerea sacilor. Cealaltă sarcină era, într-un fel mai simplă: sacii alunecau pe pantă şi mergeau aproape automat pe remorcă; aceasta trebuia trasă şi apoi, numai la o simplă înclinare a sacului, acesta se golea. Reveneai, făceai o pauză şi iar porneai.

Acum am devenit experţi.

Uneori, gîndurile lui Gudrun zburau spre Paris, spre Mikki, spre strada Varenne, aproape de hotelul Matignon, unde locuia primul ministru francez.

Ce ciudat că o ţară ca Franţa nu are o reşedinţă adevărată să-i ofere Primului ministru şi e nevoită să-l cazeze într-un hotel! Sper că are un apartament acolo, nu o simplă cameră...

Se prăbuşi fără însă a-şi pierde cunoştinţa. Era incapabilă să se ridice. Se afla pe porţiunea de cîţiva metri, încă goală, de pe Copacabana.

Ieşi de aici! Ridică-te! Degajează-te!.

Era într-o întuneceală beznă.

Dacă intri în panică, eşti moartă.

Ceea ce o salvă, în final, fu acea stupoare, îndobitocire, datorate extenuării şi fricii.

Ai devenit un animal.

De bine, de rău, reuşi să pipăie în spatele ei, şi înţelese ceea ce se întîmplase: nu tunelul fu cel care se năruise, ci nisipul îngrămădit de ea şi Trudi în Strip.

Ei bine, sapă. Dă-i drumu! Ce mai aştepţi?

Trecură vreo douăzeci de minute, sau mai mult — de unde ştie? Dar reuşi să se degajeze, traversă Zur letzen Instanz, şi se

tîrîi în tunelul fără nume, care era ultimul. Sacii se îngrămădiseră în absenţa ei.

Palpîndu-i simţi cinci. îl auzi pe Bodo care săpa şi gîfîielile lui Trudi.

Nici nu au observat că am întîrziat.

Ridică sacii cîte doi pe remorcă şi mai făcu un drum.

Nişte animale!

Doar la al treilea drum îşi permise să aprindă lanterna.

în Strip era plin de nisip.

Iată-ne ajunşi şi aici! Acum va trebui să golesc afurisitul ăsta de nisip în ultimul nostru refugiu. Un Ultim Popas! Nici nu putea Bodo să-i găsească un nume mai bun.

Goli conţinutul altor douăzeci de saci în scobitură, făcînd tot posibilul, pe întuneric, să nu irosească nici un centimetru cub, ridicînd sacii pînă aproape de boltă, la trei metri înălţime.

— Bodo?

Fu nevoită să-l strige de mai multe ori înainte de a-l auzi

— Zur letzen Instanz începe să se umple.

El continua să sape.

— Ai înţeles, Bodo ?

Trei secunde fu linişte, apoi vorbi în ritmul loviturilor de tîrnăcop.

— Trebuie luate lanternele, un carton cu provizii şi bagajele.

— Vom abandona La Ultima Instanţă şi proviziile ?

— Vom abandona Un Ultim Popas şi proviziile?

— Asta-i, zise Bodo. Nu avem de ales.

O ştia şi Gudrun. Zur letzen Instanz — îi înţelegea numele mai bine ca oricînd — fusese refugiul lor, casa lor, într-un fel, de cînd intraseră în tunel, de zile, poate de săptămîni. Şi acum trebuia să-l abandoneze. Nu aveau de ales, într-adevăr. Timpul presa; nu mai aveau aer; erau obligaţi să respire restul de oxigen care mai exista în tunelul din ce în ce mai scurt.

Nu-l întreba pe Bodo cîte ore ne mai rămîn de trăit.

— Te înlocuiesc, zise Trudi.

Gudrun fu nevoită să se dea înapoi pe o sută de metri pentru a găsi o scobitură peripiţînd a două corpuri să se petreacă.

S-a sfîrşit, şi ştii asta — o ştim toţi trei. Cînd piaţa La Ultima Instanţă va fi plină cu nisip, nu vom mai avea nici un loc să stăm în picioare — nici măcar în genunchi. Singura întrebare care se pune este de a şti ce ne va omorî mai întîi: asfixierea sau năruirea.

Se tîrî să-l ajungă pe Bodo. Canalul pe care-l săpa era doar atît de îngust cît pentru umerii lui. Gudrun descoperi că nu mai era loc să-şi ţină sacul în faţa ei ca să-l umple. Ca şi Bodo, era obligată să evacueze doar

nisipul, adunîndu-l în unul din sacii puşi de Trudi care făcea drumuri din ce în ce mai scurte ca să-i golească.

— Am pus sacii noştri, lanterna şi cutiile cu compot în scobitura suport din canal.

Vocea lui Trudi era răguşită, abia auzibilă. Nu era doar un efect al efortului depus, se simţea deja lipsa aerului.

— Ai umplut Zur letzen Instanz?

— Da.

Nu se vedeau, dar avură aceeaşi idee în acelaşi timp. îşi atingeau mîinile.

— Sîntem pierdute! Gudrun.

Da.

Capul lui Gudrun abia se mişcă; îşi ţinea tot mai greu ochii deschişi şi, totuşi se încăpăţîna să-şi deschidă pleoapele.

Saci, iar saci, încă şi încă. Mişcările lor însă erau tot mai lente. Gudrun îşi pierdu pentru prima dată conştiinţa. O lua somnul sau poate era cufundarea progresivă. în moarte. Plimbările acelea de altădată pe malul lui Muggel See, cu Mikki; Mikki care-i învăţa să înnoate; Mikki ţinînd-o de mijloc? Oare cînd a aflat despre Mikki ?

Măcar îţi mai aminteşti? Sinii îţi crescuseră, dar şoldurile îţi erau atît de înguste pe atunci că ţi-era frică să nu rămîi aşa toată viaţa. Creşteai fără să te mai opreşti. Mama mai trăia încă; rîdea de neliniştile tale. îţi aminteşti de ziua cînd l-ai rugat pe Mikki să te sărute? Te ţinea lîngă el, cu braţul în jurul taliei şi — ei bine — a făcut-o — dar cu blîndeţe, cu prea mare blîndeţe. Nici nu cunoşteai sensul cuvîntului homosexual pe atunci. Şi acum e la Paris. Nu va şti niciodată nici unde, nici cum am murit eu şi Bodo. Corpurile noastre nu vor mai fi găsite, îngropate mai bine ca în orice cimitir.

— Nisip! Gudrun. Nisip!

De cîtva timp, Bodo o lovea, fără violenţă cu piciorul, reche- mînd-o la ordin. Se smulse un moment din toropeala ei şi se înălţă, agăţîndu-se de glezna lui Bodo. Regăsi cele două puncte
de sprijin pe care Bodo le săpase ca să-şi pună vîrful piciorului. Căută un sac, dar nimic.

— Trudi! Un sac!

Nu primi nici un răspuns. Toropeala o cuprinse din nou. Abia realiză că loviturile de tîrnăcop ale lui Bodo erau din ce în ce mai rare şi ezitante. Şi Bodo era la capătul puterilor.

Toţi sîntem la capătul cursei! Nici măcar nu au avut nevoie de o a treia sondă. Ne-au terminat. Nu mai mi-e frică; puţin îmi pasă de tot; mi-e somn.

Simţi slab corpul lui Bodo care cădea peste ea şi, cu un ultim efort, aproape inconştient se sprijini.

Măcar să mor cît mai aproape de suprafaţă.

Adormi cu gura deschisă, cu nisip în gît, cu carnea umedă a lui Bodo aproape de buzele şi limba ei.

Adio.

Auzi vocea lui Mikki — *ce poate fi mai normal decît să mor gîndindu-mă la el, avîndu-i vocea în urechi.*

— E un timp superb, zicea Mikki.

— De acord, e superb, dar la treizeci de metri sub pămînt e de puţină importanţă.

— Berliner Weisse cu un strop de sirop de fragi, cum îţi place, zicea Mikki. Gudrun, te rog, nu-ţi mişca mîinile şi picioarele. Nu mai mişca. Relaxează-te.

Bine. De acord, agonia mea nu se mai termină, dar parcă ar fi mîinile lui Mikki care mă ridică şi mă trag în sus. Şi parcă, deodată, universul ia dimensiuni enorme; aerul de aici e proaspăt, încărcat cu mirosuri uitate şi noi, de cărămizi stivuite, de lemn şi chiar — ce vis! — de apă de toaletă.

— Erau trei. Lipseşte una; mă duc să caut, zicea vocea Iui Mikki.

Au întins-o pe Gudrun pe ceva moale, au acoperit-o, i-au spălat faţa, pleoapele i se dezlipeau acum, dar se închideau imediat rănite de lumină.

— Bodo?

— Sînt aici. Totul e în regulă. Chiar dacă m-am înşelat, totul e în regulă.

înşelat ?

Nu reuşea însă decît să se gîndească la întrebare; îl auzea pe Bodo discutînd cu cineva, Bodo, care avea în ton o infimă doză de furie. Să nu-i spunâ poveşti, zicea el; s-a înşelat; nu a săpat

în locul bun; s-a înşelat cu cel puţin un metru şi jumătate. încă puţin şi s-ar fi trezit sub pivniţa casei. Nu putea să-şi ierte o astfel de greşeală; îi era ciudă să moară. Şi apoi, dacă nu i-ar fi venit în ajutor, săpînd din celălalt sens, ar fi rămas fără aer.

— Am ratat totul, zicea Bodo. Sînt nul!

La a treia încercare, Gudrun deschise ochii. Era într-o pivniţă. în jurul ei erau trei bărbaţi şi o femeie. Unul dintre bărbaţi se apleacă spre ea şi clătină capul zîmbind.

— Sînteţi bine, zise el. Mikki nu a avut timp să facă prezentările. Sînt doctorul Gunther Sohl.

— Unde e Mikki?

Zări capul lui Mikki la nivelul solului de cărămidă, apărînd dintr-o gaură. Ceilalţi doi bărbaţi îl ajutară să o scoată pe Trudi ale cărei încheieturi erau legate cu o sfoară.

— Cred că şi ea e în viaţă. Era însă în fundul tunelului. Nu am putut să o scot altfel decît legînd-o. Gunther, te rog ocupă-te de ea.

Mikki se ridică din gaură şi îi surise lui Gudrun.

— într-adevăr nu vă pot lăsa un minut singuri, pe tine şi pe Bodo. Imediat faceţi o măgărie. Şi asta chiar a fost mare.

— Te credeam la Paris.

— Vom mai vorbi despre asta. Bea-ţi berea.

— De care parte a Zidului sîntem?

Mikki îi zîmbi iar, bătu pe Bodo uşor pe cap şi mîngîie faţa lui Gudrun.

— Mai bine să vă spun acum, zise el. Sîntem în 17 noiembrie 1989 şi, practic vorbind, nu mai există Zid.

6

— Poţi să intri, zise ea. Nu sînt decît goală.

El trecu pragul băii şi se sprijini pe zidul cu faianţă albastră. Purta o cămaşă neagră de mătase, un pantalon gri şi nişte mocasini superbi. Surprinse privirea lui Gudrun.

— Italiene, zise el

— încălţămintea?

— Toate hainele. Au nişte ţesături de toată frumuseţea.

Dar nu numai ţesăturile erau frumoase. Şi Mikki era; mai frumos ca niciodată. După patru ani de despărţire, ea îl găsea mai seducător decît în amintirile ei. Era bronzat, înalt, subţire, cu ceva felin în el. îşi aranjase dintele puţin spart de pe partea stingă a gurii. Dintele era o consecinţă a uneia dintre rarele lovituri de pumn pe care nu reuşise să le pareze în timpul unei încăierări, cu cinci ani în urmă, pe strada Jablonski, la Prenz- lauer Berg. (Bărbatul care îl agresase fusese internat la spital cu trei fracturi ale feţei).

Gudrun își spăla părul pentru a treia oară.
— Cred că ai reușit să te cureți, remarcă Mikki.
După ce se clăti, ea închise robinetul dușului.
— Vino.
O aștepta cu un prosop mare.
— Lasă-te în grija mea.
Nu avea nici o intenție să miște. Era suficientă o atingere a lui Mikki ca să se simtă minunat. O ștergea încet, frecîndu-i tot corpul.
— Te rog, desfă picioarele.
O șterse și acolo,-îi uscă coapsele rotunde, șalele, așa încît dorința pe care o simțea în interiorul ei deveni și mai puternică.
— Te-ai îngrășat puțin, dar îți stă bine.

Sfîrși prin a-i șterge umerii și părul. Ea se întoarse cu fața. El schimbă prosopul luînd altul tot așa de cald și parfumat ca primul, îngenunche în fața ei, o tamponă de la glezne la degetele picioarelor, apoi îi uscă părul de pe muntele Venus, burta, sînii.

— Vrei să mă opresc?

— Nu.

Dar Gudrun nu mai putea respira.

îmi vine să plîng—de bucurie și tristețe.

La sfîrșit îi șterse fața. Prosopul îi mîngîie buzele.

— îmi placi mai mult fără machiaj, zise el.

își lăsă capul în jos și-și puse fruntea pe bărbia lui Mikki. El o înconjură cu brațele și o strînse patru, cinci secunde. Apoi se îndepărtă.

— Bei cafea?

Plecă imediat, știind că ea va plînge. Ceea ce și făcu, în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. își pieptănă părul pe îndelete. Pe un umeraș era agățat un halat de baie albastru închis. Era puțin cam mare pentru ea, dar ce conta?

— Cafeaua e gata.

Apartamentul era de fapt o garsonieră cu un vitraliu de șase metri prin care se vedeau acoperișurile Berlinului. Pe dreapta se afla un fel de grozăvie cu geamuri care domina biserica Kaiser Wilhelm; la stînga, grădina zoologică cu frunzișurile ei îngălbenite sau goale. Poarta Brandenburg, Unter den Lin den și tot ceea ce însemnase viața lui Gudrun timp de douăzeci și trei de ani, se afla drept înainte, invizibile, dar prezente.

— La ce etaj sîntem?

— La al cincilea și ultimul.

— E al tău?

— L-am închiriat într-un fel.

— Ai bani?

— Ce cîștig. Vrei un corn? Este un brutar francez mai jos, pe Ku'damm... Sînt bune cornurile lui. Poți să le mănînci simple sau cu dulceață.

Se auzi vuietul surd al unui tren, împletit cu zgomotul de fond al circulaţiei.

Toate străzile acestea al căror nume nu-l cunosc. Sînt tot la Berlin, în Berlinul meu, dar sînt străină aici.

Giinther, doctorul, le povestise despre evenimentele teribile care se petrecuseră în timp ce ei erau sub pămînt—Zidul dărîmat, mareea umană trecînd din Est spre Vest prin breşele făcute. Noutăţi

la care nu reacţionează sub nici o formă. Ce tiflă comică le dăduse viaţa eforturilor lor excesive.

Poate vom rîde într-o zi de ele... Şi apoi, puţin îmi pasă!

Merse pînă la fereastră. Mikki ü pregătea cornuri cu dulceaţă amară de portocale.

— Unde e Kurfiirstendamm în raport cu noi?

— în spatele tău, pe dreapta. Nu vrei să dormi puţin?

— Unde i-a dus prietenul tău pe Bodo şi Trudi?

— La el. Are camere de oaspeţi. Tu vei dormi aici.

— Şi tu pe jos?

— Putem dormi amîndoi, zise Mikki cu blîndeţe.

Privea calea ferată care trecea Zidul şi deservea staţia din Friedrichsstrasse şi cea din Alex. I se spuseseră o mulţime de poveşti despre toţi cei care fuseseră ucişi pentru că aleseseră acest tren ca să treacă drüben: puţini reuşiseră. Dincolo de şine şi de biserică era un turn cu ferestre de restaurant în vîrf.

— Ce s-ar schimba! zise ea. Putem într-adevăr dormi împreună. Chiar şi unul peste altul.

Nu primi nici un răspuns. Se întoarse. Mikki unsese cu unt trei cornuri şi le punea dulceaţă Chivers.

— Scuză-mă, zise Gudrun. îmi pare rău. Nu voi mai face.

— Vino să mănînci. Se va răci cafeaua.

Luă loc la masă şi întrebă:

— De cînd eşti în Berlin?

— De trei zile.

— De ce?

— Cineva m-a anunţat de situaţia voastră.

— Cineva?

Privi, zîmbi şi muşcă din corn.

— Scumpul Meu Tată, aşa-i?

— Mănîncă.

— Şi ţi-a spus în ce loc se va termina tunelul lui Bodo ?

— Nu ştia. Dar eu ştiam. Nu-l aşteptam pe Bodo înainte de 30 noiembrie, mai mult chiar, 10 sau 15 decembrie.

— Unde erai, să zicem acum patru zile?

— în Toscana. într-un loc numit San Gimignano.

— Şi Scumpul Tată ştia unde să te găsească?

— Se pare că da. L-ai mai revăzut?

Scutură din cap mîncînd cu mare poftă.

La ce bun, Gudrun ? N-ai fost niciodată genul care se prăpădeşte din dragoste.

înghiţi cinci cornuri unul după altul. Mikki abia reuşea să le ungă.

— Sînt bune, zise ea.

— Mulţumesc.

— Mi-ai lipsit. E mult patru ani.

Remarca lui Gudrun era însă ca un automatism. Altceva avea ea în cap. Mai precis, faptul că Scumpul Tată urmărise tot timpul înaintarea lor subterană—fără să împiedice totuşi atacul cu sonde.

Oare Scumpul Tată nu mai avea puterea de altădată sau şi-a zis, pur şi simplu, că moartea mea şi a lui Bodo nu e chiar o dramă ?

— E o prostie, zise deodată Mikki care părea că i-a citit gîndurile.

Era de necrezut cu cîtă uşurinţă îi ghicea Mikki întotdeauna gîndurile. La început fusese încîntată. Mai tîrziu însă o enerva pînă la exasperare şi furie. Era chiar aşa de transparentă?

Acum era furioasă.

— Eşti furioasă, zise Mikki. îmi pare rău.

— Nu sînt deloc furioasă.

— A, bine! Mi s-a părut, pur şi simplu, că-ţi era ciudă pe tatăl tău, de data aceasta pentru ceea ce nu a făcut.

— Ce?

— Că nu te-a oprit să intri în acel tunel, că nu te-a apărat cînd erai deja în el.

— Şi?

— Ce ar fi dacă mi-ai povesti de ce şi cum a început totul?

— A făcut-o Bodo. V-am auzit vorbind.

— Mai vrei cafea?

Ar fi vrut să-i arunce tot în cap—cănile, farfuriile, tacîmurile şi cafetiera de sticlă. El se ridicase însă tocmai cu cafetiera şi plecase să încălzească apă pe reşoul minuscul.

Privi în jurul ei. Garsoniera era de o simplitate spartană. Nimic pe pereţi. O sfoară de haine , întinsă de la un perete la altul, servea de dulap cîtorva cotume de haine. Patul era acoperit cu o pătură neagră; cearşafurile păreau şi ele negre. Nu exista încălzire. Singura masă era cea pe care mîncau, şi nu erau decît două scaune. Unde lucra Mikki? Pe care planşă de desen?

îşi dădu seama că povesteşte cu glas tare, că spunea tot, începînd cu sosirea ei din Cuba. Totul dură exact timpul cît să facă cafea proaspătă.

Mikki se gîndea învîrtind linguriţa.

— Vorbeşte-mi de MFS şi HVA, zise el în cele din urmă, —dacă vrei.

— Ştii tot atît cît mine.

— Sigur nu, Nu m-am interesat niciodată de aceşti oameni. Şi am plecat de patru ani.

— Bine.

Ministerium fur Staatssicherheit, sau MFS pe care-l numeau adesea SDD, referindu-se la iniţialele sale precedente, era deseori confundat cu Stasi.

— De fapt MFS acoperă două servicii distincte. Stasi, care se ocupă de securitatea internă şi HVA. Doar ai fost şi tu în Normannenstrasse ?

Mikki îşi amintea că fusese acolo o dată. Avea în minte o mulţime de clădiri.

— Patruzeci şi unu, zise Gudrun. Acolo lucrează treizeci de mii de persoane. Cel puţin alte cincizeci de mii sînt repartizate în ţară. După părerea lui Leo însă, nu sînt decît cinci mii.

MFS era condus din 1957 de Erich Mielke.

— HVA, Gudrun.

— Creatorul—director al HVA, se numeşte Julius Bahr. L-ai întîlnit de cel puţin trei ori, dintre care o dată, într-o vară, la Ravensberg. E aproape tot aşa de înalt ca tata şi aproape tot aşa de frumos.

— îmi amintesc de el.

La origine, Bahr venea de la un oarecare institut de cercetări economice. Era în 1951. Apoi, institutul devenise departamentul 15 şi, în 1958, HVA.

— Şi Bahr a fost cel care l-a angajat pe tatăl tău ?

în urmă cu douăzeci de ani. Ulrich Schnelle terminase pe atunci doctoratul în matematică şi ştiinţe fizice, la Leipzig, şi începuse cariera de profesor. Julius Bahr căuta un informatician care să acopere toate serviciile de date, pentru a gira stocul imens de informaţii ale spionajului economic.

— Care sînt activităţile de la HVA, Gudrun? Doar n-ai trăit ani de zile alături de tatăl tău şi Bahr degeaba? îţi cunosc memoria... Dar nu eşti obligată să-mi răspunzi.

— Lucrezi pentru un serviciu occidental, Mikki?

— Nu spune măgării.

HVA avea douăsprezece departamente. Fiecare era specializat. Multe dintre ele vizau Republica Federală a Germaniei—infiltraţii în guvernul de la Bonn, în partidele politice, în sindicate, în toate asociaţiile posibile, în organizaţiile religioase şi chiar şi în cluburile sportive, fără să mai vorbim de armată, mediile diplomatice şi artistice...

— Secţia 13 din departamentul 5 se ocupă de spionaj economic, secţia 14 se interesează de electronică şi informatică, în asociaţie cu un organism la care nu-i cunosc decît iniţialele, GO 5. Ştiu că departamentul 12 se ocupă de

spionaj în America latină şi în Extremul Orient. înainte să fiu trimisă în Vietnam şi Cuba am stat acolo ore întregi la instructaj.

— Ai lucrat pentru ei, Gudrun?

— Nu. —

— Ştiu că nu minţi niciodată. Ţi-au oferit să lucrezi pentru ei?

— De mai multe ori.

— Tatăl tău ar fi dorit să lucrezi cu el?

— Nu i-am vorbit Scumpului Tată de ani de zile—şi tu ştii asta. Dar răspunsul e, probabil că da.

— Nu prea-mi place felul tău de a-i spune Scumpul Tată.

— Atîta rău.

— Mai vrei cafea?

— Du-te la dracu cu cafeaua ta!

El îşi puse în cană cafeaua din cafetieră.

— Deci, Julius Bahr îl angajează pe tatăl tău şi îl formează după cerinţele sale. Cei doi oameni se înţeleg cum nu se poate mai bine. Tatăl tău creează serviciul de informatică cerut şi adună mii...

— Milioane...

— Milioane de informaţii despre mai multe sute de mii de oameni. Mai ales din Germania federală. Unii sînt spioni, dar mai sînt şi ziarişti, actori, directori de teatre, antreprenori, oameni de finanţe, economişti, sportivi, acrobaţi de circ, jucători de criket, vînzători... De fapt, toţi cei care, într-un fel sau altul, au fost amestecaţi în afaceri cu HVA.

— Sau cu Stasi. Sau cu KGB sau GRU, sau cu serviciile secrete poloneze, cehoslovace, bulgare, române, ungare, vietnameze, chineze şi altele.

— Toţi cei care, direct sau indirect, au fost ajutaţi de Est într-un moment oarecare al vieţii lor profesionale, sau care au ajutat Estul. Sau care au colaborat cu Vestul, ei fiind în Est, drüben. Sau care ştiau că au ceva de ascuns din trecutul lor.

— Homosexuali, zise Gudrun.

Mikki zîmbi, imperturbabil.

— Bărbaţi şi femei care au avut la un moment dat legături homosexuale şi care nu doreau să se afle. Şefi de întreprinderi care au făcut anumite aranjamente ca să încheie un tîrg. Sau responsabili de întreprinderi socialiste de stat care au primit mită.

— îmi ţii un curs, Mikki?

— încerc doar să înţeleg. Meseria mea şi tot ceea ce a fost viaţa mea pînă acum, nu mi-au dat ocazia unor astfel de aranjamente. Şi deci, tatăl tău a acumulat toate aceste informaţii.

— într-o zi i-am auzit vorbind, pe Julius şi el. Julius l-a întrebat cîte nume avea pe fişele sale şi Scumpul Tată i-a răspuns că două sute opt mii. Asta era acum şase ani.

— Şi cifra a crescut cu siguranţă. Mă înşel eu sau Julius Bahr a fost înlocuit în conducerea HVA?

— Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar a plecat, într-adevăr, acum vreo doi ani.

— Tatăl tău însă, a rămas în funcţie.

— Desigur, era greu de înlocuit.

— Sau cei care l-au îndepărtat pe Julius Bahr nu şi-au dat seama că tatăl tău era omul-cheie. Bahr a avut necazuri? A fost trimis în închisoare sau în vreun lagăr?

— Mi-a telefonat acum trei luni ca să mă invite la masă.

— Şi tu ai refuzat invitaţia pentru că ai văzut în ea o tentativă de împăcare între tatăl tău şi tine.

Ea ridică din umeri.

— Da... în orice caz e bine, sănătos, zise ea. După spusele lui Leo şi Erich...

— Cine e Erich?

— Erich Brause, un pictor din Prenzlauer Berg.

— Unul din amanţii tăi?

— Da... Şi mai sînt şi alţii.

El nu mai continuă.

La ce te aşteptai, se dojeni Gudrun. E o copilărie.

— Şi după spusele lui Leo şi Erich?

— După părerea lor, Julius visează să construiască altă Germanie de Est al cărei conducător să fie el.

— Să rezumăm, zise Mikki. Tatăl tău a reuşit datorită lui Julius Bahr, să formeze un dosar enorm şi periculos pentru zeci de mii de oameni de cele .două părţi ale Zidului care, de altfel, în curînd, nu va mai exista.

— întotdeauna va exista un zid.

— Vom vedea... Tatăl tău, Ulrich Schnelle, a făcut acest dosar pe care, cu siguranţă, continuă să-l îmbogăţească cu informaţii. Crezi că e posibil ca el şi Julius să fi devenit duşmani?

— Nu ştiu nimic. Crezi că Julius e acela care mă urmăreşte?

— Figurează printre posibilii duşmani. Dar nu duşmanii ne lipsesc. Cel mai surprinzător e că tatăl tău e încă în viaţă, cu toţi aceşti oameni pentru care el e un pericol.

— A prevăzut totul şi se protejează în consecinţă.

— Sigur. Ăsta-i stilul lui. Gudrun, nu sînt un expert, dar îmi dau seama că au fost două etape în atacurile a căror victimă ai fost. La început, s-a încercat punerea ta în contravenţie cu legile statului şi s-a respectat sanctuarul de la Ravensberg. Pe atunci era un acord între tatăl tău şi... să zicem, ceilalţi.

— Și după?
— După aceea a fost omorît Jakob şi Emma Kutter.
— Dacă chiar e moartă. Poate a fost doar o punere în scenă.
— Poate. Nu-mi cere certitudini. Dar, nu văd decît o explicaţie la toată această escaladă.
— Au intrat alţi duşmani în joc.
— Văd că te-ai gîndit şi tu la asta. Sîntem grozav de inteligenți amîndoi, nu?
Mikki de altădată, sarcastic şi vesel! Iată că-l regăsesc pentru prima oară.
— Și acest al doilea val de duşmani e poate în legătură cu. noile evenimente care s-au produs—vreau să zic deschiderea Zidului şi toate celelalte chestii, spuse ea.
— Nu vrei să dormi puțin?
— Nu.
Era obosită, dar nu pentru a dormi.
— Am putea ieși să mergem pe Ku'damm.
— Bine.
O privi îmbrăcîndu-se. Ea își luă hainele pe care le dăduse jos în baia lui Bodo, la Köpenick. întreabă:
— Și cine să fie aceşti noi duşmani?
— Ce părere ai?
— Oameni din Vest, după spusele lui Kutter.
Mikki clătină din cap. Nu. Nu, după părerea lui. Din contră, el credea (dar nu avea nimic care să-i susţină teza) că oamenii cu care Scumpul Tată încheiase la început un acord de neagresiune, erau din Vest. Al doilea val de adversari erau oameni de la Stasi sau membrii ai KGB care lucrau drüben.

— Pentru mine, aici e drüben.

— Ai sîni frumoşi, Gudrun.

Căldura interioară atît de plăcută, se trezi iar.

Tare aş vrea să fac dragoste cu el. Măcar o dată. Nu cer chiar aşa de mult!

Mikki însă se ridicase, îşi luase scurta de piele şi două impermeabile din cuier.

—^Astă-seară cinăm cu Bodo şi prietena ta Trudi, zise el.

Gudrun fu cuprinsă de un acces de furie. întrebă:

— Te-ai culcat cu Bodo, Mikki?

El zîmbi cu greu.

— Nu e o întrebare demnă de tine, Gudrun.

Ea îşi luă impermeabilul negru care îi venea pe măsură, deşi era o haină bărbătească.

— Era singur la San Gimi... nu ştiu cum?

— El a rămas în Italia, zise Mikki.

Avea puţin peste doisprezece ani pe vremea aceea. Era o zi de vară. Bodo lipsea. Fusese trimis cu alţi orfani, într-o tabără pe malul Balticii. Gudrun nu ar fi trebuit să fie la Berlin: în ajun, ea şi mama ei ar fi trebuit să ia avionul pentru Crimeea, dar călătoria fusese amînată pentru un motiv obscur—una din certurile acelea violente dintre mama şi tata, la sfîrşitul căreia iar nu au dormit împreună.

E singură la Berlin şi se plictiseşte. Iese fără să spună nimănui nimic şi ia un autobuz. Iat-o în Friedrichsstrasse. Iat-o şi în faţa clădirii unde părinţii lui Mikki au apartamentul acela frumos. Sună şi îi deschide un servitor.

— Aş vrea să-l văd pe Mikki, spune ea.

— E în camera lui, îi spune servitorul care era polonez şi vorbea destul de rău germana.

Omul are un surîs ciudat, dar Gudrun nu-i dă atenţie. E impresionată de apartament şi de luxul dinăuntru. Pe pereţi erau afişe cu toate piesele pe care tatăl lui Mikki le pusese în scenă sau în care jucase, şi fotografii ale părinţilor lui cu alţi oameni de teatru, de cinema sau muzicieni, la Berlin, Moscova, Köln şi Hamburg.

Gudrun parcurge coridorul. Mikki nu are doar o cameră, ci un mic apartament al lui personal. Cu un dormitor mare, o baie în albastru şi negru (albastru e culoarea preferată a lui Mikki) şi un salon unde lucrează, citeşte sau priveşte la televizor. El are televizorul lui propriii, în culori şi are dreptul să-l aprindă cînd vrea ca să vadă -ce vrea, chiar şi programele drüben, în germană sau engleză.

îi voi face o surpriză lui Mikki care nici nu ştie că mai sînt încă la Berlin. îşi zise Gudrun.

Dimineaţa şi-o petrecuse mult timp privindu-se în oglindă din faţă, dar mai ales din profil—ca să se asigure că sînii îi cresc drept.

Merge. Nu sînt teribili, dar merge. Ar fi putut să fie mai rău, dacă te gîndeşti la Hannelore şi Trudchen care, deşi sînt cu trei luni mai mari ca mine, sînt plate ca un discurs al primului secretar. (Asta e o glumă de-a lui Mikki şi se pare că e hazlie.)

împinge încet uşa de la salon-birou-bibliotecă, şi nimeni.

Poate e în baie.

Apoi aude gemete înfundate. Nu gemete adevărate—zgomotul cuiva care respiră tare, întrerupt.

Intră în dormitor şi îi vede. Mikki e dezbrăcat, lungit pe spate cu braţele întinse deasupra capului, ţinînd cu mîinile tijele patului. Obrazul îi e întors pe perină; ochii îi sînt închişi. El era cel care gemea.

■ Se mai afla un bărbat în cameră, unul adult, de cel puţin douăzeci de ani. Și acesta e gol. E aplecat pe burta lui Mikki şi îl mîngîie cu gura.

Coborîră în Kufürstendamm pe trotuarul din dreapta. Gudrun fu decepţionată de cafenelele care nu erau nici pe departe atît de minunate pe cît şi le imaginase.

— Vrei să mergi într-un anumit loc? întrebă Mikki.

— Nu.

Se simţea moale, goală cu acel gust de vată pe care ţi-l dau nopţile albe.

— Ar trebui să-ţi tratezi mîinile, zicea Mikki. Am putea merge la Günther.

Oare Günther şi Mikki au fost amanţi? întrebarea îi trecu lui Gudrun prin cap, dar nu o puse. Și totuşi Mikki îi răspunse.

— Günther e doar un prieten. I-am decorat apartamentul. îi plac femeile.

— Și ceilalţi doi care au săpat să se întîlnească cu Bodo?

— Și ei sînt nişte prieteni. Doar nu era să fac apel la o întreprindere de lucrări publice.

Mikki rîdea.

Se opriră aproape mecanic în faţa vitrinei unui magazin de modă feminină unde erau expuse modelele unei case de modă franţuzeşti.

— Toţi am săpat, Gudrun. Chiar şi Giinther cînd a putut veni de la serviciu.

Continuară plimbarea pe Ku'damm pînă la piaţa Adenauer unde se opriră într-o cafenea. Gudrun luă un suc de portocale; cofeina absorbită în mare cantitate acasă la Mikki îi dădea o senzaţie de vomă.

— Ar trebui să ne întoarcem şi să te culci.

— Nu vreau să mă culc.

— Aş vrea să merg să fac un tur pe lîngă Zid, spuse Mikki. în Toscana nu aveam nici radio, nici televizor şi nu citeam ziarele Am aflat despre evenimente de la tatăl tău.

— Bine.

Pe stradă treceau Trabanturi amestecate cu Mercedesuri. Acestea erau mai mult ca orice simbolul timpurilor noi—împreună cu aceşti Ossi, aceşti oameni din Est, pe care îi recunoşteai uşor după îmbrăcăminte. Gudrun fu cuprinsă de ruşine.

Porţile grădinii zoologice s-au deschis şi am ieşit cu toţii, ne- ştiind ce să facem cu libertatea decît să cumpărăm televizoare şi banane. Ce dracu fac aici? M-am aruncat în acel tunel al nebunilor fără măcar să fiu hotărîtă să o fac şi, mai ales, fără să ştiu ce voi face driiben. Şi iată-mă tentată să mă reîntorc la tristul confort al vieţii mele trecute, la organigramele de care nimeni nu ţine seama şi în care nici eu nu cred. Oare mai are vreun sens faptul că eşti specialist în gestiune?

Metroul aerian îi lăsă în cartierul Kreuzberg, Prenzlauer Berg-ul din Vest. Aici se vindeau banane mai mult ca oriunde. Singura diferenţă faţă de Ku'damm era faptul că aici se facea mai greu distincţie între Wessi şi Ossi—toţi aveau jeansi. Şi apoi mai erau şi turci. Priviră ceea ce fusese Checkpoint Charlie şi care acum era loc de trecere între Friedrich şi Koch.

— Lucrezi Mikki?

— Deocamdată, nu.

— Din ce trăieşti?

Idioată întrebare. Ştii foarte bine din ce trăieşte: e întreţinut, amantul lui îl întreţine; poate cel care l-a dus în Toscana, poate altul.

— Am lucrat la Paris, Gudrun. Acolo am cîştigat cu ce să trăiesc două, trei luni. E)upă care voi căuta altceva de lucru.

— Ca de exemplu?

— Modelist

— Desenezi rochii, aşa-i?

— Rochii şi alte haine.

Mai lucra şi ca decorator.

— Şi totuşi nu ai atelier sau un alt loc unde să lucrezi.

Ba da! împărţea un hangar cu un sculptor, chiar la Kreuzberg. De cealaltă parte a porţii Halle şi a Landwehrkanal.

îţi spune gogoşi, Gudrun. Nu lucrează. De fapt, trăieşte ca o tîrfă.

— Aş putea să-l văd?

— Nu te-ar interesa prea mult.

— Atîta rău.

Hangarul era situat la începutul străzii Gneisenau, nu departe de biserica Saint-Boniface cu turnurile ei mari. Trebuia să traversezi o curte în fundul căreia se găsea o uzină nefolosită cu spaţiu împărţit. Trei orchestre rock

făceau repetiţii în acelaşi timp, într-o cacofonie de ţi se ridică părul măciucă. Tot aici mai erau şi două cabarete, câteva ateliere, dintre care unul de reparat biciclete, şi buticuri minuscule în care se vindeau produse dietetice sau insigne ale Armatei roșii.

— Aici e, zise Mikki.

Ceea ce el numea hangar era un loc deja ocupat de o grădiniţă de copii condusă de două fete tinere cu părul coafat în creastă de cocoş şi vopsit în miniu la una, și verde la cealaltă. Alt colţ servea de sală de repetiţii unui grup de artişti care pregăteau o piesă cu două personaje goale. Puţin mai departe se instalaseră două dormitoare stil azil de noapte şi mai încolo era un fel de cantină unde se distribuiau cîrnaţi şi cartofi prăjiţi.

— Acest colţ e al lui Joachim şi al meu.

Aproximativ zece metri pătraţi. Era izolat de rest printr-o îngrăditură de lemn abia cuită. Bineînţeles nu avea nici o uşă. Micul spaţiu era împărţit în două cu o linie desenată cu cretă pe solul de ciment. într-o parte se vedea un arzător de sudat şi bucăţi de metal dintre care o parte gata sudate; de cealaltă parte locul părea, prin contrast, de-a dreptul gol. Nu conţinea decît o planșetă veche de desen, o saltea şi nişte clasoare din carton albastru închis.

— Desenele tale, Mikki?

— Da.

— De cît timp sînt aici?

— De cînd m-am întors la Berlin, de trei zile.

— Şi le laşi să zacă astfel ?

Sigur clasoarele sînt goale! Zice că e modelist aşa cum prostul ăla de Max Müller pretinde că e scriitor cînd, de fapt, nimeni în lume — şi el cu atît mai puţin—nu a văzut vreunul din manuscrisele lui!

— Sînt mai în siguranţă aici decît oriunde altundeva, zise Mikki nepăsător. Şi nici nu aveam alt loc unde să le pun cînd am plecat să sap solul unei pivniţe.

— Le-ai fi putut pune în garsoniera unde m-ai dus.

îi voi dovedi minciunile una cîte una.

— Garsoniera e a unui prieten de al lui Günther; nu a mea.

— Şi vrei să zici că dormi, pe această saltea, cînd eşti la Berlin ? încuviinţă.

— Arată-mi aceste faimoase desene:

— Deschide tu însăţi.

Bine.

Deznodă şiretul negru al primului clasor şi, evident, nimic — doar nişte hîrtii albe.

Mi-aş fi pus capul!

— Chiar vrei să continui, Mikki?

— Dacă ai chef.

Al doilea și al treilea clasor conţineau fiecare, vreo sută de desene, schiţe și ciorne. Rămase uluită. Cunoștiinţele ei în materie de modă erau reduse; nici în artă nu era prea versată. Dar cel sau cea care desenase acestea era un talent.
Mikki îi zîmbi. Deschise primul clasor, luă o foaie albă, un creion și începu să deseneze.
Gudrun se recunoscu imediat. Era silueta ei, părul ei.
Dar ea nu se văzuse niciodată într-o rochie de seară.
Nici într-un taior ca cel cu care Mikki îmbrăca pe cea de a doua Gudrun.
Donnerwetter!

Plecaseră din Mehringhof. Pe strada Gneisenau, Gudrun vru să mai meargă puţin și să ajungă la poarta Brandenburg de-a lungul pieţei Potsdam. în cele din urmă o răzbi oboseala. Aproape că dormea în picioare.'Așa încît Mikki chemă un taxi ca să ajungă în garsoniera de pe strada Joachimstal.
Și o culcă.
O trezi.
— Nu-i nevoie să mă scuturi așa, zise ea.
— Te scutur așa de zece minute. Tu ai vrut să te trezesc la 7 E 7, poate chiar mai mult.
își reaminti visul pe care-l avu în jumătatea de secundă care-i precedase somnul. Mikki se culcase lîngă ea, gol. Făcuseră dragoste, parcă mai avea și acum pe buze acel gust de sare. Putea să jure că o penetrase. «
Numai că Mikki era complet îmbrăcat. Avea chiar și impermeabilul negru.
— Ai fost plecat ?
— Da.
îi spuse că ieșise ca să vadă niște prieteni care l-ar putea caza pe Bodo.
— Günther nu-l va da afară, dar nu-i putem cere să-l cazeze săptămîni întregi.
Era greu de găsit camere la un preţ normal, la Berlin, în zilele acelea cu asemenea aflux din Est și cu atîţia ziariști și turiști.
Gudrun abia dacă-l asculta, cu gîndul la visul avut. Se smulse din confortul patului și plecă la duș.
N-ar trebui să-mi irosesc viaţa așteptînd un bărbat care nici nu e unul. Nu de bărbaţi ducem lipsă.
— L-ai văzut pe Bodo?
— Pe la ora trei. A trecut pe aici cu blonda aceea la care i-am uitat numele.
— Trudi Theek.
— Ei au preferat să doarmă în dimineaţa aceasta. Bodo părea în plină formă. E la fel de puţin expansiv ca întotdeauna.

— Ţi-a spus ce vrea să facă?
— Se pare că are nişte planuri. Dar nu ştiu nimic altceva.
— Mai cinăm cu el şi cu prietenul tău, doctorul?
— Da.

De data aceasta Mikki nu mai intrase în baie. Gudrun se îmbrăcă şi ieşi. Se făcuse noapte. Prin fereastră se vedeau luminile Berlinului.

Nu mi-e frică de tine, gîndi Gudrun, adresîndu-se oraşului. Eşti mai bine fardat şi mai bine îmbrăcat decît cealaltă jumătate, dar tot Berlin eşti. Nu te mai obosi să mă impresionezi.

— Mergem?

Mikki îşi luase un pulover cu guler întors de culoare albastru închis, ca întotdeauna, care-l făcea să pară mai înalt. Părea
că nu auzise invitaţia lui Gudrun de a pleca. Miinile lui fine se jucau cu cheile de la maşină.

— Ai şi o maşină?

— Günther mi-a împrumutat Golful lui.

— Ce fericire să ai prieteni ca ai tăi care nu numai că-ţi împrumută orice, dar mai vin şi să sape tunele.

— Pentru că sînt atît de extraordinar de simpatic.

Ceva din intonaţia vocii lui o alertă pe Gudrun. Se întoarse de la uşă.

— Ce s-a întîmplat, Mikki?

— Cineva ne-a urmărit toată ziua. Cel puţin doi bărbaţi. Nu i-ai remarcat?

Ridică din umeri. Nu se.poate să înceapă iar. A trecut drüben chiar dacă nu a fost singura în acest caz. Ca urmare a semipră- buşirii Zidului se produsese o harababură pe care Berlinul nu o mai cunoscuse de la căderea celui de al treilea Reich. Gudrun nu era predispusă speculaţiilor. Nu ştia ce se va întîmpla cu Berlinul ei; puţin îi păsa dacă Duchemol îl va înlocui pe Duchenoque la conducerea guvernului. Nu credea într-o reunificare. Politi- cienii se vor înţelege între ei — ca întotdeauna.

— Nu-i treaba mea.

— Deci nu ne-a urmărit nimeni.

— A fost prea multă lume ca să poţi repera pe cineva. Şi apoi, tu eşti modelist nu spion sau poliţist.

— Foarte bine, spuse Mikki. Şi toate astea ca să nu-i vorbeşti tatălui tău!

— Lasă-mă în pace!

Doctorul Günther Sohl avea puţin peste treizeci de ani. Era un om corpolent, atins deja de calviţie, cu un caracter vesel. Cina avu loc în apartamentul lui de la marginea sudică a Charlotten- burgului, nu departe de stadionul olimpic.

— Ajutaţi-mă, zise el lui Gudrun. Am reuşit să-i găsesc un serviciu lui Bodo, dar el refuză.

— încă nu s-a născut cel sau cea care să-l convingă pe Bodo să facă ceea ce nu vrea, spuse ea. Dar îi voi vorbi.

Gudrun se aşteptase la o cină în intimitate, dar erau vreo douăzeci de invitaţi. Spre mirarea ei, nici unul nu făcu vreo aluzie la tunel. Parcă nici nu auziseră de el. Günther îi prezentă, printre alţii, un pictor pe nume Clawe.

— Prenumele meu este Manne. Nu sînt un pictor de succes. De aceea pictez puţin şi termin rareori un tablou. De altfel, pictura este o artă moartă. Ce-ai mai putea face după un Rembrandt, Monet sau Nicolas de Staël?

— Cercuri şi pătrate.

— Aţi vrea să-mi pozaţi goală?

— De ce nu?

— Am o grămadă de bani; v-aş plăti o avere. Un unchi — sau bunicul ? — mi-a lăsat mai multe uzine şi o mulţime de acţiuni. Vă pot duce şi mîine la Rio. Spuneţi numai, da.

Era subţirel şi înalt. Nu imens, dar frumos. începu să-şi dezvolte teoria despre moartea artei picturale, pe care o extinse şi la muzica de operă, care era tot aşa de moartă, după părerea lui. Era fermecător şi cu un considerabil simţ al umorului. Cultura lui părea vastă. Gudrun îi dădea vreo treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani. Faptul că lipseau cîţiva centimetri ca ochii lui să fie la nivelul celor ai lui Gudrun, nu o deranja cu nimic.

îl căută pe Mikki din priviri şi-l descoperi stînd pe minunata scară de lemn care ducea la etaj, în conversaţie cu un fel de efeb cu ochi de turturea.

Să nu te culci cu tipul ăsta numai m ciuda lui Mikki căruia puţin îi pasă că te culci cu toţi bărbaţii din lume. Nu ceda ; ai chef de un bărbat — indiferent care — numai pentru că atingerea lui Mikki te-a înnebunit.

întrebă:

— Chiar mergem la Rio?

— Cu primul avion. Nu luaţi valize, mă ocup eu de tot.

— Să plecăm de aici.

— Cu cît mai repede cu atît mai bine.

Mai aruncă o privire lui Mikki care nici nu întoarse capul.

Acest mizerabil ştie totuşi foarte bine ce am de gînd să fac! Şi crezi că va interveni? De altfel, dacă ar interveni l-aş trimite la plimbare. Da; ştiu că e ilogic, dar puţin îmi pasă.

Bodo o interceptă pe drumul spre ascensor.

— Pleci?

— Da. Bodo, Giinther Shôl ţi-a oferit de lucru?

încuvinţă.

— Un serviciu bun ?

— Alături, la Siemens. Vor să mă ia ca muncitor calificat cu posibilitatea de a urma cursurile de inginer pe banii societăţii.

— Şi refuzi?
— Îhî...
Ochii lui îl urmăreau pe Manne Clawe care venea cu hainele.
— Fii atentă, zise Bodo.
— Sînt destul de mare, spuse ea. Rămîi cu Trudi?
— Nu ştiu.
îi spuse că-l poate contacta oricînd, sau prin Mikki, sau prin Gunther Sohl. Ea îl sărută. Ascensorul îi duse pînă la garaj. Manne Clawe avea un Porche.
— Chiar vreţi să mergeţi la Rio ?
Ezită un moment:
— Nu. Cunoaşteţi Toscana? Un loc numit Gimi... nu ştiu cum ?
Manne îl ştia. Demară rapid, dar privirea pe care o aruncă în oglinda retrovizoare o alertă pe Gudrun. în spatele lor demarară două Mercedesuri.

7

— Aţi spus serios Toscana ?
— De ce nu Toscana?
Rîse.
— Chiar aşa. Putem fi acolo în cincisprezece ore—poate mai mult, poate mai puţin, după cum e circulaţia şi după cît timp ne trebuie la graniţa Germaniei de Est.
— Nu am paşaportul la mine şi sînt din Berlinul de Est.
— Acum cincisprezece zile acest lucru ar fi fost o problemă, acum însă, nu. După părerea mea vă vor lăsa să treceţi fără dificultate.
Dacă Manne Clawe se uita în retrovizor, o făcea cu discreţie, natural. Gudrun nu se întoarse, dar era sigură că cele două Mer- cedesuri îi urmăreau. Porche-ul mergea cu viteză pe Heerstrasse, în direcţia Halensee.
— Am un apartament la Wedding, zise Clawe. Iau o valiză şi plecăm.
— Aş vrea să trec să-mi iau paşaportul mai întîi.
— Cum doriţi. N-aş vrea să fiu indiscret, dar v-am văzut venind la Gunther cu un bărbat frumos care seamănă cu actorul Mathieu Carriere, doar mai mare şi mai atletic. Şi mai tînăr.
— Michel Just, zise Gudrun. E un prieten din copilărie şi nimic mai mult. Oricum e homo.
— Şi el e din Berlinul de Est?
— Da.
— Şi tînărul cu ochi verzi care v-a spus să fiţi atentă? Tot un prieten din copilărie ?

— Da.
— Să fiţi atentă în ceea ce mă priveşte?
— Bodo nu are încredere în nimeni. E ca un frate.
îi dădu adresa garsonierei. Găsiră parcare numai la capătul străzii Kant. Cînd coborîră din maşină văzură cele două Merce- desuri care se opriră la treizeci de metri de ei, unul în spatele celuilalt.
— Mă înşel sau sîntem urmăriţi?
— Habar n-am, zise Gudrun.
— în nici un caz nu mă urmăresc pe mine. Sigur pe dumneavoastră.
— Nu văd de ce aş fi urmărită.
— Poate ca să vă apere?
— Sau poate dumneavoastră sînteţi un ucigaş căutat de poliţie.
— Amuzant.
Trecură pe sub podul feroviar şi ajunseră în strada Joachim- stal. Gudrun folosi cheile pe care i le dăduse Mikki. Deschise succesiv, uşa de la stradă, apoi cea de la apartament. Intră în baie şi-şi spălă dinţii. Cînd ieşi îl găsi pe Manne Clawe aşezat pe pat şi contemplînd panorama oraşului. Era un om care se mişca puţin. Observase că mai ales mîinile lui puteau sta în nemişcare mult timp. Interpretă această trăsătură ca semn al unei remarcabile stăpîniri de sine. O întrebă fără să mişte capul:
— Am ajuns în Toscana?
— Conduceţi aşa de repede?
— Aveţi chef de un bărbat sau de mine în mod deosebit?
— De un bărbat şi de dumneavoastră în mod deosebit.
— Din cauza acelui Michael care preferă bărbaţii?
— Şi din cauza asta, zise ea. Aş vrea să vă dezbrăcaţi primul, dacă nu vă cer prea mult.
Abia atunci o privi.
— Bine, spuse el.
Se dezbrăcă încet privind-o mereu pe Gudrun. Era foarte dezinvolt. Nu avea nici o armă la el — ea îi lua fiecare haină şi i-o palpa fără să se ascundă. Rămas gol nu mai mişcă. Braţele îi atîrnau pe lîngă corp.
— Dacă aş fi un ucigaş internaţional nu cred că aş avea nevoie de arme. Mîinile mi-ar fi suficiente.
— Dezbrăcaţi-mă.
El îi dădu jos impermeabilul apoi puloverul de lînă.
— Cine dracu puteţi fi să vă escorteze două maşini pline de gărzi?
— Oamenii aceia din Mercedesuri?
— Cine altcineva? Vor urca şi mă vor sugruma după ce facem dragoste?
— Surpriză, zise Gudrun.
îi descheie bluza încet.

— Am observat imediat că nu purtaţi sutien. Sînii se mişcau minunat cînd mergeaţi.
Cu vîrful limbii îi atinse unul din sîni, apoi celălalt.
— Acum se mişcă mai puţin.
— Frigul, zise ea.
Se mişca foarte încet. După ce-i dădu jos pantalonii de catifea, îi rulă ciorapii centimetru cu centimetru.
— Un lucru e sigur: nici dumneavoastră nu aveţi arme.
îi luă faţa în mîini şi i-o apăsă pe ea, obligîndu-l să se aplece. El o duse în pat. O întinse și o acoperi cu pătura.
— Măcar la mine era cald. Dar adevărul e că ardeţi. Cum îi spuneţi?
— Nu înţeleg.
Acum se juca cu limba şi ea simţi simptomele familiare: nările i se strînseră, gura se întredeschise, vîrfurile sînilor se întăriră.
— Diminutivul lui Michael Just.
— Mikki.
— Numai să nu-mi spuneţi Mikki.
— Nici un risc.
— Aşa se zice. E într-adevăr foarte seducător. N-aţi încercat cum s-ar zice, să-l seduceţi?
Pînă acum rămăsese întinsă şi nemişcată. Acum însă răspundea şi ea gesturilor lui Manne Clawe.
— Meci nul, zise el după zece minute cînd nu se auziră decît gîfîieli. Mai lăsaţi-mi nişte putere... Nu mi-aţi răspuns la întrebarea despre Mikki.
— Nu.
— Nu, nu mi-aţi răspuns sau nu, nu aţi încercat?
— N-am încercat.
Luptau cu mîinile încleștate și cîștigă el, punînd-o pe spate.
— Ar trebui să o faceţi într-o zi.
O penetră și ea se cambră să i se ofere complet.
îşi trăgea sufletul mîngîindu-i sînii şi gîtul, flatînd-o.
Aşa cum faci cu un cal după ce l-ai călărit. Aşa fac toţi — cel puţin cei care nu se prăbuşesc epuizaţi.
— Ce tornadă, zise el.
— Nu a fost decît începutul. Mai rămîn trei-sferturi.
— Noroc că jucăm hochei și nu tenis unde trebuie să servești neîncetat. Mikki a fost la înălţime?
— Am făcut dragoste cu Manne Clawe nu cu Mikki.
— Nu sînt chiar atît de sigur, dar oricum e de neuitat.

Se întinse apatică, vîrî un braţ sub perină luă chaveta şi o puse pe gîtul lui Manne.

— Nu mai mişcaţi, zise ea.

El nu păru speriat.

— M-aţi confundat, Gudrun.

— Nu cred.

— Şi sînteţi incapabilă să omorîţi pe cineva.

îi tăie pielea bărbii pe trei centimetri; sîngele începu să curgă. Imediat puse iar lama pe carotidă.

— Se numea Jakob Adler. Sigur vă amintiţi de el.

— Nu am auzit niciodată de el... încetişor!

Chaveta se mai înfundase cîţiva centimetri, aproape de artera pe care Gudrun o simţea palpitînd sub deget.

Percepea o mică accelerare a bătăilor inimii lui Clawe.

Cît singe rece poate avea acest om!

— Manne Clawe e numele dumneavoastră adevărat?

— Bineînţeles.

— Cred că sînteţi Oberon.

O picătură de sînge se prelingea între sînii lui Gudrun. Manne Clawe zîmbi.

— Salut, Titania, zise el.

— N-aţi venit la cina lui Günther din întîmplare.

— Nu vă lăsaţi înşelată. Aş putea să mă ridic fără dificultate şi să vă omor. Am nişte mîini surprinzătoare. Iar pentru cină, răspunsul e nu; nu din întîmplare. M-am împrietenit cu Günther de cîtva timp — ştiind că veţi trece în Vest. M-aş fi împrietenit cu Mikki dacă ar fi fost în oraş. Nu am nici o intenţie să vă omor.

— Nici ordin?

— Nici ordin.

— Cine vă dă aceste ordine?

— Bună întrebare.

— Sărutaţi-mă

Lama chavetei alunecă de-a lungul gîtului lui Manne în timp ce el atingea buzele lui Gudrun. Limbile lor se întîlniră.

— Julius Bahr, zise el. Ordinele veneau de la el personal. N-am putea face dragoste încă o dată?

— Nu am nici o intenţie să iau lama cuţitului.

— Am înţeles asta, zise el. De fapt, acesta e farmecul gestului. Presupunînd că vă voi face să vibraţi cu putere, s-ar putea să nu mai controlaţi mîna şi să-mi tăiaţi gîtul. Ar fi amuzant!

începu să se mişte în ea, privind-o pe Gudrun care se simţea iar cuprinsă de plăcere. Ea reuşi să ţină ochii deschişi. Un moment rămaseră, aşa, respirînd greu.

— Am început să obosesc astfel sprijinit într-un braţ.

— De ce nu vă lăsaţi pe mine? Sînt capabilă să vă suport greutatea.

— Şi cuţitul?

— Rămîne unde e.

— Nu voi face nici o mişcare, zise el. Nu şm primit nici un ordin în legătură cu dumneavoastră.

— Nici acela de a mă răpi puţin?

— Nici acela. Pentru moment e o stagnare în afaceri. Cu toate evenimentele care se petrec noi, ucigaşii plătiţi, sîntem în şomaj tehnic. Dacă Germania se reunifică şi Estul dispare, va trebui să ne gîndim la reconversiune. Am venit Ia serata lui Günther Sohl ştiind că veţi fi acolo.

— Sînteţi îndrăgostit de mine?

— Speram să facem ce am făcut — şi putem reîncepe dacă-mi daţi o şansă.

— Sînteţi Oberon.

— Ocazia de a vă privi de după oglinda fără amalgam a valo rat cît toate omorurile pe care le-am visat. Şi încă nu era nimic în comparaţie cu ceea ce-am simţit acum. A propos, am început să fac crampe la braţ.

— E treaba ta Duchemol. Cine a tăiat iapa la Ravensberg?

— A fost iniţiativa unuia din oamenii care mă însoţeau. Cum m-aţi recunoscut?

— O urmă de accent din Rügen. Pe ponton însă păreaţi mai înalt.

— Probabil o eroare de perspectivă.

— Şi Jakob Adler?

— Nu ştiu nimic. Nu veţi şti niciodată dacă mint sau nu. Oricum, am obiceiul să respect întru totul ordinele pe care le primesc. Luaţi legătura cu Julius Bahr. Vă va spune că doream doar să vă speriem şi să impresionăm pe tatăl dumneavoastră ca să restituie acele dosare.

— Şi episodul de la graniţă?

— Nu riscaţi nimic; grănicerii fuseseră preveniţi şi nu v-ar fi nimerit... Vă previn — mă prăbuşesc.

De fapt, braţele lui Manne Clawe tremurau sub efortul pe care-l făcea.

Zîmbi. Avea un zîmbet frumos; era blond cu ochii albaştri; avea nişte dinţi superbi şi o gură frumoasă, şi, în afară de Bodo, ea nu mai văzuse niciodată un bărbat arătînd atîta forţă şi supleţe.

— încă un sărut înainte de prăbuşire, zise el. Sînt absolut încîntat de a vă fi cunoscut.

îndoi braţele ca să se apropie de faţa lui Gudrun, o sărută, şi, în secunda următoare, zbură. Sări pe o parte şi îi prinse mîna cu chaveta.

Acum ea era cea care avea lama cuţitului pe gît.

— V-am spus că pot să mă degajez fără dificultate. Nu e uşor să omori pe cineva; trebuie experienţă. Şi dumneavoastră nu aveţi deloc.

— Du-te dracului, Duchemol.

Manne Clawe izbucni în rîs.

— Nu vom muri nici unul, nici celălalt. Nu am ordin. Nu m-aţi crezut?

— E chiar Julius Bahr?

— Luaţi legătura cu el.

Se ridică din pat lăsîndu-i chaveta şi, după un ultim sărut pe buric, intră în baie.

Pari ironică. Gudrun.

Auzi apa curgînd. Manne Clawe fredona şi ea recunoscu vechea melodie Das war în Schoneberg im Monat Mai (Era la Schoneberg în luna mai).

Reveni în cameră în timp ce ea rămăsese nemişcată. îl întrebă.

— Cum se numeşte omul care a tăiat iapa şi pe bătrîn ?

Făcu o mişcare cu capul: nu (nu, nu ştiu, sau, nu, nu vreau să spun).

— Julius Bahr îl ştie — dacă există ?

O privi şi ea înţelese: ia legătura cu Julius Bahr.

Sau cu tata. Du-te să-l vezi pe Scumpul Tată şi solicită bunăvoinţei lui o dezlegare a tuturor acestor mistere. De ce nu m-am născut ca Bodo, orfană?

Gudrun îl privea pe Manne îmbrăcîndu-se; ce şanse ar avea dacă ar sări şi i,ar tăia ceva cu chaveta — pe care nici măcar nu o luase de lîngă ea, ceea ce era mai jignitor decît dacă ar fi lovit-o ?

Soneria telefonului sună de două ori şi imediat apoi, se întrerupse.

— Semnalul e pentru dumneavoastră?

Ca răspuns el zîmbi; brusc i se făcu frică de acest om.

— De ce aţi mărturisit aşa repede că sînteţi Oberon, dacă nu vă simţeaţi ameninţat?

— Nu am avut nici un motiv să neg. De unde aveţi acest cuţit simpatic?

— Din Cuba.

— M-aţi surprins cînd l-aţi luat de sub perină. Puteţi fi mîndră de asta; de ani de zile nimeni nu m-a luat prin surprindere. Dacă ne vom mai întîlni vreodată, să nu o mai faceţi; eram gata să vă omor sub efectul surprizei.

Era de genul bărbaţilor care se îmbrăcau complet şi apoi îşi luau şosetele. Se aşeză ca să le tragă în picioare. Dacă soneria dublă fusese un semnal de alertă, Manne nu părea prea preocupat.

— Şi încă ceva. Dacă ne vom mai întîlni vreodată, vă atrag atenţia că nu voi ezita să vă omor. V-am spus mai înainte cît de încîntat am fost în braţele dumneavoastră. Eram sincer. Dar asta nu mă împiedică cu nimic, dacă voi primi ordin, să vă tai bucăţi — fără prea mare plăcere, dar şi fără regret.

— Nu mi-e frică de dumneavoastră.

— O! Ba da!

O privi şi, într-adevăr, se simţi îngheţată.

— Vedeţi? zise el. Sper pentru dumneavoastră să nu ne mai vedem. Cel puţin de două ori aţi vrut să săriţi cu cuţitul la mine, dar v-aţi dat seama că nu aveţi nici o şansă. Şi aşa va fi totdeauna.

— Julius Bahr e singurul adversar al tatălui meu?

Manne Clawe îşi luă şosetele şi sări de două, trei ori pe loc.

începu să se plimbe cu prosopul prin cameră şi ea înţelese că şterge amprentele pe care le-ar fi putut lăsa. Puse iar întrebarea formu- lînd-o altfel:

— Cineva crede, ca şi mine, că cei care se opun tatei sînt din două grupuri diferite, dintre care unul din Vest.

El era în baie terminîndu-şi pregătirile.

— Două sau trei grupuri, mai zise ea.

Tot aşa de bine pot vorbi şi cu perna.

Apăru, se opri un moment cu degetul întins spre Gudrun.

— De neuitat, frumoaso.

Şterse şi amprentele de pe canatul uşii şi dispăru fără zgomot. Ca un scamator.

Mikki care sosi zece secunde mai tîrziu spuse că nu văzuse pe nimeni. Şi totuşi era o singură scară şi, palierul de cealaltă parte a uşii, era foarte îngust. Nu exista nici o ascunzătoare posibilă.

— Şi ai de gînd să dormi acolo ?

El întindea o pătură pe covor.

— Va fi foarte bine. Ai sînge pe piept.

Schimbase lenjeria patului şi tremura deşi avea o pătură pe ea.

— Nu m-am culcat cu acest tip din cauza ta.

îi povesti cum îl recunoscuse pe Oberon, cum încercase să-l facă să vorbească şi cum eşuase.

— Totuşi mi-a spus că a fost plătit de Julius Bahr.

— Foarte bine.

Pe o etajeră din perete se aflau cîteva cărţi — vreo două duzini. Mikki le examina. Ea intră în baie şi cînd se întoarse îl găsi întins la patru metri de pat, cu o carte în mînă.

Presupun că dacă apartamentul ar fi avut şase sute de metri lăţime, Mikki s-ar fi instalat în colţul cel mai îndepărtat şi am fi comunicat prin telefon.

— Vei muri de frig. Vino în pat, lîngă mine.

— Ba nu. Culcă-te. Ţie ţi-e frig.

Vocea îi era calmă şi nici nu ridică ochii de pe carte. Ea se strecură sub pătură.

Bine.

Trase spre ea geanta în care era romanul lui John Fowles şi încercă să citească prima pagină.

Arătăm ca un cuplu după o ceartă.
Căută un subiect de discuţie şi găsi unul.
— Ai vorbit cu Bodo?
— Da.
— Serviciu] pe care i l-a găsit Giinther i se potriveşte foarte bine. Bodo ar deveni director general la Siemens în cîteva luni. Să zicem, ani.
— Bodo face ce vrea.
Subiect închis. Sînt moartă de oboseală şi totuşi nu mi-e somn.
întrebarea îi porni de pe buze înainte să aibă timp să-şi dea seama că o formulează:
— Vînătoarea a fost bună?
El înţelese imediaţ:
— Băiatul cu care vorbeam stînd pe scări la Giinther vrea să scrie romane. îmi Cerea cîteva sfaturi.
— Fiindcă tu eşti expert în literatură?
— Cunosc cîţiva editori şi romancieri.
Şi acum, replica lui Gudrun plecă involuntar:
— Internaţionala homosexualilor.
— Cam aşa, zise Mikki.
— Te vei culca cu el? Tu faci pe femeia sau pe bărbatul?
El închise cartea, o puse deoparte şi stinse lumina.
— Sau pe amîndoi? continuă ea. îmi mărturisesc ignoranţa. Nu ştiu cum fac dragoste doi bărbaţi împreună. Faceţi cu schimbul?
Faţa lui Mikki era acum în umbră. Poate închisese ochii. Ea se băgă mai mult sub pătură. în garsoniera fără încălzire era un frig umed şi pătrunzător.
Te legi de Mikki pentru că nu eşti prea mîndră de tine. Ştii bine că-l faci să sufere îngrozitor.
Stinse şi ea lumina, dar se vedea puţin de afară.
— Sînt prost dispusă, Mikki. Ca niciodată. Va trebui să merg să-l văd pe Julius Bahr. Dar chiar sînt prost dispusă.
— Ştiu, zise el.

Bodo o trezi. Mikki îi dăduse cheile, explică el. Gudrun văzu că era singură. Pătura care servise de pat improvizat dispăruse.
— Ţi-a spus unde merge, Bodo?
— O întîlnire în legătură cu munca lui.
— Ce muncă?
— Nu ştiu, spuse Bodo, care adusese pîine proaspătă, ouă şi şuncă. Era trecut de amiază.
Am dormit zece ore la rînd. E ceva pentru cineva la care nu-i era somn!
— Ouăle tale sînt carbonizate sau numai arse?
Niciodată nu făcuse atîta efort culinar. Pusese într-o tigaie

opt ouă pentru Bodo şi trei pentru ea. Dar tot ceea ce obţinuse fu o fiertură galbenă.

Chiar că am talent!

Se simţea veselă.

— La ce oră l-ai văzut pe Mikki?

Pe la 8, Mikki mersese la Giinther numai ca să lase cheile şi ca să-i spună să o lase pe Gudrun să doarmă pînă la amiază şi să aducă de mîncare.

— Am cumpărat ziare.

— Puţin îmi pasă. Unde ai lăsat-o pe Trudi?

Nicăieri. Ultima dată cînd o văzuse la serata lui Gunther cu doi bărbaţi cu care, sigur îşi petrecuse noaptea.

— Nu te deranjează că se culcă cu alţii?

— Nu, zise Bodo.

Dar ca întotdeauna, era greu de citit ceva în ochii ca de pisică a lui Bodo.

— Ţi-a spus cînd se va întoarce?

— Mikki? Nu.

— Tot nu vrei să lucrezi la Siemens?

— Da.

Asta era cel mai enervant la Bodo: mania de a răspunde prin monosilabe. întrebat dacă ştie cît e ora, ar răspunde da, fără însă a ţi-o spune.

Nu o face din prostie. E poate doar un sens al umorului.

— De ce?

— Vreau să-mi deschid singur ceva.

Din care se subînţelege (cel puţin aşa făcu Gudrun) că, dacă în Germania comunistă am reuşit să-mi fac singur o societate (la care eram singurul angajat) de ce n-aş face la fel şi acum, într-o ţară cu întreprinderi libere, capitaliste; chiar dacă voi face altceva decît să spăl geamuri sau să repar televizoare. Voi găsi eu ceva, nu-ţi face griji, Gudrun, e doar chestie de timp. Nu-i nevoie să intru într-o cuşcă unde ar trebui să ascult de primul venit, fără să mai pun la socoteală că nu-mi place compania oamenilor—adică nu a oricui.

Gudrun eşti sigură că Bodo a vrut într-adevăr să spună tot ceea ce tu crezi că ar fi spus?

Da, cred. El e doar un laconic.

A, bine, dacă tu aşa zici...

— Ai vreo idee despre ceea ce vrei să faci?

— Da şi nu.

— Aş putea să ştiu şi eu?

— Nu.

— Mulţumesc de încrederea acordată.

Bodo mîncă cele opt ouă și cele opt bucăți de șuncă.
— Nu ai luat micul dejun?
— E amiază acum.
îi surprinse privirea piezișă pe care o aruncase patului cînd intrase. Ghicise imediat ce gîndise: că greșise aseară cînd plecase de la serată cu primul venit care putea fi periculos. Că nu ar trebui să uite că situația ei nu era la fel cu cea a celorlalți oameni
care nu aveau altceva de făcut decît să bată străzile Berlinului de Vest. Că ea era în pericol. Că ar trebui să meargă să-l vadă mai bine pe Scumpul Tată decît pe Julius Bahr. Scumpul Tată nu ar minți-o. Că nu avea nici un viitor dacă nu dezlega mai întîi misterul evenimentelor care o făcuseră să treacă în Vest, obligîndu-l și pe el, Bodo, să-și asume riscuri. Lui nu-i plăceau riscurile și găsea stupidă asumarea lor. Și că, prin refuzul ei de a-l vedea pe Scumpul Tată nu se punea numai pe ea în pericol, dar și pe el și Mikki. Căci tot se vor lega de ei în cele din urmă, fiindcă nu o puteau atinge pe ea.

Și acum ești sigură că Bodo gindește toate acestea? Nu cumva inventezi? Nu; pentru că știi cît e de inteligent sub aspectul lui banal.

— Mă voi întoarce driiben, Bodo.

O privi fără nici un cuvînt.

— Mă duc să-i vorbesc lui Julius Bahr. Mă gîndesc că vă pun în pericol pe tine și pe Mikki. Și pe alții. Ar putea să vă masacreze cum au făcut-o cu Jakob Adler. Să nu-mi spui că nu te-ai gîndit la asta.

— Nu.

— Te-ai gîndit?

— Da.

— Vezi o altă soluție?

Ezitare.

Gindește că ar trebui să-i vorbesc mai bine Scumpului Tată. Fir-ar al dracului!

— Fă ce crezi că e bine, zise Bodo.

— Care sînt planurile tale?

— Mai tîrziu.

— După ce am rezolvat problema noastră?

— Da.

îl privi contrariată. Nu era el genul care umblă cu secrete. Taciturn, laconic, da. Discret, fără îndoială. Dar misterios din cochetărie în nici un caz.

Are un motiv serios să tacă. La dracu dacă știu care. Chiar- dacă ar vrea să se facă codoș și să trăiască de pe urma femeilor, tot mi-ar spune. Sînt sigură că vrea să devină bogat nu numai să-și găsească un simplu serviciu. Și, dacă am înțeles bine, planurile lui sînt în legătură cu, ceea ce eu numesc, reglarea conturilor. Ce ar putea să fie?

— Tîmpitul stepei! Mpţ de curiozitate.
Bodo nu spune nimic. '
— Nu mai insist, zise ea.
Oare Mikki ştia?
Bineînţeles că da. Au vorbii ei amîndoi, ce crezi tul Aceşti doi mizerabili de băieţi au avut mereu discuţiile lor de la care tu erai exclusă ca fată.
Nu puse nici o întrebare. Căută prin geantă şi-şi scoase caietul de adrese. Avea şapte numere de-a lui Julius Bahr unde-l putea găsi. Dar asta înainte de a demisiona de la HVA. Gudrun nu ştia căror adrese le corespund numerele. La primele cinci pe care le formă primi confirmarea, de care nu mai avea nevoie, că Julius Bahr pierduse din importanţă.
Apoi îi răspunse o femeie.
— Din partea cui?... Un moment.
Vocea frumoasă a lui Julius Bahr, a „unchiului Julius".
— Ce mai faci, Gudrun ? Ce mai fac Bodo şi Mikki ?
— Aş vrea să vă vorbesc.
— E altcineva la care ar trebui să vorbeşti.
— Pot să vă întâlnesc?
Desigur, unchiul Julius nu era surprins de cererea ei.
Am avut întotdeauna convingerea că, dacă a fost scos din mizerabilul lui servici, era pentru că el a vrut-o.
Să meargă în seara aceea la ora 8, în pasajul din Piaţa-Moritz şi să întrebe de locotenentul Weber. O va aştepta o maşină.
închise telefonul şi se întoarse. Bodo lua o nouă bucată de şuncă între bucăţi de pîine franceză, recomandată de Mikki. Ridică totuşi privirea şi şi-o încrucişă cu cea a lui Gudrun.
— Ştii bine ce vreau să-ţi cer, Bodo.
— Da. Voi încerca.
Să-l găsească pe Mikki şi să-l aducă la garsonieră înainte de plecarea ei.
Pentru un la revedere sau, pentru un adio.

îşi petrecu după-masa citind pe John Fowles şi fantasmele lui erotice. Telefonul sună de două ori. O dată Bodo, care-i spunea că nu reuşise să-l găsească pe Mikki şi, a doua oară, un bărbat care vorbea perfect germana, dar cu un uşor accent franţuzesc. Acesta nu-şi spuse numele, deşi era foarte politicos. Ea avu chiar impresia că el ştie cine e. Dorea să vorbească cu Michael, nu cu Mikki. O rugă pe Gudrun să-i spună lui „Michael" că a fost căutat de la Paris. Michael va înţelege.
— Aveţi o voce minunată.
Vorbise cu amantul lui Mikki, ceea ce o răvăşi complet.

*Un bărbat la vreo patruzeci de ani, poate mai mult. De ce această greaţă? Nu-i drept. Aşa e el. Şi scena aceea teribilă pe care i-ai făcut-o— „Cum faceţi dragoste între bărbaţi? faceţi cu rîndul 7**

Aştept pînă la 7.

7 şi 10.

Sau şi 15; apoi voi lua un taxi.

Părăsi garsoniera la 7:30 cuprinsă pe deoparte de furie şi pe de alta de o disperare care o făcea ,să-şi vadă viitorul în negru.

Taxiul o lăsă la o coadă interminabilă de Ossi, ca şi ea care se întorceau acasă încărcaţi de pachete şi discutînd despre derizoria alocaţia de o sută de mărci.

— Paşaportul?

— Locotenentul Weber ?

Grănicerul o privi fără amabilitate. Paşaportul ei nu avea altă viză decît aceea de reîntoarcere din Cuba. Interveni însă un ofiţer.

— Vreţi să mă urmaţi ?

O ajută să treacă vama, destul de uşor, de altfel. O conduse la un Volvo negru care avea steguleţul Ministerului de Interne.

— Urcaţi, vă rog.

Se instală în spate şi întîlni zîmbetul sarcastic, dar tandru.

— Salut, Gudrun, zise Mikki.

Mîna lui Mikki o apăsa uşor pe picior:

— Taci.

Alături de şoferul maşini mai era un bărbat. Mergeau pe calea Lenin. Era aproape 8:30; afară burniţa.

— Eşti bine?

Ce să-i răspund? Că cred că-i nebun fiindcă a trecut în Est sau că mor de bucurie că e cu mine?

— Super? zise ea. Dar tu?

îi spuse că e în mare formă şi, aşa, pe neîntrebate, fie ca să zică ceva, fie ca să-l audă cel din faţă, îi spuse că şi-a găsit un nou servici.

— Nu la Berlin. La Munchen. Trebuie să merg acolo săptă- mîna viitoare pentru o primă întîlnire. Este o mare casă de modă, specializată în haine de lux, creată şi condusă de o femeie, Erika Berg. Sigur o cunoşti.

— Nu o cunosc decît pe ea, zise Gudrun care nu auzise vreodată acest nume.

— Caută un modelist. Un prieten i-a arătat cîteva desene ale mele. Mai ales cele pe care le-am făcut cu tine ca model. Se pare că i-au plăcut grozav.

Maşina continua să meargă spre est.

în ritmul ăsta vom ajunge în Polonia. Fir-ar al naibii! Ce-mi tot povesteşte acolo? Chiar va pleca la Miinchen?

— Miinchen, zise ea cu un ton neutru.
— E în Bavaria.
— Mulţumesc de informaţie. Mereu uit că nu ştiu să scriu şi să citesc.

Bătu uşor pe umăr pe bărbatul de lîngă şofer.

— Cum vă numiţi?
— Werner.
— Bună seara, Werner. Mikki spune bună seara lui Werner.
— Bună seara, Werner, zise Mikki docil.
— Mikki e modelist, Werner. Desenează rochii de damă. Sînteţi însurat ?

Werner—dacă se numea chiar aşa—întorsese un retrovizor în aşa fel încît să-i poată vedea. Gudrun se întoarse. Un alt Volvo negru venea în spatele lor.

Sînt cam urmărită în ultimul timp. Dacă se continuă tot aşa, în curînd voi avea nevoie de o stradă specială pe unde să trec eu şi zecile de mii de tipi agăţaţi de mine.

Depăşiră Lichtenberg mergînd spre est; sper că nu mergem în Normannenstrasse şi nici la Karlshorst unde se afla cartierul general al KGB şi orăşelul sovietic din jur. Cîteva minute respiraţia lui Gudrun se acceleră: s-ar putea să fie drumul spre Erkner—unde, în principiu, se afla Scumpul Tată.

Ce nebună eşti! Poate te afli în mîna oamenilor care te urmăresc de cînd te-aî întors de la Havana; poate mergi la moarte şi îl ai şi pe Mikki cu tine, şi tu te gîndeşti dacă nu cumva te vei întîlni cu tatăl tău!

Volvo-ul se oprise brusc fără a i se da vreo explicaţie lui Gudrun. Ieşiseră din aglomeraţia berlineză. Acum se aflau doar între nişte căsuţe înconjurate de grădini. Farurile luminau o intersecţie.

Mai aşteptară vreo două minute, apoi sună telefonul. Werner ridică receptorul, zise jawohl, închise şi arătă şoferului strada din dreapta.

Pînă aici nici el nu ştia unde merge. Cîte măsuri de precauţie pentru o simplă intîlnire! Oricum, se pare că nu au intenţia să-mi smulgă unghiile după ce, în prealabil, l-au omorît pe Mikki. Ar fi făcut-o mai direct.

Acum mergeau spre sud.

Mergem spre Mtiggel See şi plajele sale.

Mikki începu iar să vorbească. Monologa liniştit în franceză. Franceza lui îi păru admirabilă lui Gudrun.

Nici urmă de accent. Ce dotat poate fi pentru limbi!

Mikki evoca viaţa lui de la Paris, bistroul din unghiul bulevardul Raspail cu strada Babylone unde îşi bea cafeaua de dimineaţă. După părerea lui, cafeaua de acolo era cea mai bună din lume—şi cornurile tot aşa.

Ocoliră orăşelul Friedrichshagen şi merseră vreo patru kilometri de-a lungul ţărmului nord—nord-est al lacului. Plaja cea mare—Strandbad—era puţin luminată, dar, ciudat pentru ora care era şi pentru anotimp, unul dintre

vapoarele de la Weisse Flotte naviga cu toate cele trei faruri reglementar aprinse.

Mikki descria acum calea Montaigne. Aici făcuse un stagiu de mai multe luni, nu pentru a-şi perfecţiona desenul, ci pentru a cunoaşte mai bine clientela.

Nici un cuvînt despre cel care i-a plătit şederea la Paris, care l-a dus acolo, care l-a introdus în mediul caselor de modă. Se păzeşte să-mi spună ceva. Să-i vorbesc de telefonul pe care l-am primii, sau nu ?

Nu acum.

Volvo-ul se opri a doua oară.

— Coborîţi, vă rog.

Păşiră pe pietiişul moale. Werner era în frunte apoi ea şi Mikki. în stînga sclipi lumina unei lanterne. Apăru un om care manevra o barcă.

— Urcaţi la bord, vă rog.

Acum erau pe lac, conduşi de marinarul care-i luase locul lui Werner. Pe Gudrun o năpădiră amintirile. în copilărie nu veniseră niciodată pe acest ţărm. Mikki îi dusese mereu în faţă, la doi kilometri şi jumătate mai departe, pe celălalt mal, mai puţin frecventat. îl revăzu pe Bodo la opt ani, intrînd în apă pentru prima oară în viaţa lui. Bodo nu ştia să înoate—chiar şi acum se bălăceşte numai—dar nu-i era frică. Intrase în apă pînă la şold apoi pînă la piept şi la umeri. Prostul continua încă să meargă, mînat de un fenomen fizic inexplicabil. Mikki fu nevoit să sară după el ca să-l facă să renunţe la a se mai juca de-a submarinul.

Vaporul din Weisse Flotte apăru brusc, împrăştiind ceaţa. Fură ajutaţi să urce la bord, atît ea cît şi Mikki.

— Pe aici, vă rog.

O domnişoară din echipaj, cu şolduri rotunde şi păr platinat, îi conduse în spate unde o construcţie cu prelate acoperea o adevărată cameră.

— Bună seara, unchiule Julius, zise Gudrun.

Era un bărbat cu adevărat frumos, exceptînd dinţii puţin îngălbeniţi de tutun. Avea o frunte înaltă, o privire pătrunzătoare şi Gudrun remarcă încă o dată marea asemănare dintre el şi Scumpul Tată. Nu o mai fi el directorul serviciilor de spionaj ale Republicii Democrate Germane (care poate nici ea nu mai există), dar sigur e încă general în KGB.

— Ce mai faci, Gudrun?

— Foarte bine. Nimic deosebit de semnalat în afară de o răpire, iapa şi unul din cei mai dragi prieteni ai mei tăiaţi în bucăţi, filajuri constante şi traversarea unui tunel de cinci kilometri, însoţită de vreo cîteva surupări. într-un cuvînt, viaţa de rutină.

Julius Bahr zîmbi.

— Trăieşti. Ce mai faci, Michael?

— Foarte bine, domnule.
— Ce veşti ai de la Antoine Marais?
— Era bine cînd l-am văzut ultima dată.
Antoine Marais? Mikki nu mi-a vorbit niciodată despre el. A! înţeleg. E amantul—sau soţul.
— Toscana e un loc minunat.
— într-adevăr, zise Mikki.
— Putem vorbi despre motivele vizitei mele, sau să vă las singuri? întrebă Gudrun.
— întotdeauna a avut o fire aprigă, zise Julius lui Mikki.
— Dar fondul e bun, adăugă Mikki.
— Manne Clawe mi-a spus că am fost răpită din ordinul dumneavoastră.
— Am adus la bord Berliner Weisse pentru tine. Un scotch, Mikki?
— Nu acum, domnule, mulţumesc.
— Manne Clawe, repetă Gudrun.
— E un om foarte periculos. Nu mi-ar place să fie pe urmele mele. Se pare că te-ai culcat cu el. Ca să-l faci să vorbească! Frumoasă inocenţă, Gudrun! Ar fi putut să te omoare cu o singură mînă. Nu a făcut-o pentru că nu avea nici un motiv să o facă. Ordinele pe care i le-am dat erau... Eşti sigură că nu vrei nişte bere?
— Da.
în realitate îi era foame şi sete.
— Ordinele pe care le dădusem lui Clawe în această misiune erau să te ţină un timp.
— Şi fotografiile?
Zîmbet larg.
— Pentru colecţia mea personală. Şi am crezut că-l vor impresiona puţin pe tatăl tău. Desigur ai înţeles acum că a reuşit să păstreze un dosar care-mi aparţinea. De fapt nu l-a furat pentru că am şi eu o copie. Şi sper că această copie e completă, dar nu sînt sigur.
— Puţin îmi pasă de dosarul dumneavoastră.
— Mie însă da. Şi cu atît mai mult celor care-i sînt vedete...
— Oameni din Est şi din Vest ?
Nici o reacţie. 'Gudrun, te afli în faţa marelui maestru al spionajului, al unui geniu; nu-ţi va spune decît ceea ce va vrea el să spună; nu încerca nici măcar să-i interpretezi tăcerile sau intonaţia vocii, îţi pierzi timpul; nu se va trăda.
— Ţi-e foame şi sete, Gudrun. După cîte ştiu eu, ultima dată cînd ai mîncat a fost în urmă cu nouă ore, acele ouă şi şuncă pe care le-ai mîncat cu Bodo. A propos, ce mai face Bodo?
— Foarte bine, zise Mikki.

— Numai el putea să sape un astfel de tunel. Sper că ai înțeles Mikki cît e Bodo de deosebit. E un băiat de mare viitor.

— Știu, domnule.

— Gudrun, am încercat prin toate mijloacele să-l fac pe tatăl tău să distrugă acest dosar.

— De ce nu dai ordin să fie ucis, pur și simplu?

— Ce crezi?

— Că are o bombă cu efect întîrziat. Cred că sînteți una din vedetele acestui dosar, unchiule Julius.

— Nimeni nu va risca omorîndu-l pe tatăl tău. Nimeni, doar niște nebuni.

— Ca Manne Clawe.

— Exemplul tău e rău ales. Clawe e disciplinat.

— Dumneavoastră îi dați ordinele?

— Eu i le-am dat. L-am angajat pentru o anume misiune. Oricine îl poate angaja oricînd.

— Și acest oricine mă va ataca din nou?

— Da, prin Clawe sau un altul. Se știe sigur că unele persoane au și avut această idee. Ești singurul punct slab al tatălui tău.

Julius Bahr ridică o mînă, arătîndu-și palma.

— Nu știu ce e între tine și tatăl tău, ce vă pune în opoziție. Am eu o idee, dar o țin pentru mine. Nu e treaba mea.

Altfel spus, vrea să merg să-l văd pe Scumpul Tată ca să-l conving să oprească jocul, gîndi ea. M-am săturat.

— Nu voi merge, zise ea, răspunzînd cererii pe care Julius Bahr nu i-o făcuse încă.

El înțelese însă și zîmbi. Bău puțină șampanie.

— Gudrun, oamenii aceia despre care ți-am vorbit, și care ar putea avea ideea să se lege de tine, nu sînt așa de proști să te omoare. Asta l-ar împinge pe tatăl tău să facă să explodeze bomba pe care o are. Nu pe tine te vor omorî.

— Pe Mikki, zise ea.

— Sau pe Bodo. Moartea acelui evreu din Strada-Mare-de-Hamburg nu a fost decît un avertisment.

Așa; acum totul e clar.

— Trimite-l la dracu, Gudrun, zise Mikki cu vocea lui calmă și blîndă.

— Nu că n-aș avea chef.

— Numai că-i e frică pentru viața ta, Michael, zise Julius Bahr. Pentru viața ta și a lui Bodo. în locul ei și mie mi-ar fi frică.

Gudrun se gîndi profund. întrebă:

— Dumneavoastră l-ați trimis pe Manne Clawe să mă întâlnească la doctorul Sohl?

— Aş fi putut să te chem direct, dar nu am fost sigur că te voi lămuri să vii să mă vezi.

— Şi aţi prevăzut că mă voi culca cu el?

— întotdeauna ai fost o fată inteligentă—fiica tatălui tău. Nu; mă gîndeam că s-ar putea să-l recunoşti. Nu mi-a spus cum ai reuşit să-l identifici. Sigur se simţea puţin jignit.

— Prin accentul lui din Riigen.

Şi prin felul lui deosebit de a forma propoziţiile.

— Ţi-e frică de el, Gudrun?

— Destul.

— Te-ai culcat cu el pentru că doreai sau pentru ca să-l prinzi în capcană?

— Amîndouă, răspunse ea cu sinceritate. Şi de ce toate aceste măsuri de precauţie pentru întîlnirea de acum? Mă cunoaşteţi din copilărie; nu e ceva anormal dacă vin să vă văd.

— Ai citit ziarele, Gudrun ?

— Nu.

— Ai ascultat radioul sau ai privit la televizor?

— Nu.

— Dar ştii măcar că au avut loc anumite evenimente?... E adevărat că ai dat întotdeauna dovadă de lipsă de interes pentru politică. Sau poate te-ai prefăcut că nu te interesează.

— Puţin îmi pasă.

— Una din frazele tale cheie. Am luat măsuri de precauţie ca să te întîlnesc pentru că nu mai controlez lucrurile ca altădată. Chiar şi mie mi-e greu să ghicesc ce se va întîmpla. Aş paria pentru reunificare. Ştiu: puţin îţi pasă.

Ea nici nu se obosi să-i răspundă.

— într-un anumit fel şi eu sînt de partea voastră, a tatălui tău şi a ta. Nu pot să-i iau dosarul. Mă cunoaşte prea bine de douăzeci şi cinci de ani de cînd lucrăm împreună. Sînt sigur că a prevăzut răspuns la toate atacurile posibile.

— Ca uciderea lui Mikki şi Bodo ?

— Nu-i voi atinge pe prietenii tăi, Gudrun. Nu numai pentru că-i iubesc pe amîndoi — ceea ce e adevărat — ci pentru că sînt sigur că tatăl tău a prevăzut şi această ofensivă.

— V-a spus-o?

— Am vorbit chiar ieri cu el la telefon. Părea în formă. Pot să jur că se distrează grozav.

— V-a vorbit de Mikki şi Bodo?

— Da.

— Şi v-a fost suficient ca să vă descurajaţi?

— Faptul că deține acest dosar nu mă deranjează prea mult, dacă-l va folosi rațional. Să zicem că sînt rămășițele unui război și el își ia prada. Eu sînt de acord. Contrar la ceea ce ai putea crede, mă simt foarte puțin amenințat personal. Ia gîndește-te: acest dosar a fost făcut sub conducerea mea și după indicațiile mele; ar putea el conține ceva grav care să mă acuze?

Logic.

Dar totul este logic la unchiul Julius — pe care de altfel îl voi ridica la rangul de Scumpul Unchi Julius; îl merită din plin.

— Și de ce aceste frumoase raționamente care vă țin deoparte nu i-ar convinge și pe ceilalți, acei oameni despre care mi-ați vorbit și care ar putea angaja un Manne Clawe chiar în seara asta? Ce, sînt idioți?

— Nu sînt idioți. Dar ei nu-l cunosc pe Ulrich Schnelle așa cum îl cunosc eu.

— De fapt, e o simplă problemă de comunicare, zise ea sarcastic.

— Exact. Ar fi suficient ca Ulrich Schnelle să le spună că și-a luat niște măsuri de prevedere pentru a se opune oricărei tentative împotriva ta și a prietenilor tăi apropiați.

— Și o va face?

— I-ar fi foarte greu.

— De ce?

Julius Bahr își goli paharul de șampanie.

— Pentru că sînt o sută de mii, scumpul meu copil. Și pentru că nu știe cine sînt... Acum mergem să mîncăm — insist. De altfel, totul e pregătit.

Aceeași barcă îi duse înapoi la mal. Era aproape ora 1 dimineața. Acolo îl găsiră pe Werner și mașina Volvo. Cinaseră la bordul vasului din Weisse Flotte — remarcabil. Lui Julius îi plăcea întotdeauna să facă bine aceste lucruri. Gudrun își amintea de mai multe astfel de mese. Avea vreo cinci ani cînd participase pentru prima dată Julius Bahr o luase pe genunchi.

— Unde mergem?

— La Berlin, zise Werner.

— Unde la Berlin?

La apartamentul din Saint-Nicolas sau la oricare altă destinație aleasă de ei.

își încrucișă privirea cu cea a lui Mikki și spuse:

— La Saint-Nicolas.

Mergeau în liniște. Gudrun nu mai vorbise deloc în timpul cinei la care participase și domnișoara cu șolduri rotunde, ultimă floare a haremului lui Julius. De fapt, Bahr și Mikki întrețineseră conversația — literatură, pictură, modă, cinema (Julius era un pasionat al filmelor americane și a vorbit douăzeci de minute despre Al Pacino în filmul lui Lumeț).

— Ne lăsați unde .vrem, Werner?

— Așa sînt ordinele.

— Atunci oprește aici.

Pe calea Karl-Marx, în fața intrării la stația de metrou Schilling.

— Ordinele pe care le-am primit spun să vă asigur securitatea. Trebuie să vă urmărim, eu și oamenii mei, zise Werner.

Ridică din umeri și plecă în direcția Alexanderplatz, dar după vreo zece metri se opri și se întoarse. Mikki mergea încet cu mîi- nile în buzunarele hainei de piele. îl așteptă și porniră amîndoi, mai calm. Trecură Grunerstrasse și porniră pe Âlex. în ciuda orei avansate, mai multe radiouri urlau în apropierea orologiului universal. Pe vitrina marelui magazin Warenhaus Centrum cineva scrisese cu litere mari: „De ce nu avem banane?" Parcarea era închisă pînă la sfîrșitul lui decembrie pentru a face loc tîrgului de Crăciun. în spatele lor, Werner și oamenii lui le asigurau paza.

— Ești prost dispus, Mikki.

— Nu-ți dau dreptate în tot. Mi se mai întîmplă.

— Vorbeai serios că pleci la Miinchen ?

— Trebuie să lucrez.

— Dar de ce la Miinchen?

Pentru că acolo i se oferea serviciul pe care-l căuta.

—. Antoine Marais al tău nu a putut să-ți găsească ceva mai bun?

— Ar fi putut, cu siguranță.

— Te-ai certat cu el?

— Nu.

— Cu el erai în Toscana, așa-i ? A sunat cineva la garsonieră pe cînd erai plecat. Cineva care vorbește perfect germana, dar cu accent francez. După voce, pesîe patruzeci de ani.

— Are patruzeci și opt.

— Și e amantul tău?

încuviință. Se oprise, și Gudrun fu iar nevoită să se întoarcă. Mikki contempla fresca de mozaic a Casei învățătorului — monument al artei realiste socialiste.

Unde a dispărut Alexanderplatz a lui Doblin? Unde e Berlinul meu? Măcar a existat vreodată? De ce nu avem banane? De fapt, dacă magazinele de stat ale acestei jumătăți de țară, care e țara mea, ar fi fost mai bine aprovizionate cu banane, Zidul nu ar fi fost acum găurit ca un pulover vechi. Ar mai fi domnit și acum ordinea unchiului Honecker și Julius cu Scumpul Tată ar fi continuat să vegheze asupra lumii est-germane. Aș fi beneficiat, în continuare, de protecția lor, nu aș fi fost nevoită să mă joc de-a cîr- tițele în tunelul lui Bodo și dragul și bătrînul meu Jakob ar mai fi fost în viață. Numai bananele explică tot.

— De cînd îl cunoști pe acest Antoine?

De vreo trei ani. Era anticar și mare iubitor de operă, fusese un prieten apropiat al lui Herbert von Karajan. Avea acțiuni la o mare casă de modă franceză. Mikki se întîlnise cu el în timpul unei călătorii de-a lui Marais la

Berlin şi s-au revăzut de mai multe ori; Antoine a insistat ca Mikki să meargă la Paris să se perfecţioneze.

' — Erai îndrăgostit de el, Mikki?

— Şi acum mai sînt.

E plăcut să o auzi, nu-i aşa, Gudrun ?

— E foarte bogat; cunoaşte pe toată lumea în meseria pe care ţi-ai ales-o. De ce nu te ajută?

— Relaţiile noastre nu sînt de genul acesta.

— Nu vrei să fii întreţinut.

— într-un fel.

Trecuseră pe sub podul S-Bahn, calea ferată urbană, lăsară în dreapta turnul de televiziune, merseră spre primărie şi, orizontul se lărgi subit spre esplanadă, unde biserica Sainte- Mărie se înălţa solitară, dinte unic al unei guri ştirbe.

Acum, ani lumină, înainte de război, în locul acestui gol, existau case şi străduţe, tot acel Berlin pe care nici eu, nici Mikki, nici Bodo nu l-am cunoscut, dar De care totuşi îl purtăm în noi.

— Franz cum?

— Franz Biberkopf, zise Mikki.

Mikki înţelesese că se gîndea la eroul lui Doblin şi că încerca să-şi amintească numele lui. Şi pe el îl emoţiona acest loc şi îi sugera aceleaşi evocări. întrebarea enigmatică a lui Gudrun nu-l luase pe nepregătite.

Bodo, Mikki şi cu mine formăm de fapt o singură fiinţă în trei persoane; dacă ar fi existat poliandrie şi am fi putut trăi împreună, m-aş fi împărţit între ei; dar cu Mikki homo, totul e pierdut.

Nu-mi place cuvîntul homo. Mai ales spus despre Mikki. Mi-e ruşine. Nici nu mai ştiu ce e cu mine.

De cîtva timp încerca să lupte cu imaginile care i se învîr- teau în cap: Mikki gol culcat lîngă un Antoine Marais tot gol, dar cam trecut, gras, lubric, obscen.

Fiindcă tu crezi că atunci cînd faci dragoste eşti mai puţin dezgustătoare ?

Dar nu e acelaşi lucru. Nu e contra legilor firii.

Fugi de aici, Gudrun!

Se agăţă ca de un colac de salvare de întrebarea următoare în legătură cu Bodo şi planurile lui.

. — Ştiu că ţi-a vorbit de ele, Mikki. Mie însă nu mi-a spus nimic.

— Ştii foarte bine că nu-ţi pot spune.

— E' chiar aşa de extraordinar ?

— Nu. Bodo nu e omul care să visese imposibilul. Nici la Reichsbank, nici director la Siemnes. îşi va pune în aplicare planurile, tot aşa cum şi-a săpat tunelul. Diferenţa dintre el şi noi, şi milioane, alţii, e

că porneşte de la o idee simplă pe care însă o duce pînă la capăt. Dacă ai şti ce vrea să facă, ai rămîne decepţionată. Nu-ţi fă din asta o idee fixă.
— Dar totul depinde de mine?
Fu sigură că ghicise bine. Mikki ezita.
— într-un fel.
— E în legătură cu situaţia mea de acum. De aceea nu vrea să-mi spună nimic.
Deodată înţelese. Rămase pe loc.
Nu putea să fie decît asta.
Si acum nu mai ai de ales.
întrebă cu o voce slabă:
— N-ai vrea să mă iei de mînă, Mikki?
El făcu mai mult chiar. O luă de după umeri, ceea ce puţini bărbaţi puteau face, dată fiind înălţimea ei. Cei cîţiva centimetri în plus a lui Mikki i-o permiteau însă. O strînse lîngă el. Ea îşi puse capul pe umărul lui.
— Să ne întoarcem, zise el ca şi cum ar fi străbătut de o viaţă, amîndoi, drumul spre apartamentul din Saint-Nicolas.
— Poate e acolo, Mikki.
— Nu cred. E la Erkner şi te aşteaptă.
— Reîntoarcerea fiicei risipitoare...
— Nu e adevărat şi tu ştii asta. Dacă ar fi vrut să te oblige' să te întorci, ar fi făcut-o de mult timp. Şi apoi, cred că-i foarte nefericit.
— Mi-am jurat să nu-l mai văd niciodată.
— Dar vei merge totuşi.
— Da.
Se reîntoarseră, depăşiră fîntîna lui Neptun şi masa enormă, roşie a Rathaus-ului. Pe strada Spandau ar fi putut să o ia la dreapta şi să pornească prin înlănţuirea de străzi din jurul bisericii Saint-Nicolas. Mikki o luă însă spre stînga şi ea se lăsă dusă,

pentru prima oară de ani de zile. Ajunseră pe Littenstrasse, pustie la ora aceea. Taverna Zur letzen Instanz era închisă, dar tăbliţa cea neagră indica veşnicul meniu.

Merseră să se aşeze acolo unde, copii fiind, veneau adesea să se joace, acolo unde Mikki le spunea povestea celor zece mii de ani de istorie a locului, evocînd pentru ei pe Albrecht Ursul şi de Frederic de Hohenzollern, conte de Marche, Markgraf de Brandenburg.

— Mai ai timp să te răzgîndeşti, Gudrun. Ţi-am spus-o şi în faţa lui Julius Bahr: trimite-i pe toţi la dracu.

— Mă voi duce.

— Vrei să vin cu tine?

Werner şi oamenii lui se postaseră la cele două capete ale lui Littenstrasse, care nici nu era prea mare.

— Voi merge singură.

Ca să o ajute să se ridice, Mikki o prinse de talie, un gest pe care nu-l mai făcuse de zece ani, de cînd se terminase prima lor viaţă.

Pe vapor, Julius Bahr spusese: „Nu ştiu ce e între tine şi tatăl tău, ce vă pune în opoziţie. Am eu o idee, dar o ţin pentru mine."

Unchiul Julius ştia. Sigur ştia.

Aşa încît acum sîntem patru care o ştim. El, Mikki, eu.

Şi Scumpul Tată. Evident.

8

Aşadar avea puţin peste doisprezece ani pe atunci. Sta în picioare pe pragul dormitorului lui Mikki.

... îl priveşte, gol şi lungit pe spate, cu braţele deasupra capului, frumos, graţios chiar, aşa cum ţinea cu miinile tijele patului; obrazul îi e pe perină, ochii închişi, gura întredeschisă; geme în timp ce celălalt băiat îl mîngîie.

Gudrun cea de doisprezece ani rămîne împietrită, fascinată; niciodată nu va uita sentimentul acela de curiozitate, dar mai ales de dezgust şi de ruşine. Ştie bine ce se întîmplă, înţelege ce vede pentru că a citit în cărţile din biblioteca tatei. Dar acolo scria despre un bărbat cu o femeie. Bărbaţi împreună nu se poate; aşa ceva nu se poate.

E tot acolo. Mikki se încordează, scoate un strigăt şi un geamăt prelung. Apoi, celălalt se ridică cu un surîs ciudat; se întinde şi el, şi acum e Mikki care...

...Care se pregăteşte să... dar, deodată, ridică ochii şi o descoperă pe Gudrun. Abia atunci ea se întoarce şi pleacă fugind. Pe coridor se întîlneşte cu servitorul care o lăsase în casă şi care, cu un surîs ironic o trimisese la Mikki în cameră. Gudrun se distingea deja prin violenţa sentimentelor — dragoste şi ură, prietenie sau aversiune — care era însăşi fondul caracterului ei şi pe care anii o vor profunda. îl urăşte pe acest servitor, l-ar omorî dacă ar putea.

În următoarele trei zile cutreieră Berlinul fugind de orice contact. Hoarda de bărbaţi trimişi în căutarea ei o găsesc în final şi o aduc acasă. De cum aflase de dispariţia ei, tata revenise imediat de la Moscova şi participă timp de şaptezeci şi două de ore la căutări.

— De ce, draga mea, dragostea mea, mein Schatz, de ce? Ţi-a făcut cineva, ceva? Te-a atins cineva?

Scutură din cap, dar nu zice un cuvînt. Nu spune despre Mikki — nici el nu va spune nimic—; de altfel acesta părăsise Berlinul chiar în ziua cînd l-a surprins şi, mult timp n-a ştiut nimic despre fuga ei şi consecinţe.

Mama încercă să o facă să vorbească, dar, dacă nu a spus tatei, sigur nu-i va spune ei. Nu fiindcă mama nu e bună. Este. Dar nu în acelaşi fel. Nu există acea înţelegere nemaipomenită ca cea dintre Gudrun şi tatăl ei. El înţelege tot, ştie tot, ghiceşte tot numai citindu-i în ochi; nimeni nu poate avea un astfel de tată; e unic şi ea îl iubeşte.

Vag, presimte că, mai devreme sau mai tîrziu, tot îi va spune tatei. Dar caracterul ei nu o lasă; cînd te doare ceva foarte tare, nu ajută la nimic să spui cuiva; îngropi durerea în tine şi aştepţi să treacă, să se cicatrizeze.

Tata ştie asta şi aşteaptă. Trece iunie şi vine iulie. Mikki nu va mai întîrzia mult; plecase să-şi întîlnească părinţii într-un turneu. Gudrun e la Ravensberg "de aproape patru săptămîni, singură, doar cu familia care se ocupă de casă şi de cai, şi cu Maria, care vine dintr-un sat de lîngă lacul Miiritz, în Mecklemburg. Maria o înlocuieşte pe mama care călătoreşte cu un grup de alte femei importante într-o ţară care se numeşte Nica... nu ştiu cum, unde se vorbeşte spaniola. Tata nu vine decît seara; are mult de lucru, ca întotdeauna, se ocupă de calculatoare şi cînd, prin miracol, ajunge înainte ca ea să doarmă, îi vorbeşte. Ea ţine minte tot: cum unchiul Julius i-a adus un IBM 360S cu cincisprezece ani în urmă, apoi un 370, şi apoi seria 308ÎS şi, dacă totul va merge bine, va putea trece de la IBM la DEC.

„Un VAX 11/780? Chiar te interesează aceste lucruri, mein Schatz? Eşti o fetiţă extraordinară... Nu, de acord, nu o fetiţă, o domnişoară."

Veni şi Bodo în trecere. După ce se întorsese din tabără îl puseseră ca ucenic.

— De ce nu continui şcoala. Bodo?

— Nu-mi place.

— Ce nu-ţi place?

— Oamenii care îmi spun ce să fac.

— Dar numai aşa poţi să înveţi.

— Nu am nevoie.

Nu-i spusese nimic lui Bodo deşi fusese tentată. Dar poate şi el e ca Mikki. ,

Ce ştii tu?

E cald în această primă jumătate a lui iulie. Toată dimineaţa a călărit şi, deşi e absolut interzis, a sărit toate barierele şi gropile. Fără să cadă. Ştie că e

privilegiată, că nu toţi copiii pot să călărească şi că nu au o grădină mare să se joace.

începe să se cicatrizeze. Măcar puţin. Într-o zi îi venise ideea că s-ar putea căsători cu Mikki şi să facă cu el ocolul lumii pînă în Australia — tata şi unchiul Julius le-ar fi obţinut toate vizele ca să meargă driiben sau indiferent unde. Acum s-a terminat. Şi ea, care visase din ce în ce mai des că Mikki îi făcea, ei bine, ce face un bărbat în astfel de cazuri. S-a terminat. Dar poate că se vindecă boala lui.

Se întoarce de la plimbarea cu calul şi, minunea minunilor! tata e aici. *Nici nu-fi dai seama cît e de frumos. Imens şi subţire.* Felul lui de a-şi îndrepta neîntrerupt ochelarii pe nas.

— Dacă mă accepţi, zice tata, cred că aş putea să petrec cîteva zile cu tine. Tu şi cu mine, singuri. Am intrat în vacanţă, îmi lipseai prea mult. Dar ce văd? Ai făcut calul să sară; ţi-am spus să nu faci asta.

Cînd îţi spun că ştie tot.

Ea este cea care-i cere să o concedieze pe Maria. Acum e în plus — *de altfel, mă enerva cu accentul ei şi cu mirosul de vacă.* Iată-i împreună, singuri, pentru prima dată. Petrec o dupăamiază minunată — pe cal şi la scăldat în eleşteu. Se dezbracă de tot ca să poată înnota; mereu i-a fost frică de ierburile din fundul eleş- teului, mai ales dacă se prind în costum; şi apoi e minunat să aluneci goală prin apă, să plonjezi de pe ponton pe tata, să ajungi în braţele lui, să fii lîngă el, să-l strîngi, să-l săruţi pînă nu mai poţi.

— E vorba de Mikki, aşa-i?

Făcea pluta culcată pe braţele tatei, într-o apă maronie de un metru şi ceva, cu ochii pe jumătate închişi, dar destul de deschişi ca să-şi vadă vîrfurile roz ale sinilor care-i ieşeau la suprafaţă. Simţea atingerea mîinilor tatei susţinînd-o pe sub şale şi spate.

— E din cauza lui Mikki şi a ceea ce e? Ştiu că nu mă înşel. E un homosexual. Cunoşti cuvîntul ? îl cunoşti. Adeseori, fete sau băieţi au astfel de experienţe dnd sînt tineri; şi ţie ţi s-ar putea întîmpla. Dar puţini dintre ei merg mai departe. Mikki a mers prea departe. La el nu e o boală, aşa e felul lui, nu se va mai schimba. Cum ai aflat?

Ies din apă, se ghemuie la pieptul lui, îl cuprinde cu braţele de gît şi, la început e un rîuleţ, apoi un torent de lacrimi. îi povesteşte. Sosise momentul şi tata, ca de fiecare dată, presimţise. O întinde pe iarbă, la soare, se aşează lîngă ea, dar e prea departe şi ca să se agaţe de el, îşi pune capul pe coapsele lui, vrea să se cufunde în el.

— Aş vrea să-l omor pe Mikki pentru ceea ce ţi-a făcut, dragostea mea. Nimeni în lume nu trebuie să-ţi facă vreun rău, nimeni. Te iubesc, mein Schatz, mai mult ca orice pe lume. Tu îmi eşti fiică şi soţie.

Şi o mîngîie, şi o sărută, dar mai mult o mîngîie, o strînge de parcă ar vrea să o rupă. Ea se cufundă cu adevărat în el — în pîntecul lui. îl simte cum trăieşte, cum se înalţă, şi îl ia în gură. El zice nu, Gudrun, nu dragostea mea,

dar i se abandonează tot mai mult, îi înclină capul, îi apleacă ceafa. O încurajează apoi geme uşor, ca Mikki; ceea ce face ea este un act de dragoste şi răzbunare.

Sînt femeie.

Soarele îi arde spatele. El o ridică aşa încît ea nu-i înţelege intenţiile şi opune rezistenţă. Dar nu: o întinde iar, de data asta pe spate, şi o tratează ca pe o adevărată femeie. E grozav de mîn- dră; îşi înnoadă picioarele, deja lungi, în jurul taliei lui, ca să-l păstreze mai bine în ea.

în seara următoare se culcă iar cu ea. Pe buze şi pe limbă are mirosul de Schnaps pe care-l băuse în timpul cinei şi care-l făcuse atît de ciudat.

Mama revine din călătorie şi află. Poate chiar el i-a spus-o; tot ce-i posibil. Cîtva timp mai tîrziu, ea se sinucide.

Anii trec. într-o zi îi spune totul lui Mikki. Acesta se face alb — ca de ceară. Ea crede că de ruşine, că l-a surprins cu alt băiat. Mikki pleacă. Uşor, ca de obicei. Trei ore mai tîrziu află că a mers direct la Erkner. El şi Scumpul Tată s-au bătut. Mai exact, Mikki l-a bătut pe Scumpul Tată, l-a masacrat cu lovituri de pumn, aproape să-l omoare.

Şi Mikki trece driiben fără să apară vreo plîngere împotriva lui.

9

Lăsaseră Erkner la sud-est. Volvo-ul negru ocolise micul oraş, trecuse un rîu, merse printr-o pădure, continuase de-a lungul lui Falkensee.

— îl cunoşti pe tata, Werner?

Răspunse printr-o mişcare a capului care putea să însemne: aşa şi aşa. Se aşezase în spate, lîngă ea; la plecarea din Saint- Nicolas, în faţă urcase o gardă suplimentară. Cerul se lumina, norii (poate doar fumul uzinelor) se împrăştiaseră şi un soare palid, hibernal răspîndea o lumină albă, ciudată. Dormiseră în apartamentul — sipet, amenajat cu atîta grijă şi bun gust. Gudrun se înşelase şi de data aceasta: adormise imediat, deşi crezuse că nu va putea-o face. Mikki se întinsese lîngă ea, o îmbrăţişase şi îi pusese un braţ sub cap. Simţise o bucurie şi o durere totodată ştiindu-l atît de aproape şi totuşi atît de departe. Nu se dezbră- caseră de tot şi se acoperiseră cu o pătură. „Te rog, nu stinge încă lumina, Mikki "; şi rămase contemplînd Boemiana pictată de Schmidt-Rotluf.

— E adevărat că semănaţi puţin, spusese Mikki; numai că părul tău nu e aşa negru.

— Şi am o privire atît de sălbatică?

— Chiar mai mult...

Cînd s-au trezit, Mikki a mai întrebat-o o dată dacă nu vrea să o însoţească. Nu.

Atunci te voi aştepta aici.

— Te rog, nu pleca imediat la München. îmi promiţi?
Promit.

Printre mesteceni şi fagi se vedeau plopi, cîţiva la început, ca nişte santinele ca apoi să devină două şiruri dese, de-a lungul drumului de ţară. Puţin mai încolo drumul era barat de o sfoară legată între doi stîlpi.

— Noi nu mergem mai departe, zise Werner. Trebuie să continuaţi singură.

Avu o ultimă ezitare.

Mai ai timp să te întorci şi să urmezi sfatul lui Mikki care e mai puţin nebun ca tine: trimite-i pe toţi la dracu.

Se îndepărtase de maşină. Curînd, printre pomi, se văzu casa. Solul moale lăsa să se vadă două urme de maşină, acelaşi vehicol după cum arătau desenele pneurilor; dar urmele păreau vechi de două zile.

Şase ani de cînd nu l-a văzut. Mai mult de şase ani: două mii două sute şaptezeci şi trei de zile. Faptul că cunoşti numărul lor exact e un semn, Gudrun, sper că-ţi dai seama.

Ajunse în faţa casei. Sub un adăpost la stînga, se afla un Trabant albastru, plin de noroi. Clădirea avea un singur etaj cu cinci ferestre. Lîngă maşină se afla o bicicletă. Gudrun remarcă şi antena parabolică de televizor.

în jurul ei era o linişte absolută; nu se mai auzea nici motorul Volvo-ului.

Fie că sînt prea departe, fie că au oprit maşina.

Se oprise la zece metri de uşa vopsită în albastru la fel ca şi lemnăria ferestrelor — faţada fusese văruită. Nici un semn de lux, în afară de antena parabolică.

întotdeauna a fost indiferent aparenţelor, ca orice om sigur de sine, cred eu.

Acum nu mai poţi da înapoi.

Urcă cele trei trepte de piatră şi atinse uşa. Aceasta se deschise la simpla ei atingere.

— Intră, zise el.

Camera se întindea pe lungime. Grinzi vopsite împărţeau în benzi tencuiala tavanului jos. Focul ardea în şemineu. Două canapele vechi, acoperite cu creton bej, mobilau camera. în faţa uneia defilau imagini pe ecranul unui televizor enorm de marcă Philips, al cărui sunet fusese oprit. Peste tot erau cărţi îngrămădite unele peste altele. Pe un alt ecran de televizor, un personaj cu caschetă şi în salopetă albă, pulveriza raţe săritoare.

— Super-Mario, zise Ulrich Schnelle. Cu el am descoperit jocurile video. îl ştiu pe de rost, dar tot mă mai distrează. Uite că am pierdut o viaţă! Din neatenţie. Desigur intrarea ta mi-a distras atenţia.

— îmi pare rău, zise ea.

— îmi mai rămîn şase, am o marjă. Te-ai jucat vreodată cu asta?

— Nu.

— Am făcut cafea. E în bucătăria din dos. Serveşte-te. Şi dacă vrei, adu-mi şi mie o ceaşcă...

încearcă să te zăpăcească, n-ai înţeles ?

Intră în bucătărie şi găsi un platou gata aranjat, cu o cafetieră şi două căni.

A uitat că o beau cu zahăr.

— Zahărul e lîngă mine, spuse el din salon, ridicînd vocea să se facă auzit.

Domnul Ştiu-tot, înţeleg-tot, Citesc-în-tine-ca-într-o-carte deschisă. Luă platoul şi se întoarse în cameră. Constată cu furie că mîinile-i tremurau puţin. El era cu spatele, aşezat confortabil într-un fotoliu de piele ruptă pe unul din braţe; mînuia o telecomandă legată cu un fir la o consolă şi micul personaj de pe ecran se micşorase la jumătate.

— Trei vieţi pierdute una după alta. Jocul ăsta nu-mi reuşeşte niciodată.

Ea puse platoul, rezistă cu greu tentaţiei de a smulge firele acelui joc prostesc şi se aşeză mai în spate.

— N-ai avut chef să mă întrerupi din joc, Gudrun ?

— Ba da.

— Dar te-ai stăpînit. Faci progrese.

— Mulţumesc.

El făcuse să crească în intensitate sonorul celui mai mic dintre televizoare. O muzică stridentă însoţea acum salturile şi cursa personajelor jocului video. *Nu te mişca. Aşteaptă şi două ore dacă trebuie.* Reuşi să-şi oprească tremuratul mîinilor, puse zahăr în cafea şi o bău.

— Nu e ca cea făcută de Mikki, aşa-i?

— Nu.

— îmi mai rămîne o viaţă şi am terminat. De data aceasta nu o voi mai vedea pe prinţesă. Prinţesa e recompensa jocului. Dar sînt prinţese şi prinţese.

Cineva tuşi afară. Printr-o fereastră, Gudrun văzu trecînd un bărbat de vreo treizeci de ani, care purta ochelari.

— Dieter, zise Ulrich Schnelle, cîinele meu de vînătoare. întreabă-l cu ce erai îmbrăcată acum cîteva săptămîni cînd ai plecat la Havana şi-ţi va răspunde.

— Şi numărul amanţilor mei?

— Şi numărul amanţilor tăi.

în sfîrşit, am pornit-o pe făgaş.

Mica creatură de pe ecran sucombă sub loviturile unui dragon, care nu numai că scotea flăcări pe gură, dar arunca şi cu un fel de tomahawk.

— Am murit, zise Ulrich Schnelle. Vrei să încerci şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Game over, anunţa jocul video cu litere albe pe fond negru. Dar jocul nostru acum începe. Ulrich puse jos telecomanda şi apăsă pe un buton al consolei, stingînd televizorul. Luă o pipă deja umplută şi o aprinse cu o brichetă cu flacără oblică.

— Mai întîi îți voi răspunde la întrebări, cel puțin la care m-am gîndit eu. într-adevăr există un dosar format din copiile a sute de mii de dosare adunate în douăzeci de ani. în ciuda instrucțiunilor stricte pe care le-am primit, am făcut totuși copii după acele dosare. Dacă nu se va întîmpla ceva, ție și mie—și mai ales ție —, aceste copii vor fi imediat date publicității. Am pus în funcție un mecanism care le va face să fie publicate în ziare importante din mai multe țări. Am mai prevăzut și alte mijloace care să completeze acest mecanism. Nu voi intra în detalii. La...

— Și Mikki și Bodo?

— Te rog, lasă-mă să termin, Gudrun. Totdeauna ai fost nerăbdătoare. La început, de-a lungul anilor, am comis, ceea ce se numește furt, din două motive. Mai întîi, din joc intelectual. Și apoi, pentru că doream să mă apăr, să ne apărăm, pe tine, pe mine și pe mama ta care mai trăia încă, în cazul unei schimbări a oamenilor regimului.

— Ca cea de acum.

— Nu am prevăzut ceea ce se produce acum. Nimeni nu a prevăzut-o. Nici chiar Julius care s-a preocupat întotdeauna mai mult decît mine de astfel de lucruri. Cu cîteva luni în urmă, Julius mai visa încă la o lovitură de stat care să-i dea lui puterea. Nu și-a imaginat niciodată lucrurile care se întîmplă azi. Nici nu sînt sigur că, intelectual vorbind, admite ceea ce se va întîmpla în viitor.

— Reunificarea ?

— Sfirșitul unui stat. Și pentru Julius, fuga la Moscova. Care poate, mai devreme sau mai tîrziu, riu va mai fi un refugiu pentru el.

— Dar tu nu riști nimic.

— Eu nu am dat nici un ordin în toată cariera mea. Nici unul din actele mele nu a dus la uciderea sau punerea în închisoare a cuiva.

— E bine, să fii cu conștiința împăcată.

Pentru prima oară de cînd intrase, el se întoarse și privirile lor fură gata să se întîlnească. Dar el bătu ușor pipa rău aprinsă și luă bricheta.

— Ne îndepărtăm de răspunsurile la întrebările tale. Cînd comiteam acele furturi nu m-am gîndit că voi ajunge să le folosesc vreodată.

— Dar?

— Julius a înțeles. A descoperit ceea ce am făcut.

— Mi-a spus că nu are de ce să se teamă personal.

— E aproape adevărat. Ceea ce este pe dischetele mele ar putea fi divulgat fără a i se aduce vreun prejudiciu real. A fost atins însă în părerea pe care o avea despre el.

— într-un cuvînt, l-ai trădat.

— Dacă nu aș fi făcut-o, aș fi fost mort și, probabil și tu. Am lucrat cu el aproape douăzeci și cinci de ani. Știe că eu și calculatoarele mele nu uităm nimic. Are multe de justificat celor de la Moscova. Sînt prea mult amestecat în treburile lui de cînd sîntem împreună. Am devenit periculos.

Paranoia, gîndi Gudrun. Pură paranoia. Şi Julius nu e cu nimic mai bun ca el, poate chiar mai rău. Totul e dementă curată, îl întrebă:

— Ce este exact în dosarele acelea?

— Două sute douăzeci şi şapte de mii şase sute de nume. Şi pentru fiecare, o fişă completă. Numele tuturor celor care timp de un sfert de secol, au luat parte, direct sau indirect, la operaţiuni de spionaj, de sabotaj, de dezinformare a Vestului, lucrînd pentru HVA a lui Julius Bahr, pentru Stasi şi chiar pentru KGB—în măsura în care unii lucrau pentru mai multe servicii simultan şi au putut fi fişaţi ca agenţi dubli. Mai sînt şi numele celor care, în Vest, au ajutat uneori, fără să o ştie prea mult, la colaţionarea informaţiilor. Şi numele bancherilor şi a oamenilor de afaceri care şi-au adus contribuţia la stabilirea unei enorme reţele financiare.

— Chiar ai toate acestea?

— Am şi mai mult de atît. HVA are aproape douăzeci de mii de agenţi aproximativ oficiali. Este doar faţa vizibilă a iceber- gului. Abia unsprezece la sută din, să zicem, arhivele mele. Vrei toate detaliile asupra antrenamentului teroriştilor, de acum pînă peste cîţiva ani? Le am. Vrei să ştii cine, driiben, l-a ajutat mai mult sau mai puţin pe Andreas Baader? Pot să-ţi dau nume, date, cifre. Vrei să ştii care ziarişti au primit bani, cadouri, călătorii, femei ca să-şi orienteze articolele? Şi pot să continui la nesfîrşit aceste lucruri, Gudrun. De exemplu, nu departe de aici se găseşte unul din centrele de ascultare cele mai perfecţionate din lume. Captează toate comunicaţiile telefonice pe o rază de cincisprezece kilometri. Este în întregime automat. Nu-ţi imagina oameni cu ascultătoarele pe urechi. E pustiu, toate înregistrările programate pe mii de linii determinate, sînt stocate. Vrei să auzi ce spune o anumită personalitate de la NATO, Ia Bruxelles, soţiei sale, sau amantei, sau secretarului său particular? Sau conversaţia care are loc, chiar în acest moment, între doi bancheri din Zurich? Nimic mai simplu: ridic acest telefon, formez codul dorit şi mi se va transmite toată înregistrarea. Vrei să încerci? Eu am făcut-o. Evident, nu de aici; mi s-ar fi reperat apelul şi prea mulţi oameni ştiu că eu ştiu.

— Cine ştie exact că ai aceste dosare?

— în primul rînd, Julius. Apoi superiorii săi de la KGB. Oamenii Moscovei, bineînţeles. Unul sau doi oameni de la Stasi. Erich Mielke şi Gunther Altmann cel care l-a înlocuit acum doi ani pe Julius la conducerea HVA.

— Cine altcineva?

— Nu ştiu.

— E emoţionant să te aud spunînd „nu ştiu". Parcă pămîntul s-ar opri să se învârtească.

— Nu ştiu.

— Cine a aranjat înscenarea de la aeroport?

— Aş paria pentru Altmann.

— Şi răpirea mea de către Manne Clawe?

— Julius. A făcut-o ca să se pară că reacţionează la situaţie. Mi-a telefonat ca să mă prevină.

Gudrun vru să înceapă o frază, dar nu-i pronunţă decît primul cuvînt. Era gata să zică: „de ce nu am fost eu prevenită 7*

Dar a făcut-o, sau a vrut să o facă. Te-a căutat chiar şi la telefon cînd erai cu Trudi în apartamentul din Saint-Nicolás.

Se servi iar cu cafea (el nu se atinsese de a lui, dar îşi aminti că avea obiceiul să o bea aproape rece, deşi dorea să-i fie servită caldă) şi întrebă:

— Am dreptul să pun întrebări înainte să dai tu răspuns?

— Pune.

— Julius descoperă că ai făcut copii. Spune cele descoperite patronilor săi de la KGB. Aceştia îi alertează pe Mielke şi Altmann. Ce se întîmplă mai departe? Eşti contactat?

— Julius îmi telefonează şi vine să mă vadă.

— Aici?

— Da. Dar el ştie deja că mi-am luat măsuri de precauţie, mă cunoaşte tot atît cît îl cunosc şi eu.

— Aşadar ştie că ai pus în funcţie sistemul tău de apărare?

— Da.

— Cînd se petrec toate acestea?

— Puţin după plecarea ta în Cuba.

— Ţi-a spus că mă va ataca? Sau că o va face Altmann?

— Nu e nevoie să se spună astfel de lucruri, Gudrun. Ele vin de la sine.

— E grozav de amuzant jocul pe care-l jucaţi toţi, aşa-i? Mai bine ca jocurile video.

— în jocurile video ai șansa să mai găsești o viață pierdută.

— Cine e Emma Kutter?

— Dieter, pe care l-ai văzut trecînd, a desemnat-o să te protejeze. Ea a făcut să eşueze afacerea cu droguri din valiza ta.

— E chiar moartă?

— După spusele lui Dieter, da. Ai motive să crezi că nu este?

— Am motive să gîndesc că toată povestea asta e nebunească, şi nici nu pot măcar să cred contrariul la ceea ce mi se spune.

— Chiar şi la ceea ce-ţi spun eu?

Mai ales la ceea ce-mi spui tu, tatăl meu, gîndi ea. Dar păstră gîndul pentru ea. *Pentru că e nedrept; oricare ţi-ar fi sentimentele pentru acest om care e tatăl tău, nu poţi nega că nu te-a minţit niciodată.*

— Cine mi l-a ucis "pe Jakob Adler.

— întrebarea corectă e: cine a pus să fie ucis prietenul tău Jakob? Numele executantului e de interes secundar.

— Nu şi pentru mine. Dar e adevărat că m-ar interesa, şi cuvîntul e prea slab, să cunosc numele responsabililor cu moartea lui Jakob. Cine sînt?

— Nu ştiu.
— Julius sau Altmann?
— Nu.
— De ce eşti aşa de sigur?
— Pentru că şi unul şi altul, ca şi cei de la Moscova, ştiu că dacă te vor atinge, voi ajunge la un act disperat. Pe care vor să-l evite cu orice preţ.
— Şi totuşi mi-ai spus că Julius a fost cel care m-a răpit. După părerea ta ca o luptă de onoare.
— Mai mult decît o luptă de onoare. Tatona terenul. Vroia să se asigure că nu blufez.
— Şi i-ai dovedit că nu blufezi. Cum?
— Acum cîţtiva ani a fost pornită o operaţie numită Gladio. în principal, aceasta consta în crearea unor reţele fixe. în ţările Europei de Vest, care să fie activate în ipoteza, plauzibilă pe atunci, unei ofensive fulger a Uniunii sovietice. Gladio a fost mai mult sau mai puţin abandonat, în afara cîtorva ofiţeri ai Armatei roşii. Julius şi ceilalţi au montat o nouă operaţie. Lucrează la ea de mai bine de doi ani. Au reuşit să se infiltreze în aparatul de partid, Stasi şi, bineînţeles, HVA. Stasi are acum mai mult de o sută de mii de oameni. Cel puţin douăzeci la sută din ei sînt oamenii lui Julius. Poate chiar mai mult.
— Şi ce vor?
— Puterea. Julius Bahr ajunsese de mult la concluzia că regimul lui Honecker e condamnat; pentru o mulţime de motive, dar mai ales economice. El vroia să-l modifice dîndu-i aparenţele unei liberalizări pentru a satisface angelismul occidental şi deci să-şi atragă un suport masiv din Vest.
— Şi ruşii nu ştiau?
— Nu fi naivă, Gudrun. Iniţiativa venea de la Moscova.
— Julius şi Gorbatşov, aceeaşi luptă?
— Aceleaşi ambiţii: să salveze ce mai putea fi salvat şi să se pregătească, cu ajutorul occidental, la o zdrobire a Vestului. Unul din obiective era evitarea cu orice preţ a reunificării. Scopul esenţial însă era tărăgănarea. Operaţii asemănătoare erau în pregătire şi în alte ţări ca România şi Bulgaria. O falsă liberalizare în amîndouă cazurile. în România s-a programat deja înlăturarea lui Ceauşescu, nu mai are de trăit decît cîteva săptă- mîni; Todor Jivkov din Bulgaria a fost deja înlăturat. Se execută un plan de ansamblu. Eu am reuşit să-l reconstitui. A fost suficient să i-o dovedesc lui Julius ca să nu ne mai deranjeze, ţ>e mine şi pe tine. Şi nici nu-i va mai atinge pe prietenii tăi. Am fost foarte clar asupra acestui punct.
— Ai fi putut să-l pui şi pe Jakob pe lista ta.
— L-am pus.
Ulrich Schnelle întinse mîna în spatele lui fără a-şi întoarce capul spre Gudrun. îşi luă cana de cafea şi o goli.
— Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se ridică. La fel de înalt ca întotdeauna, dar mai slab şi acum, puţin încovoiat. Gudrun.putu în sfirşit să-i vadă faţa. Oricît de suspicioasă era în privinţa lui, nu se îndoia că în refuzul de a-şi arăta faţa se ascundea altceva decît teatru. Nu şi-ar da osteneala să dramatizeze spectacolul pe care vrea să-l pună în scenă.

Cred că-i e ruşine cu adevărat, că-i e realmente frică să mă înfrunte; dacă e teatru, atunci constă în efortul lui de a părea sigur pe el. Poate că această regăsire îl tulbură mai mult decît pe mine.

Convingerea lui Gudrun fu puternică pînă la înduioşare, fapt ce şi-l reproşă imediat.

Doar nu-i plîngi de milă?

Poate e sentimentul pe care ar vrea să ţi-l inspire; atenţie!

Pumnii daţi de Mikki lăsaseră urme de neşters. Osul molar stîng era înfundat cu cîţiva centimetri; se vedea bine vechea fractură de orbită; nasul atît de drept altădată, fusese rupt în două locuri; buza, tăiată pe trei centimetri la comisura stingă, avea o cicatrice alburie. Nu se apărase cînd Mikki îl lovise; nici nu a încercat măcar să eschiveze lovitura. Avusese unsprezece fracturi în total, ţinînd cont şi de coastele rupte (Mikki îşi rupsese mîna lovindu-1), fără să vorbim de splina spartă.

Ultich Schnelle ridică trapa de sub covor.

— Parcă ar fi o ascunzătoare, zise Gudrun.

— Nu e ascunzătoare. Nu ar rezista nici curiozităţii unui funcţionar de poştă. Covorul mă fereşte să mă împiedic în inel.

O scară acoperită cu mochetă bej ducea spre o pivniţă de zece metri pe şase, vopsită în alb şi acoperită cu aceeaşi mochetă. Calculatorul era acolo. Calculatoarele.

— Un IBM 370S şi un VAX-11/780.

— Julius şi ceilalţi ştiu de existenţa lor?

— Desigur.

El bătu pe o claviatură.

— Şi de ce nu-ţi iau jucăriile?

— Primul motiv e că aceasta face parte din tîrgul încheiat cu ei. Al doilea e că mai am şi altele în altă parte, pe care le pot interoga oricînd prin telefon. Şi apoi, aceste aparate sînt prevăzute cu un sistem de autodistrugere dacă nu li se dă codul cel bun de acces. Acest sistem ar face ca totul să sară în aer pe o distanţă de trei sute de metri. Priveşte.

Ea nu se pricepea la calculatoare, nu era capabilă să spună cum funcţionează aparatele pe care le avea sub ochi—orice aparat unde apărea un text o zăpăcea. La dreapta ei însă, la un metru depărtare, începu să funcţioneze o imprimantă; părea că e legată de micul ecran luminat. Apărură un text şi fotografii—clişee antropo- metrice din faţă şi profil.

— El e, Gudrun?

Era el, Manne Clawe, dar cu păr brunet.

Născut la Sassnitz, în insula Rügen, într-un 16 aprilie. Treizeci şi patru de ani şi jumătate. *îl credeam mai tînăr.* Un metru optzeci şi unu, şaptezeci şi nouă de kilograme. Ambidextru, cu diplomă de doctorat în filozofie luată la Leipzig cu felicitările juriului. Vorbeşte rusa, engleza, franceza, spaniola şi italiana; cunoştinţe solide în olandeză şi daneză. Lista locurilor din lume unde a operat —destul de numeroase şi variate. Formele sub care îşi ascunde identitatea cînd lucrează: se dă drept pictor (are unele înclinaţii), scriitor, ziarist independent. Profesiune efectivă: ucigaş plătit. Excelent trăgător şi specialist în explozibil, dar cunoscut ca folosind arme albe şi, mai ales, mîinile.

Din acest punct de vedere nu te-a minţit, te-a prevenit—cu condiţia ca toate acestea să nu fie o uneltire care să te facă să crezi că acest om e principalul tău duşman şi să te distrugă de la alţi adversari; atenţie! eşti pe cale să devii paranoică.

— Nu se spune pentru cine lucrează, remarcă ea.

— Pentru cine îl plăteşte. E scris.

— Şi e adevărat pentru că aşa scrie?

— Ai sub ochi fişele stabilite de HVA şi Stasi. Au fost controlate de Dieter. Julius a recurs la serviciile lui Clawe de patru ori. Avantajul folosirii acestui gen de oameni e că un servici de stat poate face apel la ei fără intervenţie oficială, şi să nege apoi orice implicaţie.

— De ce să fi folosit Julius la răpirea mea un asemenea as numai pentru distracţie?

— I-am pus întrebarea. Răspunsul: „Pentru că, atîta timp cît îl angajez eu pe Manne Clawe, nimeni nu-l poate folosi în jocul său".

— Julius ţi-a spus dacă are motive să creadă că altcineva l-ar putea folosi pe Manne Clawe împotriva mea?

— Da, dar nu ştie cine.

— Trebuie să ştie.

— Şi eu cred la fel. Dar, dacă Julius minte sau spune adevărul nu schimbă nimic atîta timp cît nu vrea să spună numic.

— Cred că Manne Clavve a decapitat şi apoi a tăiat în bucăţi iapa. A. negat acest lucru. Mi-a spus că a făcut-o unul din oamenii lui.

— N-ar fi imposibil.

— Eu cred că el a făcut-o. Şi că a masacrat în acelaşi fel şi pe Jakob.

— Dar pe Adler nu din ordinul lui Julius.

— Nu ai cum să ştii.

— E adevărat, nu am cunoştinţe în domeniul violenţei. Dar, dacă ai dreptate, dacă acest Clawe s-a jucat cu cuţitul de două ori, trebuie să admitem că a schimbat comanditarul imediat după ce ai fost eliberată.

— Şi nu ai nici o idee despre cine ar putea fi acest nou comanditar ?

— Ţi-am spus.

Liniştea nu era tulburată decît de zgomotul calculatorului. Gudrun îşi privea tatăl care încă nu îi încrucişase privirea.

— Aş vrea ca maşina să mai scoată o fişă, zise ea.

— Michael.

— Da.

— E uşor.

Imprimanta se puse iar în mişcare şi scoase două fotografii ale lui Mikki însoţite de un text: „Douăzeci şi şase de ani şi opt luni: părinţi artişti; a făcut numeroase călătorii în străinătate; vorbeşte engleza şi franceza; un metru nouăzeci şi doi, nouăzeci şi unu de kilograme; homosexual; două legături de mai mult de o săptămînă: una cu Joachim Wenzel, douăzeci şi nouă de ani, arhitect la Berlin; una de trei ani cu Antoine Marais locuind la Paris". Era redată cu date călătoria lui Mikki în Toscana şi şederea într-o casă situată între San Gimignano şi San Miniato. Fişa se termină cu sosirea lui la Berlin, în 14 noiembrie.

— Şi despre Bodo?

Ulrich începu să bată pe claviatură, dar ea îl opri:

— Cunosc viaţa lui Bodo, dar poate sînt pe fişă lucruri pe care nu le ştiu.

— Nu.

— Atunci vreau să ştiu dacă se menţionează ceva despre tunelul lui.

— Da. Din greşala mea. Echipa lui Dieter te-a urmărit în mod constant de şase ani. Aceasta a antrenat o anchetă asupra tuturor celor pe care îi frecventai. Bodo făcea parte din ei. Vînză- rile lui de nisip l-au intrigat pe Dieter. Acesta a înţeles imediat.

— Şi tu te-ai grăbit să-i spui lui Julius.

— Ca să-i cer să nu intervină. Şi bine am făcut: Julius te urmărea şi el şi descoperise existenţa tunelului; îl lăsa pe Bodo să se spetească şi vroia să-l predea celor de la Stasi înainte de străpungerea finală. Procedeu specific lui Julius.

Se auzi o sonerie.

— Masa e gata, Gudrun. Dacă accepţi să iei masa cu mine.

Am fost supravegheată ani de zile, gîndi ea. Dublu supravegheată. în ce lume extraordinară am putut trăi, unde jumătate din populaţie îşi petrecea timpul supraveghind cealaltă jumătate?

Gîndurile sale se întoarseră la Mikki.

— Cine e acest Joachim Wenzel ?

— Nu am fişa lui. El l-a ajutat pe .Mikki să treacă de cealaltă parte. Nu m-am prea interesat în acel timp. Are avere mare din familie. Wenzel a folosit serviciile acelui avocat specializat în cumpărarea transfugilor Est-Vest.

Într-un cuvînt, Mikki fusese cumpărat de amantul lui—sau cel care dorea să devină.

— Presupun că-ti face plăcere să-mi spui astfel de lucruri?

— Nu.

Fără să-şi dea seama ajunseseră în cameră. Aici fusese întinsă o mică masă pliantă acoperită cu o faţă de masă în carouri roşii şi verzi. Tacîmurile erau puse unul lîngă altul, la fel şi scaunele. *Astfel nu e obligat să-mi stea în faţă şi cu atît mai puţin să mă privească.*

O femeie aduse o mîncare de carne rece şi mezeluri, precum şi un fel de tocană de legume cu heringi.

— E bucătăreasa ta?

— Nu. Vine din cînd în cînd ca să deretice.

Era gata să-l întrebe dacă trăieşte singur—fără o femeie în patul lui.

Nu. Evită acest subiect.

Mîncară în linişte, el cu ochii în farfurie, înghiţind fără a se sinchisi ce bagă în gură. Ea aruncă o privire singurei părţi din profil pe care o putea vedea, cea dreaptă, de o frumuseţe remarcabilă. Părul gri de la tîmple ce accentuase şi o meşă albă îi cădea pe frunte. Avea nevoie să meargă la frizer şi

puloverul de lînă pe care-l purta, era găurit în coate. El care fusese întotdeauna atît de îngrijit!

Un om care se neglijează, care se îngroapă de viu cu calculatoarele şi jocurile lui video.

Numai dacă nu vrea să-ţi dea această impresie. Nu te lăsa dusă.

— Cine e Dieter?

— L-am angajat ca asistent acum vreo doisprezece ani.

Să nu-l fi întîlnit niciodată? se întrebă ea.

— Nu l-ai întîlnit niciodată, continuă Ulrich Schnelle, pentru că... pe timpul cînd ai fi putut să o faci, l-am trimis la studii de perfecţionare în informatică, la Leipzig şi Dresda. Calculatoarele însă nu sînt pasiunea lui.

— Dar spionajul, da.

— Nu e un spion. Face cercetări pentru mine. Un fel de documentalist.

— Cine îl plăteşte?

— Eu. Mai primesc încă salariul de funcţionar.

— Cum îl cheamă?

— Franz Raeker.

— Dar e numele fals pe care-l folosea eroul lui Doblin din Alexanderplatz!

— E numele lui adevărat. Şi cel de al doilea prenume e Dieter. Nu am ce face. Şi pe mine mă face să zîmbesc.

Puse furculiţa jos şi împinse farfuria pe care abia o atinsese—/« *timp ce eu am devorat tot ca un căpcăun. Acest obicei scîrbos mă va face să ajung la o sută de kilograme.*

— Gudrun, să terminăm cu subiectul despre care am vorbit. Aşa cum stau lucrurile acum, îţi pot garanta că Julius şi Altmann te vor lăsa în pace. Mai ales dacă pleci iar în partea cealaltă.

— Nu-mi amintesc să fi spus asta.

— Tu vei fi cea care hotărăşte. Şi te rog, nu mă mai tot întrerupe. Cu cei din Est nu mai ai probleme. Cu cei din Vest însă mai eşti în pericol. în ultimele zile am revăzut dosarele. în ciuda tuturor selecţiilor pe care le-am făcut, rămîn încă destui care ar fi putut ordona moartea lui Jakob Adler şi care te-ar putea ataca pe tine şi pe prietenii tăi. îmi mai continui încă trierea. S-ar putea să fie un singur om sau mai mulţi asociaţi. Nu e greu să-i identific, dar asta cere timp.

— Ar putea fi printre ei şi cel care a ordonat moartea lui Jakob?

— Cred că da.

— Nemţi?

— Aproape sigur.

— Sîiit chiar aşa de numeroşi cei care ar putea omori ca să te oblige să distrugi faimoasele dosare?

— Sute. Din toate mediile. Sînt oameni bogaţi, foarte bogaţi. Şi foarte influenţi.

— Şi crezi că vei reuşi să-i descoperi?

— Am o şansă.

Răspunse la întrebare înainte ca ea să fi avut timp să o pună:

— Mai multe luni. Poate trei.

— Şi în acest timp? Aştept ca Mikki, Bodo şi alţi Jakob Adler să fie ucişi?

— Am aprobarea lui Julius: sînt pe cale să-i contactez personal pe toţi cei ai căror fişe le-am reţinut. Evident, nu în numele meu.

Julius Bahr îl autorizase să folosească codurile stabilite.

— Nu avem de ales, Gudrun; nici Altmann, nici el nu vor să vadă explodînd bomba mea; toate reţelele lor ar arde.

— N-am putea merge puţin?

Ieşi în spatele lui. Dieter, cîinele de vînătoare, nu se vedea nicăieri. Nici femeia care le servise mîncarea. Timpul se ameliorase şi mai mult în orele care trecuseră. Ulrich Schnelle terminase de umplut o altă pipă şi aproape automat pornise pe o cărare mărginită de plopi, şi mai departe, de tei; înţelese că e o plimbare pe care el o făcea adesea şi, şi-l imagină mergînd astfel, în fiecare zi, singuratic şi închis de bună voie în semiclaustrarea acestei case, probabil fără nici o femeie cu care să-şi împartă viaţa.

— Să încerc să-i identific pe posibilii comanditari. Să-i contactez pe toţi. Să-i fac să înţeleagă că nu sînt ameninţaţi de dosarele mele. Să tratez cu ei ca incidente ca cel care l-a costat viaţa pe Jakob Adler să nu se mai producă. Iată un prim scenariu pe care l-am putut imagina. în acelaşi timp ar trebui să-i controlez pe cei de care s-ar putea servi. Cei ca Manne Clawe. E mai puţin imposibil decît pare. Dosarele mele conţin sute de fişe asemănătoare cu cea pe care ţi-am arătat-o despre Manne Clawe. Sînt repertorizaţi majoritatea oamenilor de acţiune care au lucrat în trecut pentru HVA sau Stasi. Puţini dintre ei ar risca să accepte un contract particular şi să-şi atragă mînia unei sau altei dintre organizaţii.

Nu! Visez! gîndi Gudrun. De ce, dacă tot sîntem aici, să nu dăm anunţ la ziar.

— Evident, va mai apare o dificultate suplimentară. Evenimentele actuale vor avea ca o consecinţă şomajul unui mare număr de specialişti...

Nu mai spune! Pe scurt, dacă Zidul se va prăbuşi în întregime şi se va face reunificare, dacă imperiul de la Moscova se va dezmembra, vom vedea curînd cum înfloresc sindicatele spionilor rămaşi fără servici din motive economico-politice. Şi vor mai face şi manifestaţii pe stradă.

— Nu eu sînt nebun, Gudrun. Situaţia e aşa. îmi place mult acest loc.

Ajunseră pe malul unui lac care ar trebui să fie Falkensee. Un mic ponton îi accentua asemănarea cu Ravensberg.

A propos de Ravensberg...

— Aproape am terminat, Gudrun. Vom vorbi despre Ravensberg mai tîrziu. Am să-ţi fac o ofertă. Poţi să o consideri ca pe o compensaţie la necazurile pe care le-ai avut de curînd. Vei trece în cealaltă parte. Definitiv, vreau să spun. De altfel, cealaltă parte va veni la tine; cred că peste puţin timp, Berlinul va deveni un singur oraş, capitala unei singure ţări. Oferta mea: să participi personal la căutarea şi identificarea celor care au ordonat asasinarea lui Jakob Adler şi care ne-ar mai putea face şi alte necazuri.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu eşti spion, ştiu. Dar cred că te vei descurca foarte bine. De altfel, vei fi ajutată de Dieter, şi el e foarte eficace. îţi voi da două motive ca să accepţi. Mai întîi răzbunarea. Vrei să-l pedepseşti pe cel care a făcut să fie ucis Jakob Adler? Eu îţi ofer mijloacele.

întoarce-i spatele şi fugi, Gudrun.

Ea însă se ghemui.

— Şi al doilea motiv?

— Cu ajutorul dosarelor pe care ţi le dau vei avea ocazia să întîlneşti pe aproape oricine şi să ceri orice.

— Nu şi dacă cererile sînt rezonabile.

Ideile lui Gudrun se legară cu o viteză fulgerătoare. în mintea ei se aduna tot, începînd de la perspectivele întrevăzute confuz pînă atunci, pînă la nevoile pe care şi le descoperise.

— Gîndeşte-te înainte să-mi răspunzi, zicea Ulrich Schnelle. Te întîlneşti cu aceşti oameni şi, pentru că le ceri ceva rezonabil care te leagă de ei, le faci cunoscut totodată că nu sînt în pericol, că nu avem nici eu, nici tu, intenţia de a ne servi de arma pe care o avem împotriva lor. într-un fel, îi dezamorsezi. Şi în plus profităm şi noi de situaţie. Ei vor înţelege. Şi printre ei se va găsi cu siguranţă şi cel care i-a cumpărat serviciile lui Manne Clawe. Vei face cu el ce vei vrea.

Ea se gîndea la Bodo. în mod curios, mai mult la Bodo decît la Mikki. Se pare că Bodo prevăzuse urmarea acestei întrevederi cu tatăl ei.

Iată de ce nu vroia să-mi spună nimic despre planurile lui; aştepta ca eu să-i ofer mijloacele ca să-şi realizeze ambiţiile; nu m-am înşelat.

Oare şi Mikki şi-a făcut un plan? Sigur. Numai că Mikki nu va fi supărat pe mine dacă voi refuza oferta. în timp ce Bodo mi-o va reproşa, fără îndoială; e adevărat că eu i-am distrus frumosul tunel.

E o nebunie, dar recunoaşte că ar fi ceva nou şi ameţitor.

— îţi fac cadou o baghetă magică, zise Ulrich Schnelle.

— Să vorbim de Ravensberg.

— Nu, zise ea imediat în defensivă.

El scutură din cap lovind uşor un pom cu pipa.

— Vorbeam de proprietatea în sine, Gudrun. Nu de cele ce s-au întîmplat acolo. - _

Urmau acum o altă cărare decît cea pe care veniseră.

Ne îndepărtăm de casă.

— Ştii că am iubit întotdeauna Ravensberg-ul. Acolo m-am născut la fel ca tata şi bunicul înaintea mea. Nu ştiu dacă Ravensberg-ul e frumos, dar pentru mine este. Am fost expropriaţi în 1937, am redevenit proprietari în 1945, pînă la legea agrară din 1946 cînd iar ne-a fost luat. Cînd am părăsit învăţămîntul ca să lucrez pentru Julius m-am vîndut pentru această idee(lucram pentru un regim care-mi era total indiferent, dar mi se dădea înapoi pămîntul. Am scăpat de

valul naţionalizării din anii şaptezeci. Nu am păstrat integral proprietatea, dar aveam casa şi o parte din teren. în doi, trei ani, cînd vom fi sub regimul juridic al republicii federale, voi face tot ca să reconstitui patrimoniul nostru. Am studiat legile pe care le au în cealaltă parte. Avem şanse sigure. Te implor, orice ar fi între noi, preia tu totul dacă eu nu voi mai fi.

— Nu ştiu.

— în 1974 şi doi ani mai tîrziu, am avut ocazia să merg cu mama ta de cealaltă parte a Zidului. Am fost tentat să rămîn acolo. Aş fi putut să mă ocup de informatică, de cercetare. Nu am făcut-o pentru că aş fi pierdut Ravensberg. Acesta a fost singurul motiv.

Cărarea se curba brusc la stînga şi întîlnea drumul de ţară pe care-l urmase pentru a ajunge la casă. Werner şi gărzile se postaseră la vreo sută de metri dincolo de şirul de plopi.

Mă conduce la ieşire. „Dacă nu voi mai fia spus el. Ce înseamnă asta? Un şantaj la sinucidere?

Ştia însă că sosise momentul.

— Nu spune nimic, zise ea.

— Zece ani, Gudrun. Vreau să vorbesc.

— Eu nu.

Totuşi, ceea ce i se întîmplase atunci (ştia şi numărul exact de zile), îi părea foarte îndepărtat; aproape amintirea altei vieţi. Mai era chiar aşa de afectată acum? Nu era sigură.

El însă era — sau cel puţin aşa părea.

Şi ce simţi văzîndu-l atît de copleşit? încă puţin şi se va tîrî în faţa ta, cu gura lui ruptă şi cu privirea care fuge de tine. Te răzbuni ?

— Nu te-am violat, zise el.

Nu ai avut nevoie. Pentru fetiţa care eram, tu erai un zeu.

Priveşte lucrurile în faţă, Gudrun: nu mai erai o fetiţă, şi, ceea ce-ţi reproşezi cel mai mult, e că ai consimţit — o! şi cît!

— Eşti singura fiinţă din lume care a contat şi care contează pentru mine, Gudrun.

— Eu nu mai simt nimic.

— Singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

— Absolut nimic, zise ea.

Porni pe drumul de ţară şi fu îngrozitor de dureros să nu privească înapoi.

PARTEA A DOUA

Mikki plecă la Miinchen deşi încercase să-l facă să renunţe. Respectase totuşi promisiunea cei-o făcuse: nu numai că o aşteptase să se întoarcă de la Erkner, dar o şi ascultase expunîndu-şi argumentele. Fără însă a se lăsa convins. El nu credea în baghete magice. Şi, de altfel, el nu se simţea gata să-şi deschidă propria-i casă de modă, aşa cum îl încuraja ea. După cum îi era obiceiul, ea se enervă. Mai era încă sub influenţa crizei pe care o declanşase vizita la Ulrich Schnelle; starea de confuzie îi crescu şi mai mult din cauza incertitudinii care plana asupra propriului ei viitor (se prezentase la Minister şi, spre furia ei, i se făcuse o primire obişnuită ca şi cum nu se întîmplase nimic, ca şi cum Zidul nu s-ar fi prăbuşit, ca şi cum nu s-ar fi schimbat conducerea guvernului şi'n-ar fi fost manifestaţii, ca şi cînd nu ar fi fost nici un tunel).

Dacă aş fi omorît patrusprezece persoane de cînd am plecat în Cuba, s-ar fi prefăcut toţi că habar nu au.

O anunţaseră doar că nu va primi nici o repartiţie pentru moment. Era concediată — dar va continua să primească salariul de inginer-consilier în gestiune. Să-ţi vină să urli. „Bagheta magică", comentase Mikki.

— Nu mă mai enerva şi tu. Nici nu ştiu unde să dorm.

— Apartamentul din Saint-Nicolas mi s-a părut foarte confortabil. Şi dacă vrei să te muţi în celălalt Berlin, ai garsoniera.

— Care aparţine cui?

— Ţi-am spus, unui prieten arhitect.

— Joachim Wenzel, aşa-i ?

— Joachim Wenzel.

— Şi dacă vine şi mă scoate afară?

— Nu o va face.

— Presupun că nici nu mă voi putea culca cu el?

— Mă tem că nu. Te rog, termină, Gudrun.

— Bine. Unde-l pot găsi pe Bodo ?

Mikki nu ştia nimic. Ea însă credea că minte.

Aşadar, Mikki pleacă la Miinchen. Nici nu i se examină carta verde de berlinez din Vest la pasajul din Moritzplatz. Dar erau atîtea puncte deschise şi un val atît de mare de treceri, încît controlul devenise imposibil.

în cele din urmă, rămăsese în apartamentul din Saint-Nicolas pentru că spera ca Bodo să-i dea un semn de viaţă şi pentru că nu ştia ce să facă. Termină romanul lui Fowles, care nici nu-i plăcu deloc, poate doar primele douăzeci de pagini, şi devoră într-o săptămînă alte douăsprezece cărţi. Ieşi puţin — doar atît cît să constate că Werner şi echipa lui vegheau asupra ei.

— Pînă cînd, Werner?

— Nu mi s-a precizat.

— Cine vă plăteşte?

— Nu vă pot răspunde la această întrebare.

Nu putea fi altul decît Julius Bahr. Dispunea încă de destule mijloace pentru un director concediat. Ea aştepta apariţia lui Dieter, Franz Dieter Raeker, „documentalistul". Acesta nu dădea însă nici un semn de viaţă. Nu se întîmpla nimic. *Mă plictisesc, sînt deprimată, m-am săturat.* Toate schimbările din jurul ei, din Berlin şi din Germania, o lăsau ca deobicei indiferentă. Putea să recepţioneze CNN, canalul american de informaţii. încercă să se intereseze de noutăţile din lume.

Puţin îmi pasă.

Şi să nu-i telefonezi Scumpului Tată... tatălui tău ca să-l întrebi unde-i Dieter.

Poate e vreo legătură între prezenţa permanentă a lui Werner cu zbirii lui şi tăcerea lui Dieter?

La dracu.

— Ordinele mele spun să vă asigurăm protecţia în toate cazurile şi cu orice preţ.

Du-te naibii, Duchemol.

— Măcar faceţi în aşa fel ca plimbările dumneavoastră să fie mai imprevizibile. Dacă cineva vrea să vă atace, regularitatea deplasărilor îi va facilita munca şi nouă ne-o va face mai grea.

într-adevăr, începuse să vagabondeze prin Berlin. La început ziua. Făcea kilometri întregi pe jos. încercase să se întîlnească cu prietenii ei dinainte — dinaintea călătoriei în Cuba. Erich

Brause, pictorul, reuşise să vîndă dintr-o dată patru tablouri de ale lui, el, care în şapte ani nu găsise nici un client. Acum expunea la Frankfurt. Kris Hofer şi Leo plecaseră în Italia.

Vei vedea tu cum Berlinul de Est se goleşte de tot şi vei rămîne singură.

îşi dădea acum seama cît de puţini prieteni avusese. *între care nici o femeie; ai făcut-o intenţionat, sau ce ? Doar Trudi Theek (pe care ai cunoscut-o pentru că ţi-au lipit-o pe urme). Mă întreb pe unde o fi; cu crupa ei curbată şi cu ţîţele ca un obuz, sigur testează pe toţii Wessi masculi mai mari de doisprezece ani.*

Doar dacă ea şi Bodo...

Unde e Bodo? Unde e? La dracul

Mergea şi se simţea ca şi cînd nu ar fi văzut niciodată acest oraş care era al ei. în sufletul ei avea sentimentul confuz că, orice s-ar întîmpla — că Zidul va fi dărîmat de tot, sau că, din contră, alţi nebuni vor astupa găurile şi-l vor ridica pînă la cer — totul se va schimba. Berlinul eT va dispare.

Ce straniu: ai ajuns aproape să regreţi prăbuşirea a ceea ce a făcut viaţa ta pînă acum, a acelor limitări şi a confortului sinistru pe care le-ai cunoscut. Acolo unde era o ferestruică cu grilaj, vor să deschide o panoramă imensă spre larg. Ce ameţitor.

Vizită muzeele unul cîte unul. Şi nu numai muzeele care, fără îndoială, vor rămîne, dar şi monumentele şi edificiile al căror viitor era mai puţin sigur, dacă lucrurile îşi vor urma cursul astfel, în biblioteca din apartamentul de la Saint-Nicolas, găsise un fel de ghid editat la Dresda cu vreo douăzeci de ani înainte şi semnat de o oarecare Annemarie Lange. Din el reieşea clar că Republica Democrată Germană e societatea cea mai bună cu putinţă în care manifestările spontane de bucurie şi entuziasm izbucneau tot aşa de des ca epidemiile de gripă. *A*, *bine.* Gudrun îşi impuse să contemple Monumentul victimelor fascismului şi Casa prieteniei germano-sovietice; Kommoda, o bibliotecă veche în care Lenin consultase o carte în 1895; Universitatea Humbold unde citi pînă la capăt, pentru prima dată, citatul lui Karl Marx scris pe marmură roşie; chioşcul de vin, la marginea fostei Dorotheenstrasse, unde Karl Marx băuse un pahar; casa de la numărul 60 din Luisenstrasse, unde Karl Marx locuise pe cînd era student; bucata de zid, puţin mai departe, unde Mikki şi Leo puseseră într-o noapte o pancartă care spunea că acolo făcuse pipi Karl Marx; monumentul morţilor sovietici în parcul Treptow; dîm- bul comemorativ al eroilor sovietici căzuţi pentru eliberarea oraşului, cimitirul de la Schonlzer Heide; castelul Niederschon- haus unde se instalase preşedintele, apoi Consiliul de Stat al RDG, înainte de edificarea noii şi „admirabilei" clădiri din piaţa Marx- Engels.

Vizită, mai puţin sarcastică, muzeul Pergam (ale cărui colecţii fuseseră salvate de foc de către — binecuvîntat fie Marx — vitejii soldaţi sovietici); muzeul Marche; muzeele de Istorie naturală, Geologie şi Palentologie; muzeul Poştei; muzeul Hughenoţilor francezi, aproape de catedrală; observatorul

Archenhold cu tele- scoapele-i puternice cu care, pretindea Mikki, se poate citi Pravda deschisă în mod intenţionat de un funcţionar în Piaţa Roşie.

Curînd se termina şi decembrie — *înnebunesc.* Sosiră două scrisori de la Mikki, din Miinchen care-i spunea că totul era bine, că-i place munca pe care o face, că era apreciat; Marien- platz deschisă pentru pietoni, era fermecătoare. *Şi eu zac, mă zbîrcesc, mă gălbejesc, curînd voi avea douăzeci şi patru de ani. îmbătrînesc văzînd cu ochii.*

Acum hoinărea noaptea; ieşea la căderea serii şi se întorcea în zori, evident, lividă. Redescoperea, sau descoperea Berlinul ei, mai bine ca la lumina zilei. în biblioteca din apartament se găsea un exemplar din Berlin Alexanderplatz. Recitii cartea lui Doblin, deşi o ştia aproape pe de rost. Noaptea voala urmele istoriei recente, aşa încît i se păru că poate urmări mai bine hoinărelile personajului fictiv şi totuşi atît de real care era Franz Biberkopf. Amintirea lui Max Reinhardt şi Bertolt Brecht (pe care-l admira cu reţinere pentru că prea era glorificat) plutea deasupra Schiff- bauerdamm; statuia lui Heine iubită de Mikki, se ridica într-o mică grădină din colţul străzii Brunnen cu strada Veteranilor, unde altădată creştea o viţă de vie.

îşi aminti plimbările de altădată, ziua cînd Mikki, Bodo şi cu ea aruncaseră monede într-un bazin în faţa castelului, la Frie- drichsfeld. Merse pe drumul de pe marginea apei în parcul Trep- tow unde toţi trei petrecuseră ore întregi privind şlepurile de pe Spree (Mikki se antrenase aici la canotaj în timpurile cînd forţa braţelor şi spiritul lui de disciplină îl duceau cu gîndul la Jocurile Olimpice).

Şi Prenzlauer Berg cu grămada lui de ruine (Statele-Unite şi Marea Britanie au mers pînă acolo cu mîrşăvia încît au continuat să arunce bombe asupra Berlinului chiar şi atunci cînd Armata Roşie era pe punctul să-l elibereze cu blîndeţea-i obişnuită — Annemarie Lange o scria; deci era adevărat).

Şi Schönhauser Alee.

Acolo unde, într-o noapte pe la ora 4, îi întîlni pe Minna şi Karl-August Wieschow.

Nu-i ajungeau numai pînă la talie; erau puţin mai înalţi. Dar numai puţin. La început nu văzu decît două siluete furişate, mergînd cu paşi mici încît crezu că sînt şobolani. Dar şobolani de un metru şi ceva, vezi mai rar. Şi şobolani care să piardă în fuga lor un baston cu măciulie de aur şi argint cizelat, vezi şi mai rar.

Gudrun se opri şi privi bastonul de pe jos. Ezita. Ar fi putut să fie o capcană. Degetele atinseră chaveta din buzunarul hanoracului. Privirea i se îndreptă spre locul întunecat unde dispăruseră sau se ascunseseră siluetele. Nu se mişca nimic. înaintă cîţiva paşi şi ridică bastonul. Părea într-adevăr aur şi argint şi avea o lucrătură frumoasă.

— Vi-l dau înapoi dacă ieşiţi.

Linişte deplină. Nu distingea nimic şi nu vroia să se aventureze.

Şi totuşi nu pot pleca şi să iau cu mine acest obiect; ar fi furt.

Curiozitatea o împiedica să lase pur şi simplu bastonul şi să se îndepărteze.

Se ghemui crezînd că înălţimea ei i-ar putea intimida.

— Nu vă voi face nici un rău. Am figura cuiva care face rău ? Sînt o femeie.

(Ca şi cum femeile ar fi mai puţin periculoase decît bărbaţii!)

I se păru că aude un prim şuşotit. Apoi altul, mai distinct. Era cineva acolo.

— Nu vreţi să vă luaţi bastonul? E foarte frumos. Străbunicul meu avea unul aproape la fel. Mă numesc Gudrun Maria Schnelle. Sînt berlineză. Berlinul este oraşul meu şi mă plimb noaptea pentru că simt că-mi aparţine mai bine astfel.

Ce spui acolo? Adevărul, Gudrun, adevărul.

Continuă:

— Aţi citit romanul lui Alfred Döblin intitulat Berlin Alexanderplatz? E povestea unui om pe nume Franz Biberkopf. Trebuie să-l citiţi dacă nu-l ştiţi. îmi place tot, dar mai ales sfîrşitul.

Eşti nebună, Gudrun Maria.

— Pasajul acela unde scrie: „Am mers pe o stradă întunecată..." Şi mai departe: „...Franz Biberkopf n-a mers pe stradă ca noi. El a fugit din toate puterile pe toată lungimea străzii, lovin- du-se de pomi şi, cu cît fugea mai mult, cu atît se lovea mai mult..."

Atunci se auzi o voce din ascunzătoare, o voce de femeie bătrînă, tremurătoare, dar clară şi blîndă.

— Noi l-am cunoscut pe Franz Biberkopf...

Ieşiră amîndoi din umbră şi Gudrun văzu că e o pereche. Cu adevărat mici, minusculi. De cel puţin optzeci de ani.

Nu m-aş mira nici dacă ar avea o sută de ani.

Deşi era frig, el nu purta decît o vestă de Nanchin şi haină cambrată pe talie, avea o pălărie de fetru cu boruri îndoite şi pantofi ascuţiţi. Ea purta o jachetă cum puteai să vezi prin anii treizeci peste care azvîrlise un boa la care-i lipseau pene.

— Franz Biberkopf, zise bătrînul, era un prieten intim de al nostru, în ciuda unei nete diferenţe de rang social. Nu făceam parte din aceleaşi lumi, dar i-am apreciat mult sufletul.

— Ce interesant, zise Gudrun surprinsă.

Nu era chiar sigură, dar Doblin scrisese cartea pe la sfîrşitul anilor douăzeci şi murise în 1957. Să se fi inspirat dintr-un personaj real?

Mă îndoiesc.

— Vreţi să fiţi aşa de amabilă şi să-i daţi bastonul lui Karl- August, zise bătrîna doamnă acoperindu-şi gura cu mîna ca de păpuşă, cu mînuşi de dantelă gris.

— Sînt cam tulburată, mai adăugă ea; dumneavoastră v-aţi prezentat şi noi am neglijat să o facem.

— Mă numesc Karl-August Wieschow şi ea e soţia mea, Wilhelmina.

— Veţi putea să-mi spuneţi Minna cînd vom fi suficient de intime, zise Minna.

— Soţia mea şi-a prezentat scuzele deşi nu a facut-o cum cere eticheta... începu să spună Karl-August.

— Exageraţi, îi zise Minna. Mi-am exprimat starea de confuzie.

— Acestea nu sînt scuze, draga mea prietenă, permiteţi-mi să v-o spun.

— Doar nu vom relua iar discuţia aceea cumplită din aprilie 1923. Şi acum mai sînt încă tulburată din cauza ei.

— Nu o reiau, spuse Karl-August. O continui. După cîte ştiu, nici acum nu mi-aţi dat încă dreptate.

— Aprilie 1923? zise Gudrun. *Aprilie 1923?*

Era încă ghemuită şi se afla aproape la înălţimea lor.

— Ce tot spuneţi acolo? zise Minna. Am căzut de acord că s-ar fi putut ca preţul acelei cărţi să fi fost mai ridicat cu doi pfenigi.

— Aţi fost de acord în 1951, admiteţi că v-a trebuit ceva timp să vă recunoaşteţi greşeala. De altfel, acest „s-ar fi putut" pe care-l mai folosiţi şi astăzi îmi cam stă în gît. scuzaţi-mi vulgaritatea expresiei.

— Vă ocupaţi de cărţi? întrebă Gudrun încercînd să le reamintească prezenţa ei.

— Ce greşeală ? zise Minna. Nu e imposibil să fi vîndut cartea cu doi pfenigi mai scump. Şi în acest caz e greşeala dumneavoastră.

— Deci vindeţi cărţi, zise Gudrun. Sînteţi librari ?

— V-am spus-o de un miliard de ori, reluă Karl-August. Am aplicat cu stricteţe preţul din catalogul dat de domnia sa, tatăl dumneavoastră.

— Poate erau două cataloage? sugeră Gudrun.

Deodată se făcu tăcere. Mina şi Karl-August priveau pe Gudrun (care se aşezase pur şi simplu pe trotuar cu mîinile în jurul picioarelor, *spuneţi-mi Frăulein Gulliver).*

— Ce faceţi aşezată pe jos? întrebă Minna.

— Ador să mă aşez pe trotuarele Berlinului, explică Gudrun. O fac mereu. Şi ăsta e unul din trotuarele mele preferate.

— Două cataloage? zise Karl-August.

— E singura explicaţie posibilă zise Gudrun. Ar exclude orice greşeală din partea dumneavoastră şi i-ar da dreptate şi doamnei, soţia dumneavoastră.

— Ideea e interesantă şi merită cercetată, conveni Minna.

— Eu o admit, zise Karl-August.

Dar rezolvarea unor discuţii de şaptezeci de ani, căzută din cer, îi lăsase visători.

— O, Dumnezeule, şi despre ce vom mai vorbi acum? spuse Minna.

— Sîntem suficient de intimi acum ca să vă spun Minna şi Karl-August ?

Bătrîneii se consultară din priviri. Mişcară din cap cu gravitate. Da. Dar nu la Gudrun le stătea gîndul.

— Mi-a încolţit o idee, zise Minna soţului ei. S-ar putea ca tata să fi avut două cataloage în care erau diferenţe mici la preţuri.

— Ce ciudat, răspunse Karl-August. Am avut aceeași idee în același timp cu dumneata.

— Hei! A fost ideea mea, zise Gudrun.

Karl-August luă mîinile Minei, se apleca şi le sărută, deget după deget.

— Nu te voi iubi decît pe dumneata.

— Şi eu sînt atît de nebună să vă cred. Viitorul însă îmi va arăta că m-am înșelat. Risc totuși deși vă știu preferința pentru infirmiere. Dar atîta rău.

— Ce infirmiere? întrebă Gudrun.

Să vezi că au fugit dintr-un ospiciu sărind peste zid—măcar că zidul nu putea să fie mai mare de şaizeci şi trei de centimetri.

— Infirmierele din Maubeuge, zise Minna

— Maubeuge din Franţa?

— Doar nu sînt o mie de Maubeuge, zise cu severitate Karl-August.

O privea însă numai pe soţia lui cu adoraţia înscrisă pe figură. Acceptă totuşi să-i explice că, fiind rănit la numai două zile după sosirea pe frontul de la Meuse, fusese trimis într-un spital militar, la Maubeuge.

— Dar nu m-am uitat niciodată la ele, jur.

Frontul de la Meuse?

— Doar nu vorbiţi de primul război mondial ?

— N-ar fi trebuit să intrăm în vorbă cu această tînără, zise Karl-August.

— Mă tem că nu aveţi dreptate, Karl-August. L-a cunoscut totuşi pe Franz Biberkopf şi, deşi e cam înaltă, e berlineză. De altfel tot trebuia să-ţi iei înapoi bastonul.. .

— E adevărat că-l cita pe Franz Biberkopf cuvînt cu cuvînt, parcă-l auzeam pe el.

— Totuşi ne-am încălcat jurămîntul.

— Ce jurămînt? întrebă Gudrun.

— Să nu vorbim niciodată cu nimeni.

— De dt timp?

1934. De cînd poliţiştii în cămăşi cafenii le-au devastat librăria.

— Vreţi să spuneţi că din 1934 nu aţi mai vorbit cu nimeni?

Mirarea lui Gudrun nu-i surprinse prea mult.

Nu sînt reali, Gudrun. Sînt doar o halucinaţie. Cum ar fi putut trăi aceşti oameni cincizeci şi cinci de ani în Berlin fără să vorbească vreunei persoane ?

— Dar librăria dumneavoastră e deschisă? Vreau să zic peste zi?

Nu. Magazinul era închis din 1934.

— Și atund cum trăiţi? Tot trebuie să mîncaţi din cînd în cînd?

Vindeau cărţi. Librăria lor nu fusese una obişnuită — unde cumpărai cărţi recent publicate ca cele ale domnilor Jiinger, Mann

sau Hesse, de exemplu. Nu, nu aveau noutăţi. Numai ediţii vechi şi rare. Minna şi Karl-August vindeau doar câteva cărţi pe an.

— Chiar şi acum?

Evident chiar şi acum (bătrînii soţi răspundeau lui Gudrun ca şi cum ar fi de pe lună). Nu. Nu le vorbeau cumpărătorilor lor. Aceştia primeau un catalog şi făceau comanda lăsîndu-le un bilet (şi banii) în cutia de poştă. Şi ei mergeau să le livreze numai noaptea.

Karl-August scoase din buzunarul vestei un ceas, de aur. Gudrun văzuse unul asemănător la străbunicul' ei; dacă apăsai pe un buton lateral, acesta suna şi indica ora.

— Trebuie să plecăm, Minna.

Ceasul suna ora patru şi jumătate. Gudrun le înapoie bastonul.

— Mi-ar place să vă revăd, zise ea.

Dacă dorea să cumpere o carte, catalogul...

— Să vă revăd şi să povestim.

îi spuseră că e imposibil. încălcaseră deja jurămîntul, nu mai puteau...

— Sînt singură, spuse Gudrun, cu adevărat singură.

îi văzu că şovăie. Mai ales Karl-August.

— Ce vîrstă aveţi?

— Nu se pune o astfel de întrebare unei femei, zise Minna indignată.

— Eu am nouăzeci şi nouă de ani şi soţia mea e mai tînără cu şaizeci şi trei de zile. E bine ca bărbatul să fie mai în vîrstă, zise Karl-August.

Mergeau deja pe strada Copenhaga. Gudrun nu se ridicase încă. După cîţiva paşi însă, bătrînul şopti ceva la urechea soţiei. Probabil că-i obţinuse asentimentul pentru că se întoarse şi scoase o broşură pe care i-o întinse lui Gudrun.

— Catalogul nostru. Dacă vreţi să cumpăraţi cărţi, găsiţi preţul în dreptul titlurilor. Şi vă rog să vă scrieţi adresa.

După ce-i dădu lui Gudrun cele câteva foi, se întoarse, o prinse pe Minna de braţ şi se îndepărtară. Gudrun îi văzu intrînd într-o clădire la câteva sute de metri depărtare. Aşteaptă puţin şi apoi merse pînă la o poartă ciudată amplasată între două clădiri. Deschizătura era joasă şi strîmtă făcută dintr-un batant de lemn cu o mică arcadă şi cu trei încuietori. Ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, Gudrun ajunse pînă la mica lespede, dar nu văzu nimic, nici o lumină de cealaltă parte.

Se dădu înapoi. Părea că micuţa poartă fusese lipită la joncţiunea a două clădiri obişnuite, prevăzute cu intrări normale. Nu exista nici un număr.

Nu avea nici sonerie. Nici o plăcuţă cu vreun nume. Se vedea însă deschizătura unei cutii de poştă. Gudrun îşi băgă degetele în ea; mica

apărătoare din metal aurit era plină de praf; nu mai fusese ştearsă de pe timpul ultimului împărat.

Poarta nu avea mîner şi era clar că nu se deschide decît cu una sau mai multe chei. Gudrun bătu cu putere. Nici un ecou Loviturile ei răsunau înăbuşit ca într-un perete plin.

Socoti că deschizătura măsura un metru şaptezeci şi cinci din care se scădea marginea, o poartă de pitici.

— Ce faceţi aici?

în spatele ei se aflau doi poliţişti. Nu-i auzise venind pentru că bătea în poartă. îi privi cu o figură agresivă.

— Duceţi-vă 1a culcare, zise ea.

Sosi şi Werner; îi luă deoparte şi le arătă un permis care-i făcu să ia poziţie de drepţi.

— O secundă, Werner, zise ea, după ce poliţiştii se îndepărtară, întrebaţi-i dacă sînt din cartier.

Unul din poliţişti spuse că e în zonă de zece ani. Nu, această poartă nu dădea nicăieri. Nu văzuse niciodată pe cineva intrînd sau ieşind de acolo. Nu locuia nimeni. El însuşi avea lista tuturor locuitorilor acelei străzi şi a străzilor învecinate; nu exista nici o librărie, nici... cum spusese?

— Hobbit, zise Gudrun. Şi prenumele Bilbo.

Nici un Hobbit pe listă. Poliţiştii plecară să-şi continue rondul.

— Dar dumneavoastră i-aţi văzut, nu-i aşa, Werner?

— Pe cine?

Consultă catalogul. Douăsprezece pagini manuscrise cu peniţa. Multe titluri erau barate cu aceeaşi peniţă, şi o notiţă preciza: Titlurile barate nu mai sînt disponibile. Prima pagină avea ca en-tête: PUMS - LIBRAR-EDIŢII RARE - Casă fondată în 1766.

Fără nici o îndoială că Minna este o Pums. Tatăl la care făcuseră ei aluzie trebuie să fi fost fiul, fiului, fiului, fiului, fiului lui Pums Întîiul. Şi ea s-a căsătorit cu un Karl-August Wieschow care, tînăr fiind, a ajuns pe frontul de la Meuse în timpul primului război mondial, acolo a fost rănit şi spitalizat la Maubeuge (unde se găseau infirmiere- cu care nu s-a culcat deşi...) s-a întors de la război, a devenit funcţionar la librăria Pums şi s-a căsătorit cu Minna.

Logic.

Numai că ei pretind că au fost prieteni cu Franz Biberkopf care a existat tot aşa ca Sherlock Holmes, Jean Valjean şi don Quijotte.

Numai că Pums şi Wieschow sînt numele a două personaje din romanul lui Alfred Doblin.

Printre titlurile care nu le mai aveau, figurau opere cu adevărat rare: ediţii originale sau foarte vechi. Predicile lui Eckhart ale căror ediţii nu se aflau pe toate drumurile. O traducere din Rabelais a lui Fischart. Sfidare

privighetoarei (Defi au rossifnol) de Spee. Şase exemplare ale Criticii lui Kant, ultimul volum fusese vîndut cu patru luni în urmă, dar numele cumpărătorului nu era indicat (plătise nouă mii de mărci).

Ceru din cărţile care mai rămăseseră: Mesiada lui Klopstock, două Agathon de Wieland şi Oberon de acelaşi autor.

Patru mii opt sute de mărci, haida de.

Goethe ? Nu.

Un Jean-Paul, unul.

Din Fraţii Grimm nu era decît Mitologia germană care nu o interesa.

Kleist, nu. Păcat—toate vîndute.

îşi completă lista cu un Zaratustra în ediţia din 1884.

Mă ruinez.

Hotărî însă să folosească contul pe care i-l deschisese tatăl ei.

Reuşi să vîre banii şi lista în cutia de poştă.

Rămase apoi la pîndă noapte de noapte.

în cele din urmă apărură în faţa apartamentului ei din Saint- Nicolas într-o dimineaţă pe la ora 3.

Stătea la pîndă de peste două ore şi era cît pe aici să nu-i vadă. Paşii lor erau aşa de repezi că puteai să nu-i mai vezi într-o secundă: Gudrun le tăia calea pe cînd se aflau la un metru de uşa clădirii. Se opriră de cum o văzură, dar nu părură deloc speriaţi. îşi şoptiră ceva Ia ureche.

— Nu vreau să vă oblig, zise ea. Şi cu atît mai puţin să dau buzna în casa voastră. Aţi ezitat data trecută.

Se strînseră şi mai mult unul în altul. Karl-August ţinea patru cărţi şi Minna, două.

— Nu sînt toate ale mele?

Aprinse lanterna. în afară de Jean-Paul (Titanul), Wieland şi Nietzsche pe care le comandase ea, mai aveau Cartea liedurilor, de Heine şi Viaţa unui pierde-vară, de Eichendorff. Desigur, pentru alţi clienţi.

— Nu am văzut Heine, zise ea. Era în catalog?

(Şuşoteli).

— L-am tăiat pentru că ne fusese deja comandat, zise în final, Minna.

— Pot să-l schimb cu una din cărţile pe care le-am cumpărat ?

Nu. Stinse lanterna care părea că-i deranjează.

— Aş vrea să vin la dumneavoastră, zise Gudrun. Numai să mă uit. Vă dau ce vreţi.

Mişcare îngrozită a capului: nu, nu, nu.

— Aş putea cere oamenilor din spatele meu, de la colţul străzii, să vă spargă poarta. Ar face-o. Sînt un fel de vrăjitoare, am o baghetă.

(Şuşoteli).

— Nu credem în vrăjitorii, zise Minna.

— Şi totuşi data trecută aţi încălcat jurămîntul, aţi ieşit din ascunzătoare şi mi-aţi vorbit. De ce? Am făcut ceva deosebit? Am pronunţat fără să ştiu un cuvînt magic?

Stăteau căţăraţi pe a doua treaptă a scării şi erau aproape la înălţimea ei.

— Data trecută am citat cîteva fraze de la sfîrşitul poveştii lui Franz Biberkopf, continuă Gudrun. M-am gîndit că sînteţi sensibili la asta. Cine a spus: „Multe nefericiri sînt datorate singurătăţii. De cum sîntem mai mulţi, e altfel. Trebuie să mă silesc să-i ascult pe ceilalţi, pentru că ceea ce spun mă priveşte şi pe mine." ?

— Franz Biberkopf a spus acestea, răspunse Karl-August.

(Şuşoteli).

— Veniţi, îi spuseră ei.

Ajunseră în faţa porţii din Kopenhagenerstrasse. •

— Adineauri, zise Gudrun, v-am ameninţat că voi pune să vă spargă poarta. Am greşit. Dacă nu vreţi să mă lăsaţi să intru, nu se va întîmpla nimic. Voi pleca şi vă voi lăsa în pace.

Se făcură că nu au auzit-o. Avea sentimentul că aceşti bătrînei îşi schimbaseră în mod inexplicabil ideile şi că, nu numai că o acceptau în casa lor, dar şi doreau acest lucru. întradevăr, pentru deschiderea porţii era nevoie de trei chei.

— Mi-e teamă că va trebui să vă aplecaţi foarte mult, zise Karl-August.

Minna intrase prima şi dispăruse.

— încercaţi să intraţi.

Karl-August se înclina foarte politicos. Gudrun văzu intrarea într-un mic tunel de dimensiunile canalului porţii, poate chiar mai îngust decît acesta. Deschizătura era însă întunecată complet. Pipăi în jurul ei şi simţi sub degete piatra pereţilor şi lemnul tavanului. Se aplecă şi trecu p'agul înaintînd un pas sau doi. Imediat, Karl-August se strecură după ea şi încuie poarta cu cele trei chei.

— Mergeţi înainte vreo zece metri şi apoi coborîţi şapte scări.

Tu ai vrut să intri, Gudrun; nu te plinge; sigur e un monstru la capăt; sau, Minna şi Karl-August sînt nişte vampiri care hoinăresc toată noaptea prin Berlin şi adorm în zori în două sicrie micuţe (ar fi trebuit să aduci cu tine usturoi şi un crucifix).

Găsi prima din cele şapte trepte anunţate. Coborî scara lovin- du-şi capul. în sfîrşit, se aprinse o lumină, o lampă cu gaz ţinută de Minna. Se vedeau acum şi pereţii aşa cum erau în realitate: pereţii celor două clădiri care închideau un pasaj îngust acoperit de o şarpantă de lemn.

La capătul celor şapte scări, se afla o altă uşă care se deschidea într-o adevărată bonbonieră, luminată de o altă lampă cu gaz.

— Aveţi amabilitatea şi vă aşezaţi.

Luă loc pe un divan tapisat cu catifea roşie ca sîngele — *vampirii, Gudrun, vampirii—;* privi în jurul ei. în afară de divanul pe care stătea, toate mobilele erau aranjate pe o singură parte, şi, dacă nu erau suficient de joase, li se tăiaseră picioarele pentru a fi la înălţimea proprietarilor.

Pe cealaltă parte se găseau cărţi aranjate în vitrine, unele învelite în hîrtie.

— Sîntem în vechiul magazin, nu-i aşa?

Aşa trebuia să fie; fusese un timp, înainte de 1934, cînd rarii clienţi se strecurau între cele două clădiri, coborau cele şapte scări, se aşezau pe divan şi-şi alegeau cărţile.

— N-aţi vrea să beţi un pahar cu vin? propuse Karl-August.

Minna dispăruse iar pe o uşă care putea fi a unei cuşti de
cîine, atît era de mică. Bău vin de Rin, cunoscut de Gudrun (în pivniţele de la Ravensberg trebuia să mai fie vreo sută de sticle): era un vollrads-schlossabzug (pus în sticle la castel) avînd dopuri roşii cu bandă aurie.

Gudrun avu o primă bănuială. Karl-August se agita mergînd cu paşi mici, corectă poziţia unei fotografii care-l arăta pe el militar şi puse pe divan lîngă Gudrun cele patru cărţi pe care le comandase, plus alte cfouă—Heine şi Eichendorff.

— Nu am cu ce să le plătesc pe toate şase, zise ea. Chiar nu există nici o posibilitate să schimb cartea lui Heine cu una din celelalte? Nu-i ştiu preţul, dar vă pot da cîteva sute de mărci în plus.

Karl-August îi spuse că nu poate face schimb. Se învîrtea în jurul unei mese în formă de semilună. Aşeza masa pentru trei persoane, cu pahare de cristal, tacîmuri de argint şi un servici de masă din porţelan de Meissen — Kaendler sau Eberlein, estimă Gudrun. Felul în care librarul îi refuzase cererea şi această masă care nu părea de loc improvizată, făcu să-i sporească bănuielile lui Gudrun. Minna reapăru cu o supieră aburindă. Trecură la masă. începură cu supă de soc şi continuară cu peşte afumat, friptură de raţă cu varză roşie şi căprioară cu dulceaţă de afine.

Pariez că nu mănîncă tot anul aşa ceva; masa a fost pregătită pentru tine, şi cu mult înainte.

Ca desert, tartă cu rabarbăr. Gudrun nu cinase fiindcă i se terminaseră proviziile din apartament şi nu-i plăcea să meargă singură la restaurant. Acum devora.

îi întrebă:

— Cartea lui Heine mi-o faceţi cadou?

Dacă avea bunăvoinţa să o accepte. De asemenea şi Eichendorff.

Clătină din cap înghiţind cea de-a patra bucată de tartă.

— De cînd îl cunoşti pe tata?

Minna îl privi pe Karl-August care o privi la rîndul lui. Mîinile lor se agitau prin aerul rece al camerei; mimica lor însemna că trebuie să se resemneze: nu mai puteau ţine secret.

Domnul Ulrich Schnelle cumpăra cărţi de la ei de peste treizeci de ani, şi mai înainte cumpărase Johannes, tatăl lui. Iar bunicul lui, Reinhold-Ulrich, fusese clientul lor încă de pe timpul cînd trăia domnul Pums, prin anii douăzeci.

— Deci n-am dat din întîmplare peste baston în noaptea aceea ?

Nu.

— Tata v-a spus să mă întîlniţi.

Da.

— M-aţi minţit cu ceva?

în privirea lor se citea surpriza şi chiar indignarea: evident că nu.

— Chiar şi cînd mi-aţi spus că sînt prima persoană cu care vorbiţi din 1934?

Chiar şi atunci. Şi îi explicară că acordul pe care-l făcură cu Ulrich Schnelle era în scris şi nu se vorbise nici un cuvînt. Răspunseseră la cererea lui Ulrich Schnelle pentru că, în urmă cu douăzeci şi patru de ani, cînd poliţia încercase să-i scoată de acolo, acesta intervenise pentru ei, permiţîndu-le să-şi continue viaţa în locul unde trăiseră întotdeauna. »

— Vă pare rău că mi-aţi vorbit şi m-aţi invitat în seara aceasta ?

Karl-August sări de pe scaunul lui înalt, luă mîna lui Gudrun şi i-o sărută, apoi se reaşeză.

— Nu ne pare rău deloc, zise Minna. Sînteţi o tînără fermecătoare.

— Tata v-a cerut să pretindeţi că l-aţi cunoscut pe Franz Biberkopf care e doar eroul unui roman?

— Erou de roman?

Se consultară iar din priviri. Dacă stupefacţia nu le era sinceră, atunci «ra simultan perfect.

— Nu înţelegem, zise Minna cu o voce puţin supărată, de ce îl acuzaţi pe sărmanul Franz Biberkopf?

— Nu îl acuz. Spun doar că, după cîte ştiu, nu a existat niciodată.

— Sînteţi invitata noastră, zise Karl-August cu o urmă de furie în glas. Deci sîntem nevoiţi să vă tratăm cu toată politeţea. Chiar şi atunci cînd ne faceţi mincinoşi.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Gudrun.

(Şuşoteli).

— Vă acceptăm scuzele, zise Minna.

— Nu am nici o intenţie să vă jignesc.

Gudrun îşi selectă amintirile de lectură şi întrebă:

— Cînd aţi auzit vorbindu-se pentru ultima oară despre Biberkopf?

(Concentrare prin murmurări).

— în 1929, zise Karl-August. După procesul asasinilor sărmanei Mimi Parsunke din Bernau.

— Eram foarte îngrijoraţi, zise Minna. Abia a scăpat bietul Franz să nu fie acuzat de complicitate.

Fir-ar al naibii! E cartea cuvînt cu cuvînt!

— Şi apoi?

— Apoi Franz a găsit serviciul acela de portar la o uzină.

— Uzina fraţilor Meyer şi Weissensee, preciză Minna.

— Suplinitor de portar. Nu i-am putut găsi ceva mai bun, zise Karl-August.

Aşa e în carte. Am înţeles acum. Au citit-o şi cu trecerea anilor ficţiunea a devenit pentru ei realitate. Sînt sigură că ei sînt sinceri.

îi văzu venind şi plecînd—*chiar şi stînd jos sînt prea mare în acest magazin lililputan.* Minna căuta prin sertare, Karl-August facea naveta între salon şi bucătăria din fundul apartamentului. Se dădeau pe faţă toate misterele.

Cineva pe care-l cunoşti i-a scos în calea ta ca să-ţi umple singurătatea, să-ţi uşureze aşteptarea: desigur cartea lui Heine e destinată lui Mikki, de asemenea şi Eichendorff; nu au fost alese la întîmplare şi îi vor face mare plăcere.

Minna pusese pe divan nişte albume vechi, răsfoindu-le sub ochii gigantei Gudrun. în aer plutea un iz de muşeţel şi de cărţi vechi; nu se auzea nici un zgomot din afară—*cred că sîntem suh curtea uneia dintre clădiri; am mîncat prea mult; sigur ies din cînd în cînd la lumina zilei ca să se reaprovizioneze. Păcat, îşi pierd din farmec, mi-ar fi plăcut să-i ştiu imaginari, creaţi de mine şi pentru mine (ca dovadă că Werner nu i-a văzut), dar totul se explică...*

— Iată, zise Minna, ştiam eu că sînt aici. îi arăta lui Gudrun nişte fotografii şi scrisori îngălbenite de vreme. Ea le luă în mînă.

— Franz Biberkopf e în acest grup, la stînga. Aici sînt eu şi acolo Karl-August.

Gudrun întoarse fotografia. Pe dos se putea citi: „Berlin, galeria Kaiser, 27 mai 1923, de la stînga la dreapta: Augusta şi Fritz Gerner, eu, Richard Werner-, Cilly, Karl-August, Franz Biberkopf.".

Cealaltă fotografie îl reprezenta pe Biberkopf cu Karl-August, în Potsdamerplatz (11 iulie 1924).

— Această scrisoare ne-a fost trimisă de bietul Franz Biberkopf ca să ne mulţumească pentru serviciul de suplinitor de portar pe care i l-am găsit, în 1929. Cealaltă e din 1934. Ne încuraja după ce poliţiştii aceia ne-au devastat librăria. Din fericire însă, cărţile valoroase se aflau în magazie, aşa că nu le-au distrus.

Gudrun privea fotografiile şi scrisorile mută şi cuprinsă de fiorul inexplicabilului (şi în plus, toate numele scrise pe dosul fotografiei erau cele ale personajelor lui Doblin).

— Minna, aţi avut vreun client cu numele de Alfred Doblin?
Bătrîna doamnă îşi scormoni prin memorie, apoi consultă fişierul.

Nu.
— Dar, măcar îi cunoaşteţi numele?
— Alfred Doblin? Karl-August, cunoaşteţi pe cineva cu numele de Alfred Doblin?
Karl-August revenea de undeva aducînd o frapieră din argint de unde se vedea gîtul unei sticle de şampanie franţuzească.
— Un scriitor, zise Gudrun.
— Mă tem că nu, spuse bătrînul. Din care secol?
îmi vine să urlu. Dar Gudrun privi şampania care, ca şi vinul, provenea din pivniţele de la Ravensberg.
— Şi de ce şampanie, întrebă ea. Ca să sărbătorim naşterea lui Franz Biberkopf?
îi puseră o cupă în mînă. Minna şi Karl-August păreau miraţi de întrebarea ei.
— Dar, draga mea, e noaptea de Crăciun.
— Crăciun fericit, Gudrun Schnelle! zise Minna.
în cutia de scrisori a apartamentului din Saint-Nicolas, găsi trei scrisori de la Mikki, dintre care una plecată din Munchen de două săptămîni. Nici una nu conţinea vreo veste deosebită.
Biletul lin Bodo—nesemnat, dar Gudrun îi recunoscuse scrisul era scurt: „Vreau să te văd neapărat. La garsonieră."

2

Staţia din strada Varşoviei apoi cele din Alexanderplatz, Friederichsstrasse şi Grădina Zoologică. Werner şi echipa lui erau tot pe urmele ei (cele două tentative pe care le avuse ca să scape de ei—fără vreun motiv, doar că era prost dispusă eşuaseră). Ajunse în Joachimstrasse pe la ora 1 după-masă. Zece minute mai tîrziu bătu la uşa garsonierei. Se aştepta să-i deschidă Bodo, dar se trezi în faţa unui tip cu ochelari şi cu păr creţ pe care nu-l recunoscu imediat.

— Dieter, zise el. Franz Dieter Raeker.

Lentilele lui corectoare erau monstruoase.

— Te descurci, zise ea. Ai noutăţi?

— Am venit să vă spun că în curînd sînt gata. Poate mîine, cel mai tîrziu, poimîine.

— Gata la ce?

El îşi dădu ochelarii jos, le şterse lentilele şi îi puse pe nas.

— Bagheta magică.

Crede că cu asta a spus tot. Mă enervează.

— Dacă mă gîndesc bine, nu vreau să folosesc nici o baghetă, zise ea. Fie că e magică, fie că nu.

Dar știa bine că sînt vorbe în vînt spuse din cauza enervării. De altfel, Dieter nu păru să-i ia în seamă afirmațiile.

— Mîine sau poimîine.

Se înclină timid și plecă. Trei secunde mai tîrziu, sună telefonul: era Günther Sohl, care vroia să o în vite la cină. Nu, nu știa că abia ajunsese; de fapt, sunase în fiecare zi de două săptămîni; Mikki îi spusese de la München că ea va sosi în curînd.

— E cam depășit să vă spun Crăciun fericit, dar poate vom sărbători Anul Nou împreună?

închise telefonul și se întoarse pentru că, deși nu auzise nimic, avu senzația unei prezențe.

— Salut, zise Bodo placid.

Privirile li se întîlniră. Ea ezita între a-i da cu masa în cap sau a-l îmbrățișa. Se învîrti în jurul lui încercînd să se decidă.

— Cum ai intrat?

— Pe ușă.

Dar își dădu seama că explicația era cam sumară.

— Am cheile de aici, zise el. Nu știam că ai venit. Ce mai faci?

— Pe unde ai umblat?

Bodo se legăna.

— Am călătorit.

— Pot să știu unde?

— în Vest.

Nici un cuvînt în plus decît acest „în Vest"; cred că voi alege masa pînă la urmă.

— Unde în Vest?

— Cam peste tot, zise el. La Frankfurt pe Main, la Hamburg și la Koln, la Bonn și la Miinchen. Printre altele.

— într-un cuvînt, te-ai excursionat. Mulțumesc pentru ilustratele trimise.

Calmează-te, Gudrun. E Bodo, nu-ți amintești? Nu merge el să se plimbe săptămîni în șir fără un motiv temeinic — temeinic pentru el.

— L-ai văzut pe Mikki la Miinchen?

Bineînțeles.

— F. singur[9]

— Muncește mult.

— Bine, îți pun altfel întrebarea: avea pe unul din amanții lui cu el?

— Nu.

— Bodo, dacă nu-ți cer prea mult, fa un efort și nu-mi mai răspunde doar cu da sau nu. II cunoști pe Antoine Marais ?

— Da.

— Cînd l-ai întîlnit?

— Aici la Berlin, cînd Mikki s-a întors din călătoria lui de driiben cu tine. M-a invitat la cină. Era şi Marais cu el.

Fir-ar al naibii. Mă port ca o soţie care îl întreabă pe prietenul comun despre amanta soţului.

Şi totuşi întrebă:

— Cum e?

— Foarte bine, zise Bodo. Normal.

— îmi pare bine să aud că nu are un al treilea ochi în mijlocul frunţii, coarne şi picioare bifurcate. De ce nu mi-ai dat veşti despre tine în ultimul timp?

— Am telefonat la apartamentul din Saint-Nicolas, dar nu a răspuns nimeni. Am telefonat ziua şi seara. Apoi chiar noaptea. Am telefonat şi în noaptea de Crăciun şi nici atunci nu ai răspuns Chiar şi Mikki se întreba oare unde eşti.

Era oare posibil ca Bodo să fi încercat să o sune şi să fi nimerit în timpul cînd era plecată (vagabondase ziua şi apoi, noaptea)? Se poate.

— Am trimis-o pe Trudi să te caute. Mi-a spus că a mers în Saint-Nicolas, dar că erau nişte bărbaţi care supravegheau şi nu a insistat.

— Eşti tot cu Trudi?

— Nu am fost niciodată cu Trudi.

— Te-ai culcat cu ea?

O dată sau de două ori, nu mai mult. Bodo era de un calm olimpian.

— Mai bine ţi-ai lăsa valizele, tîmpitule, zise Gudrun.

în cele din urmă se mişcă şi merse să-şi pună într-un colţ valizele pe care nu le lăsase din mînă de cînd intrase.

Dacă nu i-aş fi spus să le lase jos, gîndi Gudrun, le-ar mai fi ţinut încă în mînă. Ce om ciudat.

— Care-i adevăratul motiv al călătoriei tale?

— Vroiam să văd nişte lucruri.

— E clar acum. Ce lucruri?

— Cum se fac nişte chestii driiben.

Era gata să se înfurie. *Mă înnebuneşte.* Dar ar fi fost ca şi cînd s>-ar enerva pe un munte care-i sta în drum.

— Dacă înţeleg bine, zise ea, ai nişte planuri şi ai vrut să vezi cum se procedează în Vest, în domeniul pe care l-ai ales ?

El încuviinţă.

îmi vor mai trebui vreo zece douăsprezece ore, dar tot îi voi smulge nişte informaţii; mă întreb cum s-ar fi descurcat cei de la Stasi dacă ar fi trebuit să-l interogheze pe Bodo; cred că i-ar fi înnebunit.

— Ce afacere ai, Bodo?

Răspunsul fu şi de această dată de o precizie uluitoare.

— Imbiss.

— Imbiss?

— Imbiss, zise Bodo.

„Cînd vei afla planurile lui Bodo, vei fi decepţionată", prevăzuse Mikki. *Ei bine sînt decepţionată.*

— Doar nu vrei să spui că nu ai găsit altceva ca să te îmbogăţeşti dedt să creezi un imbiss.

El se legănă.

— Nu numai un imbiss, zise Bodo.

— Două ? Trei ?

— Mai mult.

— Nouăzeci şi şapte ? Şapte sute şaptezeci şi unu ?

— Poate mai mult.

— Un grup ?

— Da.

Aşadar, vroia să creeze o reţea de chioşcuri cu mîncare rapidă unde se vînd cîrnaţi, cartofi prăjiţi, băuturi nealcoolizate, bomboane şi alte chestii!

— Vrei să le înfiinţezi drtiben ?

— Aid e drtiben, zise Bodo. Vreau să le înfiinţez la noi.

— Şi pentru asta ai avut nevoie să faci turul Germaniei? Era suficient să cobori scările şi să te postezi în faţa primului imbiss de pe Ku'damm sau de oriunde pe o rază de o sută de metri. Nu, ia stai (acum înţelegea; luă ca principiu — de altfel, greu de observat Ia un lăudăros ca el — că Bodo e inteligent). Ai vrut să vezi lucrurile în ansamblu, nu-i aşa?

— Da.

— Ai găsit cine să te finanţeze?

— Da.

— Asociaţi ai?

— Nu. Nu vreau asociaţi.

Dar luase legătura cu întreprinderi care să-i livreze materia primă (cîrnaţi şi cartofi, băuturi, bomboane şi alte chestii).

— Deci aşa, Bodo?

— Da.

— Cîte imbiss în total, Bodo?

Şase sute pentru început. Nu toate la Berlin. Vroia să înfiinţeze şi în alte oraşe ale RDG. Atîta timp cît va mai fi RDG, şi, bineînţeles va continua şi după reunificare. Bodo vedea această reunificare în curînd. Aşa că timpul îl presa. Primii sosiţi vor fi primii serviţi, trebuie să profite de această perioadă cînd nimeni nu ştie ce se va întîmpla, nu trebuie să ţină cont de zvonuri, nu conta cine va fi la conducerea guvernului, nici ce formă şi cît timp va lua perioada de tranziţie, acestea nu aveau nici o importanţă şi nu vor modifica lucrurile.

Bineînţeles că Bodo nu spusese toate acestea. Sugeră doar minimum cu laconismul lui obişnuit. Estimase că Gudrun era suficient de capabilă să acopere lipsurile şi să descifreze subînţelesurile. Ceea ce şi facu.

— Cine sînt oamenii care te vor finanţa ?

Bancheri care îi fuseseră prezentaţi de Joachim Wenzel (arhitectul milionar, proprietar, printre altele, al garsonierei în care se aflau Gudrun şi Bodo, şi fost amant a lui Mikki).

— Ai devenit homo, Bodo ?

— Nu.

— Şi îţi vor da bani fără nici o garanţie ?

— De fapt, la început bancherii au zis nu. Dar cînd Bodo a revenit cu contractele pe care le obţinuse de la companii ca Coca- Cola, cu scrisoarea omului din guvernul de la Bonn, nu au mai fost aşa categorici.

— Care om din guvernul de la Bonn?

Un prieten de-al lui Mikki. De fapt, prietenul unui prieten de-al lui Mikki.

— Altfel spus, un homo. Te-ai folosit de filiera homo, aşa-i?

— Da.

— Aşadar ai contractele cu furnizorii potenţiali, şi o scrisoare a unui înalt demnitar care-ţi dă binecuvîntarea guvernului RFG. Ce altceva?

Lista cu locurile unde va înfiinţa imbiss-urile, în Berlinul de Est, Leipzig şi Dresda (pentru celelalte oraşe est-germane se făceau încă studii), lista viitorilor giranţi şi funcţionari de la imbiss, studiul asupra randamentului reţelei de imbiss, ţinîndu-se cont de variaţiile de sezon, titlurile de proprietate ale terenului unde se vor instala imbiss-urile în Berlinul de est (de exemplu în Alex)...

— Ce? Ce titluri de proprietate?

Ei bine, cele ale foştilor proprietari care au fost deposedaţi de bunuri şi care vor reintra în posesia lor imediat ce legile din RFG se vor extinde şi în RDG. E simplu doar.

— Ai fost proprietar de pămînt, Bodo ? Familia ta avea ceva în proprietate? întotdeauna am crezut că nu ţi-ai cunoscut părinţii.

E adevărat că nu i-a cunoscut. Şi el personal nu avea nici o proprietate. S-a interesat însă şi i-a găsit pe foştii proprietari ai acestor terenuri, sau pe cei care au drept la ele. Nu a intîlnit prea mulţi încă. Doar douăzeci şi trei. Cu douăzeci şi unu dintre ei a semnat documente care îi dădeau drepturi lui Bodo. în schimb, era autorizat să folosească terenurile şi fondurile comerciale recuperate pentru a crea societăţile dorite de el. Chiar dacă va urma să dea proprietarilor un procent din viitorul beneficiu.

— Douăzeci şi unu nu sînt prea mulţi, dar mai am opt sute treizeci şi doi pe lista mea. Mă cred nebun.

— Pot să-i înţeleg.

— Da, zise Bodo.

— De mult timp ai această listă de opt sute treizeci şi doi plus douăzeci şi trei, opt sute cincizeci şi trei de proprietari ?

începuse să o facă înainte cu un an şi jumătate. Dar conta...

— Cum ai dibuit-o ?

La o domnişoară căreia i-a spălat geamurile şi care era cu mult mai tînără decît paznicele lui din Köpenick. Și care lucra la un minister. Și care i-a făcut nişte fotocopii.

Dar speră să-şi mărească lista cu zeci de mii de nume. Săpa acum cu răbdare, dar şi cu încăpăţînare, un tunel de alt gen. Gudrun avu chiar presimţirea că sapă mai multe tuneluri în acelaşi timp.

Acest monstru cu singe rece, atît de blajin şi imbecil în aparenţă, este de zece ori mai inteligent decît am crezut — şi nu l-am crezut niciodată cretin, dar din trioul pe care-l formam, Mikki, el şi eu, nu mi se părea că e cel mai deştept; ei, bine sînt pe cale să-mi schimb părerea. Dumnezeu ştie unde va ajunge. A reuşit să prevadă, sau măcar să miroasă, etapa de tranziţie de care mi-a vorbit mai înainte, marile schimbări de acum. Și s-a şi pregătit să profite de ele.

— Bodo, tu te-ai folosit şi de altceva ca să-i convingi pe bancheri. Să nu-mi spui mie poveşti.

A treia legănare. Mult mai accentuată ca celelalte două: are să-mi facă o mărturisire care-l stînjeneşte.

— Le-am spus că voi avea toate autorizaţiile şi licenţele de care am nevoie, zise el.

— înţeleg. Și contezi pe mine. Pe mine şi pe tata.

încuviinţă.

Fiu de căţea. Iată de ce nu vroia să-mi spună nimic despre planurile lui. Aştepta să merg la Erkner, la Canossa mea personală. Spera să fac pace cu tata şi el să tragă foloasele.

— Ştii că eşti o lepădătură, Bodo?

El nu mişca. îl întrebă:

— Și Mikki ştie?

— Da.

— Și Mikki aşteaptă şi el nişte avantaje din întîlnirea mea cu tata?

— Mikki, nu, zise Bodo.

Și i se păru că vede în privirea lui verde un reproş: cum putea să-i atribuie lui Mikki nişte gînduri atît de josnice? Se plimbă de-a lungul garsonierei şi se opri să mai admire o dată de la fereastră panorama oraşului.

îl aşteptai pe Bodo cu sentimentul că apariţia lui, dacă nu va rezolva problemele, măcar va da o direcţie vieţii tale. Nu te-ai înşelat.

— Bodo, mă înşel eu sau mai ai şi alte planuri în afară de şirul tău de imbiss-uri ?

— Nu.

Suspînă. Monosilabele bodoniene erau întotdeauna enigmatice.

— Nu, nu ai alte planuri sau nu, nu mă înşel ?

— Nu te înșeli.
Afară ningea puțin. O zăpadă care nu va ține, dar care va acoperi Berlinul dacă acei fulgi ușori vor continua să cadă.
Va trebui să ieşi şi să-ţi mişti bagheta magică, Gudrun. Ai ştiut întotdeauna că vei ajunge aici. Toată lumea o ştia, aştepta, spera...
Sau se temea.
îşi luă haina.
— Hai să mîncăm, mi-e foame. Bineînțeles dacă numeroasele tale afaceri ți-o permit.
Nu e nici o problemă, prevăzuse în programul lui timpul de masă.

La sugestia lui Bodo merseră să mănînce într-un restaurant chinezesc de pe Ku'damm; şi asta era ceva nou: săpătorul de tunele refuzase întotdeauna să mănînce mîncare străină, fie chiar şi un gulaş unguresc.
— Știi că ești urmărită, Gudrun ?
— Se numește Werner și toți ceilalți trei sînt cu el. Oamenii lui Julius Bahr care a încheiat un acord cu tata.
— Nu sînt numai patru. Sînt şase cel puţin. Pişcă sosul?
— E sos de soia. Puțin îmi pasă că sînt patru sau douăzeci și patru.
Exagera puţin şi se întreba de ce crescuseră efectivele wer- neriene. De ce se temeau iar?

— Ce alte planuri ai, Bodo?
— Nu-mi place să vorbesc în restaurant.
— în primul rînd că sîntem singuri, doar cu chelneriţa. Apoi aici e mai puţin riscant de vorbit decît în garsonieră. Ce planuri?
— Nu sînt aşa de avansate.
— Spune totuşi.
— îţi plac chestiile astea chinezeşti?
— Dezgustătoare. Cel puţin cele de aici. După părerea lui Giinther Sohl restaurantul din Tauentziehnstrasse este mult mai bun. Acolo să mă duci cînd vei fi miliardar. Care sînt celelalte planuri ale tale?
Se gîndi cu seriozitate. Nimic nu-i tulbura convingerea că va deveni milionar.
— Voi mai deschide un grup, zise el. De restaurante. Nişte chestii identice. Am semnat un contract cu o societate americano- germană, la Frankfurt. îmi dau numele firmei lor, tehnica, pregătirea primelor cadre, mă ajută la conceperea decorului, la meniu şi eu trebuie să respect regulile lor. îmi vor obţine credite bancare şi, cum îi zice,...
— Pun cauţiune.
— Pun cauţiune la împrumuturile pe care le fac.
— îmi vorbeşti de un privilegiu.
Asta-i, acesta era cuvîntul pe care nu şi-l amintea.
Chiar crezi că nu şi-l amintea? Şi tot aşa de bine ştie şi ce înseamnă o cauţiune; numai că vrea să te testeze, animalul; domol cum îi e felul vrea să-ţi propună să lucrezi cu el, deşi mai înainte spusese că nu vrea asociaţi; vom mai vedea noi, dar oare chiar vreau să conduc o reţea de Imbiss sau de restaurante MacDonalds sau Kentucky Fried Chicken sau Movenpick? M-aş mira.
— Şi cum ai obţinut contractul de la Frankfurt?
— Arătîndu-le ceea ce am făcut pentru Imbiss.
— Aşa încît şi ei au crezut că ai relaţii la nivel înalt în guvernul est-german.
— Da.
— Se lungeşte lista cu ceea ce trebuie să aştept de la tata.
— Da.
— Ţi-ai început manevrele înainte să merg la Erkner să-l văd pe tata?
— Da.
— Ştiai că voi merge. Şi ştiai ce-mi va propune tata ?
— Da şi nu.

— Bravo! Iată, în sfîrşit, un răspuns clar. Da, la ce şi nu, la ce?
— Ştiam că te vei duce, nu ştiam, nu exact, ce-ţi va spune.

— Ai zis o frază al naibi de lungă. Ce te aşteptai să-mi spună ?

— Tatăl tău are un dosar. împotriva unor oameni puternici din amîndouă părţile. De la unii din ei poate obţine ce vrea pentru el şi pentru tine; ceilalţi sînt mai puţin maleabili şi mai periculoşi; de aceea ai gărzi. Tatăl tău a ţinut aşa de mult să te vadă pentru că aştepta ceva de la tine. De exemplu să-l ajuţi să-i neutralizeze pe cei periculoşi.

— Cum?

— Mergi să-i vezi şi le demonstrezi că nu riscă nimic.

Bodo înghiţea tot ce era pe farfuriile pe care ea le comandase şi din care abia ciugulise ici, colo. Nu era el omul care să lase ceva pe care trebuia să-l plătească. Chiar dacă nu era bun.

— Bodo Hartmann ?

— Da.

— Tu ai făcut acest raţionament sau l-ai clădit împreună cu Mikki?

— Am discutat amîndoi despre el.

— Fără mine.

— Mikki nu vroia să te influenţeze.

Ea termină ceea ce mai rămăsese din carnea de vacă picantă, şi surprinse privirea pe care o aruncase Bodo la ceas.

— Ai o întîlnire ?

— Peste treizeci de minute.

— O reţea de Imbiss şi alta de restaurante particulare. Ce altceva ?

Un serviciu de reparaţii universal. Ceea ce lucrase Bodo în timpul cînd nu spăla geamuri şi nu săpa tunelul. Pentru început se gîndea să angajeze vreo zece tehnicieni. Acest gen de întreprindere nu exista în Est.

— Ştii unde să găseşti astfel de tehnicieni ?

în armată. Şi printre oamenii de la Stasi care vor rămîne în curînd şomeri.

— La Miinchen au o mulţime de astfel de locuri. Un număr de telefon simplu şi cu cîteva fete care să răspundă. Şi ţi se repară tot într-o zi. Se fac orice fel de reparaţii: grupul sanitar, aparatele electrice, încuietori de uşă, maşini. La Miinchen oamenii au abonament.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar încă nu s-a făcut reu- nificarea, zise ea.

Din fericire. Pentru că nici el nu era încă total pregătit. Ar fi bine dacă ar mai dura cîtva timp această situaţie nesigură.

— Cîteva luni ar fi foarte bine.

— Şi o sută de ani, prea mult. Să mergem.

îl lăsă să plătească şi ieşiră din fundătura unde se găsea restaurantul chinezesc, ajungînd în Ku'damm. Mai ningea încă, dar timpul era de ploaie.

— Unde mergi, Bodo?

El cobora pe Ku'damm spre Adenplatz. Gudrun se luă după el.

— De ce nu o reţea de hoteluri, pacheboturi de croazieră, cîteva uzine care să prelucreze bombele, care se pare că în curînd vor fi inutile ? De ce nu o companie de aviaţie ? Fără să mai punem la socoteală Daimler pe care îl poţi cumpăra cu ajutorul prietenilor tăi, bancherii. Bodo, găsesc că vezi prea limitat.

La hotel, sau hoteluri — de două sau trei stele, nu mai mult —, se gîndise. Şi se gîndise şi la o agenţie de voiaj care să nu aparţină de Inturist, de asemenea şi la o companie de taxi şi una de autobuz. Dar deocamdată nu se va ocupa de acestea.

— Trebuie să fiu raţional, zise el fară să zîmbească (aşa încît nu-şi putea da seama dacă îşi bătea joc de ea; cu Bodo nu ştiai niciodată).

De altfel, avea alt plan în curs. Dar nu îi dădu lui Gudrun posibilitatea să-l întrebe despre el. Făcu ceva care o surprinse: o luă de braţ, o întoarse spre el şi o sărută pe gură.

— Ai ceva împotrivă dacă-mi las valizele în garsonieră?

— Nu, numai dacă conţin droguri sau explozibil.

— Trec să le iau deseară. Am eu chei dacă nu eşti acasă.

— Am putea cina împreună, sugeră ea, cuprinsă de panică la gîndul. că ar putea rămîne singură în garsoniera care-i amintea de Mikki.

Bodo ezită.

Ce autoritate a dobîndit; sau nu i-am văzut-o eu pînă acum.

— Bine, zise el. Voi veni să te iau pe la 8. Mă ocup eu de restaurant.

Se îndepărtă apoi repede cu pasul suplu şi dansant al boxeu- rului care ar fi putut fi.

în după-amiaza aceea merse la castelul Charlottenburg fară să intre însă — văzuse unsprezece autocare de turişti. Pe drumul de întoarcere mai văzu şi altele, mai puţin noi şi mult mai mizerabile; acestea transportau polonezii veniţi din ţara lor, de la

aproximativ şaizeci şi trei de kilometri, să-şi facă cumpărăturile.

Reveni la garsonieră pe la 17:30. Cheia îi mai era încă în broască cînd auzi telefonul. Imediat se gîndi la Mikki şi se grăbi să răspundă.

— Am sunat în Saint-Nicolas zile întregi, zise Mikki. Unde ai fost?

— Puţin îţi pasă, de ce mă întrebi ?

— Caimează-te.

— Ce mai faci?

— Minunat. Dar tu?

— Ar putea fi şi mai rău.

— Cînd ai venit?

— Azi dimineaţă. L-am văzut pe Bodo şi am vorbit de planurile lui şi de rolul meu în îndeplinirea lor. Punerea în aplicare a micilor voastre cugetări, ale tale şi ale lui.

— Nu mă apăr, zise Mikki, dar el e cel care și-a pus gîn- durile în practică. Eu nu am mare amestec. Vorbește-mi de tine, Gudrun. De ceea ce vrei să faci tu de acum.

— Nu vreau să fac nimic. Voi continua să trăiesc liniştită din banii care mi se dau. într-un cuvînt, din moştenire. Sînt o bogătaşă trîndavă.

— Nu prea-ţi stă în fire să-ţi- plîngi de milă.

— Probabil îmbătrînesc.

— L-ai revăzut?

Evident, vorbeşte de tata.

— Nu, zise ea.

Era gata să-i povestească lui Mikki despre Minna şi Karl- August Wieschow. Dar nu o făcu din dorinţa de a-l pedepsi pe Mikki şi pe ea.

Te porţi ca un copil răsfăţat, te laşi pradă delectării morocănoase.

Atîta rău.

Cu atît mai mult cu cît avea impresia că acest telefon de la Mikki nu-i era destinat.

Vroia să vorbească cu Bodo. Eu sînt exclusă.

Mikki îi vorbi despre viaţa şi munca lui de la Miinchen; nu credea că va veni la Berlin decît peste cîteva săptămîni, poate luni; dar n-ar putea să vină ea în Bavaria?

Nu.

închise ea prima sub impulsul furiei. Era încă încărcată cu pachetele de cumpărături pe care le făcuse la imensul raion de produse alimentare de la Kaufhaus Westens, KadeWe, la întoarcerea de la Charlottenburg. Se putea vedea în oglinda agăţată pe peretele din faţa ei; cu părul udat de ploaie, arăta ca o înecată.

Nu te prea iubesc, Gudrun Maria Schnelle. De altfel, cine te iubeşte? Chiar şi prietenii tăi din copilărie te-au părăsit; unul nu vede în tine decît un mijloc de a-şi realiza ambiţiile, celălalt desenează rochii şi nici nu e bărbat.

Se privea încă în oglindă; *opreşte-te, da? Ajunge acum, ai înţeles ?*

Se dezbrăcă pînă la chilot, umed şi el, şi puse în aplicare remediul miracol: merse să facă un duş şi să-şi spele părul.

Ar trebui să-l sun pe Mikki.

Avea numărul de la atelierul unde lucra la Munchen.

în cele din urmă auzi că se bate la uşa de la intrare. Luă unul din halatele negre, îşi înfăşură capul şi merse să deschidă. La uşă era Werner şi alţi doi bărbaţi.

— Vroiam doar să ştiu dacă doriţi să-l primiţi pe acest bărbat, zise Werner.

Şi i-l arătă pe cel remarcat de Gudrun.

— Antoine Marais.

— E în regulă, Werner, zise ea.

Marais era de talie mijlocie, cu zece, doisprezece centimetri mai puţin decît ea; arăta bine în pardesiul bleumarin; părea doar puţin gras, dar Gudrun constată cu tristeţe că nu era genul acela libidinos pe care şi-l imaginase; multe femei s-ar fi putut îndrăgosti de acest bărbat cu păr argintiu la tîmple şi atît de sigur pe sine; gura îi era viguroasă, nasul puţin cam arcuit şi poziţia maxilarelor îi scotea în evidenţă personalitate.

— Dacă aţi venit să-l vedeţi pe Mikki, să ştiţi că nu e aici.

— Ştiu unde e Mikki. Nu vroiam să vă deranjez.

Ea ar fi vrut să-i spună: „Atunci şterge-o de aici".

Tine-ţi gura.

— Nu mă deranjaţi, zise ea. Nu rămîneţi cu pardesiul pe dumneavoastră.

El îşi dezbrăcă haina şi rămase într-un costum foarte elegant, dar discret. La butoniera stîngă avea un ornament roşu care le place atît de mult francezilor.

— Gărzile dumneavoastră m-au controlat din cap pînă în picioare, zise el. Nu v-o reproşez. A fost distractiv chiar. Am ajuns la dumneavoastră mai greu decît la preşedintele Republicii franceze.

Deşi afară ploua, Marais trecuse parcă peste picături. Probabil un şofer l-a adăpostit respectuos sub o umbrelă — desigur cu coadă de am- masiv.

— Pe dumneavoastră am venit să vă văd.

— De ce?

— Pot să stau jos? Mi-am petrecut noaptea într-un avion care mă aducea din Japonia şi de atunci am avut o mulţime de întîlniri.

— Doriţi vin sau bere?

— Doar puţină apă, vă rog.

Se aşeză pe pat şi, în mişcarea pe care o făcu aranjîndu-şi dunga pantalonilor, ea remarcă un gest languros pe care un bărbat nu l-ar fi făcut — nu un bărbat normal.

— Vreau să vă vorbesc de Mikki şi de mine. Nu sîntem la egalitate pentru că Mikki mi-a vorbit enorm de mult despre dumneavoastră. Şi de Bodo. L-am întîlnit pe Bodo şi mi-a făcut o impresie deosebită. E un băiat foarte capabil. L-am ajutat şi-l voi mai ajuta.

— Şi mă veţi ajuta şi pe mine?

Nu reuşi să-şi ascundă nota de sarcasm din glas.

— Nu veţi accepta. Dacă doriţi un servid vă pot găsi unul.

— Ca de exemplu?

— Aţi putea fi manechin. Dar nu cred. Manechinele sînt ca actorii: prea multă inteligenţă le strică.

— Cu cît sînt mai proşti cu atît sînt mai buni.

El zîmbi — admirabili dinţi falşi:

— Mai mult sau mai puţin. Şi trebuie să fie maleabil. Lucru care nu vi se prea potriveşte. II iubesc pe Mikki. Foarte mult. Am mai avut şi alte legături în viaţa mea, dar nici una nu a fost atît de intensă.

— Şi Mikki?

— Sînt aproape sigur, dacă putem spune că avem certitudini în acest domeniu, că şi el are aceleaşi sentimente pentru mine.

— Foarte bine.

— Ştiu că şi dumneavoastră sînteţi îndrăgostită de el, şi încă cu mult timp înaintea mea.

— Cît îmi daţi ?

— V-aş da o avere dacă aş şti că acceptaţi. Nu vă dau nimic. Să vorbim de Mikki. Ca modelist, are un talent deosebit. E un alt Yves Laurent. Şi nu sînt orbit de dragoste cînd spun asta. De altfel, nu sînt singurul care cred în el. Acum doi ani am reuşit să-l fac să vină la Paris. în faţa lui se deschidea o carieră ieşită din comun. în scurt timp ar fi putut să preia conducerea artistică a unei case de modă, sau să înfiinţeze una proprie.

— Pe care aţi fi finanţat-o dumneavoastră.

— Da, şi nu din dragoste. Ar fi fost cea mai bună investiţie. O făcusem şi pentru alţii care nu aveau valoarea lui.

Ce aşteaptă de la tine, Gudrun?

Dar o ştii foarte bine.

— Ce a fost şederea la Toscana? O scenă de adio?

Marais scutură uşor din cap.

— Vă voi decepţiona, dar răspunsul e nu. E adevărat că am încercat totul ca să-l conving. Fără să reuşesc însă. Dar relaţiile noastre personale nu au avut de suferit din cauza asta.

— Numai că v-a lăsat şi a fugit la Berlin.

— Bodo şi dumneavoastră eraţi în pericol. Aş fi venit şi eu dacă prezenţa mea ar fi putut fi de folos. Deşi nu sînt un expert în tunele. Pot să vă spun Gudrun?

— Puţin îmi pasă.

— Aş vrea să mă ajutaţi. Mikki e acum la Miinchen şi lucrează pentru altcineva.

— Care mai e şi femeie pe deasupra. Ce decădere!

— Lucrează pentru cineva. Cineva care îi ia ideile şi le atribuie.

— Şi mă vedeţi pe mine convingîndu-l pe Mikki să se întoarcă la dumneavoastră?

— Nu trebuie să se întoarcă, nu m-a părăsit niciodată. Nu e vorba de mine şi de el. E vorba numai de el. îl iubiţi.

— O dragoste de adolescentă, zise ea.

— Nu vă cred şi îmi pare rău. Sincer.

— Duce-ţi-vă la dracu!

— Homosexualitatea lui Mikki e un lucru împotriva căruia nu veţi putea face niciodată nimic. Nu e din vina mea. Tot aşa cum nu am nici o vină în ceea ce mă priveşte. Dar dumneavoastră jucaţi un rol în refuzul lui Mikki de a deveni ceea ce ar putea cu talentul lui. într-un fel el se judecă în raport cu dumneavoastră.

A, nu, visez! Acest soi de pederast francez a venit să-mi ceară să intervin pe lîngă Mikki cel adorat să se întoarcă la domiciliul conjugal şi să facă ce-i cere el să facă.

.. .Numai că nu e chiar aşa de simplu şi nu e adevărat. Şi tu ştii asta. Pentru că sînt îndrăgostită la nebunie dintotdeauna de un homo şi că acum va trebui să mă sacrific rugîndu-l să-şi ducă vocaţia la capăt.

Corectură, Gudrun: nu sacrifici nimic pentru că nu ai nimic.

O, la dracul

Marais se ridică.

— Sînteţi o femeie foarte frumoasă, zise el. Mai fermecătoare chiar decît o spune Mikki. Vă emoţionează complimentul meu ?

— Nu chiar.

El începu să rîdă.

— O tigroaică, aşa vă descrie Mikki. Ştiaţi că-i e frică de dumneavoastră? îi e frică de privirea cu care vă uitaţi la el. în trecere fie spus, nu am reuşit să-l conving niciodată să ia măcar un pfening de la mine, nici măcar un franc. I-am propus înconjurul lumii şi m-a refuzat. A ţinut să-şi plătească singur şederea în Toscana. Cîştiga foarte bine la Paris şi nici ce primeşte la Müncheii, nu e puţin. Dacă aţi crezut vreodată că e o tîrfă care se lasă întreţinută, atunci schimbaţi-vă gîndul. Nu-l cunoaşteţi îndeajuns. Eu îi spun Michael. Niciodată Mikki. Numai dumneavoastră şi Bodo folosiţi acest diminutiv. Poate va veni o zi cînd dumneavoastră şi cu mine vom cunoaşte o prietenie pe care eu o simt deja.

— Nu mai spuneţi!

— Zur letzen Instanz, mai zise el. La începutul relaţiilor noastre Mikki mi-a vorbit de această înfrăţire pe care o formaţi Bodo, dumneata şi el. Acum vă cunosc pe toţi trei. Bodo şi dumneavoastră sînteţi cu mult mai pregătiţi pentru viaţă decît va reuşi vreodată să fie Mikki. El e fragil. Voi însă, nu. Nu pot să-mi imaginez nimic şi nimeni care să vă abată. Sînteţi de genul acelor persoane care, în momentele lor de depresie, se lasă în jos, dar numai pentru a reveni mai repede şi mai puternice în sus. în alte circumstanţe v-aş fi propus să lucraţi cu mine. Ştiu că aş fi avut în dumneavoastră o colaboratoare de calitate. Şi eu nu amestec niciodată viaţa mea particulară cu afacerile: nu caut să vă îmbunez. Decizia pe care vă cer să o luaţi vă aparţine în întregime. Şi o cunosc deja. Ca şi pe dumneavoastră. Bună seara. Mulţumesc că m-aţi ascultat fără să-mi spargeţi capul.

Plecă. După un moment ea lovi cu piciorul o perină care zbură prin cameră. Dar nimic mai mult.

O tigroaică, ai!

Dar nu reuşi să simtă gustul acela dulce-amar al deznădejdii şi al dezgustului de sine. Din contră, se simţea cuprinsă de un elan misterios, aproape sălbatic.

— A venit cineva, întrebă Bodo.

— Nu.

O privi şi bineînţeles că-i spuse de vizita lui Antoine Marais.

— Dar hai să vorbim despre altceva, Bodo Hartmann.

O privea încă cu ochii aceia verzi tot aşa de expresivi ca o picătură de apă pe fundul unui pahar cu picior.

— Ce te uiţi aşa la mine? Am coşuri pe nas?

— Rochia ta.

— Şi ce?

— Nu te-am văzut niciodată cu o astfel de rochie.

— Normal, nu am purtat decît jeansi sau trening. Dacă eram îmbrăcată cu ceva, bineînţeles.

— Nu arată rău, zise Bodo.

— Moderează-ţi entuziasmul. Devine supărător.

— Am reţinut o masă pentru ora 20:15. Mergem ?

îi prinse nasul între degetul mare şi arătător obligîndu-l să se întoarcă. El descoperi o masă aranjată la care nu-i lipseau nici măcar luminările.

— E pentru noi?

— Ce părere ai?

— Pentru că ştii să găteşti?

— Voi începe de mîine.

Desigur totul vine de la Kadewe. Am încălzit totuşi chestia aia cu ciuperci; fără să Jiu însă sigură că trebuia să o fac,, am făcut-o la întîmplare; trebuia să pun la foc sau tarta sau carnea bourguignon; am dat cu banu, bourguignon-ul a pierdut, norocul lui.

— Ţi-e foame, Bodo?

— Depinde, zise el cu prudenţă.

— Tartă şi carne bourguignon. Mîncăm franţuzeşte.

— A, bine.

— Nu spune a, bine ca şi cum ţi-aş da stricnină. Ce ai mai făcut frumos în după-masa asta?

S-a întîlnit cu nişte oameni, apoi cu alţi oameni şi, cînd a ieşit de la aceştia, a întîlnit alţi oameni.

— Ai pantofi cu toc, zise Bodo.

— Au reuşit să-mi găsească unii pe măsură. Ca şi cînd aş fi singura din Berlin care poartă 44. îţi plac?

— Ești mai înaltă.

Ceea ce era un frumos eufemism. Tocurile îi mai adăugau șapte, opt centimetri, făcînd-o să-l depășească chiar și pe Mikki. Doar nu va purta toată viața pantofi fără toc.

— Să ne așezăm la masă, zise ea; totul e pregătit. Bei vin sau bere ?

Știa foarte bine că nu băuse de fapt niciodată vin, doar cînd l-a obligat Mikki să golească două sticle—și a făcut-o, dar imediat după aceea s-a făcut verde.

— Bere.

— Vei bea vin, ca și mine. Cu carne bourguignon nu se bea decît vin.

Servi tarta care după zece minute în tavă arăta minunat—*în plus mai e și de opt persoane, de fapt eu am văzut tarte și mai mici.* În interior însă era gelatinoasă.

Bodo mînca cu stoicism.

— Mai. vrei?

— Prefer bucătăria chinezească zise el.

— Nu mă insulta. Deci te-ai întîlnit cu niște oameni, apoi cu alți oameni. E foarte clar. Parcă ar fi Marx. Cine erau acești oameni?

Numără trei, patru, cinci secunde timp în care el oscila între a spune tot sau nimic. Sfîrși prin a cita cîteva nume.

— Nu cunosc pe nici unul. Ce ai în valize?

— Nu le-ai deschis?

— Drept cine mă iei? De altfel, erau încuiate cu cheia, încredere deplină.

Scoase din buzunarul pantalonilor o legătură de chei mai plini decît cea a paznicului ușilor Kremlinului. îi arătă două.

— Deschide.

începu să deschidă valizele în timp ce el se lupta cu carnea burguignon pe care cele două ore de stat în frigider o făcură să semene cu o mîncare de cîini înghețată.

M-am descurcat de minune; de fapt tarta trebuia să o servesc rece.

De cum deschise valizele (fiecare cîntărea cît un om) găsi în ele, în afară de puțină lenjerie de schimb, diverse opuscule, cărți de bucătărie, manuale de construcție, ghiduri turistice, broșuri despre fabricarea diferitelor produse (de la cîrnați la chiftele, și pînă la ciocolata cu alune), argumentațiile publicate de diverse societăți și destinate pregătirii vînzătorilor, chelnerilor și recep- ționerilor. Și, de asemenea, cîteva lucrări de drept și manuale de engleză.

— Vrei să le citești pe toate astă-seară?

El înghiți privind drept înainte, de nepătruns pentru alții, dar nu pentru ea (și poate Mikki). Observă mișcarea lui din umeri, aproape imperceptibilă, de cîțiva milimetri de fiecare dată; tot așa cum observă roșața ușoară care-i acoperea pomeții.

A înţeles, Gudrun. Ştie unde vrei să ajungi. Nu uita că te cunoaşte tot atît de bine pe cît îl cunoşti şi tu.
Putea să bage mîna în foc că se simţea tulburat. Era furios şi puţin îngrozit.
Eşti sigură că vrei să-i faci ceea ce te-ai pregătit să-i faci? Pentru că nu-l vei lua prin surprindere şi deci nu conta pe asta.
— Unde te-ai gîndit să dormi, Bodo?
îi spuse numele unui hotel, la dracu în praznic, dar care avea un preţ convenabil pentru el.
— Te rog, Gudrun, nu-mi fa asta, zise el cu voce devenită deodată slabă.
— Vreau să dormi aici, Bodo. Cu mine.
Părea impasibil. Ochii lui aveau calmul unui lac de munte.
Dar mîna îndoia furculiţa fără să-şi dea seama că o face.
— Nu-mi fa asta, repetă el.
— De ce? Din cauza lui Trudi?
— Trudi nu înseamnă nimic.
— Atunci aită femeie?
— Nu.
— Ești îndrăgostit de mine, aşa-i?
Acum privea furculiţa, apoi cuțitul, ca şi cum ar fi fost surprins că-l vede acolo intact.
— De demult, din copilărie, zise Gudrun. îndrăzneşte să-mi spui contrariul.
— Nu.
— Nu, nu îndrăzneşti sau nu, nu ești îndrăgostit de mine şi nici nu ai fost vreodată?
— O ști prea bine.
— Știu, tot aşa cum ştiu că vreau să fiu în braţele tale.
El se ridică încet, şi, pentru un moment ea avu senzaţia că o va lovi cu pumnul aşa cum îl văzuse lovind cuiele. Nici nu sînt altceva decît un cui mare de un metru nouăzeci şi cinci cu tocuri, şi voi trece prin duşumea aşa încît oamenii de la etajul de jos îmi vor vedea picioarele apărînd.
Avu timp exact cît să ajungă la uşă să-i bareze trecerea.
— Va trebui să treci peste corpul meu. Bodo Hartmann.
— Mâ voi înfuria dacă mai continui, zise el cu blîndeţe.
— înfurie-te. Măcar o dată în viaţa ta, măcar o dată.
Nu e nevoie să mă prefac: am o poftă nebună de el, de forţa lui, de protecţia lui, de blîndeţea lui, de prietenia lui.
— Nu mă iubeşti, zise el.
— Nu cu dragoste. Adevărat. Nu ţi-am spus-o.
— îl iubeşti pe Mikki.

— Şi Mikki iubeşte un bărbat care se numeşte Antoine Marais. Şi ce rezolv dacă-l iubesc pe Mikki? Nici pînă la o sută de ani nu mă va atinge.

— Aşa-i viaţa, zise Bodo.

— M-aş mira. Viaţa poate să fie şi frumoasă. Cel puţin aşa cred. Şi sper.

El ezita, *o, Dumnezeule, ezită!* Dar cînd întinse braţele spre ea o ridică şi o luă ca pe un copilaş. Se întoarse şi o lăsă jos. De acum nu-l mai oprea nimic să iasă pe uşă.

Ea se aplecă și îi sărută singurul loc al corpului pe care îl putea atinge: încheietura mîinii.

— Am petrecut zile întregi singură în apartamentul din Saint-Nicolas.- Am mers sute de kilometri prin Berlinul nostru. Am avut destul timp să mă gîndesc. Nu aşteaptă! Te rog. Trebuie să plîng, asta vrei?

Era deja cu mina pe clanţa uşii. Se opri.

— Ce să fac, Bodo? Să-mi petrec toată viaţa aşteptîndu-l pe Mikki care nu va veni niciodată?

— întotdeauna va fi între noi.

— Poate. Ţi-e frică de asta? Mie nu.

— Cred că va veni într-o zi. Și atunci mă vei părăsi. Şi el te iubeşte, dar în felul lui.

— în felul lui. Aşa-i. Am avut mulţi amanţi, Bodo. Chiar prea mulţi. Căutam doar nişte înlocuitori.

— Substituţi, zise el.

— Şi aşa dacă vrei. I-am avut pentru că-mi erau indiferenţi. Nu a fost nici unul pentru care să simt nici a suta parte din ce simt pentru tine.

Ea îi mîngîie faţa.

— Nu dragoste, dar multe altele care mai există. Nu te-am minţit niciodată, Bodo, şi nu mint nici acum.

El se legăna. Ea avea lacrimi în ochi. Ridică capul, foarte drept; cu gîtul lui puternic şi cu umerii largi semăna cu acei gladiatori ai statuilor antice.

Gudrun, tu erai ceva sacru pentru Bodo; ştia că-l iubeşti la nebunie pe Mikki. Nu-mi fă asta, ţi-a spus-o şi ţi-a repetat-o adineauri; sper că eşti sigură de ceea ce faci; e adevărat că te-ai gîndit mult timp înainte, dar asta nu spune mare lucru—ne putem înşela şi în alegeri mult timp rumegate; mai ales dacă aceste alegeri satisfac dorinţele pe care le simţim. Şi cu cît sîntem mai inteligenţi cu atît găsim justificări mai bune.

Sînt sigură de ceea ce fac.

Nu-l vreau pe Bodo pentru că e singurul mijloc care-mi rămîne să-l provoc pe Mikki. Nu.

Bine, Bodo are dreptate: Mikki va fi întotdeauna între noi. Dar aşa a şi fost întotdeauna. Fără Mikki, eu şi Bodo am fi fost demult soţi sau amanţi. Aşa a fost scris să fie.

Şi dacă Mikki va veni într-o zi la mine, va trebui să-mi ţin pro misiunea faţă de Bodo, şi să nu cedez; am cuvîntul tău, Gudrun.

îşi dădu jos pantofii cu toc şi pierdu în mod vizibil din înăl ţime. Ea-l sărută prima pe Bodo pe gură. El nu deschise buzele imediat, rezistînd încă.

— îti dau cuvîntul meu, zise ea. înţelegi despre ce vorbesc?

— Da.

îl sărută încă o dată şi el îi răspunse.

în viitor, gîndi ea, voi mişca bagheta magică şi viaţa noastră împreună va fi o adevărată reuşită. îi voi face copii cu zecile, o mulţime de Bodo mici care să aibă aceeaşi mică legănare cînd vor lua decizii capitale sau cînd vor avea mare poftă de o femeie (sau de un bărbat, pentru că vor fi şi cîteva fete prin multitudinea de prichindei).

— Am ales, Bodo Hartmann şi voi ţine la alegerea mea.

— Am înţeles.

Se simţi ridicată. Bodo o ducea în pat.

O dezbrăcă în întregime. Degetele lui care ştiau să facă totul ştiau şi să descheie rochiile cumpărate din cele mai bune magazine de pe Ku'damm.

Mă dezbracă ca şi cum demontează un carburator; nici nu mi-am închipuit vreodată că poate fi aşa de bine să fii un carburator.

Izbucni în rîs. De altfel, el avea un fel ciudat de a o privi.

— Doar m-ai văzut și altădată goală, nu? De sute de ori.

— Dar nu era același lucru.

O culcă pe pat şi se dezbrăcă şi el. Ce corp! Nu erau muşchii aceia umflaţi ai tipii or care ridică toată ziua halterele; ai lui erau cizelaţi, modelaţi, şi burta îi era plată. Pielea lui era netedă

şi deschisă la culoare, se bronza cu greu, abia dacă se colora puţin, spre deosebire de Mikki care...

încetează orice comparaţie cu Mikki. S-a terminat. Şi pentru totdeauna.

Gudrun îi simţi blîndeţea.

— încetişor Bodo, te rog.

— Ştiu.

— Măcar la început.

— Ştiu.

— Să zicem că avem patrusprezece, cincisprezece ani, că ne cunoaştem din copilărie, că nu a existat nimeni altcineva, că e pentru prima oară cînd o facem. Să zicem că sîntem, de exemplu, pe malul lui Miiggel See şi e vară.

— Ştiu.

în Bodo era toată blîndeţea lumii. Apoi acceleră ritmul, la momentul potrivit, aproape la secundă. Nu avu de ce să simuleze gîfîielile, nici strigătul.

Să nu simulezi niciodată. Nu cu Bodo. Să nu-i faci asta.

3

Bodo vorbea de vreo douăzeci de minute; bancherul Otto Schneider asculta ţuguiîndu-şi buzele, avînd uneori chiar un aer de fandoseală—*oare se poate spune despre un bancher că se fandoseşte? Puţin îmi pasă, dar în orice caz mă enervează.* Bodo vorbea calm, cu fraze perfect formulate, fără vreun cuvînt în plus, spu- nînd doar esenţialul, într-o ordine perfectă; avea o gîndire clară şi, cînd era necesar, acest taciturn devenea entuziast şi prolix.

Dosarul în discuţie era cel al reţelei de restaurante liberali zate. Bodo avea nevoie de un milion şi jumătate de mărci (din cele adevărate, din Vest). Cu cinci săptămîni mai înainte, o bancă îşi dăduse consimţămîntul; apoi directorul revenise asupra deciziei, „e prea riscant, domnule Hartmann, garanţiile pe care ni le daţi nu sînt suficiente." Şi a dezvoltat această temă minute în şir. Gudrun începuse să fiarbă. Bodo rămăsese calm, nedezminţindu-şi politeţea binecunoscută, şi, în final, şi-a exprimat dorinţa ca într-un viitor apropiat el şi banca să poată întreţine relaţii profitabile de ambele părţi.

— Fir-ar al dracului, de ce nu i-ai spart capul? Tipul ăsta îţi spune da, te lasă să începi afacerea şi apoi, deodată îşi schimbă părerea şi te lasă baltă!

— Gudrun, eu nu sparg capul bancherilor. De altfel, hotărîrea de a nu-mi împrumuta banii nu vine de la el. El nu e decît directorul unei agenţii şi are alţi oameni mai sus ca el. Probabil a primit ordin.

— Vrei să folosesc bagheta magică?

— Voi găsi o altă bancă.

Dar ea se întoarse totuşi spre Dieter şi răspunsul nu a întîr- ziat să vină: „Mergeţi să-l vedeţi pe Otto Schneider, în persoană. Şi, dacă vă faceţi dificultăţi..."

N-a fost deloc uşor să-l convingă pe Bodo să meargă la Schneider, dar şi mai greu a fost să treacă barierele diverselor secretariate şi a ierarhiilor. Au facut-o însă şi iată-i acum acolo. Bodo făcea deja expunerea dosarului de cîteva minute cînd Schneider se ridică spunînd:

— Domnule Hartmann îmi pare rău, dar...

— 11 aprilie 1979, Galashiel, Budapesta, spuse deodată Gudrun, repetînd astfel cuvînt de cuvînt ceea ce-i spusese Dieter să zică.

Poate că sînt o zînă pe cale să-şi mişte bagheta magică, dar, sinceră să fiu, mă simt ca o proastă (şi e puţin zis), care spune vorbe fără să aibă nici cea mai mică idee de înţelesul lor.

Bancherul înlemni. Obligatoriu, un bancher este palid şi îmbrăcat în albastru (bancherii roşii la faţă sînt cei care se aruncă pe fereastră atunci cînd dau faliment, şi specia lor e pe cale de dispariţie). Otto Schneider era îmbrăcat în albastru şi în prezent mai palid decît în mod obişnuit. Se aşeză şi începu să aranjeze lucrurile de pe birou care, de fapt, erau la locul lor.

— Totuşi, zise el, tendinţa instituţiei noastre este de a încuraja pe tinerii întreprinzători, aşa cum sînteţi dumneavoastră, domnule Hartmann. Dacă mă gîndesc bine, sînteţi cel mai promiţător tînăr şef de antrepriză care a intrat în acest birou. Aţi spus un milion şi jumătate de mărci?

— Două milioane, zise Bodo. Plus o linie de credit de un milion suplimetar. Pentru cazuri neprevăzute.

Gudrun tăcea. Simţea un fel de ameţeală, încă puţin şi ar fi văzut stele peste tot—*taci din gură, Gudrun Maria (mai ales că Bodo se descurcă minunat), şi rezistă tentaţiei de a sări şi a face pipi pe biroul acestui tîmpit. Impunitatea ta e fără limită, eşti al naibii de magică.*

— Nu-i aşa că sînt al naibii de magică? zise ea lui Bodo cînd ieşiră.

— Eşti frumoasă, zise el.

Se apropia primăvara, pomii înmuguriseră deja în Tier- garten; nepotul hipopotamului Knautschke din grădina zoologică se apropia de a patra aniversare; Zidul dispărea şi se făceau o mulţime de schimbări la nivel înalt în cele două părţi ale Berlinului care se reunea pe zi ce trece — Gudrun nu era chiar aşa de convinsă că această reuniflcare e cea mai bună soluţie. Bodo făcea dragoste cu ea de cîte ori avea ocazia, cunoscînd din intuiţie cînd e momentul potrivit şi în ce mod.

JVu sini prea sigură că ştiu ce e fericirea, dar, ceea ce trăiesc acum, ar putea să fie.

Părăsiseră garsoniera din Joachimstrasse şi ea nici nu a vrut să audă de apartamentul din Saint-Nicolas (care îi plăcea mult lui Bodo pentru că nu existau cheltuieli de întreţinere); în cele din urmă găsise un apartament cu trei camere, în Kreuzberg, la etajul trei al unei clădiri destul de curate, pe calea Bethanie, nu departe de piaţa Alfred Doblin. Afacerile lui Bodo mergeau destul de bine; pusese deja în funcţie şapte imbiss-uri. Urma să deschidă în curînd un prim restaurant şi serviciul SOS-Universal avea deja cinci muncitori şi două telefoniste pe care le mai înlocuia Gudrun uneori.

Se îndepărtară de banca lui Otto Schneider. Bodo vroia să bea o cafea; dormise doar patru ore cu o noapte înainte, şi mai puţin în nopţile precedente; Gudrun era mirată de capacitatea lui de muncă.

— Comandă două cafele şi bea-o şi pe a mea, ca deobicei.

Plecă să-i telefoneze lui Dieter. Acesta răspunse la a doua sonerie.

— A mers, Dieter.

— E şi normal.

— Ce s-a întîmplat la 11 aprilie 1979, la Budapesta?

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg despre ce vorbiţi.

Altfel spus, fără întrebări. Pot să mă servesc de bagheta magică, dar mi-e interzis să-i cunosc secretele. Foarte bine. Pot să trăiesc şi fără ele. De altfel, aşa şi vreau.

— Dieter? Pentru terenurile de la Heinersdorf?

— Vă rog, fără nume la telefon. Doar numărul dosarului.

Tipul ăsta e ca tata, se vede că a ieşit de la şcoala lui: complet paranoic. Vede asasini peste tot. Ca şi cum numele de Heinersdorf ar fi un secret de stat.

— Numărul dosarului, insistă Dieter.

— C 18, spuse ea, în final, gata să rîdă.

Erau de-a dreptul ridicole aceste coduri, când de fapt era vorba de Imbisstănde unde se vindeau cîrnaţi — cod A — sau de restaurante — cod B — sau de depozite — code C. Chiar şi ei i se interzisese să-şi spună numele şi trebuia să se anunţe prin Monika.

— Pentru C 18 nu pot spune nimic decît peste trei zile, spuse Dieter. Dar trebuie să vă văd. Prima dintre întîlnirile convenite. Vă amintiţi locul?

Drept cine o lua? O dobitoacă?

15 Berlin 225

Gudrun îl văzuse pentru prima oară pe Franz Raeker, zis Dieter, printr-o fereastră a casei de la Erkner. îl revăzu apoi în garsoniera de pe Joachimstrasse, înainte de sosirea lui Bodo. Şi la trei zile după aceea, Dieter îi spune că totul e pregătit, că poate folosi bagheta magică. Dar cu condiţii. Se vor vedea cît mai puţin cu putinţă şi întotdeauna el va fi cel care va anunţa

aceste întîl- niri. Ele vor avea loc în locuri diferite. îi dădu lista acestor întîlniri, șase în total; ea trebuia să o înveţe pe de rost şi apoi să o distrugă, nu trebuia să păstreze nimic, nici o notiţă, totul trebuia memorat. De asemenea, dacă îi va comunica orice documente, ea trebuia să le distrugă imediat ce le ştia conţinutul.

— De-a ce ne jucăm, Dieter ?

Pe faţa delicată a lui Dieter nu apăru nici un zîmbet. Și nici nu-l va vedea vreodată zîmbind atunci cînd se vor întîlni; e nemaipomenit de serios.

Ca şi jocul pe care-l vor juca, precizează el.-

— Domnia sa, tatăl dumneavoastră, m-a prevenit că veţi refuza să luaţi aceste lucruri în serios.

— Eu nu am cerut nimic domniei sale, tatăl meu.

Dar îi păru rău că l-a repezit pe Dieter care e atît de melancolic. Memoră apoi toate consemnele pe care i le dădu ca măsură de securitate.

Crezu că i se va da un fel de plan de luptă cu numele bărbaţilor şi femeilor pe care va trebui să le întîlnească. Nimic însă de acest gen. Cel puţin deocamdată.

— Domnia să, tatăl dumneavoastră a aflat că prietenul dumneavoastră, domnul Hartmann are planuri importante. Obiectivul prioritar este să-l ajutăm în realizarea acestor planuri.

Cum dracu a reuşit tatăl ei îngropat în căsuţa de la Erkner, să afle ambiţiile lui Bodo ?

Nu cerceta: prin Mikki. Tatăl tău şi cu el sînt în legătură cel puţin prin telefon. într-o zi tot va trebui să avem o explicaţie între patru ochi, dragul meu Mikki.

— Dieter, eu nu sînt împotrivă să-l ajutăm pe Bodo Hartmann. Din contră chiar. Dar am crezut că intervenţia mea ca zînă are ca scop dezamorsarea dtorva bombe și mai ales identificarea celui sau celei care a ordonat uciderea unui prieten de al meu.

— Domnia sa, tatăl dumneavoastră mi-a spus că veţi face această remarcă. Răspunsul pe care trebuie să vi-l dau e următorul: e vorba de acdași oameni, Gudrun. Am citat cuvînt de cuvînt.

Mă cam enervează cu „domnia sa, tatăl dumneavoastră".

— Aceiaşi oameni ? Deci dacă voi vedea un funcţionar într-un minister şi îi voi spune: „soţia ta nu ştie tot, ori îmi dai permisul să construiesc, ori mă duc să-i spun despre mîrşăviile tale", am şansa să-l găsesc pe comanditarul lui Manne Clawe? Mă faci să rid.

— Intervenţiile care vor fi făcute pentru a favoriza planurile domnului Hartmann sînt de două feluri: în cele mai simple cazuri, domnul Hartmann va obţine satisfacţie el însuşi, sau, dacă e nevoie, în urma unei presiuni pe care o va face domnia sa, tatăl dumneavoastră, asupra persoanei sau persoanelor în cauză. în situaţii mai delicate, va trebui să acţionăm în cercuri mai înalte.

Şi bagheta magică va intra în acţiune. Şi printre oamenii asupra cărora îşi va exercita vraja, vor fi poate şi cei căutaţi de domnişoara Gudrun Maria Schnelle, aici de faţă.

— Cum vom şti, eu şi Bodo ?

— Sînteţi sub protecţie.

— Sub supraveghere.

— Sub protectie. Ca şi domnul Hartmann, de altfel. Vă urmărim în acţiunile dumneavoastră.

— Dacă credeţi că vă voi spune care sînt planurile lui Bodo, vă înşelaţi amarnic, Dieter.

— Imbiss, restaurante, servicii de reparaţii multiple, agenţie de decizii pentru indemnizaţii, agenţie de voiaj, companie de autocare, companie de navigaţie, cumpărare de spaţii comerciale imediat după denaţionalizare. Printre altele.

Rămase cu gura deschisă. Şi jignită. *Ochelaristul ăsta ştie de două ori mai multe ca mine.*

— Mai este şi reţeaua de hoteluri, adăugă Dieter. Şi bineînţeles ziarul.

— Bineînţeles, zise Gudrun. Ziarul. Dar nu e cel mai puţin important, chiar dacă e ultimul pe listă. Ţine mult la el.

Bodo, fiu de căţea, nu mi-ai spus niciodată despre asta! Data viitoare te voi strangula între coapsele mele.

— Principiul e simplu, zise Dieter. De fiecare dată cînd va trebui să vă întîlniţi cu omul de care aveţi nevoie, eu vă voi da informaţiile care să vă ajute.

Şi să nu sune niciodată de acasă. Sau dintr-o cafenea sau de la o cabină.

— Şi barba falsă cînd mi-o pun?

— Nu-i telefonaţi domniei sale, tatăl dumneavoastră şi nici nu-i scrieţi. Dacă veţi dori să-l întilniţi, spuneţi-mi mie pronunţînd numele unui oraş francez în conversaţie. Eu voi înţelege.

— Eu o las baltă, Dieter. Prea e prostesc.

— Domnia sa tatăl dumneavoastră m-a prevenit că veţi spune aşa ceva.

— Şi ce te-a sfătuit să faci în cazul ăsta?

— Scuzaţi-mă: să nu ţin cont de ceea ce spuneţi.

E gata să se înfurie, dar apoi izbucneşte în rîs. *Bine.*

— Vă veţi aminti totul? întrebă Dieter.

Ea îi recită toate consemnele, cele şase locuri de întîlnire, cele trei numere de telefon unde îl poate găsi, codurile fiecărei afaceri bodoniene, numerele date deja mai multora din aceste afaceri în curs.

— Aveţi o memorie excelentă, zise el.

— Mănînc mult iaurt.

Dieter pare pierdut. Nu vede nici o legătură între iaurtul cu gust bulgar şi memorie. Nici eu de altfel. Acum ştiu cu ce seamănă Dieter: cu un prepelicar liniştit, atins de ipohondrie. Umorul unei cutii cu sardele.

— încă ceva, zise Dieter. Dacă într-o zi vă voi cere să ne întîlnim, înseamnă că situaţia e excepţională, gravă chiar. Să veniţi neapărat.

Această a treia întîlnire cu Dieter data din ultimele zile ale lui decembrie. De atunci, Gudrun nu-l părăsise deloc pe Bodo. Şi acum Dieter vroia să o vadă şi să-i vorbească. Deci situaţia era excepţională, poate chiar gravă.

Iar paranoia lor.

Coborî spre sala Kneipe'-ului unde se oprise cu Bodo după ce ieşiseră de la bancherul Otto Schneider. 11 găsi pe Bodo care băuse cele două cafele şi care acum mînca *bulette*[2] cu sos de mărar.

— Vrei şi tu?

Zise nu, dar goli farfuria. El plăti şi. apoi ieşiră.

— Dieter vrea să mă vadă.

— Pot să te însoţesc.

— Mai ai alte trei întîlniri.

Mergeau pe strada Spandau. Fuseseră Ia Spandau cu două duminici în urmă, cînd Bodo consimţise să piardă trei, patru ore din preţiosul lui timp de lucru (în timpul liber buchisea dreptul afacerilor şi o luase pe Gudrun ca profesoară); pavajul străzilor.

1 Bistrou berlinez (n. aut.)

2 Din francezul boulette—amestec de carne tocată şi miez de pîine (n. aut.) 228

străzile însele cu casele lor vechi de două, trei secole, ecluza peste' canalul Havel, turnurile medievale şi casele cu porumbar, toate o încîntaseră pe Gudrun; singura umbră peste aceste imagini fusese remarca unui tîmpit care-şi mînca *currywiirste*[3]*:* „noi cei din Spandau, voi cei din Berlin" spunea

el fără încetare. Gudrun se indignase: „La dracu, Spandau e în Berlin, să ştii că-i sparg capul acestui..." Bodo rîzînd o facu să renunţe, „prea te enervezi pentru nimic, Gudrun".

— Voi anula întîlnirile şi voi veni cu tine, zise Bodo.

— îţi vei pierde timpul.

— Nu cred.

Inutil să mai insiste. Şi l-ar mai fi făcut şi pe Dieter să aştepte, întîlnirea fusese fixată la grădina zoologică, raionul de maimuţe. Urangutanii şi gorilele închise în cuştile lor, se plimbau pe solul ciudat înclinat.

Urăsc această clădire din beton şi, în general, toate grădinile zoologice.

— Mă aşteptam să veniţi singură, zise Dieter.

— Vroiam să mai invit vreo cîţiva prieteni de facultate, dar erau ocupaţi.

Dieter apăruse numai cînd rămăseseră singuri în sală. Probabil că avea ceva relaţii în zonă pentru că îi introduse pe o uşă închisă deobicei pentru public şi care dădea într-un birou.

— îl cunosc pe domnul Hartmann. E bine că participă şi el la întîlnire.

— Ar trebui să pleci, Bodo, zise Gudrun. Dacă-i face plăcere că eşti aici, mai bine să pleci.

Deşi era aer condiţionat, plutea un miros de animal sălbatic şi farmacie. Gudrun se aşeză într-un pivotant Bodo rămase în picioare avînd aerul unui menhir rătăcit acolo din întîmplare.

Dieter luă un dosar verde pe care însă nu-l deschise.

— Vă va surprinde propunerea pe care am însărcinarea să v-o fac.

O propunere. Era vorba de o propunere. Gudrun simţi că e cuprinsă de o uşurare ciudată.

Recunoaşte că te aştepta la ceva mult mai dramatic. Drept să-ţi spun, la moartea tatălui tău.

— Aşa că, prezenţa domnului Hartmann e binevenită, zise Dieter. Propunerea îl priveşte pe el. în mod direct.

Ce or mai fi inventat? [3] **Cîrnaţi**

cu Ketchup picant, (n. auf.).

— Oferta e motivată de faptul că cunoaştem planurile dom- domnului Hartmann. Capitalul de început va fi de cinci milioane de dolari.

Bodo nu se mişca. Privea pe fereastră cu mîinile băgate în buzunarele hainei de lînă verde. Dieter îl privea pe furiş, surprins de faptul că acesta nu reacţiona în nici un fel.

— Suma va fi pusă la dispoziţia domnului Hartmann prin mijloace sigure şi discrete. în mod treptat.

Bodo era tot aşa de imperturbabil.

— Depunerile vor fi sub formă de împrumut cu dobînzi foarte mici.

Şi apoi explică îndelung modalitatea operaţiilor. Dieter nu spusese încă la ce era destinată această sumă. Dar ajunse şi la acest punct.

— Dispariţia sectorului naţionalizat în viitoarea ex-RDG va oferi posibilitate investitorilor. Domnului Hartmann îi va fi dată o listă. El va trebui să se conformeze cu scrupulozitate indicaţiilor care îi vor fi date. Fuseseră luate toate măsurile ca, sub acoperirea societăţilor despre care v-am vorbit, să devină proprietar al antreprizelor ce-i vor fi indicate.

înţeleg. Vor să se folosească de Bodo ca om de paie. Julius Bahr şi ceilalţi, toţi ceilalţi. Dumnezeu ştie cîţi bani au pus deoparte de patruzeci de ani; miliarde de mărci — sau mai exact de dolari şi DM. Ce crezi tu, numai cu fondurile lor secrete şi ar avea cu ce să cumpere tot Kudamm. De fapt, îi dau posibilitatea lui Bodo să obţină toate întreprinderile cheie ale Germaniei de est. Şi ei să rămînă proprietarii din umbră, în ciuda denaţionalizării. îşi vor umple buzunarele şi în acelaşi timp vor putea rămîne cu speranţa unei alte revoluţii vare va omorî pe toată lumea şi le va da lor puterea.

Ce să fac ? Să vorbesc sau nu ?

Nu spui nimic. Dacă tu ai înţeles, a înţeles şi Bodo. înaintea fa fii sigură.

— Cinci milioane de dolari, zise Bodo cu o voce neutră.

— Cinci milioane.

— Şi dacă îmi vor trebui cincizeci?

— Le veţi avea, zise Dieter.

Bodo nu se întorsese încă cu faţa către Dieter, dar îl întrebă:

— Se presupune că sînteti de partea noastră, nu-i aşa?

— Da.

— Mai ascultaţi şi de ordinele altcuiva dedt ale lui Ulrich Schnelle ?

— Nu.

— S-a întîmplat ceva cu Julius Bahr ?

— Mîine va fi arestat. La noapte, pleacă la Moscova.

— E în afara jocului?

— Pentru moment.

— Definitiv, zise Bodo.

— Asta e părerea domnului Ulrich Schnelle, recunoscu Dieter.

— Cîţi bani sînt în total, depuşi în Elveţia sau în altă parte?

— Nu cunosc suma exactă. Domnul Schnelle mi-a spus că veţi pune o astfel de întrebare.

— Şi puteţi răspunde?

— Pot să vă indic suma comunicată de domnul Schnelle şi pe care sînt autorizat să v-o spun. Pentru început, sînt un miliard şapte sute şaizeci de milioane de dolari, disponibili imediat, mai ales în Elveţia.

Sîntem pe cale să auzim testamentul tatălui meu, Ulrich Schnelle, omul-care-ştie-tot. Doamne Dumnezeule, nici nu-mi închipuiam că poate fi vorba de sume atît de mari!

— Şi după? întrebă Bodo.

— Aproape două miliarde şi jumătate de mărci depuse pe diferite conturi ale lui Erich Honecker. Şi alte şase miliarde de mărci aparţinînd altor conducători mai puţin importanţi.

— Şi Ulrich Schnelle ştie unde sînt toţi aceşti bani şi cum să-i obţinem?

— Da.

— Mai sînt şi alţii?

— Domnul Schnelle nu le cunoaşte decît o parte din cifre, încă vreo trei miliarde de dolari, după părerea dînsului.

— Va putea dispune şi de aceştia?

— Mai mult sau mai puţin. Sînt şi alţi oameni care ştiu de ei, poate chiar mai mult decît domnul Schnelle.

— Printre care şi Julius Bahr.

— Da.

Bodo se scărpina în ureche. Statura lui era impresionantă în acest birou, comparativ cu silueta plăpîndă a lui Dieter.

— Presupun că domnul Schnelle v-a însărcinat să-mi spuneţi că dacă nu voi accepta aceşti bani — cei un miliard şaptesute şaizeci de milioane, pentru început — o vor face alţii în care el are mai puţină încredere?

— Exact, zise Dieter.

— Nu am decît douăzeci şi patru de ani, spuse Bodo.

— Domnul Schnelle ştie.

— Sînt obligat să dau vreo parte din aceşti bani domnului .Schnelle ?

— Nu, absolut nimic.

— Sau altcuiva la cine domnul Schnelle are datorii ?

— Nu.

în cele din urmă, Bodo se mişcă. întoarse capul, nu spre Dieter, ci spre Gudrun, întîlnindu-i privirea.

Doar nu va accepta? Fir-ar al naibii, aceste două miliarde de dolari sînt prada de război a HVA sau Stasi, sau poate la amîn- două; cea mai mică sumă deturnată, va pune pe urmele noastre, pentru tot restul vieţii, hoarda de ucigaşi rămaşi şomeri şi gata la orice ca să recupereze potul. Şi apoi, aceştia sînt bani murdari...

— Aşadar nu voi avea de dat nimănui socoteală ? întrebă Bodo.

— Nu.

— Şi domnul Schnelle, dumneavoastră, Dieter şi eu, vom fi singurii care vom şti că deţin aceşti bani?

— Aşa e.

Bravo, băieţi, bravo! Dar eu nu exist?

Bodo se hotărî să-şi scoată mîinile din buzunar. Se uită la ceas şi dădu din cap pentru un motiv ştiut doar de el.

— Sînt foarte măgulit de propunerea domnului Schnelle, zise el. O găsesc categoric idioată. Nu o pot accepta. Dacă refuz, domnul Schnelle va înceta să ne ajute ?

— Cele "două acţiuni nu au nici o legătură.

— Şi chiar dacă ar avea, tot nu s-ar schimba nimic, zise Bodo. Aş prefera chiar să aibă într-un anume sens. Mai aveţi şi alte veşti de dat domnişoarei Schnelle ?

— Plecarea domnului Julius Bahr va aduce după sine încetarea protecţiei care vă fusese acordată pînă acum. Nu veţi mai fi escortaţi de echipa lui Werner. La ordinul domnului Schnelle, aş putea totuşi să vă asigur securitatea.

— Gudrun?

— Care e părerea ta? zise ea.

— Domnişoara Schnelle e de părere că toate gărzile din lume sînt inutile şi că ar trebui desfiinţate, replică Bodo, la fel ca şi spionii de toate genurile, cei care trag sforile şi, în general spus, toţi cei care nu aspiră spre pace şi respectul faţă de celălalt.

Bodo se întoarse, deschise uşa biroului şi o ţinu ca să poată ieşi Gudrun. Trecu iar prin faţa maimuţelor şi ajunseră pe aleile parcului.

— Singurul lucru pe care nu l-am înţeles, zise Gudrun, a fost de ce te-ai uitat la ceas.

— Am pierdut prima întîlnire, dar pot să mai merg la celelalte două.

Nu putu să se abţină să nu se uite în spate. într-adevăr, Wer- ner şi oamenii lui nu se Vedeau nicăieri.

Mă obişnuisem aşa de mult cu ei încît nici nu-i mai vedeam; acum ne întoarcem la normal; eu şi Bodo sîntem de acum un cuplu obişnuit. Cel mult, vom mai folosi încă cîteva tone de arhivă ultra- super-top-secretă ca să-i şantajăm pe oamenii foarte importanţi ca să obţinem de la ei cea mai bună carne de hamburger — o bagatelă, toată lumea face aşa. Şi, în cel mai rău caz, într-o dimineaţă frumoasă, sau într-o noapte cu lună, va apare Manne Clawe cu alţi cinci sute de ucigaşi care ne vor tăia bucăţi. Unde-i problema ?

— Şi totuşi, e incredibil, zise Bodo.

— într-adevăr, un miliard şapte sute şaizeci de milioane de dolari sînt ceva bani.

— Dar nu vorbeam de asta.

— Atunci despre ce?

— Că nu ai deschis gura, zise el. Asta e incredibil.

Girafele îşi întindeau gîturile spre cer şi leii începuseră să-şi arate capul.

Sosea primăvara.

Să sperăm că mai trăim pînă la Paşti.

Mecanismul se puse în mişcare. Acelaşi pe care-l folosiseră cu bancherul Otto Schneider. Recurseră din ce în ce mai des la Dieter. De cele mai multe ori nici nu era nevoie să-i spună ce aşteptau de la el. Dieter nu minţise spunînd că ascensiunea lui Bodo era urmărită îndeaproape: uneori se întîmpla ca el să-i pre- cedeze în intervenţiile lor. „Acesta e nunjple omului care deţine cu adevărat puterea în afacerea cu autobuzele. Cuvîntul cheie este Sar- torius 2624." Sau: „Nu avem nimic despre Orlik. Dar îi este dator lui Rudolf Kerr. Acesta poate fi atins cu bagheta. Spuneţi-i lui Kerr că o cunoaşteţi pe Eva. Şi Kerr va face în aşa fel încît Orlik vă va ajuta." Se întîmpla, dar mai rar, ca Gudrun (fără să ştie Bodo) să fie cea care îl contacta pe Dieter. Şi atunci, fie că acesta îi spunea să aştepte puţin, şi ea bănuia că-şi consultă calculatorul, fie că-i cerea un răgaz şi apoi o suna el. Aproape întotdeauna găsea o soluţie problemelor care i se puneau, dînd astfel posibilitatea .lui Gudrun să mişte bagheta magică sau indicîndu-i un alt fel de a proceda.

Dificultatea consta însă în a-l convinge apoi pe Bodo. Acestuia nu-i plăcea bagheta magică. Dezaproba din ce în ce mai mult folosirea ei şi, dacă nu îşi exprima nemulţumirea în cuvinte, păstra tăcerea cu încăpăţînare: „Bodo, încetează să mai faci pe catîrul. Ştiu că preferi să reuşeşti prin tine însuţi în loc să fac eu vrăji." Nu primea nici un răspuns, dar adăuga cu sinceritate: „Ştii prea bine, aşa cum o ştiu şi eu, că ai fi reuşit şi fără aceste şmecherii. Dar dacă ele există şi dacă merge..." Nici un răspuns; Bodo se uita la ea cu privirea de nepătruns a ochilor lui verzi. Numai că, fără împrumutul lui Otto Schneider, progresele lui Bodo, deşi sigure, ar fi durat mai mult timp. Ajutorul miraculos dat de Dieter nu făcea dgcît să precipite lucrurile.

Bodo lucra ca un nebun. Optsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămînă. Fără să aibă toane, fără să fie nerăbdător, îşi atingea obiectivele în ordinea în care şi-o propusese (ordine pe care numai el o cunoştea; nu o scrisese nicăieri, avea totul în cap).

— Bodo, pariez că ştii cîte Imbisstände vor fi deschise în 31 decembrie, anul viitor, şi cîte restaurante vor funcţiona.

— Da, am idee.

— Şi cîte autocare de ale tale vor merge, şi că ştii de asemenea numărul exact al tehnicienilor care vor lucra la serviciul de reparaţii universale, şi cu ce companie aeriană şi feroviară va face contracte agenţia ta, precum şi felul călătoriilor pe care le va organiza. Fără să mai vorbim de avocaţii pe care-i vei angaja la deciziile de indemnizaţii... Ce am uitat? A, da, reţeaua de hoteluri...

Şi staţiile-service; se interesase deja despre restructurarea completă a reţelei rutiere est-germane care era în prezent într-o stare deplorabilă faţă de cea din Vest. Desigur, nu vroia să obţină monopolul benzinăriilor, garajelor şi restaurantelor de pe autostrăzile care se vor construi. Nu avea destule mijloace să o facă. Şi apoi, călătoria lui de studii făcută în Vest, îl convinsese categoric că e mai bine să facă o" alianţă cu grupurile care proiectau deja noile extinderi. Reuşise totuşi, fie prin mijloace proprii, fie cu ajutorul baghetei magice, să

ocupe punctele pe care le determinase ca fiind strategice. Achiziţionase trei benzinării deja existente pe autostrada care lega Berlinul de Hannovra,de Dortmund şi de Düsseldorf pe o parte, şi de München de cealaltă. După aceste capuri de pod, viza alte şase amplasamente—despre care Dieter îi spusese că va putea deveni proprietar după denaţionalizare. De altfel, nu avea nici o intenţie să rămînă proprietarul lor. Sconta să le vîndă, la momentul potrivit, cu un beneficiu mare.

— Bodo, speculezi.
— Da.
Da-ul lui laconic semăna mai mult cu „şi ce dacă"?
îi descoperea cu regularitate activităţi noi.
— Vei sfirşi prin a te pierde în toate aceste operaţii...
— Nu cred.
Abia pe la sflrşitul lui martie află ea că are asociaţi—oameni pe care-i crezuse pînă atunci funcţionari.
— Şi de unde i-ai scos pe tipii ăştia care investesc cu tine?
Prieteni de ai lui Mikki. Sau prieteni de ai prietenilor lui Mikki.
— L-ai revăzut pe Antoine Marais?
— îl văd din cînd în cînd.
— Nu mi-ai spus nimic.
— M-am gîndit că nu te interesează.
Gudrun se simţi exclusă.
Sînt ca o soţie al cărei soţ şi-a luat deodată avint şi a lăsat-o în părăsire.
La început îi fusese de folos, indispensabilă chiar: Putea el să tot citească cărţile de drept pe care le găsea. îi lipsea baza. Dar ea, cu studiile pe care le avea, l-a ajutat să le desluşească. Bodo avea însă o capacitate de absorbţie fenomenală. Progresa în lecturile lui tot aşa de metodic cum făcuse în săparea tunelului, trăind cu grijă ceea ce avea nevoie imediat şi lăsînd deoparte restul. Curînd îşi dădu seama că, în ceea ce privea crearea de societăţi, ştia tot atît cît şi ea, dacă nu mai mult. De altfel, acest domeniu fusese neglijat în cursurile care i se predaseră ei la facultate.
— Pot să ştiu cîte societăţi ai înfiinţat în ultima lună?
El se legănă.
— Bodo, mă enervez.
— Nouă.
Dintre care patru erau în întregime ale lui şi la celelalte cinci avea asociaţi.
— Antoine Marais face parte din aceste societăţi?
— Nu.
— Pentru a se intra în consiliile tale de administraţie e necesar să fii homosexual?
Nici măcar un zîmbet. Nu.
— Mikki e unul din asociaţii tăi?
— Da.
— Dar eu, nu?
— M-am gîndit că vei refuza, zise el liniştit.
Avea dreptate şi asta o irita şi mai mult. Refuza să ia parte la exploatarea unei ţări sinistrate, aşa cum apărea acum cînd se dăduseră la iveală datele exacte ale „prosperităţii" est-germane. Găsea că e imoral să profite de situaţie, recunoscînd totuşi că, dacă nu ar fi fost Bodo, ar fi fost alţii şi, poate, mai puţin scrupuloşi.

Bodo reacţionase mai prompt ca alţii; fusese primul, sau printre primii, care să discearnă şansele pe care i le oferea situaţia existentă. între momentul cînd ieşise din tunel şi cel în care îşi începuse drumul spre îmbogăţire, fusese un interval de trei zile.

De fapt, îşi începuse manevrele încă din timpul seratei la Giinther Sohl sprijinindu-se pe internaţionala homosexualilor unde îl introdusese Mikki...

Şi cu sprijinul meu. Aştepta să merg să-l văd pe tata şi spera să aduc de la Erkner faimoasa baghetă.

— Vei deveni foarte bogat, Bodo. Curînd vei fi cel mai bogat Ossi al secolului. Ai ajuns cu previziunile pînă la data primului miliard ?

îşi dăduse frîu liber tristeţii. Era în unul din acele momente de depresie care, după spusele lui Marais, o afectau mai mult decît pe majoritatea oamenilor, dar din care ieşea mai puternică.

Nu se întîmpla nimic. îl însoţea pe Bodo tot mai rar la întîlni- rile lui. Cu atît mai mult cu cît el refuza să-şi cumpere o maşină. Nu avea nici birou şi folosea un colţ al apartamentului din calea Bethanie unde îşi ţinea dosarele şi dădea telefoane; nu primea însă pe nimeni acolo; toate întîlnirile lui aveau loc în Kneipen sau restaurante. Cîtva timp lucrase la agenţia de indemnizaţii a cărei sarcină era de a determina cu exactitate drepturile expropriaţilor deposedaţi de bunuri, spaţii comerciale sau imobile, cu ocazia naţionalizărilor, care începuseră încă din timpul regimului nazist. Apoi, după ce se examinau şi se verificau aceste drepturi, se începeau procedurile şi se rezolvau în schimbul unui procent primit din sumele recuperate; era o muncă ce reunea calităţi de detectiv, notar şi jurist, necesitînd relaţii în mediile oficiale din Est şi din Vest. Gudrun abandonă însă după cîteva săptămîni. O muncă de canalie.

Din ce sînt făcută? Pe ce cale merg? Dacă am vreuna... Nu am ambiţia să devin milionară, puţin îmi pasă—poate pentru că am Jost întotdeauna un copil răsfăţat şi am avut o mulţime de privilegii.

Chiar şi acum le am (continua să fie plătită ca inginer- consilier în rezervă, şi putuse constata că contul ei din bancă creştea cu regularitate prin sumele depuse de tatăl ei). 236

Nu sînt bună de nimic. nu fac nimic şi mă complac în această situaţie.

îşi reproşa ciuda şi criticile împotriva lui Bodo.

Numai eu pot să decid o colaborare mai strinsă cu el. Doar nu îi vei reproşa faptul că se luptă pentru un loc la soare? Pentru el, schimbările politice cărora tu nu le-ai acordat nici o atenţie, au fost un fel de detonator. S-a aruncat în luptă de cum a avut acces la cîmpul de manevre.

Bodo nu-i facea cadouri. Nici rochii, nici parfumuri, nici bijuterii, nimic din ceea ce se oferă, în general, femeilor—ştie că le voi refuza sau că, poate, i le voi arunca în cap. îmi cunoaşte caracterul.

Bodo era însă de o amabilitate extraordinară şi de o tandreţe nelimitată. Oricît era de ocupat—/// *dă tot ce poate da. Dragoste în felul lui, aşa cum îl ştii: nu aştepta să-ţi recite versuri sau să-ţi stea la picioare (ai rîde de el); nici*

nu-ţi va spune istorioare hazlii; dar atenţie, e capabil de nebunii mai mult decît Mikki; dacă mîine s-ar gîndi că ţi-ar face plăcere să-ţi construiască turnul Eiffel la fereastră, nici o problemă, va începe să o facă şi va merge pînă la capăt.

Face bine dragoste. Mai bine ca cei dinaintea lui. Mai bine chiar ca Manne Clawe, şi asta e ceva; în dragoste e în serviciul tău exclusic; cînd vrei (exact cînd vrei), cum vrei şi unde vrei.

Nu eşti îndrăgostită de el. Pentru el ai doar afecţiune, prietenie, încredere.

— Bodo, credeam că nu vrei să ai asociaţi.

— Nu am, nu unii adevăraţi.

— A, da? Şi toţi tipii aceia care sînt acţionari la unele dintre societăţile tale?

— Parteneri de care nu mă puteam lipsi. Dar nimeni nu e la conducere. Nimeni nu conduce în întregime.

— în afară de tine, zise el deodată. Evident, în afară de tine.

Erau goi şi o obligase să-şi întindă mîinile în cruce. Degeaba încercase să se zbată, nu reuşise să facă nimic, nu-şi putea mişca mîinile, şi coatele-i erau ţintuite pe cearşaf—dar era exact ceea ce-i plăcea uneori, senzaţia că e dominată (lucru pe care el îl ghicise perfect). El se mişca încet, numai atît cît era necesar, şi ea îi lingea barba şi buzele, pe limbă avea gustul de sare al transpiraţiei lui, şi simţea propria-i transpiraţie curgîndu-i între sîni.

— în afară de mine?

— Ne căsătorim, zise el.

— E o idee care ţi-a venit aşa, dintr-o dată?

— Nu.

Ce întrebare tîmpită, Gudrun. Bodo nu spune niciodată idei spontane. El le învîrte şi le suceşte zile întregi, săptămîni, luni chiar.

— Vei spune nu, zise el.

Erau cel puţin zece răspunsuri posibile. Altfel spus, nici unul. De altfel, Bodo se ridicase deja din pat. Cînd ieşi din baie, o sărută pe Gudrun pe spate, ea fiind pe burtă acum, şi merse în salon unde îşi instalase masa de lucru. Puse o casetă cu Dire Strait; era 11 seara şi ea ştia că va lucra încă două, trei ore. Ceea ce nu-l împiedica să se scoale la ora 6 dimineaţa ca în fiecare zi.

Pe scurt, ca şi cum nu se întîmplase nimic.

Sau aproape nimic.

Expediase lui Mikki cele două cărţi vechi, Heine şi Eichen- dorff. Mikki îi confirmă primirea şi îi mulţumi. Scria cam de două ori pe lună, uneori doar cîteva cuvinte, alteori scrisori lungi, destinate atît lui Gudrun cît şi lui Bodo.

Lui Gudrun îi fu greu să-i spună că ea şi Bodo... „De ce? îi scrisese Mikki. îmi pare foarte bine. Era şi timpul să-ţi dai seama că spălătorul nostru de

geamuri e un geniu. Eu am știut-o întotdeauna". în ceea ce privea munca lui, Mikki îi asigura că îi place foarte mult. Aşa zicea el, dar, cu sau fără motiv, Gudrun sesizase unele reticenţe în această satisfacţie proclamată prea insistent.

Mikki era gata să vină la Berlin de Paşti. Călătorie anulată însă în ultimul moment: „îmi pare rău, nu pot să vin", spusese el fără a da vreun motiv.

Acest motiv neputîndu-se numi decît Antoine Marais, şi tu nu vei putea niciodată să te obişnuieşti cu ideea.

Mikki îşi anunţă iar venirea în mai. Dar o amînă din nou.

Sosi spre sfîrşitul lui iunie.

4

— A fost odată, zise Mikki, o prinţesă frumoasă căreia părinţii nu i-au ales ca naşă pe zîna care locuia în clădirea de alături, ci o alta, care trăia într-o fermă, la ţară. Motivele acestei alegeri nu sînt greu de ghicit, dat fiind faptul că zîna de la ţară avea găini care făceau o grămadă de ouă, în timp ce zîna de la oraş nu era în stare să găsească nici măcar valuta necesară cumpărăturilor ei de la intershop.

— Şi totuşi, zîna din clădire fu foarte nemulţumită de această alegere. Vroia să fie ea naşa prinţesei, zise Gudrun.

Gudrun era întinsă pe bucata lor de plajă, pe malul rîului Miiggel See. Mikki era la stînga ei şi Bodo la dreapta. Pusese cîte o mînă pe pieptul fiecăruia dintre bărbaţii ei.

— Şi zîna cea rea se înfurie cumplit, zise Mikki. Consultă Das Kapital, ediţie specială pentru zîne, şi îi dădu prinţesei, pe furiş, vin din Georgia sovietică.

— Şi prinţesa rămase knock-out, zise Gudrun.

— Dacă mă mai tot întrerupi, nu voi putea să-mi termin povestea. Fapt este că frumoasa prinţesă căzu într-un somn adînc.

— Şi zîna cea bună nu putu să facă nimic, zise Gudrun.

Toţi trei erau goi, după vechiul lor obicei.

— Zîna cea bună mărturisi că nu poate să facă nimic contra vinului din Georgia care era, ca de obicei, falsificat. Prezise totuşi că într-o zi va veni un prinţ.

— Şi că-i va trage un şut frumoasei prinţese, că aceasta se va trezi şi că vor face o giugiuleală clasa întîi.

Bodo începu să sforăie cu putere.

— într-adevăr, la cîtva timp după aceea, veni un prinţ frumos care o întîlni din întîmplare pe zîna cea bună. Aceasta înţelese imediat că el e omul aşteptat. îi oferi un Berliner Weisse mit
Schuss de fragi şi îi spuse de existenţa prinţesei adormite de la naşterea lui Erich Honecker.

— Şi? zise frumosul prinţ; începu Gudrun.

— Şi? zise într-adevăr frumosul prinţ; continuă Mikki. Zîna cea bună îi spuse că prinţesa era admirabil făcută din toate punctele de vedere, că nu exista o alta ca ea, poate doar Gudrun Maria Schnelle, numai că Gudrun Maria Schnelle are mărimea 54 la pantofi.

— Mi-e foame, zise Bodo.

— Pe scurt, zîna cea bună îi descrise apoi frumosului prinţ micile formalităţi pe care trebuia să le facă pentru a ajunge la prinţesă...

— Cum să îi tragă o pupătură.

— Cum să o sărute ca să se trezească. Mai întîi însă frumosul prinț trebuia să ucidă nouă zmei, apoi să traverseze optsprezece kilometri de nisipuri mișcătoare, să completeze exact cele două sute cincizeci și trei de formulare de la Stasi, să omoare alți douăzeci și șase de zmei, dintre care patrusprezece erau, din fericire, fabricați în Uniunea sovietică...

— Și ceilalți doisprezece?

— Made în Hungary. Cereau dolari. Să omoare deci alți douăzeci și șase de zmei, să mănînce pînă la ultima bucată meniul de la cantina fiecărui sindicat indigen, să completeze cele unsprezece mii două sute șaptezeci și trei de formulare rămase, să stea la coadă timp de șaptezeci și unu de zile fără să întrebe niciodată pe vecinii lui dacă este într-adevăr ceva de cumpărat, să indice numărul exact al morților de care se făceau responsabili imperialiștii americani în războiul din Vietnam, cu numele și adresele victimelor, să-și facă necesitățile pe un vulcan pînă la stingerea completă a acestuia, să extermine cel de al treilea val de zmei (op), să spună că Alexan- derplatz e frumoasă acum după ce a fost refăcută...

— Asta-i o probă foarte grea.

— Și, după ce a obținut viza de ieșire, să intre în castelul frumoasei prințese adormite și să-l curețe în întregime cu un aspirator bulgăresc...

— Din cele cu pedale, preciză Gudrun.

— Și numai după aceea să o sărute pe prințesă.

— Și appi? zise Gudrun.

— Și apoi, ziseră ei într-un glas, frumosul prinț și-a atins tîmpla cu arătătorul drept și a spus zînei celei bune: EȘTI NEBUNĂ? și, urcîndu-se pe motocicletă, s-a îndepărtat ca fulgerul și a trecut în Vest.

Nici nu puteau să găsească o zi mai frumoasă ca să vină toți trei pe malul lui Miiggel See și să-și regăsească copilăria. Era un timp minunat și soarele era cald.

— Ce marcă era motocicleta? întrebă Bodo.

Mikki venise, în sfîrșit, la Berlin. Gudrun făcuse la început pe bosumflata, așa încît Mikki își petrecea o mare parte din timp cu Bodo însoțindu-l la toate întîlnirile de afaceri. Complicitatea lor vădită o enerva pe Gudrun; chiar și atunci cînd era cu ei, surprindea privirile subînțelese, tăcerile cu tîlc. Nu-i bănuia că pun la cale ceva împotriva ei, dar se simțea exclusă de la această prietenie atît de adîncă. Oare întotdeauna fusese așa? Nu era sigură.

Fără îndoială că da, dar eu nu am remarcat nimic. Dacă scormonea însă trecutul comun și își reamintea anii copilăriei lor, găsea și alte exemple de complicitate între ei doi. Prezența lui Mikki îl transforma pe Bodo; *ursul meu a ajuns să izbucnească în rîs.*

Apoi, lucrurile se schimbară. Totul se petrecu ca şi cum Mikki ar fi făcut un turneu aşa încît Bodo să trebuiască să-l pună la curent cu toate afacerile lui în curs. *Pariez că Mikki ştie acum mai mult decît mine despre acest subiect.*

— încetează să mai faci pe supărata, Gudrun.

— Cine face pe supărata?

— Tu. Nu l-am văzut pe Bodo de luni de zile şi mă interesează tot ce face. El ştie asta şi a fost foarte mîndru să-mi arate primele rezultate. Care, de altfel, sînt remarcabile.

— E un geniu, tu ai scris-o.

— Glumeam. Şi ţie ţi-am scris că eşti cea mai frumoasă dintre nemţoaice. Uneori scriu orice.

Tonul sarcastic dintotdeauna.

— E adevărat că eu nu prea am ce să-ţi arăt.

Bodo se sculase înaintea lor, abia îl văzuseră. Urma să lipsească toată ziua şi le-o dăduse de veste lăsîndu-le un bilet.

— Continui să-ţi plîngi de milă, Gudrun?

— Aş vrea să ies să mă plimb puţin. Dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

Stătea pe pragul băii. Cu bustul gol. Musculatura lui nu era ca cea a lui Bodo, era mult mai zvelt; nici un pic de grăsime pe abdomen şi se vedea cum îi joacă muşchii deltoizi.

— Dacă mă gîndesc bine nu găsesc nimic mai bun de făcut, zise el.

— Ţi-ai dezvoltat muşchii. Faci culturism?

Box şi karate. Se îngrăşase opt sau nouă livre.

— Dacă ar trebui să te baţi cu Bodo, ar avea doisprezece kilograme în plus.

— Nu mă voi bate niciodată cu Bodo. Putem ieşi cînd vrei.

îmbrăcă o cămaşă albastru deschis la care îi răsfrînse mînecile. Era bronzat. De la ski. începuse să facă ski şi nu se descurca rău; unul din avantajele Miinchenului era vecinătatea cu pîrtiile de ski.

Era frumos ca un zeu.

Nu avură de ce să se sfătuiască, de pe calea Berthanie porniră direct spre poarta Brandenburg. Potsdamplatz era îngrozitor de goală. Aici, urmară vechiul drum de rond al poliţiştilor; pancartele ruginite mai aveau încă mesajele spălate de ploi.

— Mai ţii legătura cu tata, Mikki?

— Da.

— E bine?

— Aproape.

Stop, Gudrun. Acest „aproapete va duce prea departe dacă adînceşti întrebarea.

întrebă:

— Care din voi doi ati chemat primul?

— El.
— Ce vroia de la tine?
— Să mă prevină că aş putea fi atacat.
— De acelaşi argument s-a servit şi atunci cînd m-a obligat să mă duc să-l văd la Erknef. A înnebunit.
— E foarte nefericit.
— Să vorbim despre altceva.
Erau în faţă la Reichstag, în faţa statuii de bronz a unui om care-şi ţinea mîinile ca un portavoce. Pe soclu se putea citi un pasaj din Petrarca, cerînd pace.
— Să vorbim despre ce vrei tu, zise Mikki. Dar într-o zi tot va trebui să te hotărăşti să priveşti în faţă, să nu mai întorci capul.
— Dacă ai venit să-mi dai lecţii, întoarce-te la Miinchen.
Bruftuluiala nu avu nici un efect asupra lui Mikki. Rîse şi cumpără îngheţată. Porniră pe Unter den Linden. Părinţii lui Mikki nu mai locuiau în somptuosul apartament de pe Friedrichsstrasse; divorţaseră. Tatăl lui Mikki regiza piese de teatru la Paris, mama lui locuia acum la München şi dădea lecţii particulare; faptul că trecuse "drüben le ruinase cariera la amîndoi.
— Dar sînt sănătoşi. Mama te sărută.
Cum se împacă aceşti părinţi cu ideea că unicul lor fiu e homosexual ? Nu aveau nici măcar speranţa că într-o zi vor avea nepoţi. Gîndurile lui Gudrun se întoarseră la Antoine Marais. îi povesti vizita pe care i-o făcuse la garsonieră. Mikki nu avu nici o reacţie, părînd departe cu gîndurile. îl întrebă:
— Ştiai, nu?
— Nu.
— E singurul punct pe care îl aveam eu şi cu el în comun, zise ea. Necesitatea ca tu să o laşi pe doamna de la München şi să lucrezi pe cont propriu. E ciudat totuşi că nu ţi-a spus nimic.
— Nu, dacă motivul vizitei lui era acela de a-ţi cere să-l ajuţi să mă convingă.
— Nu ăsta era motivul?
— Nu am spus asta.
Traversau Spree; pe stînga lor, catedralei i se opunea aproape simetric forumul Marx-Engels; la capătul străzii Karl-Liebknecht se zărea silueta de cărămidă a bisericii Sainte-Marie.
— Mikki, puţin mai înainte îmi reproşai că nu privesc adevărul în faţă. Dar şi tu faci acelaşi lucru.
— Antoine a venit să vadă cum arăţi. Nici pe departe nu spera că mă vei convinge să-mi deschid propria-mi casă de modă, a testat doar riscurile în cazul că vei reuşi să o faci.
Lui Gudrun îi trebuiră cîteva secunde ca să înţeleagă.
— E gelos pe mine?

— Da. Trebuie să remarci că nu-ţi ascund nimic. Oricît mi-ar fi de greu. Şi atîta timp cît acesta e adevărul, eu îl privesc în faţă.

— Chiar îi e frică să nu-l părăseşti pentru mine?

— Da.

Inima îi bătea cu putere; fu nevoită să se oprească.

— îţi cunosc următoarea întrebare, zise Mikki. Nu e nevoie să fiu ghicitor pentru asta. Şi voi fi tot aşa de sincer. Deşi ştiu că voi regreta după aceea. Răspunsul la întrebarea ta e da. Da, are motive, are motive să-i fie frică să nu-l părăsesc.

— Din cauza mea.

— Tu eşti cu Bodo.

— Şi iar o luăm de la capăt, zise ea, cuprinsă de tristeţe, gata să plîngă. Cînd am încercat să-l pun pe tîmpitul ăla de Bodo în patul meu, s-a apărat ca un drac. Din cauza ta. Voi înnebuni între voi doi.

Acest umor înţepător, era însă doar un refugiu. începu iar să meargă şi-l ajunse din urmă pe Mikki care-şi uitase politeţea obişnuită şi nu se oprise ca să o aştepte. *E tot aşa de tulburat ca şi mine.* Inima continua să-i bată cu putere.

Mikki încearcă să-ţi spună că e îndrăgostit de tine, nu înţelegi imbecilo ?

E îndrăgostit şi de mine şi de Antoine Marais, înţelege o dată. Eşti cuprinsă de furie dar şi de bucurie. îţi vine să urli că viaţa e nedreaptă, dar, în acelaşi timp, ai chef să te întinzi pe acest trotuar al străzii Karl-Liebknecht şi să plîngi de bucurie.

Rămaseră tăcuţi în timp ce mergeau pe esplanadă, remarcabilă prin jeturile ei de apă, statui şi imensul turn de televiziune.

— Să vorbim despre altceva.

— Bine, să vorbim despre altceva. Hai să mîncăm. Intrară în turn şi ascensorul îi duse pînă la restaurantul cu privire panoramică. Acesta părea plin.

— Ar fi trebuit să facem rezervare, zise ea.

— închipuie-ţi că am facut-o deja.

— Mă întreb cînd şi cum. Toată dimineaţa ai fost cu mine.

— Am telefonat de la Miinchen săptămîna trecută. Uite dovada, într-adevăr, un chelner cu mers legănat se apropie de ei. Nu-i aruncă nici o privire lui Gudrun, dar lui Mikki îi spuse „Mikki". Părea că mîngîie cu limba diminutivul pe care-l pronunţă — *ce greţos!*

Primiră o masă lîngă fereastră.

— Nu mi-e foame deloc, zise Gudrun.

— Dar lui soră-ta? Sînt sigur că vei devora ca de obicei. Ceea ce şi făcu în timp ce restaurantul se învîrtea — de fapt, în timp ce restaurantul cu privire panoramică pivota trei sute cincizeci de grade în şaizeci de minute, oferind o imagine completă a Berlinului.

înghiţi trei deserturi.

— Se vede că eşti supărată, zise Mikki.

— Iar începem discuţia?
— Te rog, nu.
Făcu semnul antrenorilor de baschet cerînd o scurtă pauză arbitrilor, cu degetele unei mîini la verticală, înfipte în palma celeilalte mîini.
— Bine. Ce facem în după-masa asta?
— Mergem.
— în apartamentul din Saint-Nicolas ?
— Nu.
Bineînţeles, acolo e un pat. Cred că-ţi dai seama că nu vrea să se apropie de aşa ceva. E mult mai liniştit dacă merge pe un trotuar.
Făcu o selecţie atentă a tot ce îi trecea prin cap: o dorinţă nebună să facă dragoste cu el — *aştept asta de cincisprezece ani* — dorinţa de a refuza să o atingă, din orgoliu, din cauza lui Bodo, din dezgust că-i urmează unui Antoine oarecare, de frica unei dezamăgiri — *sînt vise pe care nu trebuie să ţi le îndeplineşti, şi tu ştii asta* — Dorinţa de calm. Dorinţa să-l sfideze pe Antoine Marais — *care nu-i poate da lui Mikki plăcerile pe care i le pot da eu (cel puţin aşa sper; dar mi-e frică de comparaţii)* — Şi apoi dorinţa să violeze un tabu — *un homosexual e ca un preot; îl priveşti, dar nu-l atingi* — Avea şi o senzaţie de incredibil — *nimic din ceea ce trăiesc acum nu e real; iar am halucinaţii; în realitate, Mikki e tot la Munchen, şi eu nu stau cu el la o masă, bînd al treilea espresso, servit de un pederast numit ridicol Minou, în timp ce tot Berlinul ni se învîrte împrejur.*
Mikki continua să o distragă. Evoca fără încetare Parisul şi Munchenul, sau copilăria lor. Şi Gudrun, pentru că nu putea să vorbească despre ea, nici despre tatăl ei, sau Bodo (subiect pe care prefera să-l evite pentru a nu îngreuna şi mai mult atmosfera şi pentru a cruţa viitorul), îi povesti despre întîmplarea cu Minna şi Karl-August Wieschow.
Întîmplarea îl lăsase rece pe Bodo, dar în ochii lui Mikki aprinsese o luminiţă, o curiozitate de copil.
— Pe ce stradă ai spus?
— Copenhaga. Dar ziua nu se vede nimic.
Vru totuşi să meargă acolo.
Nu te lăsa înşelată, Gudrun Mar ia Schnelle. Desigur că lui Mikki îi place Berlinul şi misterele lui ca şi ţie; desigur că Hobbiţii mei îi stîrnesc imaginaţia.
Cum era şi normal, Mikki citise primul romanul lui Tolkien şi îl dăduse apoi lui Gudrun să-l citească. Bodo spusese că nu i-a prea plăcut, dar Gudrun era sigură că nu citise mai mult de primele două pagini. Poveşti despre oameni pitici trăind în vizuini cu încălzire centrală, născîndu-se cu papuci în picioare şi care nu aveau alte ambiţii în viaţă decît să facă petreceri liniştite cu alţi prieteni hobbiţi ca ei, ignorîndu-i pe cei mari, erau nişte prostii pentru Bodo şi nu le înţelegea.

Merseră așadar în strada Copenhaga, și Mikki puse atîta entuziasm încît semăna mai mult a ușurare.

Privi poarta-mică şi bătu cu lovituri de pumn.

— Am trecut de sute de ori pe această stradă, dar nu am văzut niciodată poarta.

— Şi totuşi nu e construită doar de ieri. în orice eaz, era" aici în decembrie trecut.

Mikki avu ideea să meargă şi să consulte arhivele de la camera de comerţ unde cunoştea pe cineva.

Era puţin peste ora 3. Gudrun şi el petrecură următoarele trei ore studiind documente vechi de secole. În final, găsiră: Wenceslas Pums, librar.

— în 1453. Fondurile de comerţ datează din 1453. îţi dai seama ?

Ar fi vrut să-şi continue cercetările şi să încerce să-i găsească pe toţi descendenţii lui Wenceslas Pums, dar fură daţi afară. De altfel, era timpul să se întîlnească cu Bodo.

— Ceva nu e în regulă, zise Gudrun. Pe catalogul pe care mi l-au dat era scris: „Casă fondată în 1766".

— Trebuie să fie o explicaţie.

Luară metroul ca să se întoarcă la Kreuzberg; era atîta aglomeraţie încît Gudrun stătea lipită de pieptul lui Mikki pe care îl privea ridicîndu-şi capul — măcar o dată un bărbat era mai înalt ca ea.

Pauza nu va dura la nesfîrşit, Mikki. Contează pe mine.

în seara aceea merseră să cineze la Zur letzen Instanz. Comandară picioare de porc cu varză acră şi piure de mazăre — la prima lor vizită, în seara sosirii lui Mikki, mîncaseră nici mai mult nici mai puţin de şapte porţii de picioare de porc. Băură cam multă bere aşa că se întoarseră cu taxiul acasă, în strada Bethanie. Mikki şi Bodo fură obligaţi să o ducă pe Gudrun pînă în pat. Ea se prefăcuse intenţionat că nu poate merge. în orice caz, era o adevărată plăcere să-i vadă pe amîndoi preocupaţi numai de persoana ei. O dezbrăcară, îi cîntară Das war în Schoneberg im Monat Mai, aşa cum le ceruse ea pe parcursul drumului, o acope- riră cu plapuma şi îi puseră două perini sub cap. îi ascultă un moment vorbind, fără să înţeleagă ce spun — *aceşti fii de căţea vor pretinde că au vorbit în şoaptă ca să nu mă trezească, cînd de fapt, ei beau schnaps din sticlă şi nu se mai opresc din ris.* încercă să se ridice, dar nu reuşi tot aşa cum nu reuşi să-i urască de tot, pe ei care o lăsau într-un colţ ca' să se distreze ca între bărbaţi — *bandă de hiene!* — în acelaşi timp însă simţea că e cuprinsă de o adîncă linişte sufletească ştiindu-i pe amîndoi acolo., ca pe nişte fraţi.

Ii iubesc mai mult ca orice pe lume. I-aş vrea pe amîndoi în pîntecul meu ca să-i ţin la cald şi să-i păstrez pentru totdeauna.

Se trezi din obişnuinţă, la ora 6. Linişte pe toate fronturile. Simţea Berlinul vibrînd încetişor. Avea chiar impresia că întregul oraş toarce în jurul

ei; metroul îi circula parcă prin vine, parfumurile din Tiergarden şi Friedrichshain o îmbălsămau, ceţurile dinspre Miiggel See, Spree, Tegeler şi canalul Havel o învăluiau.

Eşti bine dispusă, Gudrun Maria Schnelle.

Se ridică din pat şi-l văzu pe Mikki dormind pe covor şi pe Bodo puţin mai departe.

— Ceore? orăcăi Bodo.

— Articulează.

— Ce oră e?

— Ora 6. Mi-ai spus să te scol la 6, ieri seară (sau alaltăieri; poate că dormim de treizeci de ore?). în locul tău aş mai dormi puţin; nu prea arăţi în formă.

El se ridică însă în patru labe şi se tîrî pînă la duş. Ea merse să facă cafeaua, încălzi supa rămasă din ajun, aranjă ouăle fierte şi clătitele cu dulceaţă — *Pfannkuchen cărora peste tot, în afară de Berlin, li se spunea Berliner. Cînd J. F. Kennedy a spus: „Ich bin ein Berliner", spusese de fapt: „Sînt o clătită cu dulceaţă". Ce comic.*

Toate erau pentru Bodo. Cînd Bodo mînca, mînca nu se încurca — mai ales dimineaţa Ieşi din baie ras şi arătînd aproape proaspăt. Nu-şi deschisese încă ochii, dar asta era ceva inevitabil. Nu-şi ridică pleoapele decît cînd înghiţi cel de al cincilea ou fiert. Ochii lui verzi erau puţin roşii, şi se tăiase la bărbierit.

— Ce faci în picioare?

— Nu erai în stare să mănînci singur.

— 'ţumesc.

Ea îşi bea cafeaua cu ochii în cana pe care o ţinea cu două mîini. îl privea. Iar va pleca să lucreze douăsprezece sau patrusprezece ore; petrecerea din noaptea trecută nu schimba nimic.

Doamne, cită tandreţe pot avea pentru el! îmi vine să-l mănînc aşa cum arată acum, ca un bebeluş somnoros. Trebuie să fac un copil. Poate chiar doi sau trei.

— Bodo? Mă recunoşti?

— Da.

îşi întinse mîna dreaptă şi ridică trei degete.

— Cîte?

— Şase, zise el atacînd grămada de clătite.

Dar îşi dădu seama că-şi bate joc de ea. Capul lui începuse deja să funcţioneze.

— Bodo, îţi aminteşti că ţi-am vorbit de oamenii aceia micuţi care sînt Librari?

— De pe strada Copenhaga.

— Așa-i. Aș vrea să-i arăt lui Mikki — dacă îi mai găsesc. Dar trebuie mers noaptea. Poate la noapte. Vii cu noi?

El bea apă. Scutură din cap.

— Totuşi, ar fi mai bine dacă am merge toţi trei, zise ea.

Mincinoasă neruşinată! Ştii bine că vrei să faci această expediţie, doar cu Mikki. Şi, în dosul acestei expediţii, mai e ceva: sfîrşitul pauzei; şi reluarea marii întrebări: ce se va întîmpla între tine şi el?... Eşti pe cale să-l înşeli pe Bodo (prin omitere, clar tot aia e). Soţia infidelă — sau pe punctul de a fi — stabilindu-şi programul pentru viitoarea-i trădare. Frumoasă treabă! Deşi, cuvîntul trădare e foarte dur. Puţin cam dur, să zicem.

Bodo plecă să se spele pe dinți și reveni îmbrăcat cu costumul cel nou, ușor și elegant, pe care și-l cumpărase pentru vară.

— Arăţi superb.

El clătină din cap.

— Mergeţi fără mine la noapte. Mîine am nişte întîlniri şi la fel şi în zilele următoare. Trebuie să dorm. Cred că nu voi veni nici la cină.

O sărută abia atingîndu-i buzele. Ea ceru însă mai mult şi reuşi să-i smulgă, fără prea mare dificultate, un adevărat sărut, deja plin de remușcări. El o împinse cu blîndeţe. îi mîngîie obrazul apoi gîtul, o privi un moment şi se îndepărtă. Nici nu-și lăsase din mînă geanta diplomat (pe care i-o cumpărase ea pentru că el se încăpăţîna să poarte ridicola lui servietă de şcolar burdușită pînă la refuz). Plecă.

Ştie? Crezi?

Berlinul se trezea, respiraţia lui devenea mai zgomotoasă, sunetele se transformau într-un vuiet surd. Vînzătorii turci îşi deschideau magazinele. Trecu camionul cu lapte. Se întorceau muzicanţii unei orchestre de rock care cînta într-un cabaret din Kreuzberg; erau patru plus fetele cu creste de păr roşu sau verde, care se ţineau după ei; locuiau la etajul de deasupra unde, uneori se înghesuiau cîte cincisprezece sau douăzeci; vreo douăzeci de minute vor face puţin zgomot și apoi se vor prăbuși în somn epuizaţi după priza de cocaină.

Nu am încercat niciodată să iau droguri și nici măcar să fac o giugiuleală cu altă femeie. Ce înapoiată sînt.

îl contemplă pe Mikki dormind după ce-l acoperi cu o plapumă suplimentară.

Lasă-l să doarmă.

Se întoarse și ea în pat, citi, sau mai precis, reciti cîteva pagini din Turbot de Grass, aşteptînd ca muzicanţii de deasupra să termine de făcut pe şmecherii. Se auzi o ultimă bătaie de tobă-care imita degüello trupelor mexicane lansînd un ultim atac asupra Fortului Alamo și se făcu linişte deplină.

Aşa. Şi dacă l-aş trage pe Mikki pînă în pat ? Şi dacă l-aş dezbrăca de tot?... Nici nu şi-ar da seama... Cred că Bodo ştie.

Şi adormi.

— 1453, zise Mikki, anul cuceririi Constantinopolului de către turci.
— Mă întreb dacă erau tot aşa de mulţi cît sînt la Kreuzberg în zilele noastre.
Era ora 1:40 dimineaţa. Gudrun şi Mikki stăteau la pîndă de la miezul nopţii. Nu era încă nici o mişcare la micuţa poartă din strada Copenhaga.
— Ştiu o întîmplare alsaciană, zise Mikki în franceză. Se petrece în gara din Strasbourg, la sosirea unui tren, cînd difuzoarele anunţă: „Adenzie! adenzie! Din cauza lucrărilor ce se efectuează, basagerii cu pacaje vor trece pe boarta bică. Basagerii fără pacaje voi trece pe boarta bică".
— Şi ce înseamnă „bică"?
— Mică, cu accent. Franceza ta are nevoie de îmbunătăţiri.
— Şi ce legătură are asta cu luarea Constantinopolului de turci ?
— Nici una.
Altfel spus, vorbeşti fără rost. Oare va dura mult timp pauza ?
în sfirşit, „boarta bică" se mişcă. Se deschise şi apărură ei, aşa cum erau, fără să fi schimbat nimic în obiceiurile lor, în felul de a sta şi de a merge, în felul de a încuia poarta de trei ori şi în felul de a se ţine de braţ. Porniră către calea Schon- haus, cotiră la dreapta pe strada Rhinow şi continuară drept înainte.
— Au două cărţi, zise Mikki.
— Şi încetinesc. Să ne fi remarcat?
— Nu cred. El merge mai încet.
— Au totuşi către o sută de ani. Pauza s-a terminat, Mikki.
Nici o reacţie. Gudrun îşi strecură mîna în cea a lui Mikki
care i-o strînse. Minna şi Karl-August erau la vreo sută de metri în faţa lor, şi tocmai depăşiseră o maşină înmatriculată în Berlinul de vest care avea capota ridicată. Doi bărbaţi — în aparenţă, turci — erau aplecaţi deasupra motorului. însoţitoarele lor, cu siguranţă nemţoaice, Ossi chiar, îi aşteptau. Fusese un timp cînd turcii treceau de cealaltă parte a Zidului cu vize de douăzeci şi patru de ore, în căutare de suflete surori, după care treceau înapoi în Vest, înainte de miezul nopţii, ca să revină apoi cu o altă viză.
— Să vorbim de noi, Mikki, de tine şi de mine.
— Priveşte.
Minna şi Karl-August se opriseră pe neaşteptate lîngă zidul unei clădiri. Bătrînelul se sprijinea de acel zid.
— îi e rău.
Degetele lui Mikki dădură semnalul strîngîndu-le pe cele ale lui Gudrun. Amîndoi începură să fugă, depăşiră maşina turcilor şi ajunseră lîngă bătrîni.
— E numai din vina lui, spuse Minna, deloc surprinsă de apariţia lui Gudrun însoţită de un alt uriaş. I-am spus de o sută de ori că voi merge singură să livrez aceste cărţi, dar e încăpăţînat ca un măgar. A ţinut morţiş să iasă.
Gudrun se aplecă spre Karl-August. Acesta era palid şi părea că respiră cu dificultate.

— Crede că mai are nouăzeci de ani şi poate să mai ţopăie, continuă Minna care avea cu trei luni mai puţin ca soţul ei. Nu vrea să înţeleagă că îmbătrîneşte.

Gudrun îi desfăcu cravata şi îl descheie. Oare care o fi primul ajutor care trebuie dat unui bătrîn de o sută de ani atins de o criză cardiacă ?

— Mikki, ia-l în braţe. Trebuie să-l ducem noi sau să găsim o ambulanţă. Cel mai apropiat spital e la cîteva cartiere depărtare, în cealaltă parte a străzii Prenzlau.

— Nu la spital, zise Minna cu autoritate. Sau la doctorul Gottlieb Meck, sau la nimeni.

— Mikki ?

Se auzi o lovitură surdă, un strigăt înăbuşit. Gudrun se întoarse şi văzu pe Mikki bătîndu-se cu cei doi turci. Unul din ei era deja culcat pe trotuar şi încerca, cu greu, să se ridice. Celălalt scosese un cuţit. Era un bărbat masiv de vreo treizeci de ani, şi Gudrun se gîndi intuitiv la coloşii care o ridicaseră cu uşurinţă atunci cînd fusese răpită de Manne Clawe.

Mikki şi adversarul lui păreau că dansează. De două ori, turcul se aruncase înainte vizînd cu cuţitul pîntecul lui Mikki. Lama avea mai mult de douăzeci de centimetri lungime şi era lată ca cea a cuţitelor de vînătoare sau de commando. Mikki se ferea de fiecare dată cu o repeziciune surprinzătoare pentru un om de talia lui. Apoi lovi cu latul palmei stîngi şi continuă cu dreapta care biciuia aerul. îşi înconjurase adversarul şi-l atinse pe faţă şi după ureche. Făcu doi paşi în lături şi turcul nu reuşi să pivoteze la timp; mai primi două lovituri, una la ceafa şi alta pe umăr. Se auzi zgomotul cuţitului căzînd pe trotuar.

Şi tu stai şi te uiţi, gloabă!

Gudrun se avîntă înainte spre cele două femei. Una închisese capota şi se instalase la volan. Cealaltă scosese un pistol din geantă. Gudrun îşi luă vînt pe ultimii cinci metri, sări cu picioarele înainte, vizînd pieptul. Femeia se prăbuşi sub impact. Gudrun se lovi la cap în cădere ^ pe trotuar.

— Parcă ai fost Bob Beamon la Mexico, zise Mikki. Credeam că eşti specialistă la opt sute de metri.

Constată că e culcată pe trotuar şi, cînd îşi pipăi capul simţi o umflătură.

Maşina şi turcii nu mai erau acolo. în schimb era Dieter care punea un revolver enorm în tocul lui de sub haină.

De unde a apărut şi ăsta ?

— Eu sînt Dieter, spuse Dieter lui Mikki. Lucrez cu domnul Ulrich Schnelle. Dumneavoastră trebuie să fiţi Michael Just.

— Poţi să te ridici, Gudrun?

Evident.

Prima privire a lui Gudrun fu spre Karl-Auguşt Wieschow. Părea că îşi revenise. Gudrun merse spre el şi Minna şi se ghemui.

— Aveţi o maşină, Dieter? Trebuie să-l ducem pe acest domn la spital.
— Nu la spital, zise imediat Minna şi mai hotărîtă.
— Mă simt bine, zise Karl-August. Doctorul Gottlieb m-a examinat şi mi-a spus că sînt sănătos.
— Am o maşină, zise Dieter.
— Doctorul Gottlieb şi mai cum ? întrebă Mikki. Dacă acesta e doctorul care-l tratează...
— Este la colţ, pe strada Gleim, zise Dieter, vorbind probabil de maşina lui. Sînteţi rănit domnule Just?
— Doctorul Gottlieb Meck, zise Minna.
— Eşti rănit, Mikki? întrebă Gudrun.
— Mă duc să o aduc, zise Dieter. Vin imediat.
— Nu e nimic grav, zise Mikki, răspunzînd la întrebarea lui Gudrun. M-a atins puţin cu cuţitul lui de urşi.
— Doctorul Gottlieb Meck îşi are cabinetul în strada Copenhaga. Putem merge pe jos pînă acolo.
— Lasă-mă să văd, zise Gudrun lui Mikki luîndu-i braţul.
Mîneca cămăşii era sfîşiată în două locuri. Pielea braţului era tăiată şi sîngera.
— Gottlieb Meck e numele unui personaj de al lui Döblin, spuse Mikki.
— Am remarcat-o şi eu, zise Gudrun. Trebuie totuşi să-ţi bandajezi braţul.
— Pot să mai supravieţuiesc un timp. Cum se numeşte acest Dieter ?
— Franz Raeker Biberkopf, zise Gudrun.
— Nu spune lucruri fără rost, draga mea copilă, zise Minna. Franz Biberkopf e mort.
îmi vine să urlu; ce conversaţia nebunilor mai e şi asta?
Apăru o maşină şi se opri lîngă trotuar. La volan era Dieter.
— Hai! Hopa sus! Toată lumea la spital, zise ea.
Sigur mă vor interna.
— Noi nu vom urca în această maşină, zise Karl-August.
— Nu demult, preciză Minna, ne-am urcat în Wartburg-ul cumpărat de tata...
— Un 10-CV. spuse Karl-August. L-am însoţit pe domnul Pums cînd a mers să-l cumpere la Eisenach. în Thüringen, şi am făcut numai patru zile la întoarcere.
— Şi ne-am răsturnat într-o groapă, zise Minna.
— Nu mai sîngerează; nu mai am nimic, zise Mikki arătîndu-şi braţul. Să lăsăm maşina, Gudrun şi să mergem pe jos. Sînt foarte curios să-l văd pe acest doctor Gottlieb Meck.
— Ce să fac? întrebă Dieter care mai ţinea încă portiera deschisă.
— Du-te şi te înneacă, îi spuse Gudrun.

Cu o mînă luă de braţ pe Karl-August, şi cu cealaltă pe Minna.

— Să mergem.

Porniră toţi patru lăsîndu-l acolo pe Dieter Franz Raeker Biberkopf, şi o luară în sens invers pe strada Rhinow. Aerul nopţii era deosebit de plăcut — şi singurul lucru normal. Mikki şi Gudrun îl încadrau pe Karl-August şi, eforturile lor conjugate făceau ca bătrînul aproape să nu atingă pămîntul.

— Aşadar, doctorul Gottlieb Meck îşi are cabinetul în strada Copenhaga? întrebă Mikki.

— Casa are trei etaje şi acoperiş galben, spuse Karl-August. Cabinetul doctorului e la primul etaj.

Dar, bineînţeles, de cum ajunseră pe strada Copenhaga văzură că nu mai exista o astfel de casă, dacă a existat vreodată.

— Cînd aţi fost ultima dată la doctorul Meck?

Gudrun puse întrebarea privindu-l pe Mikki. Nu credea că Minna şi Karl-August erau aşa de ţicniţi pe cît păreau.

Şi Mikki gindeşte ca mine.

— în luna mai 1934.

Privirea lui Mikki îi semnaliză lui Gudrun cărţile pe care le avea bătrînul. Gudrun le luă nu fără o mică rezistenţă din partea bătrînului. Pe hîrtia care împacheta ceea ce păreau fi două cărţi, scria o adresă: Doctorul Alfred Doblin, Cantianstrasse 927.

Adevăratul Doblin, scriitorul, fusese şi el medic, în cartierele săracilor din Berlin. Era născut în 1878 din părinţi evrei, părăsise Germania în 1936, se refugiase în Franţa şi luase naţionalitate franceză înainte să plece în Statele-Unite şi să moară în Elveţia la vîrsta de şaptezeci de ani.

— Crezi că locuieşte în Cantianstrasse, Mikki?

— Nu mai ştiu nimic. Dar m-aş mira să existe numărul 927 pe această stradă.

' — Crezi că Minna şi Karl-August au inventat o livrare falsă ca să ne ducă la acei turci?

— E o idee care mi-a venit.

Mikki se ghemui şi faţa lui ajunse la nivelul lui Karl-August şi al Minnei. îi încheie cămaşa bătrînului şi îi strînse cravata. Apoi îi zîmbi:

— Nu-i aşa că nu vi s-a făcut rău?

— Da şi nu, răspunse Karl-August.

— Mereu e bolnav şi palid cînd mănîncă cuişoară, zise Minna.

— Şi a mîncat intenţionat cuişoară ca să pară bolnav şi palid.

— într-un fel, acceptă Karl-August.

— Ştiaţi că vom fi atacaţi de aceşti oameni.

Minna şi Karl-August se sfătuiră din priviri.

— Ştiam, spuse Karl-August.

— Dar am fost asiguraţi că nu vi se va face nici un rău, adăugă Minna.

— Cine v-a asigurat? întrebă Mikki.

Iar consfătuire a Hobbits-ilor berlinezi. îi asigurase un bărbat care li se prezentase ca venind din partea lui Ulrich Schnelle.

— Era acelaşi bărbat care le ceruse puţin înainte să urce în maşină?

— O! Nu!

Şi ce dovadă aveau ei că bărbatul venea de la Ulrich Schnelle?

El spusese aşa. Şi părea evident că pentru Minna şi Karl- August aceasta era o dovadă suficientă.

Chiar că m-am săturat, gîndi Gudrun, care, dacă ar fi fost singură ar fi plecat lăsîndu-i pe soţii Wieschow şi divagaţiile lor.

Ea avea propria-i "explicaţie la cele întîmplate—atacul turcilor şi intervenţia cam prea oportună a lui Dieter. Era sigură că totul fusese aranjat de tatăl ei. *Vrea pur şi simplu să mă constringă, să mă facă să ies din letargia mea şi să mă împingă să pornesc la război împotriva oamenilor care figurează în nenorocitele lui de dosare. La Erkner mi-a spus că responsabilii de moarte lui Jakob Adler se află printre ei. Dacă m-a minţit a făcut-o ca să mă stimuleze. A înnebunit şi mie puţin îmi pasă de povestea dosarelor lui, de toţi spionii şi ucigaşii. Puţin îmi pasă de Manne Clawe care m-ar fi ucis de luni de zile dacă ar fi avut ordin. Puţin îmi pasă de oamenii aceştia pitici care delirează. Adevărul este că m-am servit de ei ca să-l atrag afară pe Mikki în timpul nopţii, ca să am un răspuns, ca să ştiu dacă am vreo şansă să i-l iau nenorocitului de Antoine Marais.*

— Să mergem, Mikki, zise ea.

— Te rog, încă un moment, îi spuse Mikki cu blîndeţe.

Zîmbi şi o întrebă pe Minna:

— Nu-i aşa că ştiţi cine sînt?

(Consultări hobbite).

— Sînteţi Michael Just, zise Minna.

— V-a arătat cineva o fotografie de a mea ca să mă puteţi recunoaşte ?

(Consultări).

— Da, spuse Minna.

— Şi acel cineva care v-a arătat fotografia era una şi aceeaşi persoană cu cel care v-a cerut să faceţi falsa livrare în noaptea aceasta ?

— Nu.

— Atunci acel cineva era domnul Ulrich Schenelle în persoană?

— Da.

— Cînd l-aţi văzut ultima dată pe domnul Ulrich Schnelle? O nouă consultare, dar de data aceasta cu şuşoteli, Minna punîndu-şi gura la urechea lui Karl-August şi invers.

— în 11 mai 1987, zise Minna, care, desigur, era purtătorul de cuvînt al cuplului.

Sînteţi sigură de dată? E în urmă cu mai mult de trei ani.

— Evident că sîntem siguri de dată, tinere, spuse Minna destul de tăios.

Mikki o privi pe Gudrun.

înţelegi ce înseamnă astă? spune privirea lui Mikki.

Ei bine, nu, gîndi ea. Nu înţeleg deloc ce înseamnă asta. Eu...

Puţin îţi pasă! citi ea în privirea lui Mikki.

Aşa-i, răspunse ea în gînd.

Mikki se întoarse iar spre familia Wieschow.

— Domnul Ulrich Schnelle v-a arătat numai fotografia domnişoarei Schnelle şi a mea, sau v-a arătat şi o a treia? Nu-i aşa că erau fotografiile a trei persoane?

Consultări, şuşoteli.

— Da. Trei fotografii.

— Cea de a treia fotografie reprezenta un tînăr?

— Da.

— Aţi putea fi aşa de amabilă să-mi descrieţi pe acest tînăr, doamnă Wieschow?

Minna îl descrise foarte exact pe Bodo. Mikki
o privi iar pe Gudrun. *Bine!*
înţelese unde vroia el să ajungă. *Bine!*

Acesta era deci marele secret al Minnei şi a lui Karl-August. Frumoasă treabă. Puţin...

— Plecăm Mikki; da sau nu?

Mikki încuviinţă. Vru să se ridice ca un om care a încheiat cu bine un interogatoriu, dar se răzgîndi şi-i mai întrebă pe Hobbits:

— Nu-i aşa că l-aţi cunoscut pe doctorul Alfred Doblin ?

Şuşotelile reîncepură. Karl-August se impuse în argumentări
aşa că Minna răspunse:

— Doctorul Alfred Doblin a fost unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri. Chiar dacă nu cumpăra aproape niciodată cărţi pentru că nu avea bani. Dar venea foarte des să ne vadă. Era foarte amabil. îngrijea oamenii chiar şi atunci cînd nu puteau să-l plătească.

— Era un prieten de al domnului Ulrich Schnelle? Sau de al tatălui acestuia?

— Al bunicului domnului Ulrich Schnelle.

Deci al străbunicului lui Gudrun.

— Şi doctorul Doblin vă povestea despre cărţile pe care le scrisese sau pe care dorea să le scrie, zise Mikki cu blîndeţe. Vă vorbea mai ales de eroul romanului Berlin Alexanderplatz, Franz Biberkopf. Aşa e?

Aşa era.

— Şi Franz Biberkopf nu a fost niciodată fotografiat cu dumneavoastră la Berlin. Doctorul Doblin a văzut fotografii de ale dumneavoastră cu unii din prietenii pe care îi aveţi şi a spus: „Dacă Franz Biberkopf ar fi existat, ar fi

putut semăna cu acest bărbat care e lîngă dumneavoastră pe fotografia de la galeria Kaiser".

— Da.

— Şi, din joc poate, sau cu acordul doctorului Doblin, aţi început să-l numiţi prieten Franz Biberkopf, i-aţi scris chiar şi scrisori şi aţi început să daţi tuturor prietenilor dumneavoastră nume de ale personajelor din Berlin Alexanderpatz.

— Da. .

— Dar, în realitate, ştiţi foarte bine că Franz Biberkopf a fost doar un erou de roman şi că nu a existat niciodată.

(Re-consultări).

— Franz Biberkopf a existat şi va exista întotdeauna, zise Minna. El e nemuritor.

— Ca don Quijotte, Huckleberry Finn, Jean Valjean şi atîţia alţii, spuse Mikki. Sînt întru totul de părerea dumneavoastră. Franz Biberkopf e nemuritor. Ştiu că sînteţi obosiţi şi că vreţi să vă întoarceţi acasă, dar mai am o singură întrebare: cînd a fost fondată librăria Pums?

— 1766, scrie şi pe catalog.

— înţeleg, zise Mikki. Şi care era adevărul nume al doctorului Gottlieb Meck, care îşi avea cabinetul puţin mai sus pe aceeaşi stradă Copenhaga, într-o casă cu trei etaje şi cu acoperiş galben, distrusă în timpul războiului?

Herrmann. Doctorul care-i îngrijea prin anii treizeci se numea Herrmann. Murise în timpul războiului, la Stalingrad.

— Nu era la Stalingrad, ci la Smolensk, contestă Karl-August.

— La Stalingrad, se încăpăţînă Minna.

— Vă lăsăm acum, spuse Mikki.

— Sperăm că rana de la braţ nu e prea gravă, zise Minna. N-am crezut niciodată că va curge sînge.

— Braţul meu e foarte bine. Noapte bună, doamnă şi domnule Wieschow. Sper că vom mai avea plăcerea să vă revedem.

— Şi noi sperăm acelaşi lucru. Sperăm să vă mai vedem încă mulţi ani.

— Cu condiţia să nu vi se întîmple ceva, preciză Karl- August care era centenar de nouă zile.

— în orice caz, vă mulţumesc mult de aceste două cărţi pe care mi le-aţi făcut cadou. Sînt profund emoţionat.

— întotdeauna trebuie să ştii să faci o atenţie în comerţ, spuse Minna. Noapte bună, tinerilor.

Şi plecară spre micuţa poartă din strada Copenhaga.

Nici nu făcură zece paşi şi-şi reluară discuţia, iar numele de Stalingrad şi Smolensk răsună în aerul calm al nopţii chiar şi după dispariţia micuţilor oameni.

— De ce ai pus întrebarea despre data fondării librăriei?

— 1453 şi 1766. Datele nu sînt în concordanţă.

— Şi ce dacă?

— Fie librăria a fost fondată la o primă dată, apoi închisă, apoi redeschisă, fie—şi cred că aceasta e explicaţia—doamna Wieschow nu s-a numit niciodată Pums pe numele ei de fată. Probabil că şi ea a fost o simplă funcţionară, ca şi Karl-August, şi că amîndoi lucrau pentru bătrînul Pums, moştenitor al mai multor descendenţi de librari. Astfel, cînd Minna şi Karl-August şi-au redactat catalogul, ştiau doar că librăria era foarte veche, şi au pus o dată la întîmplare.

— Nu-mi place cînd lucrurile se pot explica, Mikki. îmi plăcea mai mult fantasmagoria.

— Viaţa e mai magică decît orice ficţiune.

— Pe dracu!

— Greşeşti.

— în ziua cînd voi înţelege, voi fi o altă Gudrun, irezistibilă.

Dări o mină de ajutor; desigur vrea să spună ceva de genul: „Gudrun, cea de acum, nu e chiar aşa de respingătoare"... Şi ne vom întoarce iar la drumul cel bun; şi vom sfîrşi cu plimbările pe drumuri ocolite.

Numai că Mikki schimbă subiectul.

— Ai înţeles ce ascund Minna şi Karl-August?

— Nu sînt chiar complet idioată. Acum trei ani, tata le-a încredinţat chestiile alea... dischetele în care se găsesc toate tîmpi- tele lui de dosare. Cu sarcina ca Minna şi Karl-August să mi-le dea cînd va sosi momentul. Şi dacă eu nu voi fi, dacă mi se va întîmpla ceva, tu şi Bodo preluaţi ştafeta. Şi cum aceşti Hobbits nu sînt chiar la prima tinereţe, dacă vor muri, eu le voi moşteni librăria, spaţiul şi ediţiile rare în care sînt ascunse dischetele alea. Am uitat vreun detaliu?

— în ceea ce îi priveşte pe Hobbits ai răspuns complet.

— Nu vorbim de rest.

— Ba vom vorbi. Vom vorbi măcar o dată şi, abia după aceea voi prinde mîna de ajutor, pe care mi-ai întins-o adineauri.

— Fiu de căţea. Ăsta e şantaj.

Dar Mikki o ţinea iar de mînă în timp ce coborau pe calea Schonhaus spre sud, acolo unde îi convenea lui Gudrun, apartamentul din Saint-Nicolas fiind situat exact în direcţia aceea.

— Aş vrea să ieşi din toropeala ta, zise Mikki.

— Şi ce să fac? Să-l ajut pe Bodo să devină bogat?

— Eu nu vorbesc de ultimile luni—nu numai de ultimile luni. Vreau să vorbesc de cei zece ani care au trecut. Aş vrea ca, într-un fel sau altul, să rezolvi problema ta şi a tatălui tău. Aş vrea să accepţi să vorbeşti despre aceasta.

— Am fost şi l-am văzut.

— Nu ai rezolvat nimic cu vizita ta.

— Trebuia să mă arunc în braţele lui, aşa-i?

— Ar trebui să încetezi să trăieşti şi să te comporţi ca o reacţie la ceea ce s-a petrecut între tine şi el. S-a terminat. Personal, consider că a plătit destul. Dar nu asta e problema. Trăieşte-ţi viaţa. Ai făcut studii apoi ţi-ai luat un serviciu la întîmplare,

orice; puţin îţi pasă, cum o spui tu însăţi din ce în ce mai des. Lumea se schimbă în jurul tău şi pe tine nu te interesează.

— Ar trebui să...

— Lasă-mă să termin. Ce te interesează în viaţă?

— Bodo şi cu tine. Tu şi Bodo.

— Nu e destul. Trebuie să ai viaţa ta. Nu sta pasivă. Toată viaţa ai folosit relaţiile şi banii tatălui tău.

Vru să-şi elibereze mîna, dar Mikki i-o ţinea să i-o rupă.

— Vrei să atac oamenii din dosare?

— Sau dacă nu, pleacă. Pleacă oriunde—în Statele Unite sau oriunde altundeva. Pericolul e real.

— Aşa crezi pentru că tata ţi-a spus-o.

— Aş fi crezut tot aşa chiar dacă îmi spunea contrariul. în trecere fie spus, mama ta nu s-a sinucis pentru că aflase de tine şi tatăl tău. S-a omorît pentru că era singură şi asta a fost gre- şala ta şi a tatălui tău. Avea o depresiune nervoasă. Era bolnavă, bolnavă mintal.

— Şi eu semăn cu ea; asta vrei să spui?

— Categoric nu. Nu eşti de genul care se sinucide. Vei fi ultima care o va face.

Traversau Alex.

— Ai terminat lecţia, Mikki?

— E destul pentru astă-seară. Nu ţi-ar strica o bătaie la fund, dar cred că e timpul să vorbim despre altceva. Pauza s-a terminat; putem merge. Am fost gelos pe toţi bărbaţii care te-au atins. Toţi. Şi pe Bodo. Pe Bodo poate mai puţin decît pe alţii, dar... Recunosc că nu avem şi nu am nici un drept să fiu gelos.

— Dar eşti.

— Mai mult decît crezi.

Trebuia să fie către ora 4 dimineaţa. Stăteau exact în mijloc la Alexanderplatz, pustie şi cu aspect rece, ratată ca monument, fără suflet.

Cum putem să iubim un astfel de loc? Poate că, de fapt, iubim oamenii şi lucrurile numai pentru defectele lor.

— Ai rupt legătura cu Antoine Marais?

— Nu.

— O vei face?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu.

— Nu pot să spun că sînt geloasă pe el. Mă voi mulţumi să-l ştiu mort în suferinţe groaznice. Ce facem, Mikki? Eşti gata să mergem în apartamentul din Saint-Nicolas şi să dormi în pat cu mine ?
— Aşa cred, zise el.
Clătină din cap. Printr-un joc aproape automat, memoria îi reda fotografii vechi din anii treizeci: Alex dominat de marile magazine Wertheim şi brăzdată de şinele de tramvai.
— Să presupunem, zise ea, că-ţi voi cere să părăsim Berlinul în noaptea asta.
— Cu maşina, de exemplu.
— De exemplu.
— Aş putea găsi o maşină. Şi unde mergem?
Ea nu răspunse.
Va înţelege.
— înţeleg, zise Mikki. în Toscana.
Clătină şi el din cap.
— Nu e un meci între tine şi Antoine, Gudrun... Sper că nu
Ar fi, poate mai bine, să mi răspunzi la această întrebare.
Gudrun; n-ar face bine nimănui. Chiar dacă e exact ceea ce ai în cap. Vrei să mergi în Toscana pentru că ştii că Marais şi cu el au stat acolo. Vrei acelaşi teren.
— Bine, zise Mikki. Bine.

Dădu cîteva telefoane, în timp ce ea aştepta în holul hotelului Stadt Berlin, în Alex. Au luat un taxi, apoi altul şi, în garajul particular de pe calea Spandau au găsit un Audi albastru închis, cu opt cilindri şi patru roţi motrice, cu acte şi chei. Porniră imediat la drum. Se făcea ziuă.
Nu întrebă a cui e maşina. Cu siguranţă a vreunui Joachim Wenzel. Vreun fost amant al lui Mikki sau ceva de genul ăsta —şi bogat.
— Vrei să conduci puţin?
Acceptă. Conduceau cu rîndul schimbîndu-se la fiecare oprire la staţiile de benzină. Nu simţea o emoţie deosebită traversînd cealaltă Germanie, poate puţină curiozitate. De altfel, nu se vedea mare lucru cu atîtea autostrăzi. Conduse de mai multe ori cu viteza de două sute optzeci de kilometri pe oră.
— Conduci puţin cam prea repede.
— Ţi-e frică?
— Da.
— De felul în care conduc sau de altceva ?
— Te rog, uită-te în faţă. Ne-am putea opri la Munchen.
— Nu, dacă nu ai un motiv precis să o faci.
— Nu am. Mai am nouă zile de concediu.
—- Mergem mai departe.

Nürnberg, München, Innsbruck. Traversară Austria aproape fără să-şi dea seama. Se opriră să mănînce ceva şi Mikki telefonă din nou.

— Ca să-i anunţ că sosim la noapte.

— E cineva care ne aşteaptă?

— Cei care păzesc casa.

O familie de italieni.

Evită iar întrebările, Gudrun. De exemplu, nu întreba a cui e casa către care mergeţi ca nebunii. Mikki conduce tot atît de repede ca şi tine poate doar puţin mai bine; e adevărat că el e obişnuit cu autostrăzile vest-germane pe care nu e nici o limită de viteză, dar tu nu eşti. Ar fi bine dacă această casă ar fi a lui Antoine Marais.

Altă oprire ca să mănînce. Mikki bău două cafele duble şi ristretti (tari). Ea nu bău decît una, dar fu suficientă ca să-i ţină ochii deschişi.

— Voi conduce eu, zise Mikki. Drumul devine mai cotit şi sînt tunele.

Se făcuse noapte. Parcurseseră o mie trei sute de kilometri de cînd plecaseră din Berlin. Se apropie Florenţa. Mikki nu intră în oraş. Părăsi autostrada spre Roma pentru a urma o cale de legătură rapidă pe care o părăsi apoi, după treizeci de minute.

— Să nu adormi; am ajuns.

— Nu dorm.

Vorbiseră puţin în timpul acestei curse nebuneşti şi numai lucruri banale.

— Sîntem în Toscana?

— Da.

Lăsară în urmă un loc numit San Miniato şi farurile luminară un drum îngust sub forma unui tobogan. Colină după colină, luna le dezvăluia viţa de vie şi măslinii încadraţi de chiparoşi pîntecoşi sau filiformi.

— Nu. Nu mergem pînă la San Gimignano, spuse Mikki, răs- punzînd la întrebarea pe care o pusese ea. Vila este înainte. O villa în italiană înseamnă o clădire importantă; un fel de palazzo la ţară.

Da, ştia puţină italiană. Suficientă ca să se facă înţeles şi să înţeleagă ce i se spune. Mersese de mai multe ori la Milano în ultimii trei ani pentru a face stagiu. Dar, ceea ce se vorbea în Toscana nu era limba italiană oficială sau, toţi italienii vorbeau stîlcit, în afară de cei din Toscana, această ipoteză fiind admisă în majoritate, cel puţin aici, în Toscana.

— E acolo, după ultima curbă.

Maşina încetini şi se opri în faţa unei porţi mari de fier. Mikki se pregăti să coboare şi să meargă să sune, dar apăru un bărbat, în timp ce, de-a lungul aleii de tei care formau o boltă, se aprindeau lumini. Maşina mai merse vreo sută de metri şi se opri în faţa unei clădiri mari în ocru, cu jaluzele brun-roşcat. Mikki opri motorul în timp ce o haită de dini înconjurau Audi-ul. Sentimentul de opresiune pe care-l simţea Gudrun deveni mai adînc, fară a avea vreo legătură cu dinii.

— Un cîine terranova cîntărește șaptezeci și cînd de kilograme, un ciobănesc nemțesc și un groenendael, patruzeci, patru- zed și cînd fiecare. Iar un pui de saint-bernard depășește chintalul; să nu-i stai în drum cînd îl vezi.

Vocea lui Mikki suna în dezacord.

E tot aşa de încordat ca şi mine.

— Acesta e Saverio. Spune-i buona sera lui Saverio, Gudrun.

— Buona sera, zise Gudrun paznicului, un bărbat de vreo șaized de ani, mare și noduros.

Intrară în vilă.

— Sînt aproximativ patruzed de camere, zise Mikki, dintre care șaisprezece dormitoare și tot atîtea băi. Saloanele sînt pe stînga, dormitoarele pe dreapta.

Vorbi în italiană paznicului și păru că zice nu, nu aveau nici un bagaj.

— Vrei să mănînd ceva?

Scutură din cap.

Nid să bea. O cuprinse oboseala ca urmare a stării de tensiune și a atîtor ore de drum.

— Un duş şi să dorm, zise ea.

— Alege tu camera.

Privirile li se întîlniră și ea ghid că în alegerea pe care i-o oferea era în joc şi altceva decît satisfacţia gustului personal.

Unde a dormit Mikki—dormit!—cu Antoine Marais?

Plecă singură pe un coridor, deschizînd uşă după uşă. Printre dormitoarele acestui etaj erau două mai spațioase ca celelalte. Unul în roşu şi celălalt în galben şi maro.

— Cel roşu, zise ea.

Mikki rămăsese la intrarea în coridor.

Nu acum, Mikki, te rog. Nu după această călătorie şi atîtea ore nedormite. N-aş vrea să fiu buimacă atunci cînd va sosi momentul.

Totul se petrecu fără vreun cuvînt rostit. Se mai întreba încă dacă alesese „dormitorul".

— Eu voi dormi în celălalt, zise Mikki. Noapte bună şi pe mîine.

5

Lătratul dinilor o trezi puţin înainta de amiaz. Adormise dezbrăcată, avînd doar un cearșaf peste pîntec. Zări o pisică mare, persană, culcată la un metru de ea.

— Vorbeşti germana?

Pisica deschise un ochi la fel de verde ca al lui Bodo.

Te rog, nu te gîndi la Bodo.

Merse la una din cele două ferestre şi trase storul din lemn ceruit. Soarele toscan o izbi în faţă. Descoperi la stînga o frumoasă înșiruire de coline care se întindeau cît vedeai cu ochii. Cele din apropiere erau pline de maci. în faţa ei, dincolo de prima curte acoperită cu dale de piatră era giicină pe patruzeci de

metri şi, mai încolo, pe o bucată de pămînt plantată cu trandafiri şi chiparoşi, se afla o piscină. în curte, cîinele ciobănesc nemţesc şi saint-bernardul păreau că vor să se omoare, vivacitatea unuia contrabalansînd puterea celuilalt.

Probabil, zgomotul duşului alertase pe cineva pentru că, atund cînd ieşi din baie, găsi pe pat mai multe costume de baie, între care unele minuscule, şi mai multe rochii lungi din mătase tailandeză, toate noi şi împachetate în pungi de plastic.

— Sînt aici.

Vocea lui Mikki venea de sus. Ea urcă scara. Mikki era cu bustul gol, îmbrăcat doar cu un chilot de sport. JuGa pe un biliard cu bile multicolore.

— Un snooker. Te voi învăţa să joci... Ţi-e foame?

— Da.

De o parte şi de alta a sălii de biliard văzu şi alte camere, între care o bibliotecă unde intră să arunce o privire. Conţinea cincisprezece, douăzed de mii de cărţi, în franceză şi în engleză.

— Te-am aşteptat pentru masa de prînz. Şi mie mi-e foame.

— Trebuia să mă trezeşti.

El zîmbi şi Gudrun era cît pe ce să roşească imaginîndu-şi-l pe Mikki intrînd cu pas furişat în dormitor şi strecurîndu-se uşor lîngă ea...

— Avem paste cu busuioc şi şuncă, servite în sufragerie sau pe malul piscinei—după cum vrei tu.

— La piscină.

Pastele erau pentru şase persoane. Mîncă cît pentru patru şi făcu baie. Piscina, cu poziţia ei înclinată, domina şirul de dealuri; la dreapta, aproape de un iaz, trei cai somnolentau la soare.

— Putem să călărim?

Da. Şi se putea galopa şi pe coline. Paznicii dispăruseră. Gudrun îşi dezbrăcă sutienul costumul de baie.

— Chilotul?

— De ce nu?, zise Mikki, întins pe burtă pe un şezlong în care puteau încăpea doi.

— Ai putea să-ţi dezbraci şi tu costumul, zise ea.

— Nu ne grăbeşte nimic.

Ieşi din apa albastră. îşi dezbrăcă slipul care o şi strîngea puţin şi se lungi la soare, pe salteaua de lîngă el.

Aşteptai momentul, Gudrun; iată-l.

Se întinse şi simţi că sfîrcurile sînilor i se întăriseră; ardea.

— Aşadar erai gelos pe bărbaţii cu care mă culcam?

— Da.

— Mă doreai?

— Da.

— O dorinţă fizică?

— Foarte fizică.
— Nu ai încercat niciodată să mă atingi.
— Cîteodată mă abţineam cu greu.
— De ce te-ai abţinut?
— N-ar fi fost drept pentru tine.
— Şi acum e?
— Nu ştiu. Dar acum nu mai ai cincisprezece ani.
— La cincisprezece ani aveam şoldurile înguste.
— Nu ai semănat niciodată cu un bărbat. Şi acum cu atît mai puţin.

închise ochii pe motiv că o orbeşte soarele. Aştepta hotărîtă să nu fie ea prima cu iniţiativa.

— Poate un homosexual să dorească o femeie?

— Şi un heterosexual poate dori un bărbat uneori, sau o femeie dacă este o heterosexuală.

Tresări: o atinsese. Probabil că-şi întinsese doar braţul. O atingea uşor cu degetul, urmărindu-i conturul şoldurilor, urcînd spre talie.

— Ai mai atins vreo femeie, Mikki?

— Nu.

— Voi fi foarte furioasă dacă vei face dragoste cu mine numai ca să-mi faci plăcere.

— Nu vorbi prostii.

îi mîngîia sînul drept, apoi i-l acoperi cu palma. Gudrun era tot cu ochii închişi. Stătea nemişcată.

— Chiar sînt prima?

— Pot să scriu şi să semnez.

Şi dacă era intimidat? Ideea o înveseli. Nu era dorinţa de a face haz — nici chiar aşa —, doar un acces de umor.

Numai asta ar mai lipsi! Să nu ştie cum se procedează. Nu fi ridicolă, sigur că ştie. Ce bine mă simt. Soarele, căldura, mirosul acesta de levănţică şi rosmarin, această senzaţie de timp suspendat; faptul că ne ştiu, pe Mikki şi pe mine, proiectaţi pe o panoramă atît de vastă şi frumoasă, acest pîriit delicat al pielii uscîndu-se la soare după baie...

Mikki puse şi cealaltă mînă pe ea. îi simţi buzele şi limba.

Se apropie; se apleacă asupra mea. Fir-ar al naibii. E groaznic de greu să nu mişti; nu am fost niciodată de genul care aşteaptă ca un butuc. Devine insuportabil. Delicios de insuportabil.

— Mikki...

— Sst.

Mikki îşi înmulţea mîngîierile. O excita cu răbdare, îşi prelungea gesturile în anumite locuri. Dădea dovadă de o cunoaştere uluitoare. O dată, apoi încă o dată, ea se încordă, se arcui, se ■ destinse.

Numai o femeie ar putea face ce face el, o femeie care cunoaşte din experienţă secretele acestor plăceri. El nu poate: nu e un bărbat. Sau, dacă

este, tu nu-l inspiri deloc; se preface numai.

Beatitudinea pe care o simţise pînă atunci dispăru alungată de imaginile care-i defilau prin faţă — Mikki şi Antoine Marais, goi, chiar în acest loc.

Tu ai vrut să vi aici!

Fu cuprinsă de disperare şi dezgust. Vru să se ridice, dar, în aceeaşi clipă, el fu peste ea şi o strînse.

Fără nici o îndoială.

încetă să se mai lupte împotriva lui, cedă forţei lui Mikki şi a propriei ei dorinţe.

Era un bărbat — cu siguranţă.

Urcară pe cai şi petrecură trei ore pe dealuri fară a vedea însă ceva din Florenţa ascunsă de un lanţ de munţi albaştri. Obligară animalele la galop pe kilometri întregi de cîmpie vălurită şi presărată cu ferme răzleţe, unele abandonate. La întoarcere, de două ori, fură nevoiţi să schimbe drumul, opriţi de văgăuni prea adînci pentru a fi trecute călare, în fundul cărora curgeau rîuleţe firave.

Cînd mănînci tu, ar trebui pusă o pancartă indicînd: ATENŢIE! LUCRĂRI!

După pepenele galben cu şuncă, după tradiţionalele paste, începuse să mănînce un fel de tocană de vită cu măsline negre.

— Sînt grasă?

— Nu chiar.

— Dacă am vreo zece kilograme în plus, nu te sfii să mi-o spui.

— Nu ai nici un kilogram în plus. Nu ţi-aş lua nici o sută de grame.

După ce se întoarseră de la plimbarea călare, vizitaseră vila, cameră de cameră, şi Mikki o însoţise nepăsător. încă tot nu ştia cine e proprietarul vilei. Amenajarea acesteia era frumoasă şi sobră, fără nimic din preţiozitatea la care se aştepta — dacă aparţinea lui Antoine Marais — şi pe care o asocia, pe drept sau pe nedrept, cu homosexualitatea. Nici o urmă feminină; nu erau flori; erau bibelouri, dar din cele frumoase provenind din ţări exotice, mai ales din Asia. Apartamentul principal, cel al stăpînului casei, se afla la etajul de deasupra dormitorului roşu. Gudrun vru să deschidă dulapurile lungi din lemn de ulm, dar renunţă.

în fond, preferi să nu ştii cine locuieşte aici.

înainte de cină jucaseră biliard. Nu fu chiar atît de neîndemîna- tică şi reuşi chiar să marcheze patrusprezece puncte, unul după altul. Cînd se ridicară de la masă, Mikki îi propuse un film din video- tecă (nimic în germană). Ea preferă să facă iar baie. înnotară în piscină la lumina reflectoarelor.

Făcură iar dragoste, dar de data aceasta în dormitor.

— Ştiam că-l vei alege pe cel roşu.

Gudrun avea mereu pe buze această întrebare: unde a „dormit" în timpul "şederii lui amoroase cu Antoine Marais ?

Şi iar imaginile acelea neplăcute care îi făceau greaţă.

În dormitorul acesta ? în celălalt unde predomină galbenul, sau în apartamentul de deasupra?

Vorbeau puţin. Erau prea multe subiecte ce trebuiau evitate. Vechea temă a amintirilor din copilărie implica menţionarea numelui lui Bodo, şi ea nu ţinea neapărat să o facă — pe cînd, în mod ciudat, Mikla nu părea deloc jenat. Nu puteau vorbi nici despre viitor. Nici despre trecut, nici despre viitor. Rămîneau puţine lucruri. Ea era convinsă că nu are nimic de spus. *Serviciul meu de la Berlin ? Rahat!* De altfel, i-ar fi fost greu să evoce anii trăiţi după plecarea lui Mikki druben, fără să amintească de vreunul din amanţii ei.

N-am avut eu chiar atîţia cîţi i-am spus lui Trudi ca să nu par ridicolă, dar şapte, opt, tot au fost. Bine, nu e recordul lumii... A, nu, au fost opt sau nouă; îl uitasem pe Manne Clawe... Şi, pentru că nu m-am culcat decît cu bărbaţi întîlniţi în timpul studiilor, serviciului şi călătoriilor mele, iată tot atîtea subiecte de evitat.

Puteau vorbi despre Italia şi et rusei dacă tot erau în Toscana, dar, chiar şi Mikki, epuiză subiectul după primele trei ore.

încă din a doua noapte, dormiră împreună. El vru să o ţină în braţe, dar ea se îndepărtă cu blîndeţe, fără să ştie de ce. Ceva nu era în regulă.

Poate acest dezgust pe care ţi-l inspiră şi pe care nu poţi să-l învingi... Poate această linişte care predomină între voi ca cea a cuplurilor fericite care de fapt nu sînt. Nu prea ai ştiut niciodată să te prefaci; eşti incapabilă să pari bine dispusă ca să întreţii conversaţia ; ai putea să-ţi dai silinţa să-l ajuţi pe Mikki care încearcă din răsputeri — uite, acum vorbeşte despre sport.

Şi apoi felul în care faceţi dragoste. Sau aşa zisa dragoste! Unde mai pui că de aproape douăzeci de ani — exagerez — am visat să fiu goală lîngă el, gol şi viteaz. Este viteaz; nimic de spus. Dar simţi — cum să zic ? — un fel de reţinere. Abia perceptibilă. Bine; poate ţi-o imaginezi numai, dar nu complet. Cînd inversaţi rolurile şi vrei să-i faci tu plăcere, simţi o uşoară retragere. Nici nu-şi dă seama, deşi... „Nu e un meci între tine şi Antoine Marais", spusese el... Nu pot să-mi dau seama. încerc să nu mă gîndesc la asta, să fac m aşa fel încît să nu fie unul sau măcar să nu pară a fi.

im

îl doresc; şi acest lucru nu intră în discuţie. Ce să fac ? Să mă abţin ?
La dracul

A treia zi o petrecură din zori şi pînă noaptea, la Florenţa.

în unele restaurante, privirile unor chelneri care-l cunoşteau pe Mikki şi care-l vedeau acum cu o femeie — şi încă una îndrăgostită (trei pahare de vin erau suficiente ca să se vadă acest lucru)...

Şi privirea acelor doi pederaşti de pe terasa Rivoire care nu se înşelaseră şi îi aruncau ochiade languroase lui Mikki, care părea că nu i-a remarcat.

îmi vine să-i omor!

Oare după ce se recunoaşte? în nici un caz după felul în care merge sau după poziţie, cel puţin aşa cred. Poate după cum îşi întinde uneori degetele languros... Dar am văzut alţii care-ţi săreau în ochi. Nu şi el însă. Şi apoi, el se îmbracă, ca toată lumea.

— Trebuie să-mi dai un răspuns complet, Mikki.

Erau pe terasa de la Rivoire, în faţă la Signoria. Mikki bea bere.

— La ce întrebare?

— Dacă te-ai hotărît sau nu să începi afacerea ta proprie.

— Şi tu mă vei ajuta?

— Numai dacă nu eşti total împotrivă.

Zîmbet.

— Presupun că trebuie să te întreb în ce va consta ajutorul tău.

— Voi găsi banii ca să te finanţez, voi găsi locul.

— Numai dacă nu am unul în minte.

— Numai dacă nu e Parisul. Şi atunci...

— Vei veni la Paris?

Se gîndise deja la această posibilitate.

— Da, zise ea.

— Nu cunoşti Parisul.

— Ştiu că acolo se află turnul Eiffel, Montmartre, bulevardul Saint-Michel şi Antoine Marais. Nu-i destul?

Nu trebuia să spun numele lui Marais.

Mikki contempla fundul paharului.

— Mi-ai reproşat pretinsa pasivitate, zise ea. Voi ieşi din ea. Sînt capabilă să,mă ocup de oricare întreprindere, fie că e vorba de confecţionarea de rochii sau de făcut comerţ cu zebre — tot aia e — Fir-ar al naibii, lasă Miinchenul.

— Nu e bine să înjuri.

E ceva bărbătesc. Toţi bărbaţii înjură, numai tu nu... Şi Bodo, adevărat. Dar Bodo e o excepţie.

— Mai am cinci zile de concediu, Gudrun.

— Vom vorbi despre asta peste cinci zile; aşa-i?

— Sînt în concediu.

— Mă voi bosumfla; te previn.

Dar nu-şi ţinu cuvîntul. îi plăcea Florenţa. în ciuda chelnerului de la restaurant — de altfel, Mikki îşi dădu seama că făcuse o greşeală ducînd-o în locurile unde el şi Marais erau cunoscuţi; pentru cină a ales un loc în

apropierea gării. în ciuda celor doi nebuni de pe terasa Rivoire, în ciuda căldurii sufocante şi umede, în ciuda altor o sută de lucruri, îi plăcea Florenţa.

— îmi promiţi că vom vorbi iar despre asta peste cinci zile?

— Bine.

Nu avea grijă, iţi reamintesc eu promisiunea.

Petrecură cea de a patra zi lenevind, fără să iasă din vilă. Reuşi să cîştige o partidă de snooker, deşi bănuia că Mikki acumulase intenţionat toate acele puncte de penalizare ca să o lase să cîştige cu patruzeci şi şapte la patruzeci şi patru.

în rest, nu făcură decît baie în piscină, plimbări călare, mîncară paste urmate de sieste prelungite. La pat, ceva se deblocă în Mikki.

Niciodată nu am dat unui bărbat ce i-am dat lui astăzi. Dacă voi face aşa în fiecare zi, voi muri la patruzeci de ani cînd mă vor lăsa puterile. Zici de un meci! Şi încă ce meci! De altfel, sînt sigură că îl acceptă. Nu mai are reţineri. îmi acceptă şi îmi întoarce provocarea. S-a eliberat. Crezi că ai vreo şansă, Gudrun ? Nu numai să cîş- tigi la scor, dar să şi ai avantaj asupra întîlnirii?

îşi petrecură cea de a cincea zi în Audi, sub un soare arzător, călătorind prin cîmpiile toscane. Plecare de Ia vilă înainte de răsăritul soarelui, San Gimignano şi Volterra cea austeră, în zori, urcuşul pe Apenini, apoi direcţia est — Mugello, Pratomagno şi Casentino urmate de Arezzo unde se născuseră- Guido, Aretin şi Petrarca.

A doua zi vizitară Sienne şi tot Chianti.

— Dacă vrei, mîine vom merge la Pisa şi Lucques.

— Nu.

Se săturase.

Era sătulă mai ales să se tot întrebe ce ar face sau ce ar fi făcut Antoine Marais în locul ei. Se săturase să se întrebe dacă el ar fi mîncat din asta sau din cealaltă, dacă ar fi băut un anume vin, dacă ar fi fost interesat de nenorociţii ăştia de etrusci, dacă ar fi fost capabil să bage de şase ori bila neagră în gaura biliardului — *eu am făcut-o chiar dacă numai o dată; şi aceasta se numeşte un break şi se pare că e recordul vilei* —, dacă el ar fi fost blînd, tandru şi amu - zant — *aşa cum mă silesc eu să fiu; niciodată nu mi-am stăpînit atît caracterul meu precoce.*

M-am săturat! săturat! săturat!; voi sfîrşi prin a nu mai fi eu însămi (şi-ţi dai seama că Mikki a observat asta). întreabă-te doar dacă nu cumva eşti pe cale să ratezi o vacanţă care ar fi putut fi de vis, dacă nu l-ai fi tot studiat pe Mikki pe toate părţile şi nu ţi-ai fi tot pus atîtea întrebări. Fără să mai socotim că-l paralizezi şi pe el într-o oarecare măsură.

Să fi fost acelaşi loc, acelaşi anotimp, cu un bărbat tot aşa de frumos ca Mikki, fără vreun meci de jucat... Ţi-ai fi ascuns fiecare minut pentru a-l păstra în amintire pînă la moarte.

în zorii celei de a șaptea zi, se strecură afară din pat fără nici un zgomot. Se culcaseră foarte tîrziu cu o noapte în urmă, cînd se întorseseră de la Sienne; abia dacă dormise trei ore. Puse şaua pe un cal şi plecă. După cinci kilometri, asistă la răsăritul soarelui. Plecase pe un drum pustiu. Lăsase la dreapta drumul pe care-l făcuse cu Mikki şi porni înainte printr-o livadă de măslini.

Nu-şi luase ceasul cu ea, dar trebuia să fie către ora 11 cînd ajunse la nişte ruine de clădiri vechi. Nu mai erau întregi decît bucăţi de ziduri şi nu exista nimic cale de kilometri întregi.

Voi sta aici patruzeci de zile. Poate aşa îmi vor veni minţile la cap.

Se întinse într-o parte la umbră şi-şi puse bluza udă de transpiraţie, la uscat. îi trebuie o oră să descopere, la trei metri depărtare, un cuib de vipere. Şi totuşi nu se mişcă.

Mă lăsaţi în pace şi vă las şi eu. Ce fac eu aici, atît de departe de Berlin ?

Linişte începutului lumii.

Pune totul în ordine; de la Mikki la Bodo, trecînd pe la tatăl tău, Manne Clawe şi ceilalţi.

Moţăi puţin.

Cine doarme nu-i e foame... Mie mi-e foame şi sete.

Dar lucrurile începuseră să se ordoneze în mintea ei.

Articolul întii: nu te măriţi cu Bodo, chiar dacă mai vrea să o facă după escapada ta toscană ceea ce nu e imposibil, dar vom mai vorbi despre asta.

Articolul 2: nu vei trăi cu Mikki cînd vei pleca de aici. Presupu- nînd că-i va veni o astfel de idee (ceea ce te-ar mira mult), tu vei fi cea care vei refuza. Ai visat cincisprezece ani; e timpul să te opreşti. Doare, dar asta e. Poţi să plingi puţin dacă vrei — ai permisiunea; nu te vede nimeni; dar te va uşura. Deci, plîngi sau nu ? Nu ? Foarte bine.

Articolul 3: ieşi din „pasivitate"...

Ce sete mi-el Aş bea o piscină întreagă.

... Ieşi din „pasivitatea" ta. Şansele ca Mikki să-ţi accepte ajutorul şi să-şi înfiinţeze propria-i casă de modă, sînt de 61,4%. Va trebui, aşadar, să foloseşti bagheta magică.

Şi dacă tot o faci (articolul 4): vei trece prin sită faimoasele dosare şi îl vei găsi pe cel, sau cea, sau cei care au ordonat uciderea lui Jakob Adler.

Articolul 5: îi vei nimici.

Articolul 6: laşi dracului în pace pe toţi ceilalţi. Tu nu eşti Zorro.

Articolul 7: rămîi în viaţă pînă realizezi cele două articole precedente.

Articolul 8: mergi să-l vezi pe tatăl tău, la Erkner; faci un fel de pace cu el; îi accepţi ajutorul aşa cum i-ai acceptat banii şi sprijinul de pînă acum (fii sinceră).

în ciuda viperelor, moţăise iar.

Salut fetelor. Mergeţi şi vă jucaţi mai încolo; nu mă impresionaţi deloc şi voi rămîne aici cît voi avea chef.

Articolul 9: nu spui nimic lui Mikki despre perioada dintre ziua a treisprezecea pînă la a şaisprezecea — sau dacă îi spui, să fie mai tîrziu. Dacă îţi va reuşi. Vei avea destul timp să-l anunţi.

Articolul 10: nu te mai culci deloc cu Manne Clawe şi, dacă avea ocazia, îl omori. Pentru că numai el putea fi acela care l-a tăiat în bucăţi pe Jakob. Nu ai omorît pe nimeni, dar trebuie un început în toate.

Articolul 11: ...

Nici un articol 11. Cele zece porunci ale lui Gudrim Maria Schnelle. N-am uitat nimic ?

Ba da; să mă întorc. Soarele e aşa de jos încît peste puţin se va face noapte.

Urcă pe cal, limba îi era lipită de cerul gurii, de sete.

M-am rătăcit puţin la întoarcere. Dar ţi-am lăsat un bilet.

— Care zice că pleci pentru cîteva ore! Au trecut şaisprezece de atunci!

— Nu am făcut-o ca să te îngrijorez. Vroiam să mă gîndesc. Golea dea de a doua sticlă de apă minerală şi mînca şuncă cu

pîine fără sare.

— M-ai căutat, Mikki?

— Vroiam să anunţ poliţia. Se poate şi cădea de pe un cal.

— Eu nu.

Veni lîngă el şi îl sărută.

— Iartă-mă. îmi pare rău.

îl mai sărută o dată şi fu mirată să-l simtă tremurînd de furie. N-ar fi crezut niciodată că e capabil să se enerveze astfel.

— îmi cer mii de scuze, dar sper că nu vom petrece toată noaptea vorbind despre asta. Am cîteva întrebări, Mikki. Mai întîi aceasta: a cui e casa?

— A unui prieten de al lui Antoine Marais.

— Homo?

— Nu.

— Ai dormit în dormitorul roşu în timpul ultimei vizite aici?

— în celălalt. E chiar aşa de important?

— A fost. Mi s-a părut că este în timpul primelor şase zile. Acum nu mai este.

— Puţin îţi pasă.

— Mda, dom'le. Te-ai silit să faci dragoste cu mine?

— Nu.

— Nu ai avut nevoie, să zicem, să te gîndeşti la altcineva ca să te porneşti?

— Cred că-ţi voi da o pereche de palme.

— Aşi!

N-a fost departe s-o facă, gîndi ea, în timp ce el se îndepărta. Din punct de vedere moral, sînt pălmuită. Plus că o şi meritam.

11 urmă în sala de biliard. El ieşi imediat şi merse să se aşeze în faţa televizorului. Veni şi îngenunchie în faţa lui întrebîndu-1:

— îţi place programul?

— Mult.

— Nu ai aprins televizorul.

— încetează, Gudrun.

— Vroiai să ies din pasivitatea mea; ei, bine, am făcut-o. Ştii că ai ochi frumoşi? Cînd i-ai rupt gura tatălui meu a fost din gelozie — pentru ceea ce-mi făcuse — sau pentru ce ţi-a spus despre moravurile tale?

Ador asta, gîndi ea, în timp ce el o transporta.

O pusese pe umăr, cu fesele în sus şi capul în jos.

îmi place. Am reuşit să-l înfurii. Această zi — care de fapt e o noapte — ar trebui însemnată cu o piatră albă. Pentru prima dată în viaţa mea îl văd pe Mikki ca un om obişnuit. Nu ca un semi zeu care, din nenorocire şi cu un farmec insuportabil era puţin cam prea exagerat. Sînt încă îndrăgostită de el, dar, în mod normal — mă întreb chiar dacă nu sînt tot aşa de îndrăgostită şi de Bodo.

O aruncă în piscină.

— Nu va fi chiar aşa de uşor. Şi în plus, am veşti pentru tine.

El pleca deja spre casă. Se opri însă, cu regret.

Dacă eu aş fi fost furioasă cum e el, nu m-ar fi oprit nimic: şi nici pe Bodo; aceasta e diferenţa între el şi noi. O fi el mai inteligent şi mai cult decît mine, o fi avînd un talent de creator pe care nici eu, nici Bodo nu îl posedăm, dar el e fragil, şi blînd, chiar dacă e capabil să zdrobească trei tipi închişi împreună cu el într-o cabină telefonică. Sînt cu adevărat exorcizată.

— Ce veşti?

— Veştile mai tîrziu, domnule Mikki. Ţi-am spus că nu va fi uşor în apă. într-un fel e ca şi cînd nu ar fi gravitaţie. Ştii, chiar vroiam să mă loveşti. Vroiam să te împing pînă la capăt.

— Aproape ai reuşit.

— Numai că acum am poftă de altceva. Observă că mă menţin în subiect; e tot corp la corp — în ambele cazuri. Puţin îmi pasă de Antoine Marais, Mikki. S-a terminat. Te accept aşa cum eşti. Te iubesc. Mai puţin decît credeam sau, mai exact, într-un fel diferit. Te-ai gîndit vreodată să trăieşti cu mine după ce plecăm de aici ? Nu. Nu răspunde. îmi retrag întrebarea. Noi nu vom putea niciodată trăi împreună; acum sînt convinsă—sînt foarte serioasă.

Mikki reveni pe dalele roşiatice ale piscinei fară a se apropia însă de marginea ei. Se sprijini pe balustrada părţii care domina peisajul. Plăci de sticlă fixate pe baluştrii albi opreau vînturile de est.

— Continuă, zise Mikki.

— Nu mai e nici un meci. M-am înșelat. Te-am pus într-o situație imposibilă. Iartă-mă și să nu mai vorbim despre asta. Am petrecut cîteva zile minunate, care puteau fi şi mai minunate dacă Ia sosire, n-aş fi avut tot felul de idei în cap.

Mikki o aruncase în apa adîncă. înotă şi ajunse în apa pînă la sîni. Costumul de baie alb era ud și aproape transparent.

Măcar o dată nu o fac intenţionat.
Se rezemă de bordură.
— Cred că nu vom mai trăi niciodată clipe ca cele trăite aici. Să zicem că ne-am realizat amîndoi nişte vise din copilărie. Acum închidem paranteza. Ţi-a plăcut să faci dragoste cu mine?
— Da.
— Dar nu într-atît, încît să reîncepi zi de zi, toată viaţa... Nu; nu e o întrebare pe care ţi-o pun. Ne rămîne tandreţea, prietenia şi un milion de alte lucruri care merită să Fie trăite. Văd că eziţi încă să mă crezi. Crezi că e o nouă manevră de a mea să te convertesc ?
Pe buzele lui Mikki se schiţă o urmă de zîmbet. Scutură din cap.
— Eşti extraordinară, Gudrun.
— Ca să fiu sinceră, şi eu mă mir de mine. N-am putea pleca mai devreme ? Mîine, de exemplu ?
— Dacă vrei.
— Am luat nişte hotărîri şi cu cît le pun în aplicare mai repede, cu atît mai bine.
Aştepta o întrebare care nu venea — care ar fi putut fi: ce hotărîri ?
— Putem pleca mîine dimineaţă. Te duc înapoi la Berlin, zise el.
— Plec la război, Mikki.
— Nu sînt chiar surprins.
— Mai devreme sau mai tîrziu, tot ieşeam din pasivitatea mea, aşa-i?
El încuviinţă.
— Nu asta vroiai?
— Nu, zise el. Vroiam doar să te fac să înţelegi că avem în faţă o anumită situaţie. O situaţie de care nu eşti tu responsabilă, dar pe care trebuie să o rezolvi. într-un fel sau altul.
— Crezi că mă voi descurca?

ni zimui.
— O walkyrie plecînd la război.
— Niciodată nu am ştiut exact ce e o walkyrie. E plin de ele într-o operă sau două de Wagner, dar tata Wagner m-a plictisit întotdeauna. Nu erau femeile acelea grase cu cosiţe blonde şi cu un lighean de zinc în cap?
— O walkyrie era o divinitate...
— Mulţumesc pentru promovare.
— ... O divinitate scandinavă, care însoţea pe războinici la luptă şi îi desemna pe cei care urmau să moară de pe o listă făcută de Wotan, zeul războiului şi al cunoaşterii.
— Cei care urmau să moară...
Se gîndi la Manne Clawe.
— Vei merge să-ţi revezi tatăl, Gudrun?
— Da.

Ieşi din apă şi se aşeză. Ar fi vrut să-şi dea jos costumul de baie, dar rezistă să o facă, pentru că nu vroia să se joace de-a sirena.

Cel puţin deocamdată.

— Mikki, vei pleca de la Miinchen şi vei porni pe cont propriu? După calculele mele, sînt trei şanse din cinci, că o vei face.

— Ai crescut procentajul. Mai am un motiv să lucrez cu tine.

— Să mă ai sub ochi în timp ce fac pe walkyrie care arată cu un deget răzbunător pe cei răi?

— Asta-i.

— Nu m-am gîndit la asta.

— M-aş mira, zise Mikki cu nonşalanţă. Nu numai Bodo e cel ce face calcule, între prietenii noştri din copilărie.

Drace!

îşi dădu jos hainele care o incomodau.

— Să vorbim de Bodo, zise ea. în timpul primelor două zile i-am simţit umbra de două sute de kilograme, apăsînd asupra mea. Apoi mi-a trecut. Pe tine însă nu te-a prea deranjat. Ştiu că, spre deosebire de mine, tu eşti de genul... cum se zice?

— Interiorizat.

— O chestie de genul ăsta. Da, totuşi... M-am întrebat de ce te culcai, fără scrupule aparente, cu iubita celui mai bun prieten al tău.

— Şi ai găsit răspuns?

— V-aţi înţeles amîndoi, Bodo şi cu tine. Sînteţi două canalii! Nu cumva Bodo te-a şi prevenit înainte de a face marele sacrificiu de a mă regula?

— Mi-a telefonat a doua zi şi mi-a spus-o.

— Mi-ai spus că ai fost gelos chiar şi pe el.

— Tot aşa cum şi el e gelos pe mine.

— Dar nu pînă într-atît, încît să vă omorîţi reciproc ?

— Nu chiar aşa.

— Altfel spus, mă întorc mîine sau poimîine, la Berlin, şi-l găsesc pe Bodo ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Oarecum, zise Mikki.

— Mă şi întreb cum de mai puteţi respira amîndoi acoperiţi de atîtea scrupule. Ce frumoasă-i prietenia bărbătească! Presupun că dacă în viitor mă voi culca cu un alt tip, vă veţi uni amîndoi ca să mi-o reproşaţi, ba chiar să-mi şi trageţi o bătaie?

— Eşti liberă.

— Sînteţi bărbaţii pe care-i iubesc cel mai mult pe lume.

— Nu-i o veste nouă.

îi era puţin frig. Poate pentru că stătea acolo, udă, iară să se mişte. Oricum, aerul călduţ al nopţii de vară din Toscana, nu avea nici o vină.

Nu de frig tremur. Ceea ce mi se întimplă acum e ceva unic în anale. Sînt îndrăgostită de Mikki şi de Bodo. în acelaşi timp, pe cînd Mikki ne iubeşte simultan şi pe mine şi pe Antoine Marais. încă puţin, şi Bodo se îndrăgosteşte — continuînd să mă iubească pe mine — de altcineva (de exemplu de nepotul lui Knautsche, hipopotamul din grădina zoologică, ca să-i punem puţină sare întîmplării), ceea ce chiar că ar deveni apocaliptic.

Mai bine du-te şi te îneacă, Gudrun Maria Schnelle!

Se aruncă iar în apă, simţind acea plăcere de a înota goală, într-o apă uşor fosforescentă. Făcu bazinul în lungime de patru ori.

Mai ai şi alte întrebări pentru Mikki. în punctul în care sînteţi, poţi foarte bine să i le pui. în cel mai rău caz, nu-ţi va răspunde.

Ieşi la suprafaţă şi reveni spre Mikki, dar rămase în apă pînă la gît, îngenungheată în bazin. Ridică o mînă întinzîndu-şi trei degete.

— Trei întrebări, zise ea. Nu eşti obligat să răspunzi. Ţi le pun şi nu mai vorbim despre ele, fie că răspunzi sau nu.

Nu erau aprinse decît luminile aleii care ducea la grajduri. Era însă suficient ca ea să citească în ochii lui Mikki şi să vadă că acesta ştia care erau întrebările.

El încuviinţă.

— Unu, zise ea: Marais ştie că eşti aici cu mine ?

— Da.

— Doi: eşti tot atît de îndrăgostit de el pe cît eşti de mine?

— Da.

Ţi-ai propus trei întrebări, Gudrun, nici una în plus. încearcă să o formulezi pe ultima în aşa fel încît răspunsul să nu fie echivoc. *

— Nici un comentariu, zise ea; îmi dai răspuns şi ai cuvîntul meu: nu mai vorbim niciodată despre asta. A treia întrebare este: nu peste o zi, nici peste o săptămînă, dar pe viitor, crezi că ceea ce s-a întîmplat aici te va schimba?

El întîrzie cu răspunsul.

— Nu.

Se scufundă sub apă, numără pînă la o sută, şi ieşi.

— Foarte bine, Mikki. Subiectul e închis. Putem să plecăm la drum mîine dimineaţă, pe la ora 5 ?

— Nici o problemă.

— Aş vrea să te instalezi la Berlin. E oraşul nostru. Tot îl vor face capitală pînă la urmă. Dacă Bodo, tu şi cu mine, vom reuşi să facem ceva, apoi aceasta va fi la Berlin. Cel puţin asta e părerea mea...

— Bine.

— Nu vreau să te oblig.

— Nici nu aş accepta-o. Oricum, era Berlin sau Paris.

Se îndepărtă de balustradă și veni pe malul apei. îi întinse mîna. Ea o luă crezînd că vrea să o ajute să iasă.
E pentru ultima oară cînd mă atinge.
— Mă voi transpune în ele, Mikki.
îi opuse rezistență ținîndu-se de marginea piscinei.
— O walkyrie, ai? Foarte bine. Chiar că simt ca o walkyrie acum. Implacabilă.
El trase cu forță și o scoase din apă.
Era în brațele lui. O duse astfel pînă în casă. își puse fața pe umărul lui, aproape de gît.
— Voi plînge puțin, dar îmi va trece. Nu-i nimic.
— Știu.
— E doar pentru că mi-e puțin greu. Dar mi-am promis să rezist.
— Taci.
O întinse pe pat și făcură dragoste cu blîndețe, pentru ultima oară.

6

Petrecură două nopţi la München. Mikki avea un mic apartament în apropiere de Maximilianstrasse. Trei camere la ultimul etaj al unei case vechi, deasupra unui restaurant italian; era evident că nu făcuse nici un efort să-l decoreze şi singura notă personală erau cele trei mii de cărţi şi o planşetă mare de desen. Gudrun fu cea care ceruse să rămînă patruzeci şi opt de ore în Bavaria.

— Timp în care îţi faci valizele, îţi dai demisia, şi eu vizitez oraşul.

— Mi-am dat deja demisia, zise el.

îl privi uluită.

— Cînd ?

înainte să plece la Berlin.

Nu reuşi să-şi revină:

— Vrei să spui că, în timp ce eu mă chinuiam să te conving, sau mai precis, credeam că trebuie să o fac, tu luaseşi deja o hotărîre?

— Şi aceasta e Marienplatz, zise el. Nici chiar la Berlin nu avem aşa ceva. E frumoasă, nu ?

— Fiu de căţea.

El îi spuse că îi telefonase lui Bodo. De două ori. O dată în după-amiaza cînd dispăruse, apoi, imediat după ce se întorsese din plimbarea călare.

— Bodo e la Frankfurt, pentru trei sau patru zile. Evident, pentru afaceri. Te sărută. Se pare că totul e în ordine în privinţa lui.

— Va fi la Berlin cînd vom ajunge, poimîine?

— Nu. Mai trebuie să meargă la Köln şi Bonn.

E mai bine aşa; voi avea timp să reglez nişte probleme.

La München erau flori de muşcată peste tot, şi o imensă zonă pentru pietoni; de altfel, în afară de Berlin, Gudrun nu cunoştea decît Leipzig, Dresda şi Magdeburg; Germania cealaltă însă, era diferită; e adevărat că Bavaria era un caz aparte. Pentru prima dată, de la evenimentele din noiembrie, avea sentimentul că reintră în posesia ţării ei. Chiar dacă Berlinul rămîne Berlin.

— Ajută-mă, Mikki. Aş vrea să-mi cumpăr nişte rochii şi o mulţime de alte chestii.

N-ar putea el să-i împrumute nişte bani? Nu avea la ea decît vreo treizeci de mărci.

— Desigur.

— Eşti bogat, Mikki ? Cît cîştigai lucrînd aici ?

Cincisprezece mii de mărci pe lună. Rămase uimită de mărimea sumei. Mai ales dacă ar fi fost transformată în mărci din Est şi comparată cu puterea de cumpărare.

— Plus un mic procentaj din beneficiu, preciză el.

Gudrun îşi dădu deodată seama cît de puţin o interesaseră banii.

De fapt, tatăl tău îți plătea tot și tu trăiai pe o altă planetă. Şi tu pretinzi că-l vei ajuta pe Mikki să-şi înceapă o afacere!

— E mare un saiariu de cincisprezece mii de mărci plus un procentaj ?

— Destul, zise el.

— Dacă te plăteau astfel, fără îndoială că meritai dublu sau triplu?

— Cel puţin, spuse el, sarcastic şi amuzat.

— Şi dacă ţi-au acordat şi un procent, înseamnă că le era frică să nu pleci. Aveam deci dreptate, trebuie să începi pe cont propriu.

— Termină-ţi berea şi să mergem.

O duse prin magazine unde se vedea că e cunoscut şi el fu cel care alese pentru ea, neţinînd cont de observaţiile ei, nici de dorinţele pe care şi le exprima.

— Nici nu şti ce vreau!

— Ştiu foarte bine ce vrei, zise el cu nepăsare. Practic, nu ai purtat niciodată decît jeansi, trening şi tenişi. Vrei să te transformi. O walkyrie care se înarmează de război şi se îmbracă în femeie. Nu atinge acest taior verde; ia-l pe cel roşu. Aceasta e o colecţie de toamnă şi eu am desenat majoritatea modelelor gîndindu-mă la tine. Aşa că, taci din gură, te rog.

— Nu vreau pantofi cu toc. Mă fac de trei metri cu tocuri!

— Taci, Schnelle.

Intrase cu ea în cabinele de probă, cerînd uneori retuşuri, cu acele între dinţi.

Nici dacă aş fi un manechin de paie sau plastic n-ar putea să mă trateze cu mai puţină indiferenţă.

Descoperea un alt Mikki, pasionat şi concentrat.

— Vei îmbrăca asta azi. Cinăm la Aubergine. Masa era reţinută pentru mîine, dar s-a rezolvat. Greşala mea a fost că nu am prevăzut plecarea din Toscana mai repede decît ne propusesem. Nu, fără sutien. Prin această ţesătură trebuie să se vadă, mai precis, să ţi se ghicească sînii mişcîndu-se; aşa a fost concepută. îţi trebuie un colier, ceva albastru şi argint, nu aur; trebuie să fie destul de lung ca să se balanseze chiar la începutul sinilor. Acesta.

— Nici un sfat despre slip, şefule?

— Fără slip. Nimic care să te strîngă sau să se lipească de corp. Chiloţi vaporoşi. Ţi-am cumpărat o duzină. încearcă unul.

Ceea ce şi făcu.

— Mă simt goală.

— Şi ce e rău în asta?

Dar îi evita privirea. Zîmbi.

— Şi ei te vor simţi goală, chiar dacă vei sta în faţa lor îmbrăcată. Ai un corp superb, Gudrun. Orice bancher sau om de afaceri va fi sub farmecul tău.

— Avantaj pentru walkyrie.

— Nu trebuie neglijat nimic. Să nu porţi ştrampi. Numai ciorapi cu portjartier.

O duse la un coafor, se aşeză şi aşteptă două ore citind un roman de William Boyd, dar supraveghind-o în permanenţă. Gudrun se îngrijea pentru prima oară în viaţă de coafura ei (pînă atunci purtase părul scurt, tăiat rotund). Tot pentru prima oară, îşi făcea şi manichiura.

— îţi trebuie nişte valize. Şi două poşete.

— Dar mi-ai cumpărat deja cinci!

— Dintre care două de seară. îţi trebuie însă de piele, pentru întîlnirile de afaceri. Te rog, să nu porţi orice geantă la orice taior. îţi voi face o listă cum să le asortezi. Şi încearcă să nu mai mergi cu paşi aşa mari; nu eşti pe pista de atletism; nu, nici chiar aşa, exagerezi, parcă ai fi un travestit schlifosindu-se.

— Fir-ar al naibii, ai încercat vreodată să mergi pe astfel de tocuri?

— Şi nu mai spune „fir-ar al naibii".

— Donnerwetter.

— E mai bine aşa. Eşti frumoasă, Gudrun, incredibil...

— în afară de faptul că pot să privesc peste autobuze. Uitâte şi tu. Ai peste un metru nouăzeci şi totuşi te depăşesc!

O luă de nună şi o făcu să intre într-un ultim magazin ca să cumpere mantouri, apoi o duse în faţa unei oglinzi.

— Nu mă depăşeşti. Mai sînt vreo trei milimetri. Mai bine uită-te cum arăţi.

Ea rămase cu gura căscată.

Eu sînt asta?

— Era să uit parfumul, zise Mikki. Am intenţia să creez unul pentru tine, dar pînă atunci merge şi ăsta.

— Abia se simte.

— Doar nu vrei să laşi după tine o dîră ca a unui pachebot transatlantic. Ai alte atuuri ca să fii remarcată. Mergi ca şi cum lumea ţi-ar aparţine, trebuie să fii ca o regină, dar nu sfidătoare. Nu mişca chiar aşa din şolduri, sînt ele destul de rotunde...

— Prea rotunde?

— Nu. O, nu!

Porniră iar pe Maximilianstrase, trecură prin faţa hotelului Vier Jahreszeiten Kempiski şi ajunseră la apartament.

— Mikki...

— Nu.

— Te rog, te implor, fă dragoste cu mine.

— Nu. Toscana a murit. Mai bine să ne oprim acum. Nu-mi spune că sînt ridicol. Mă simt ridicol din ziua cînd am descoperit că sînt homo.

Se trezi pe la 5 şi-l auzi mutînd lucruri în salon. îl găsi împache- tîndu-şi cărţile în cutii. Cărţi sau mai precis, dosare. Canapeaua pe care dormise era plină.

— Nu vom putea băga toate cărţile pe care le ai în Audi. Ne-ar trebui un camion cu remorcă.

— Cărţile îmi vor fi expediate imediat ce mă voi instala la Berlin. Nu iuăm decît astea şi valizele tale. Dacă le înghesuim în portbagaj şi pe scaunul din spate, vor încăpea.

— Şi ce sînt astea ?

— Sînt pentru tine.

Merse şi deschise cîteva dosare. Erau vreo doi metru cubi de documentări. Despre cum funcţiona un atelier de croitorie de lux, despre cum se îmbinau magazinele, despre cum funcţionau reţelele de distribuţie.

— Iată şi nişte devize previzionale şi alte hîrţoage, zise Mikki. Pe mine personal mă plictisesc de moarte, nu înţeleg nimic. Dar trebuie să se ocupe cineva de ele.

— Evident, asociata ta.

— Cine altcineva? Fac cafea, vrei şi tu?

— Dacă înţeleg bine, nu numai că ai prevăzut începerea afacerii, dar şi faptul că-ţi voi fi asociată. Şi toate acestea înainte de Toscana.

— Nu prevăzusem Toscana. A fost idea ta...

— Dar ai prevăzut... Cum să numim asta? O încercare?

— Nu-mi era chiar aşa de clar în minte.

— Presupun că tu şi cu Bodo aţi vorbit despre asta? Adică şi despre asta, vreau să zic, despre asocierea noastră.

— Da.

— Şi Bodo a găsit că e o idee bună?

— Aşa mi se pare, zise Mikki liniştit, punînd cafeaua în căni. De fapt, e ideea lui. Sînt vreo patru ani de cînd mi-a vorbit despre asta. Are o impresie foarte bună despre capacităţile tale.

— Nu vreau să fiu indiscretă şi să mă amestec în treburile bărbaţilor, dar pot să ştiu dacă aţi mai prevăzut şi altceva pentru mine? De exemplu, de cîte ori să fac dragoste pe săptămînă, ce săruri de baie să folosesc, dacă trebuie să mă rad sub braţ...

— Bine că ai vorbit despre asta, zise Mikki. Am uitat să-ţi spun. într-adevăr, ar fi mai bine să te razi sub braţ.

Ea se aşeză.

Ai două modalităţi în care să vezi lucrurile, Gudrun Maria Schnelle. Poţi să-i masacrezi pe amîndoi, tăindu-le tot ceea ce depăşeşte... sau, poţi să-ţi spui că ai şansa nemaiauzită de a fi iubită cu dragoste, afecţiune şi prietenie, de doi indivizi cum nu se găsesc mulţi în Germania—din fericire pentru Germania.

— Bine, voi învăţa pe de rost acest rahat împuţit de documentare, zise ea. Scuză-mă pentru rahat împuţit. O voi învăţa pe de rost, voi înghiţi echivalentul bibliotecii Congresului Statelor Unite ale Americii. Nici o problemă. Voi merge ca o regină, dar nu sfidător, legănîndu-mi fesele rotunde, dar nu prea mult. Voi merge pe tocuri şi voi pălăvrăgi cu bătrînele care privesc trecătorii din geamul

casei lor de la primul etaj. Mă voi rade sub braţ şi voi purta portjartier şi chiloţi prin care circulă aerul ca să-mi îngheţe păsărică. Voi da un anunţ la ziar de cîte ori mă voi regula cu un tip. numai aşa, ca să ştie toată lumea. Ce mai vrei ? A, da: voi face pe walkyrie, atenţie la măcel! Dar atenţie. Atenţie! Dacă unul dintre voi se va mai ocupa de viitorul meu, îi voi smulge inima cu dinţii. Şi dacă mai ţineţi consfătuiri despre mine şi în spatele meu, vă părăsesc. Nu glumesc^

Era gata să se trădeze şi să vorbească despre copii, despre copii pe care i-ar putea avea.

— Şi acum, zise ea, nu e nimic de halit în casa asta, numai cafea? Mor de foame.

— îmi place la nebunie cînd te scoli bine dispusă, zise Mikki. Brutăria din strada Tal era deschisă, aşa că ţi-am adus ceva care să-ţi ţină de foame vreo oră, două. La 7 plecăm spre Berlin.

Contempla poarta Tshtar în una din sălile muzeului Orientului- Apropiat, pe insula Kolnn, în zona de est a Berlinului. Venise pe jos de la staţia de metrou Marx-Engels. Nu era prima ei vizită. Cu nouă ani în urmă, Mikki îi adusese aici, pe ea şi pe Bodo, şi le vorbise despre Babylon şi Nabucodonosor.

— Şi data viitoare, zise ea, de ce nu o întîlnire pe un balon dirijabil ?

Dieter, rămas perplex, părea să studieze propunerea. în sfîrşit, sala se goli de micul grup de turişti; era aproape 6 seara şi muzeul trebuia să se închidă.

— Avem o jumătate de oră după închidere. Un prieten de al meu lucrează aici şi se va face că ne-a uitat. N-ar fi trebuit să spuneţi atîtea la telefon.

— Aveţi lista, da sau nu?

O avea. O scoase din geantă şi i-o dădu pe furiş ca şi cum taurii şi dragonii de pe frescă i-ar fi putut pîndi. Vreo douăzeci de foi conţinînd nume şi adrese, plus relaţii sociale, dacă ar fi cazul.

— Cîte nume sînt în total?

— Două sute cincizeci şi şapte, răspunse Dieter.

— Le voi termina de Crăciunul anului 2000. Glumeşti, Dieter. Cum dracu să merg să văd două sute cincizeci de tipi ca să-i întreb dacă nu l-au ucis cumva pe Jakob Adler?

îi spuse că nu poate face nimic mai mult în stadiul actual al cercetării. Faptul că a reuşit totuşi să reducă la mai puţin de trei sute un fişier care conţinea la început zeci de mii de nume, era deja un rezultat satisfăcător.

— Şi bărbatul pe care vreau să-l găsesc se află printre ei?

— Optzeci la sută, da.

— Nici un motiv să mă leg de cineva în mod deosebit ?

— Nici unul.

Răsfoi dosarul de douăzeci de pagini provenind de la o imprimantă de calculator. Multe adrese erau din cele două părţi ale Berlinului, dar şi din restul Germaniei. Ba chiar erau unele din Ţările de Jos, Belgia, Franţa şi Anglia.

— Nimeni în Tahiti?

Figura mirată a lui Dieter o înveseli. Probabil că el o făcea intenţionat—«« *e un tîmpit, Gudrun, tatăl tău nu l-ar fi angajat dacă era tîmpit; vrea doar să pară aşa.*

— Va trebui să mergeţi să-l vedeţi pe domnul Schnelle.

— Voi merge.

— Această listă e foarte confidenţială.

— Mulţumesc că mi-ai reamintit.

Trecu un paznic care se prefăcu cu destulă convingere că nu vede acea pereche în contemplaţie în faţa unor monumente ridicate cu două mii cinci sute de ani în urmă.

— E prietenul tău cel orb, Dieter?

— E un văr de gradul doi.

Paznicul dispăru.

—r O întrebare, Dieter. Cineva m-a pus timp de săptănîni sub paza lui Werner şi a oamenilor lui. Apoi. paza mi-a fost retrasă. Şi totuşi sînt încă în viaţă şi, după cîte ştiu, nimeni nu a încercat să mă omoare. Ai vreo explicaţie?

— Poate că persoana sau persoanele care aveau ceva cu dumneavoastră, au murit. Sau poate că nu vă mai consideră periculoasă pentru ele. Sau poate cred că mai sînteţi încă păzită şi nu vor să rişte să fie descoperite.

— Sau poate l-au întîlnit pe Dumnezeu şi au trecut la milă şi iertarea păcatelor. Dieter, există riscul să-i trezesc pe aceşti adormiţi, cînd voi porni la vînătoare?

— Da, domnişoară Schnelle.

— Spune-mi Gudrun.

— Da, domnişoară.

— Asta îţi dă impresia de destrăbălare, Dieter?

El înghiţi îngrozit. *Dar ceva îmi spune că nu e chiar aşa de îngrozit pe cît pare; sigur s-a gîndit să mă reguleze, dar a estimat că nu are nici o şansă; de altfel, are dreptate.*

— Două sute cincizeci şi şapte de bărbaţi şi femei, Dieter. Pot să întîlnesc o sută şaptezeci şi nouă din ei fară să existe nici un pericol. Pentru că nici unul dintre ei nu va fi „persoana sau persoanele" despre care am vorbit. Dar, cea de a o sută optzeci ar putea să fie cea căutată—sau nu. Aşa-i?

El încuviinţă. Privirea în sus, deasupra dragonilor din Ishtar, la faianţa pe care erau desenate legume. Desigur ca să evite să-mi întîlnească privirea; de cînd i-am vorbit de o posibilă partidă cu picioarele în aer, nu mai e în apele lui săracu.

— Aşa e, zise el.

— Sau pot să dau direct peste cel rău," încă de la prima întîlnire.

— E foarte posibil.

— E un joc amuzant. Voi avea și o escortă de pază ?

Credea că nu. Timpurile se schimbaseră. Domnul Julius Bahr nu mai era în Germania, toate vechile servicii erau dezorganizate, nu se mai știa exact cine lucrează pentru cine.

— S-ar putea chiar ca cel pe care îl numeați Werner să fi trecut în tabăra cealaltă și să fi fost angajat împotriva dumneavoastră.

— în care tabără era Werner cînd a murit Jakob Adler?

— Era în misiune, în străinătate.

— Deci, nu poate fi sub nici o formă responsabil de această moarte ?

Dieter credea că nu. Era aproape sigur—dar Dieter era acel gen de om care, așeza pe Krakatao în plină erupție, și-ar fi luat hanoracul să nu răcească.

— Sper să-mi fie trimis Manne Clawe, Dieter. Pe el îl vreau în fața mea.

— E cel mai periculos dintre toți, domnișoară.

— Dar el e cel care l-a ucis pe Jakob Adler. N-ai vreun mijloc de a face în așa fel încît să fie el desemnat să mă taie în bucăți?

Evident că nu.

— Dieter, trebuie să fie undeva o fișă despre el.

— Domnul Schnelle v-a arătat ce are despre Clawe.

— Nu am putea ști mai mult?

Nu se putea.

— Dacă va fi ales să se ocupe de dumneavoastră, va veni, domnișoară Schnelle. Mi-e frică că va veni. Și sper că veți avea suficient timp să-l vedeți venind.

Bodo nu se întorsese încă la Berlin. Gudrun și Mikki sosiseră în ajun, pe la sfîrșitul după-amiezii. Nu mai vru să stea în apartamentul din Berhanie, așa că se reinstală în Saint-Nicolas. Singură, în ciuda insistentelor lui Mikki care vedea în această mutare un fel de fugă. „Am nevoie să văd totul mai clar". Și era gata să adauge: „și astfel vă puteți putea compara performanțele între bărbați, eu fiind cîmpul de manevre"; dar reușise totuși să-și țină gura-i plină de cuvinte. Avea sentimentul unei treziri. Nu una din exaltările-i trecătoare pe care le mai cunoscuse. Ceva mult mai profund și mult mai grav. Ceva durabil, era sigură de asta. își vedea acum propria-i inteligență ca pe un intru- ment, ca pe o armă de care nu se folosise pînă acum—nici chiar în timpul studiilor, strălucite totuși, pentru că acumulase diplome fără să-și dea prea multă silință. Trase concluzii la ceea ce credea că este.

Nu am talent să creez haine, așa ca Mikki, nici să fac afaceri, ca Bodo, tot așa cum nu am talent la pictură sau la scris; dacă m-aș fi antrenat puțin aș fi putut să cîștig recordul lumii la patru sute sau opt sute de metri; și apoi?

în schimb, ştiu să gerez. Trebuie să ştiu să gerez. Trebuie să ştiu să fac ceva, şi sinî sigură că asta mi-e calea.

Un cabinet de avocat-consilier ? De acord, nu eşti prima care s-a gîndit la aşa ceva, dar nu toţi au avantajele tale. Tu vorbeşti patru limbi—germana, engleza, rusa şi franceza—; eşti din Berlin, mai mult chiar, din Berlinul de est; Germania ta de est va dispare şi vor veni hoarde întregi din Germania de vest; între cei care vor digera şi cei digeraţi, există un loc care trebuie ocupat; dacă pot spune aşa, între investitori şi cei ce vor fi investiţi. Ai deja doi clienţi: Bodo şi Mikki. Trebuie să mai existe şi alţi Bodo şi Mikki. Nu chiar aşa de grozavi ca şmecherii mei, dar buni totuşi, şi dornici să se lanseze în noua lume unde vor trebui să se descurce. Nu sînt ei chiar pe toate drumurile, dar cunosc destui, de exemplu, Leo Lutz care făcea pe taximetristul la negru şi-şi urma studiile de drept şi comerţ, sau Kristof Hofer. Am cunoscut destulă lume în cinci ani de facultate.

Alţi clienţi potenţiali: oameni din Vest, Wessi; nu văd ei Germania orientală chiar ca pe o nouă Californie, dar tot le va veni cheful să instaleze aici cîteva uzine; unii dintre ei s-au şi pus pe treabă.

Şi eu am o mulţime de relaţii, plus bagheta magică.

lată-te cu un scop definit, Gudrun Măria. Asta te schimbă.

A priori, dacă fugi după comanditarii unui Manne Clawe, urmărindu-ţi şi obiectivele propuse mai sus, e ca şi cum ai vîna doi iepuri deodată (cu circumstanţa agravată că unul din iepuri e înarmat). Dar, de fapt, nu e chiar aşa. Din contră chiar. Căutai o modalitate să intre în legătură cu cei două sute cincizeci şi şapte de oameni de pe lista lui Dieter ? Ei, bine, ai găsit. îţi pui pe picioare afacerea şi faci demersuri pe lîngă ei, în cazul că sînt interesaţi. Lovitură dublă.

Am multe de făcut.

în Audi deja, pe cînd se întorceau de la München la Berlin, începuse să citească voluminoasa documentaţie pe care i-o dăduse Mikki.

— Vrei să faci haine de gata, dacă înţeleg bine?

— Ai înţeles bine.

— Nu croitorie de lux?

— Ai rămas în urmă, Schnelle.

— Şi dacă mai înţeleg eu bine, îţi trebuie materiale şi oameni care să le coasă.

— Plus încă cîteva idei pe care nu le-au avut alţii înaintea mea.

— Şi ce e un show-room? Locul unde îţi vei expune rochiile?

Nu numai rochiile. Toată colecţia. Şi Mikki nu vroia un loc
special, pentru că, date fiind circumstanţele, nu îi trebuia decît o dată, de două ori pe an.

— Citesc aici că unii tipi şi-au expus modelele în garaje sau staţii de metrou. Orice, numai să se vorbească de tine, ai?

— Va trebui să vindem.

— Dar mai întîi va trebui investit în cumpărarea ţesăturilor sau materialelor.

Ea începu să calculeze, în timp ce traversau Bavaria, Thüringen şi Saxa. Mikki conducea mult mai rezonabil decît la dus.

— Şi să plătim oamenii. Specialişti în croitorie cu un nivel înalt de calificare—nu ca mine care abia ştiu să cos un nasture! Cu salariile care sînt indicate aici, cu cheltuielile de transport şi de călătorie de care vei avea nevoie pentru alegerea materialelor, plus alte cheltuieli diverse, plus salariul tău şi al meu...

— Eu pot să stau un timp fără să primesc salariul, zise Mikki. Am nişte economii.

Vreo sută patruzeci de mii de mărci. în principal, cîştigaţi la Paris.

— Nu vei ajunge prea departe cu asta, Mikki. Mai bine să punem lucrurile la punct de la început. Tu te ocupi de creaţie, eu de rest. Să socotim vreo două milioane de mărci pentru primii doi ani, considerînd că nu vom vinde nimic în primele optsprezece luni.

— Am cliente care mă vor urma oriunde mă voi instala.

— Perfect. Considerăm asta la beneficiu.

Cel puţin, atunci cînd îţi vorbeşte de alte femei, nu trebuie să te întrebi dacă se culcă cu ele!

— Nu cred că vom avea nevoie de atîţia bani. „E enorm două milioane de mărci", zise Mikki după alţi cincizeci de kilometri. Ea ghici că mai are încă ezitări cu privire la asocierea lor. Probabil, Antoine Marais îi făcuse o propunere identică, poate chiar mai îmbietoare.

în cele din urmă însă, m-a ales pe mine.

Întîlnirea cu Dieter de la muzeul Orientului-Apropiat avusese loc într-o joi, la începutul lui iulie. în ajun, şi peste zi, studiase documentaţia dată de Mikki. începuse să cunoască o mulţime de lucruri în materie de modă. Începînd de la creatorii clasici—Worth, Poiret...—pînă la revoluţia introdusă de Courreges. Descoperi surprinsă că exista chiar o tradiţie în croitoria de lux din Germania, mai ales la Berlin, care data de după războiul din 1870, reînviată de Margaretha Ley (suedeză de origine, dar căsătorită cu un miinchenez) care conducea acum a treia societate din lume şi avea un imperiu de şase mii de persoane.

Aproape două miliarde de mărci ca cifră de afaceri, ei, drăcie!

Un exemplu de urmat, Gudrun.

Cu atît mai mult cu cît era clar că germano-suedeza era doar stilista şi responsabila cu creaţia, lăsînd pe seama soţului ei grijile gestiunii şi ale sectorului comercial. *Mikki e ea, şi eu, sînt el, nu facem altceva decît inversăm sexele.*

Se întoarse pe jos din insula muzeelor şi-l găsi pe Leo aştep- tînd-o la uşa apartamentului din Saint-Nicolas.

— Ai venit mai devreme, ţi-am spus 7:30.

— Eşti bronzată. Dar mai ales eşti de nerecunoscut. De departe am crezut că am greşit persoana. Ai crescut sau ce?

întotdeauna o văzuse în trening sau în pantaloni.

— Fără glumă, eşti complet schimbată! încă puţin şi mă intimidez.

Leo Lutz avea un metru optzeci; cu părul lui negru ondulat şi cu mustaţa, avea un aer fals de Elliot Gould. Aceeaşi privire de ştrengar. Cum intrară în apartament, vru să o sărute. II împinse cu blîndeţe acordîndu-i doar un sărut fugar.

— Am spus să lucrăm, Leo. Nu să ne culcăm. Ţi-ai adus diplomele ?

El se uită la hîrtia de zece mărci pe care i-o întindea.

— Ce-i cu banii ăştia?

— Taxiul pe care ţi-l datoram. Era vorba sau să-ţi plătesc cursa, sau să facem o giugiuleală.

— Eu alesesem deja, zise el.

— Hai! Capul sus!

îi dădu ceva de băut şi îi examină diplomele. Doctorat în drept şi în ştiinţe economice, cu menţiune.

— Te angajez, zise ea. Două mii cinci sute de mărci pe lună şi un procent de zece la sută.

— Am zis eu că vreau să lucrez cu tine?

— O scăpare din partea ta. De ce ţi-ai ras barba?

— Eram ca un bolşevic şi în timpurile noastre... De ce? Aveam mai multe şanse cu barbă?

— îmi pare rău, Leo, dar au trecut timpurile acelea. Lucrezi cu mine sau nu?

— Pot să găsesc ceva mai bun de două mii cinci sute.

— De cînd cauţi un servici?

— Mă prăbuşesc sub oferte.

— Numai că lucrezi încă pe taxiul tău.

— Pentru că mă mai gîndesc încă. Nu te-am văzut niciodată dezbrăcată. Şi gîndul ăsta m-ar tortura, dacă am lucra împreună. Poate că accept, dar să fie cincizeci—cincizeci.

— Doisprezece.

— Nu.

— Şi trei mii pe lună.

— Nu.

Mă distrez la nebunie, e chiar amuzant să lucrezi cu adevărat.

— Bine, zise ea. Cincisprezece la sută, trei mii pe lună şi mă dezbrac.

— De tot?

— Goală de tot. Dar nu mă atingi.
— De cîte ori?
— De cîte ori ce?
— Goală, o dată pe zi, pe săptămînă, pe lună?
— în fiecare an. La aceeași dată.
— Pe cuvînt de onoare?
— Pe cuvînt de onoare. Acum?
— Acum.

Ea își desfăcu fusta.

— Leo, mă dezbrac pentru că ți-am promis-o anul trecut. Dar nu mă atingi.

— Voi încerca să mă controlez. Drace! se zice că ești cea mai bine făcută fată din Berlin.

Se dezbrăcă de fustă, de bluză, de chilotul de satin cu dantelă. Leo nu se mişca.

— Fir-ar al naibii!

— Trei, patru și cinci, zise ea terminînd de numărat.

Apoi se îmbrăcă.

— Și dacă te-aș fi atins?

— Ți-ai fi pierdut serviciul, zise ea. Și altceva de care nu te-ai mai fi putut folosi multă vreme.

în următoarele douăzeci de minute îi explică ce avea în cap. Nu se înșelase în privința lui: înțelese și avu chiar cîteva sugestii inteligente. La ora 8 fix, așa cum se aștepta, sună la ușă și apăru Trudi. Gudrun o găsise cu ajutorul lui Giinther Sohl. Fosta maseuză lucrînd oarecum pentru Ministerul de Interne, avusese, așa cum ii povestise îndelung lui Gudrun la telefon, o mare poveste de dragoste cu trei sau patru bărbați în același timp; ceva de neuitat, deși nu-și mai amintea exact numele lor.

— Prenumele da, le mai știu. Deocamdată. Ai avut noroc că m-ai găsit, Gudrun. Tocmai m-am întors dintr-o croazieră în insulele din Grecia și voi pleca iar cu un tip pe care-I cheamă Max, sau poate Freddy?, vrea să-l însoțesc în Spania. Cum ziceai că te cheamă ?

Această ultimă întrebare era adresată lui Leo.

— Leo tocmai vroia să plece, zise Gudrun.

Și, într-adevăr, Leo plecă.

— Drăguț băiat, zise Trudi. E liber?

— De cînd te oprești la astfel de detalii ?

— De acum.

— Trudi, să vorbim serios acum. Vreau să deschid un cabinet de consultații și am nevoie de tine.

— Depinde ce fel de consultații.

— Trudi Theek, zise Gudrun. E numele tău adevărat. Te-ai născut la 11 ianuarie 1964, la Berlin, în Malchowerstrasse la Heinersdorf.

— La ce etaj? întreabă Trudi veselă.

— Al treilea, după cum spune fişa. Apartamentul 34. Tatăl tău era poliţist. A murit. A murit de o criză cardiacă în 1982. Ai fost recrutată de HVA a lui Julius Bahr, în 1985. Mai întîi la HVA 8- comunicări cu agenţii în misiune tehnică şi operaţională. în august 1986 ai fost repartizată la HVA 3— contactarea şi penetrarea în rîndul reprezentanţilor diplomatici, ziariştilor străini şi, în general, a tuturor străinilor care veneau în RDG.

— Cuvîntul „penetrare" mă încînta la nebunie, zise Trudi.

— Joci cu plăcere pe nimfomana, dar nu eşti. Cu cîţi bărbaţi te-ai culcat în ultimii ani, iară să ţi se ceară să o faci? Am spus că vorbim serios, Trudi.

— De unde vine fişa asta?

— De la o prietenă venită din Babylon şi care se numeşte Ishtar. Nu te întreb ce făceai de fapt în Grecia, de altfel erai în Turcia. în Turcia, la Istanbul. Nu te întreb pentru că ştiu. Şi următoarea ta misiune în Spania a fost anulată.

— Presupun că la cererea ta.

— E cam dezordine acum în serviciile unde lucrai. Poţi să telefonezi lui Hans Fricke. La această oră e la cafeneaua Flair, ca de obicei. Desigur că ştii numărul. El îţi va confirma.

Trudi zîmbi apoi începu să rîdă; merse la bucătărie şi reveni cu două beri; îi întinse una lui Gudrun şi se aşeză cu o amplă ridicare de picioare care facu să-i zboare fusta largă şi lungă— nu avea chiloţi.

— Tu mă vei plăti de acum, Gudrun?

— Da.

— E chiar un cabinet de avocaţi-consilieri ? Cu Leo Lutz care a fost la facultate cu tine şi care face pe taximetristul la negru?

Tîrfa asta ştia tot despre Leo.

— Cu el şi, probabil, cu alţi doi, trei. Vreau să fac o echipă. Şi am nevoie de o secretară-gardă de corp...

— Nu sînt dactilografa.

— Ştiu. Dar ştii să te foloseşti de un calculator. Vreau pe cineva care să culeagă informaţii despre nişte oameni.

— Cu riscul de a se culca cu ei?

— Vei folosi toate mijloacele care ţi se vor părea bune. Două mii cinci sute de mărci, plus cheltuielile. Dacă merge, îţi voi face o mărire de zece la sută peste şase luni. Şi încă zece la sută peste un an.

— Mi-ar fi plăcut să merg în Spania.

— Vei merge acolo să-ţi petreci concediul.

— Pot să refuz?

— Desigur.

— în felul în care spui „desigur", mă cam îndoiesc.

Cînd se gîndise să o angajeze pe Trudi, Gudrun își pusese o singură întrebare: oare sus numita Trudi lucrase sau lucra încă pentru Manne Clawe sau pentru vreun altul care ar vrea să o elimine? Dieter estima că se putea răspunde cu nu în procent de șaptezeci și cinci la sută. Trei șanse din patru. Și ofițerul de la HVA, care răspundea de Trudi fusese și mai categoric: el personal (acest „personal" spunea multe) urmărise cariera lui Trudi Theek în ultimii cinci ani, în mod foarte amănunțit.

Fișa dată Iui Dieter, de Fricke îi acorda codul 5 lui Trudi— deci omorîse, cu ordin, cel puțin o persoană, fișa nu spunea dacă era bărbat sau femeie, și Dieter nu găsi că e util să se informeze.

Să mi te bați niciodată cu Trudi, Gudrun.

— Ai tot timpul să te gîndești, zise Gudrun. Aștept răspunsul tău în următorul minut. Peste exact o jumătate de oră trebuie să plec la cină.

— Un bărbat sau doi?

— Doi. Asociați.

Primele două nume de pe lista de două sute cincizeci și șapte. Numai din întâmplare erau doi, și asociați.

— Ești super-bine îmbrăcată, zise Trudi. N-ai putea să-mi împrumuți și mie ceva. Sîntem cam de aceeași talie. Unde e cina aia?

în La Grande Silhouette, pe Friedrichstrasse.

Gudrun spera să nu întîrzie prea mult. A doua zi mergea Ia Erkner. Să-și vadă tatăl.

7

— Ciupercile roșii și galbene te vor face să crești, zise Ulrich Schnelle. Cele galbene și verzi îți dau o viață suplimentară.

— înțeleg. Sînt Mărio sau Luigi ?

— Ești Luigi, eu sînt Mărio. Luigi e verde.

— Cîte lumi sînt în total?

— Opt. Patru tablouri de fiecare lume, treizeci și două de tablouri în total.

— Și prințesa la capăt.

— Exact.

Mărio cu salopetă albă și caschetă, căzu într-o gaură neagră și dispăru.

— Nu trebuia să sari? întrebă Gudrun.

— Ba da. Am pierdut o viață.

— Nu-i așa că ai făcut-o intenționat ?

— Vroiam să te las să joci. Nu putem juca împreună, numai unul după celălalt. E rîndul tău.

Apasă pe butoanele de comandă și reuși să treacă mai multe tablouri la rînd, dar sfîrși prin a cădea pe un fund de mare populat de meduze albe și feroce și de pești bicolori.

— Te descurci remarcabil pentru o debutantă.
— Ai ajuns vreodată la prinţesă?
— Aproape de fiecare dată Acum Dieter mi-a adus alte casete. Mă antrenez.
— E distractiv.

Şi mai ales e un mijloc bun de a te aşeza lîngă tatăl tău ca şi cum nu s-ar ji intîmplat nimic, ca şi cum n-ar fi între voi acel trecut îngrozitor; un mijloc de a nu fi paralizată de jena pe care o simţi şi pe care, cu siguranţă o simte şi el; şi totodată un mijloc de a rezista ranchiunii, dacă nu urii tale (nu mai eşti chiar sigură că e ură).

Era acum rîndul lui Mărio care, condus de Ulrich Schnelle, sărea păcălind plantele carnivore şi giştele a căror atingere era mortală, înfruntînd dragonii şi limbile de foc.

— Ieri seară, zise ea, am cinat cu Torf şi asociatul lui, la Grande Silhouette. Dosarul dat de Dieter şi-a jucat bine rolul. Au fost trei faze în întâlnirea noastră. Mai întâi, au fost gata să accepte orice: dacă le-aş fi cerut să-mi vîndă două din clădirile lor pentru 3,50 de pfenigi, plătiţi în rate, ar fi spus da. Apoi m-au ascultat cum le fac oferte de serviciu pentru toate activităţile de restructurare imobiliară pe care vor să le facă, dincolo de poarta Brandenburg; dar mai erau încă slugarnici şi servili; le era frică şi mai credeau încă într-un şantaj. Abia la sfîrşit m-au ascultat cu adevărat. Am vorbit serios. Cred că i-am convins că nu mă voi servi de dosar.

De fapt, cei doi promotori imobiliari berlinezi reuşiseră chiar să discute cu fermitate; de exemplu, despre chiria pe care o va plăti ea de acum, pentru un birou de patru camere, în unul din imobilele lor de pe Yorkstrasse în Kreuzberg, sau — mai aprig încă — despre procentul pe care-l va lua ea ca şi consilier, pentru toate intervenţiile lor în Berlinul de est.

— în final, am căzut de acord. Mi s-a părut că sînt uşuraţi, ba chiar satisfăcuţi. Azi dimineaţă, am primit prin curier special, lista operaţiunilor pe care doresc să le întreprindă. îmi vor trebui cîteva intervenţii ca să le dau ajutorul pe care l-am promis.

— Dieter.

Mărio făcuse un salt fenomenal.

— Butonul B te ajută să accelerezi. Trebuie să-l foloseşti în acelaşi timp cu A, servindu-te bineînţeles, de crucea care face să se deplaseze personajul tău. Tu eşti la rînd.

Mărio se sinucise. îi mai rămîneau opt vieţi lui Ulrich Schnelle. Luigi îi luă locul şi, timp de cîteva minute Gudrun se adînci atît de mult în jocul video că uită de rest. Cîştigă în faţa meduzelor, apoi în faţa unui nor antipatic care scuipa foc. O învinse însă, pe ea şi pe Luigi, o gîscă frenetică şi nişte obuze.

— îi cer mult lui Dieter.

— Poţi să-i ceri şi mai mult. Asta îi e pregătirea.

— E singur?
— își are calculatorul lui. Și pe mine. Cred că ai făcut bine că ai angajat-o pe Trudi Theek. Evident, există riscul să se fi mizat pe faptul ca vei apela la ea, dar e minim. De altfel, riscuri sînt peste tot. Și Leo Lutz ar putea fi un agent infiltrat. La fel și Kristof Hofer.
— Ai vreun motiv să-i suspectezi ?
— Nici unul.
Spre deosebire de Gudrun, Ulrich Schnelle putea juca — chiar foarte bine — şi atunci cînd vorbea. Mărio al lui înainta cu o viteză fulgerătoare. Gudrun reuşi să-l privească pe tatăl ei, pentru prima oară de cînd intrase în micuța cameră forestieră — îl privea din profil, profilul cel bun care nu fusese deformat de loviturile de pumn date de Mikki.
— Cheltuiesc mult deocamdată, zise ea. Va trebui să-i plătesc pe Leo, Trudi şi Kristof, dacă acceptă şi el să vină. Plus o secretară, chiria şi alte lucruri.
Şi toţi aceşti bani pe care-i foloseşti sînt ai tatălui tău; din ziua în care ai scos prima marcă din suma pe care ţi-o punea la dispoziţie, ai fost constrînsă să faci pace cu el.
— Investiţia e bună, zise ■ el.
— Presupun că e un plafon.
— E unul. Nu sînt miliardar.
— Ţi-i voi da înapoi. Le ţin socoteala.
Ca răspuns primi doar o simplă mişcare a capului.
— Vroiam să-ţi vorbesc de Ravensberg. Intenţionez să redeschid dosarul naţionalizării în ceea ce privesc pămînturile. Ravensberg îţi aparţine în întregime. Am făcut toate actele necesare... încă de acum cîţiva ani.
Rămase surprinsă.
— Nu ştiam.
El nu reacţionă.
Eşti pe cale să cedezi, Gudrun. Mikki a făcut deja o primă breşă în zidul tău de apărare. Tot repetîndu-ţi că a plătit destul (pentru ceva ce, de fapt, aţi făcut împreună; erai un copil în ochii lumii,dat tu ştii foarte bine, acolo în străfundurile tale, că porţi o parte din responsabilitatea acestui... hai, spune cuvîntul: incest); şi tot repe- tîndu-mi, Mikki mi-a erodat convingerile.
Stăpîneşte-te. Poate, într-o zi, dar nu acum. Chiar dacă nu ştii de ce, tot îi vei mai rezista.
— Bodo se întoarce mîine, zise ea. A fost la Frankfurt, Koln şi Bonn. Ştii, nu?
— Da.
— Se descurcă remarcabil.
— Pentru că e remarcabil.

Deodată fu gata să plingă. Această recunoaştere a calităţilor lui Bodo o emoţionă profund. Schimbă subiectul, tot aşa cum, pe ecran, Mărio sărea peste ziduri albe ca să scape de licurici feroce.

— Am fost în Italia cu Mikki.

Evident că ştie. De altfel, de ce îi vorbeşti de Mikki? Ca să-i spui că aproape o săptămînă ai reuşit să faci pe un homosexual să-şi uite înclinaţiile? Ca să te acoperi de glorie? Sau pentru că pumnii lui Mikki sînt responsabili de acest masacru cu atîtea urme ? Nu mai ai nici o dorinţă de răzbunare, şi asta s-a terminat.

— Eu şi Mikki sîntem asociaţi. îşi va înfiinţa propria lui casă de modă şi o vom conduce împreună.

Tot nici o reacţie. Ea puse jos comanda jocului şi se ridică. Privirea i se îndreptă pe etajere. De la ultima ei vizită, aproape se goliseră. Lipseau o mulţime de cărţi.

— Cît îţi trebuie pentru afacerea cu Mikki ?

— Cel puţin un milion de mărci. Unde sînt? Cărţile. Unde sînt?

Nu l-am văzut pe tata de ani, dar ştiu că nu poate trăi fără biblioteca lui. Şi, din cîte îmi amintesc, cărţile care lipsesc sînt mai ales, ediţiile rare — multe dintre ele cumpărate probabil de la Minna şi Karl-August Wieschow.

Ulrich Schnelle întîrzie cu răspunsul, preocupat în aparenţă de Super-Mărio în salopetă albă şi cu caschetă, care trecea peste ultimele tablouri ale celei de a opta lumi.

— Mă voi muta.

— Vei pleca din acest loc?

— Da.

— La Ravensberg?

— Ravensberg e numai al tău. Îmbătrînesc şi am nevoie de soare.

— Şi unde vei pleca?

— În Caraibe.

Tonul era cel al cuiva care răspunde distrat. Gudrun nu credea că jocul video îl absorbea într-atîta pe tatăl ei. Pe ea, anunţul acestui exil (fiindcă era un exil pentru acest om care şi-a petrecut toată viaţa în. Berlin şi în împrejurimi) o năuci de tot.

— Cînd pleci?

— Peste cîteva săptămîni. Nu am vrut să trimit cărţile la în- tîmplare. Un prieten a plecat în Antile şi a acceptat să ducă cu el o parte din bibliotecă.

— Unde în Antile? Dacă am dreptul la o informaţie.

— Porto-Rico. Gudrun, ai înţeles de ce te-am făcut să-i cunoşti pe Minna şi Karl-August, nu-i aşa?

— Da.

— Putem vorbi deschis. Dacă, după plecarea mea, i se va întîmpla ceva lui Dieter, bătrînii librari au tot ce ai nevoie ca să-i urmezi lui Dieter. în cazul că vei vrea să o faci.

— Am înţeles.

— Sper că Mikki ştie?

Oare e ceva ce nu cunoaşte ? Bineînţeles că ştia de mine şi Mikki în Toscana, precum şi de planurile noastre împreună.

Gudrun regăsea aceea impresie de atotcunoaştere şi atotputernicie pe care i-o inspira întotdeauna tatăl ei.

— Evident, zise ea.

— Şi Bodo ar trebui să o ştie. Nici el nu-i mai puţin amenin ţat decît tu şi Mikki.

— Nu voi părăsi niciodată Berlinul, zise ea deodată. Crezi că îl vor face iar capitala Germaniei ?

— Da.

Mărio muri în al patrulea tablou al celei de a opta lumi, dar îi mai rămînea o viaţă. Porni cu vitejie deşi ajunsese de mărimea unui purice. Gudrun aştepta negăsind nimic de spus, nici de pus alte întrebări. Poate doar una, la care îi ştia de fapt, răspunsul.

— De ce părăseşti Berlinul şi Germania?

Ulrich Schnelle nu răspunse imediat. Ajunsese sfirşitul ultimului tablou.

— Pentru că, dacă eu plec, toţi cei neliniştiţi de existenţa dosarului, se vor simţi în siguranţă. Şi, în final, vor uita pericolul pe care îl reprezentam.

Acesta e răspunsul la care mă aşteptam.

— Dar dosarul tot la Berlin va rămîne, zise ea. La Hobbiţi.

Zîmbea, cel puţin aşa credea ea, pentru că nu-i vedea faţa.

— E drăguţă porecla de Hobbiţi. Da, dosarul va rămîne la ei.

— Şi în altă parte. Nu te-ai mulţumit tu numai cu o copie. Dacă mai sînt şi altele, tot mie îmi vor reveni ?

— Ţie, lui Mikki şi lui Bodo. Dacă există. Şi le veţi folosi cum veţi crede de cuviinţă. Le puteţi folosi în întregime, sau parţial, le puteţi da publicităţii sau să le distrugeţi. Am ajuns la prinţesă, jocul s-a terminat. Game over.

Ea merse spre cadrul însorit al uşii. Trudi aştepta afară, nepăsătoare în aparenţă, dar cu mîna aproape de geanta de piele care conţinea cele două arme. Gudrun vru să treacă pragul. Se răzgîndi şi râmase un moment nemişcată.

— La revedere.

El nu răspunse. Se urcă în maşina lui Trudi şi plecară amîndouă.

Era trecut de miezul nopţii şi ea lucra cufundată în hîrţoage, cînd sună Bodo la usă.

— Trebuie să te controlez din cap pînă în picioare, zise Trudi. Niciodată nu sînt prea multe precauţiile pe care le iau gărzile de corp. Cel mai bine să se dezbrace de tot.

— Mai bine du-te şi fa un tur, zise Gudrun.

Bodo aştepta. Avea calitatea de a rămîne perfect nemişcat, cu braţele de-a lungul corpului, fără să-şi bage mîinile în buzunar. Uşa se închise în urma lui Trudi.
— Cînd te-ai întors?
— Azi după-masă.
— Ai rezolvat tot?
— Foarte bine.
— Sfîrșitul primei runde, zise Gudrun. Stai jos. Presupun că l-ai văzut pe Mikki?
încuviință privind curios în jurul lui.
— Vrei să vorbim despre Toscana, Bodo ?
— Nu în mod deosebit. Ce ţi-ai făcut la păr?
— Am fost la coafor. Nu-ţi place?
— îmi plăcea mai mult înainte. La fel şi cum eşti îmbrăcată.
— Preferai ca înainte?
— Da.
— Bodo, trebuie să mă simt vinovată fată de tine?
— Nu.
— Nu, puţin sau nu, deloc?
— Nu, deloc.
— Mă enervezi, ştii. Mă enervaţi amîndoi. Aş lua pe unul şi aş da în celălalt. Am impresia că sînt un cal pe care vi-l împrumutaţi unul celuilalt.
— Nu-i deloc graţioasă comparaţia. Ai ceva de mîncare? Am uitat să cinez. Și să mănînc de prînz, de altfel.
Nici eu nu am cinat, dacă stau şi mă gindesc; cînd a mîncat Trudi, pe la 8, eram la telefon şi după aceea am uitat. Şi apoi, îhfu- lecînd amîndoi mezeluri, vom pune capăt acestei confruntări care nici nu e de fapt una, dar care e totuşi puţin, dacă înţelegi ce vreau să spun, Gudrun.
Merse la bucătărie şi aduse cu ce să hrănească şase oameni robuști; *sper să ne ajungă la amîndoi.*
— Vrei să-mi vorbeşti despre ce ai făcut la Frankfurt, Koln şi în alte părţi?
El înghiţea fară grabă şi fară o aviditate deosebită, dar cu o eficacitate aproape înspăimîntătoare; şi părea că ţine un moment de reculegere în memoria tuturor mezelurilor care dispăreau, pentru că tăcea şi privirea-i verde părăsea uneori farfuria ca să treacă la Gudrun, dar numai în fugă.
— Observă că nu te oblig, zise ea.
El era imperturbabil.
Se ridică din fotoliu cu supleţea care-l caracteriza şi se duse după apă.
— Nu vrei bere?
— îngraşă.
— Ţi-a revenit vocea? Trebuie să sărbătorim evenimentul.
îl lăsă să-şi termine şunca şi, fiindcă tot trebuia zis ceva, îi

poveti afacerea Hobbiţi (trebuii să-i explice din nou ce era un Hobbit; primi informaţia fară curiozitate). Bineînţeles îi spuse că şi el face parte din triumviratul la care s-ar putea să ajungă toate dosarele de la HVA şi Stasi; şi de la care Mikki, el şi ea aveau deja uzulfruct.

Continua să mănînce liniştit. Ea îi spuse apoi de proiectele ei personale, de angajarea lui Leo Lutz şi Trudi, de viitoarele recrutări pe care le avea în plan, de birourile de pe Yorkstrasse, de întîlnirea cu promotorii imobiliari care nu erau decît primii pe lista de două sute cincizeci şi şapte de nume.

— îi voi întîlni pe toţi, Bodo. Nu sînt toţi clienţi potenţiali la care să le ofer serviciile biroului meu. Dacă vor fi, cu atît mai bine, le voi face o propunere; şi sper să fie aşa de inteligenţi şi să înţeleagă că, dacă lucrez cu ei, nu am nici o intenţie să mă folosesc de arma pe care o am împotriva lor. îi dezamorsez şi cresc cifra afacerilor mele. în caz contrar nu trebuie să le spun atîtea; dar dacă au fost utili pentru Stasi şi Julius Bahr înseamnă că ocupă posturi în administraţie sau în marile societăţi unde îmi pot fi şi mie utili; le explic asta şi, cu puţin noroc, cădem de acord; şi îi dezamorsez şi pe aceştia.

Bodo terminase în sfîrşit de mîncat. Acest maniac al curăţeniei scoase din buzunarul hainei o cutie de periuţă de dinţi şi merse în baie — avea o dantură superbă, treizeci şi doi de dinţi albi pe care surîsul lui rar îi descoperea, transfor- mîndu-i faţa care devenea blîndă şi tandră.

— îţi citesc obiecţia în ochi, zise ea. Dacă Marele Rău se află printre ei, cum voi reuşi să-l recunosc ?

Bodo era în faţa chiuvetei din baie; nu-i vedea faţa decît în oglindă. Luă un tub de pastă de dinţi şi i-l arătă lui Gudrun.

— Sigur, serveşte-te, zise ea. Ţi-o voi pune la socoteală. Răspund la întrebare: nu ştiu. M-am gîndit chiar să-i întreb între servirea berii şi a brînzei: „A propos dragă prietene, nu cumva ai angajat odată pe Manne Clawe ca să taie în bucăţi un vechi prieten de al meu ?" După care el se va arunca la picioarele mele şi-mi va cere iertare. Dar mă îndoiesc.

Bodo o privea prin oglindă. Avea spumă albastră pe buze şi acel aer bovin pe care ştia să şi-l ia uneori — *voi începe să urlu dacă nu zice ceva.*

— Nu am nici o altă soluţie deocamdată. Poate demersurile mele îl vor face pe Marele Rău să se trădeze. Poate. Ar putea să facă chiar pe mortul şi să se lase dezamorsat ca ceilalţi.

Bodo îşi spăla mîinile.

— Numai că-i vreau pielea acestui fiu de căţea. îl vreau pe el şi pe Manne Clawe. îi vreau morţi sau, în ultimă instanţă, închişi pentru o sută de ani.

Ea stătea pe prag şi bloca orice drum spre salon.

— în afară de Imbisstănde, reţeaua de restaurante, serviciul de reparaţii universal, celălalt servici pentru indemnizaţii care, de fapt se cam suprapune cu cabinetul meu; în afară de agenţia ta de voiaj, cumpărarea de fonduri comerciale, cealaltă reţea de hoteluri; în afară de proiectul tău de ziar şi

achiziţionarea de benzinării şi restaurante pe autostrăzi, cum mai stai cu afacerile. Bodo Hartmann?

O luă de şolduri, o ridică şi o duse fără efort vreo trei, patru metri, o puse jos, se aşeză, luă un dosar gros legat cu panglică şi i-l întinse.

— Totul e înăuntru.

— Contrar părerii tale despre mine, eu găsesc că eşti al naibii de bine îmbrăcat. Ai un costum grozav de frumos şi tu eşti frumos ca un soare. Trebuie să examinez toate documentele de aici ?

încuviinţă ţinînd mîinile perfect întinse pe braţul fotoliului. Nu erau ca mîinile lungi ale lui Mikki, dar, erau puternice şi frumoase.

— Mă iei ca avocat-consilier ?

— Nu.

— îti voi face un pret special pentru onorariile mele.

— Nu.

— Nu înţeleg.

Deschise dosarul şi găsi un bilanţ extraordinar de precis. Pentru toate întreprinderile pe care le lansase, le lansa şi cele pe care urma să le lanseze. Totul era socotit aproape la ultimul pfenig.

— Am fost orfan, zise el cu vocea lui atît de liniştită. Am fost singur. Mikki şi cu tine sînteţi singura mea familie. Fără Mikki şi mai ales fără tine, dacă nu mi-ai fi vorbit şi vorbit şi iar vorbit, vorbăreaţă cum eşti. şi dacă nu mi-ai fi spus că aş putea face ceva, ceva măreţ; dacă nu ne-ai fi împins tu, ani de zile, pe Mikki şi pe mine, dacă nu ai fi existat, tu şi numai tu, niciodată nu aş fi visat măcar să încep vreuna din aceste afaceri. Nu eşti avocatul meu, nu eşti nici asociatul. Eşti Gudrun Maria Schnelle şi îţi datorez totul. Nu vreau să vorbesc de Toscana. Mikki mi-a spus că s-a terminat între tine şi el. Şi ştiu că e adevărat. Nu vom mai vorbi niciodată despre Toscana. Şi te iubesc.

Ea şi Trudi părăsiră Berlinul a doua zi. Gudrun hotărîse să-şi înceapă cercetările printre cei de pe lista lui Dieter care nu-şi aveau birourile, întreprinderile, sau interesele pe malul rîului Spree. Deşi era sigură, fără să ştie de ce, că oamenii pe care-i căuta se aflau la Berlin.

Foloseau una din maşinile cumpărate de Bodo pentru noua agenţie de închirieri, înfiinţată de el.

Direcţia Magdeburg apoi Hanovra, Dortmund, Diisseldorf, Koln...

— Nu.

— Ce nu?

— Voi accepta să conduci, zise Trudi. Voi accepta riscul morţii la fiecare mişcare a roţilor. Dar itinerariul nu-l accept. E prea logic, prea previzibil. Oricare tîmpit îţi poate prevedea etapele şi se poate pregăti.

— Dar asta înseamnă o mulţime de kilometri în plus.

— Mai bine dedt o viaţă în minus. Mai ales a mea.

Trudi studiase singurele două fotografii cunoscute ale lui Manne Clawe.

— îl voi recunoaşte şi dacă se va deghiza în rabin.

Şi într-adevăr, îl recunoscu patru săptămîni mai tîrziu.

8

Bărbatul se numea Kluger, Vincenz Kluger. Avea şaizeci şi trei de ani şi conducea o reţea mare de magazine specializate în maşini-unelte şi reparaţii. După cum spunea fişa transmisă de Dieter, fusese recrutat în 1952 de către serviciile lui Julius Bahr, la recomandarea unui văr rămas în Est şi care făcuse carieră intrînd în Comitetul Central (ca toate dosarele transmise de Dieter, cel al lui Kluger nu prezenta decît un aspect — viaţa secretă, relaţiile persoanei cu HVA şi Stasi şi, mai rar cu KGB sau GRU sovietice; puţine elemente despre activităţile oficiale). Kluger debutase ca şi curier, simplu agent de transmitere, pe cea mai joasă treaptă a scării. Avea însă două atuuri: inteligenţa sa care i-a permis acestui simplu muncitor ajustor să-şi creeze propriul lui magazin şi apoi să deschidă şi altele, şi un fizic plăcut. Cu acest ultim avantaj, a reuşit să o seducă pe secretara unui membru eminent al partidului liberal vest-german, convingînd-o apoi să lucreze pentru HVA. Alte trei reuşite de acelaşi gen a făcut să crească încrederea celor din Normanenstrasse în capacităţile lui. în 1964 a fost clasificat ca Geheimer Mitarbeiter (colaborator secret), aproape în vîrful ierarhiei spionilor vest-germani acţionînd pentru Est. Cu acest titlu s-a bucurat de tot ajutorul dorit în ascensiunea personală: credite bancare acordate de bănci sub control estic; bunăvoinţa autorităţilor vest-germane implicate — prin investiţia Unui înalt funcţionar de la Bonn asupra căruia HVA făcuse presiuni, fusese înăbuşită o afacere murdară de luare de mită. Timp de douăzeci şi cinci de ani, de fapt, pînă la prăbuşirea regimului lui Pankow, reţeaua de magazine a lui Kluger a servit de cutie poştală şi de suport logistic emisarilor de la HVA. De două ori, Kluger s-a implicat activ în importante acţiuni de transfere de tehnologie ascunsă sub formă de furnizare de „material agricol" — cel mai înalt nivel în materie de spionaj industrial.

Vincenz Kluger figura pe lista celor două sute cincizeci şi şapte de nume. Era o figură tipică, banală chiar: un om ajuns, avînd peste şaizeci de ani, om de vază cu o mulţime de relaţii în mediile politice şi industriale. O notabilitate care ar fi avut mult de pierdut dacă şi-ar fi dat pe faţă mijloacele prin care ajunsese la un nivel superior pe scară socială. Căderea sa pentru înaltă trădare ar fi antrenat şi căderea înaltului funcţionar de la Bonn, devenit ministru, cea a bancherului care l-a ajutat, cea a altor cîtorva mari industriaşi.

Avea toate caracteristicile unui comanditar al lui Manne Clawe.

în plus, făcea parte din vasta cohortă a întreprinzătorilor vest- germani care erau interesaţi de teritoriile eliberate prin căderea Zidului.

Toate aceste motive au făcut-o pe Gudrun să-l contacteze între primii. De fapt, făcuse o selecţie personală în lista de două sute cincizeci de nume. în alegerea ei şi-a îndreptat atenţia spre cei care aveau mult de pierdut şi care

visau la o expansiune în Est — reuşind astfel o dublă lovitură, căutarea Marelui Rău şi recrutarea de clienţi. înlăturase tot personalul politic, pe reprezentanţii de orice rang din administraţie federală, liberii profesionişti: nu-şi putea imagina vreun oarecare chirurg proprietar de clinică, vreun scriitor celebru, sau vreun actor sau regizor, ale căror nume apăreau totuşi pe listă, ambiţionîndu-se să-şi întindă activitatea în Berlinul de est sau la Leipzig, şi, mai ales, nu-i vedea cerîndu-i ei sprijin.

Se scurseseră douăzeci şi trei de zile de la cea de a doua vizită la tatăl ei. Parcursese cu Trudi un număr impresionant de kilometri. Părăseau Berlinul lunea dimineaţa sau după-masa şi se reîntorceau vinerea seara. Cabinetul fusese deschis în Yorkstrasse, la Kreuzberg. Leo Lutz lucra foarte eficace ajutat de alţi doi jurişti recent angajaţi (după o lună de încercare, rămînea doar unul, cel mai bun), şi de două secretare. Alt nou recrut a cărui sosire uimise pe Leo: Harry Dahn, poliţistul. Demisionase şi înfiinţase o agenţie de detectivi particulari, specializată în investigaţii financiare şi economice. Gudrun îl încurajase mult să se lanseze; avea nevoie de cineva specializat în anchete — nu folosea serviciile lui Dahn decît pentru a-şi facilita demersurile întreprinse de cabinet pentru clienţi. Printre care era Bodo care închiriase un etaj în aceeaşi clădire din Yorkstrasse pentru a-şi aduce cele două secretare particulare şi o contabilă. Printre care şi Mikki căruia îi găsise un atelier în piaţa Barberousse. Dar Mikki se descurcase şi-şi aduse două asistente, una de la München şi alta de la Paris.

Vincenz Kluger îşi instalase sediul societăţii la Düsseldorf. Ca să-l prindă la telefon şi să-i vorbească personal, trecînd barajul secretarelor, i-au trebuit cîteva zile. Cînd a pronunţat parola dată de Dieter: Ursel, 11 aprilie 1979, îngerul de Aur, s-a lăsat o linişte adîncă. La început, cheile fiecărei acţiuni „Bagheta magică" fuseseră nişte mistere pentru Gudrun. Nu însă şi după ce venise din Toscana. Fişele comunicate de Dieter erau acum complete. Ursei era numele unei tinere şi încîntătoare secretare pe care Kluger o plasase pe lîngă un general britanic în NATO; 11 aprilie 1979 era data cînd Kluger cinase cu frumoasa Ursei la îngerul de Aur, renumitul restaurant de la Essen, la treizeci de kilometri de Düsseldorf. La reîntoarcere tînăra femeie pierduse controlul maşinii; murise patru zile mai tîrziu pe cînd Kluger era în călătorie, în Elveţia.

Vizita la Düsseldorf era a treia pe care o făceau cele două femei. Şi numai din vina lui Trudi care complica cu plăcere drumurile.

Vincenz Kluger era al treizeci şi patrulea nume din cele o sută cincizeci şi nouă reţinute de Gudrun.

Ceva nu era în regulă. în afara celor treizeci şi trei de persoane pe care le văzuse în actuala campanie, Gudrun întâlnise mai înainte (cînd îi deschisese calea lui Bodo) unsprezece bărbaţi şi femei. De fiecare dată, bagheta magică funcţionase perfect. Imediat ce pronunţa parola, unii negau — rari — alţii

întrebau cît trebuie să plătească, alţii ameninţau evocînd relaţii puternice şi secrete, alţii se prăbuşeau.

Kluger nu făcea parte din nici una din aceste categorii. Chiar şi la cei peste şaizeci de ani, fizicul îl avantaja. Era un bărbat înalt — o fotografie de pe birou îl arăta în compania cancelarului Germaniei pe care Kluger îl depăşea cu cîţiva centimetri. Poate că era puţin gras, dar costumul lui bine croit ascundea aceasta fără dificultate. Privi o clipă pe Trudi, zîmbi, apoi îşi întoarse repede privirea spre Gudrun; nu mai zîmbea.

— Vă numiţi Gudrun Maria Schnelle, curînd veţi avea douăzeci şi cinci de ani. Tatăl dumneavoastră a fost timp de mulţi ani, responsabilul discret al serviciului de informaţii ale lui Julius Bahr. De la el deţineţi aceste informaţii cu care mă ameninţaţi că le veţi face publice.

— Nu cred că v-am ameninţat cu ceva, zise Gudrun.

— O ameninţare nu e valabilă decît atunci cînd eşti gata să o pui în practică. Nu e cazul dumneavoastră.

în sfîrşit, partida se însufleţeşte; era şi timpul. Deveniseră plictisitoare toate vizitele acelea.

— V-a contactat cineva, zise Gudrun. Sau dumneavoastră aţi luat legătura cu nişte persoane.

— Chiar că nu înţeleg ce spuneţi.

Vocea lui Kluger marca o oarecare ironie. Gudrun încercase de trei ori să telefoneze înainte să aibă la capătul firului pe acest bărbat care acum era în faţa ei. Nu-şi spusese numele — nu o făcea niciodată—, şi ca să treacă barajul secretarelor le spusese că e vorba de motive personale, fără a da alte precizări.

Era posibil ca Kluger să fi fost avertizat de sosirea ei înainte chiar de a fi dat ea primul telefon.

Şi înţelegi ce înseamnă asta: Kluger a fost prevenit, i s-a spus numele tău şi motivele vizitei tale, i s-a subliniat că nu există un pericol real care l-ar putea atinge — dîndu-i-se argumente destul de solide pentru a-l convinge.

Cel mai bun argument fiind: dragul meu Vincenz, o nebună înaltă cît un turn va debarca la tine cu lista completă a crimelor tale, dar noi sîntem stăpîni pe situaţie. Mai întîi că nici nu vrea într-adevăr să folosească dosarul împotriva ta — sau împotriva noastră — şi apoi, oricum ne pregăteam de o curăţenie generală. Pe tata, Dieter, Michael Just, Bodo Hartmann şi pe ea, bineînţeles, care va avea un accident de maşină ca şi Ursei secretara, mai demult.

— Ce înălţime aveţi? întrebă Kluger.

— Un metru optzeci şi şase şi jumătate.

— Nu ■ un metru optzeci şi şapte ?

— Nu. Hai să mergem, Trudi.

Se ridică.

— Nu mi-a telefonat nimeni să mă anunţe de sosirea dumneavoastră, zise atunci Kluger. Nu de curînd, în orice caz. Ultima mea întîlnire cu Bahr a avut loc acum cîteva luni. Sîntem foarte buni prieteni. La moartea lui Ursei m-a

sunat să-mi spună că-i pare rău. Mi-a jurat atunci că oamenii lui nu aveau nici o legătură cu această poveste care, de fapt, putea să fie într-adevăr un accident. Nu vă cer să mă credeţi.

— El v-a dat numele meu ?

— Da Şi v-a descris: foarte înaltă şi foarte frumoasă.

— Cînd era asta ?

— Prin 10 decembrie anul trecut.

— Şi v-a vorbit de tata?

— Mi-a vorbit mai întîi de tatăl dumneavoastră şi de copiile anumitor dosare. Apoi mi-a vorbit de dumneavoastră. Spunîndu-mi că s-ar putea să veniţi cîndva să mă vedeţi.

— într-un fel, Bahr, a dat alarma generală în legătură cu mine ?

— M-a avertizat pe mine. Poate a făcut-o şi cu alţii.

— Julius Bahr are un tic precis. Care?

în privirea lui Kluger trecu o lucire veselă.

— Nu are nici un tic precis, zise el. Absolut nici unul. Se controlează prea bine.

Dar Gudrun pusese întrebarea ca să-şi dea cîteva clipe de gîndire. Unchiul Julius ar fi putut foarte bine să-şi pună în gardă principalii lui agenţi; ar fi putut-o face în decembrie, după moartea lui Jakob Adler; de ce nu?

în orice caz nu-l poţi întreba dacă e adevărat sau nu. Mai întîi pentru că ar trebui să mergi la Moscova să o faci, şi apoi, fi-ar răspunde orice.

Gîndeşte-te.

Să fi vrut să te ajute, el care e expert în manevre secrete ? Anunţă sosirea ta unor oameni — dar nu şi celorlalţi — Kluger a fost primul care a recunoscut că a fost avertizat; probabil că nu sînt prea mulţi. Să fie un mod de a spune: nu căuta de partea lui Kluger pe responsabilii de moartea lui Adler? Poate.

Se adresă lui Kluger:

— Au trecut mai mult de opt luni de cînd Julius Bahr v-a anunţat de sosirea mea. Aţi avut timp să vă pregătiţi.

— Dacă aş fi avut hotărîri de luat le-aş fi luat, într-adevăr.

— Ce fel de hotărîri?

El zîmbi:

— Să fug în străinătate.

— Sau să faceţi să dispar.

— Aţi fi fost deja moartă şi tatăl dumneavoastră la fel, dacă Bahr ar fi crezut că poate rezolva astfel pericolul pe care-l reprezentaţi. El dispune, sau dispunea de mijloace pe care eu nu le am. Bahr'nu a încercat să vă facă nimic. De ce aş face-o eu ? A încercat cineva să vă omoare?

Ea era gata să-i spună despre Jakob Adler. Dar ceva se lumină în ea.

Să fie aşa de simplu ?

Ar putea să fie.

— Ceva din cele spuse de mine v-a dat o idee. Sau răspuns la întrebările pe care vi le puneaţi, zise Kluger.
Se răsturnă în fotoliu şi zise:
— Dar nu e treaba mea. Domnişoară Schnelle, nu am nici o intenţie să părăsesc Germania. Şi mai ales nu vreau să părăsesc ceea ce am creat timp de patruzeci de ani. Aveţi intenţia să vă serviţi de aceste informaţii împotriva mea?
— Nu.
El clătină din cap.
— Julius m-a asigurat de asta.
— încă din decembrie?
— Cînd mi-a spus de existenţa dumneavoastră.
— V-a mai spus şi altceva despre mine?
— Că va trebui să accept orice propunere îmi veţi face. Nu era un ordin pe care mi-l dădea. Mai degrabă un sfat, după pro- priile-i cuvinte.
— A mai spus şi alte nume în afară de al meu ?
— Nici unul.
— Numele de Kristof Hoffer, Albert Grunberg, Michael Just, Max Bamler, Christel Kuczynski, vă sînt familiare?
Mişcare a capului: nu.
— Bodo Hartmann?
— Nu.
— Manne Clawe?
— Nu. Cunosc mai mulţi Hartmann şi Bamler, dar nu cu acelaşi prenume.
Nici o reacţie deosebită cînd pronunţase numele de Clawe. Chiar dacă Kluger nu se stăpînea tot atît de bine ca dragul unchi Julius, dracu să-l ia, de minţit perfect tot era în stare.
— După părerea dumneavoastră, de ce credeţi că Julius Bahr v-a sfătuit să lucraţi cu mine, dacă vă voi cere să o faceţi?
— Mi-a spus, cuvînt de cuvînt: „în ziua cînd va lua contact cu tine, sigur are un plan interesant".
Ei, bine Gudrun, din două una. Sau pleci pentru că crezi ceea ce-ţi spune acest om, şi pentru că te enervează faptul că unchiul Julius şi tatăl tău au prevăzut cu mult timp înainte evoluţia ta actuală... Sau laşi deoparte amorul propriu şi profiţi de pe urma muncii lor de debleiere pe care au făcut-o pentru tine.
Bine.
începu să-i vorbească despre cabinet, despre organizaţia pe care o înfiinţase, despre serviciile pe care intenţiona să le facă întreprinzătorilor de genul lui, Vincenz Kluger. El o ascultă, facînd uneori observaţii critice, aşa încît discuţia luă o întorsătură profesională.
— Nu, zise ea.

Kluger tocmai o întrebase dacă, după terminarea discuţiilor profesionale şi încheierea acordurilor de cooperare, intenţionează să mai stea în Düsseldorf.

— M-am recăsătorit acum şase ani şi am o mulţime de nepoţi de la prima căsătorie. în 1979 vroiam să mă căsătoresc cu Ursei dacă ar fi trăit. Domnişoară Schnelle, mă gîndeam să vă invit la mine.

— Poate altă dată, mulţumesc.

De fapt, mai rămaseră încă două zile în plus, la Düsseldorf, schimbînd hotelul în fiecare noapte, la insistenţele lui Trudi. Gudrun mai adăugă trei nume, celor treizeci şi patru de oameni pe care îi vizitase. Prevăzuse să meargă la Hamburg, dar anulă cele două întîlniri pe care le avea acolo. Porniră spre Berlin joi dimineaţa, în zori—încă de luni seara, Harry Dahn fusese contactat şi pornise la vînătoare.

La venirea ei. Mikki era deja acolo şi Bodo nu întîrzie să sosească. La această oră a zilei, în mijlocul după-amiezii, sala din fundul tavernei Zur letzen Instanz era goală. Nu erau decît ei trei (Trudi făcea de pază în Weisenstrasse).

Le povesti celor doi întîlnirea ei cu Kluger, bău o înghiţitură de Berliner Weisse.

— Aştept comentariile voastre.

— Aş mînca ceva, zise Bodo. Nu am avut timp să prînzesc. Şi, cum mă opresc din muncă, mi-e foame.

— Mikki?

— Nu l-am cunoscut pe Julius Bahr ca tine.

— Sper că mai au picioare de porc, zise Bodo.

Mikki se aşezase în locul lui obişnuit, în colţ, cu spatele la perete, cu piciorul stîng ridicat şi cu călcîiul pe scaun, ţinîndu-şi genunchiul cu mîinile prinse.

— Să admitem, zise el, că tatăl tău şi Bahr s-au înţeles.

— Să-mi furnizeze o baghetă magică?

— Nu chiar aşa.

— Tata fură dosarele sau face copii. Unchiul Julius...

— Nu-mi place să-i spui „unchiul Julius".

— Excelenţa Sa Julius Bahr află de furt.

— Sau îl informează tatăl tău.

— Nu însă fără să-şi ia unele precauţii. în genul: mă atingi, atingi pe fiica mea sau pe prietenii ei, şi, buum, toată lumea sare în aer.

Bodo căscă pentru a doua oară. Mult mai zgomotos.

— Şi Julius Bahr, după ce stucfiază problema pe toate părţile, hotărăşte să nu masacreze familia Schnelle şi nici pe aliaţii ei. Dar, în schimb, Ulrich Schnelle se angajează să nu dea publicităţii dosarele.

— Poate însă să le împrumute fiicei sale—aia sînt eu...

— Şi prietenilor ei din copilărie.

— Şi prietenilor ei din copilărie ca să facă avere.

— E prea simplu, Mikki.
— Nu chiar. Cît ați obținut de la acel bancher, pentru Bodo?
— Două milioane de mărci. Plus încă unul.
— Plus un milion care e pentru noi, pentru tine și mine, Gudrun. Patru milioane de mărci, Gudrun. Sînt mulți bani.
— Mai e un milion care vine de la tata.
— Tatăl tău nu a avut niciodată un milion de mărci.
Era prima observație care venea de la Bodo. Acesta stătea întins pe masă cu bărbia pe degete, cu privirea goală, ca de obicei. Gudrun îl privi mirată.
— Are dreptate, zise Mikki.
— Sînt o tîmpită, ai?
— Ca toată lumea. Nici mai mult, nici mai puțin.
De ce nu m-am gîndit mai repede? Sigur că el nu avea un milion de mărci în Vest. Nici Ravensberg nu mai e al lui!
Mikki își învîrtea paharul de bere între degete.
— Gudrun, ai vreo idee de capitalurile care au fost plasate în locuri sigure înainte de căderea regimului lui Honecker ?
Făcu apel la memorie: Dieter spusese cifra de un miliard șapte sute de milioane și ceva.
— în dolari americani.
— Pariez că sînt mult mai mulți.
— Chiar că mi-e foame. Nu mai pot, zise Bodo. Vreți să mîncați ceva?
— Nu, zise Gudrun. Crapă, tu și haleala ta.
— Cere același lucru pentru trei, zise Mikki.
Bodo vru să se îndepărteze. Se aplecă și o sărută pe Gudrun pe obraz.
— Am uitat să-ți spun. Cum erai tot pe drumuri... Nu am obținut numai patru milioane în total. Otto Scheider mi-a acordat un nou împrumut. Un milion și jumătate.
După care plecă spre bar.
— Cinci și jumătate, zise Mikki.
— Va trebui să dăm înapoi toți acești bani.
— O vom face, Gudrun; cred că și-au pus toți acești bani deoparte ca să-și îmbunătățească pensia, ca să-și faciliteze reîntoarcerea la putere, dacă se va oferi ocazia. Și mai ales, pentru că această reîntoarcere nu mai e posibilă acum, ca să-și răscumpere țara.
— Și ca să o facă, se servesc de noi ?
— Asta-i.
Se ridică și ea, puțin cam brusc, și, fără nici un motiv, merse să arunce o privire pe stradă unde se afla Trudi.
Și eu am fost tîmpita tîmpiților.
Mai bine continuam atletismul. Numai de așa ceva sînt bună: să fug ca un struț pe opt sute de metri concurind împotriva fetelor dopate cu tot felul de

chestii, şi pe care să le înving la distanţă de un piept, pentru care motiv, eu am ţîţe şi ele nu.

Vorbi de pe prag.

— Ştiai de mult, Mikki?

— Nu ţi-o reproşa. Erai orbită de altceva.

Tata.

— Şi am crezut că o ştii şi tu, adăugă Mikki.

— Că mi-a spus-o el.

— Aşa era logic.

— Şi Bodo ştia?

— Evident.

— Aţi vorbit despre asta numai între voi, ca de obicei?

Contempla Weisenstrasse care nu se schimbase deloc. Timpul nu stricase cu nimic mica stradă unde Trudi Theek făcea de pază cu pistoalele ei. Privind cu atenţie, Gudrun vedea pe bucata de zid veche de opt sute de ani, o fetiţă slăbuţă cu picioare de gigant încadrată de un Mikki frumos, venit special din partea de sus a oraşului ca să-i spună poveşti nemaipomenite, ei şi tovarăşului ei dintotdeauna, bondoc, rotofei, puţin vorbăreţ, orfan, jucînd deja pe cretinul, dar deloc cretin. Gudrun vedea aşa de clar pe cei trei copii cu picioarele bălăbănindu-se, încît fu mirată că Trudi nu îi vede. Sigur, încă de pe atunci ţineau consfătuiri aceşti fii de căţea.

Şi eu mai ziceam că le sînt şef. Pentru că unul nu scotea nici un cuvînt şi celălalt ridea fără să mă contrazică vreodată.

— Zilele trecute, zise ea cu glas tare, Bodo mi-a ţinut un discurs măreţ... că eu am fost întotdeauna cea care l-a inspirat, că i-am dat încredere în el, că l-am făcut să viseze la lucruri măreţe. Acest hăbăuc e convins, sau pare să fie, că, fară mine, ar mai spăla încă geamuri.

— Dar e adevărat, zise Mikki încetişor în spatele ei.

— Nu mai spune!

— Niciodată nu-ţi vei da seama cît de mare influenţă ai avut asupra noastră.

— Chiar şi asupra ta?

— Mai ales asupra mea.

— Există totuşi o trăsătură a firii tale pe care nu am putut-o schimba, zise ea cu amărăciune.

— Dar măcar mai sînt în viaţă.

îi trebuiră cîteva secunde să înţeleagă.

— Ai vrut să te omori, Mikki ?

— De două ori.

— Şi eu te-am împiedicat ?

— Numai tu.

— Ce am făcut pentru asta?

— Existai. Şi credeai cu fermitate că viaţa merită să fie trăită, că nimeni şi nimic nu ne poate învinge. Te-aş fi făcut de ruşine dacă mă dădeam bătut.
— Adevărat, lumea mea s-ar fi prăbuşit.
— Ţi-ai fi revenit. Nimeni şi nimic nu te va face să cedezi.
îl auzi rîzînd.
— Tu eşti ca Berlinul, Gudrun. Tu eşti Berlinul. Hai să ne aşezăm!
Se reaşeză la masa din fundul sălii tavernei Zur letzen Instanz, în momentul cînd Bodo ieşea de la bucătărie cu un castron mare de Berlinei Eisbein, tacîmuri şi trei beri, dintre care una Berliner Weisse. începură să mănînce în linişte.
— Un lucru e sigur, zise Gudrun după ce-şi linişti foamea de lup pe care şi-o descoperise. Vom înapoia banii aceia pînă la ultimul pfening. Plus dobînzile. Ca şi cum ar fi fost vorba de un împrumut obişnuit.
— Da, şefule zise Mikki rîzînd.
— Mai taci odată, Bodo. Numai tu te auzi.
—- îmi va trebui un an să dau înapoi cele trei milioane, zise Bodo liniştit. Poate puţin mai mult. Să zicem cincisprezece luni. Cine mă ajută să terminăm ce a mai rămas?
Acum vorbea de picioarele de porc.
— Bodo, te rog, nici vorbă să rambursăm primul împrumut cu cel de al doilea.
— Sînt pentru afaceri diferite. Vom plăti al doilea împrumut începînd din luna martie a anului viitor.
Bodo luă castronul şi începu să mănînce direct din el.
— Pentru mine, nu, zise Gudrun chelneriţei care venea cu alte trei beri.
Băuse deja două Berliner Weisse şi era suficient. Deşi- tare mi-ar place să mă îmbăt. Dar nu e momentul.
Stătea cu faţa la cei doi bărbaţi.
Să le-o spun?
Nu.
Te-ar pune sub sticlă şi nici pentru aşa ceva nu e momentul.
— Pentru milionul pe care l-am împrumutat ca să finanţăm colecţia lui Mikki, zise ea, nu putem face nimic pînă la vara viitoare.
— Dacă colecţia se va vinde, zise Mikki cu nasul în halba de bere.
— Se va vinde.
— Fiindcă aşa vrei tu.
— Dacă vrei ceva cu adevărat, atunci sigur vei reuşi.
Şi observă că iar se purta ca un şef—.se *pare că întotdeauna am făcut aşa*— ridicînd moralul trupelor şi dîndu-le încredere. îşi încrucişă privirea cu a lui Mikki care zîmbea.
— Taci, Just, zise ea.

Bodo lingea fundul castronului cu o bucată de pîine. De fapt, își băgase nasul în recipient. Făcea pe clownul, fapt ce nu-i stătea în fire—*numai cînd e cu Mikki şi cu mine.*

— Pentru rest, zise Bodo cu o voce cavernoasă., găsesc că e o prostie.

— Ce e o prostie, zise Gudrun care cam pricepea despre ce e vorba.

— Ce ai în cap, zise Bodo. Ce vrei să faci acum. Pentru rest.

— Nu am vorbit despre nimic altceva, zise Gudrun. Sper că nu faci aluzie la acele rambursări.

— Nu.

— Atunci la ce?

Ştii foarte bine la ce, Gudrun.

— Ai vorbit cu Vincenz Kluger. Ai vorbit cu tipul ăsta şi ţi-a spus o poveste. Pe care tu ai crezut-o.

— Dar nu și tu.

— Nu am spus asta. Ai crezut povestea lui Vincenz Kluger și ai tras concluzia că nu a existat nici un comanditar al lui Manne Clawe. Ai tras concluzia că Manne Clawe l-a tăiat pe Jakob Adler din pro prie inițiativă. Și erei să-l prinzi pe Mane Clawe și să-l omori.

— Și găsești că asta e o prostie.

— Da.

Privi în ochii verzi ai lui Bodo, dar nu reuşi să citească nimic în ei. îşi luase iar acel aer de vacă poloneză. Gudrun întrebă fară să întoarcă capul:

— Mikki ?

— Sînt absolut de acord cu Bodo. Nici nu puteai găsi un plan mai tîmpit ca ăsta.

Resimți mai mult deznădejde decît furie.

Și neîncredere. *Mă lasă singură!*

Mikki şi Bodo se priviră un moment, tăcuţi.

— Chiar că e tîmpită uneori, zise Mikki.

— E adevărat că i se mai întîmplă, spuse Bodo. Dar ce aştepţi mai mult, e doar o fată.

— Ţi-am spus eu întotdeauna.

— Nu-mi amintesc să mi-o fi spus, dar dacă tu spui că mi-ai spus-o atunci ai spus-o cu siguranţă.

Ea închise ochii.

Fii de căţea. Și mă gîndesc chiar că ar trebui să pling puţin—nu chiar căderile de apă ale Niagarei, doar cîteva lacrimi. Aşa ca să dau un aer feminin.

— Și cum intenţionezi să pui mîna pe acest Manne Clawe? întrebă Mikki.

— Aveai dreptate, zise Harry Dahn; într-adevăr, are o casă în insula Riiggen. Nu prea mare.

— Ai fotografiile pe care ţi le-am cerut?

Dahn scoase un plic mare, galben din geanta lui, şi i-l dădu. Gudrun îl deschise şi găsi alte trei plicuri mai mici.

— Primul înainte, apoi al doilea, zise Harry Dahn.

— Cum l-ai localizat?

— Evident din cadastru. Ţi-am urmat ideea. Am căutat o casă izolată care nu e locuită chiar tot timpul anului, şi al cărei locatar e foarte discret şi are ca hobby pictura. Am făcut chiar şi pe vînzătorul de culori, nu sînt mai mult de cinzeci de insulă. E bună intuiţia feminină!

— Şi mai ce! zise Gudrun mîndră totuşi de raţionamentul ei.

Deschise primul plic.

— Aş prefera să opreşti totuşi maşina, Gudrun. Nu ştiu de ce, dar devin nervos văzîndu-te că-ţi citeşti corespondenţa în timp ce conduci. Mai ales cu o astfel de viteză.

— Dacă insişti, pot să merg şi mai repede.

Primul plic conţinea treizeci şi şase de clişee ale casei lui Manne Clawe din insula Riiggen.

— Unde se află baraca asta?

— în partea de nord a peninsulei Wittow, la capătul insulei Riiggen. Dincolo de ea e doar Baltica şi nimic altceva. Cătunul cel mai apropiat e Altenkirchen, la sud. La aproximativ opt kilometri. Capul Arkona e de cealaltă parte cam la aceeaşi distanţă.

Gudrun îşi amintea vag de o plimbare cu bicicleta pe care o făcuse cu Mikki într-o vară prin acele locuri.

— Are familie la Bergen sau în insulă?

— Un unchi care nu l-a văzut de zece ani.

— Nici o altă rudă?

— Nu i se cunoaşte tatăl. Mama sa a plecat la Hamburg. Am verificat: îi scrie o dată pe an, dar nu merge niciodată să o vadă.

Primele fotografii ale lui Harry arătau o casă în plan general. Se vedea un peisaj sălbatic şi dezolant în ciuda luminii acelor prime zile de august. în prim plan, un cîmp, poate de secară, dar, în afară de această urmă umană, decorul era neschimbat, aşa cum îl lăsase topirea gheţarilor în urmă cu milioatie de ani, cu dealuri morenice, sol pietros şi nisipos unde nu creşteau decît ierburi, ienuperi, mesteceni şi pini.

— Vecini?

— De curînd, o societate din Luxemburg a cumpărat terenurile din împrejurimi. Aproape şaizeci de hectare cu clădirile care se găseau pe el.

— Parcă aveai nişte prieteni la Luxemburg, Harry.

— îi mai am încă. Societatea luxemburgheză e înregistrată la tribunalul arondisemnetului Diekrich. E un holding clasic, cu un capital de o sută de mii de franci luxemburghezi, capital subscris şi liberalizat. Prietenii mei au cercetat puţin mai departe chiar. Se pare că această primă societate mai aparţine de o a doua, din Jersey...

— Lasă-mă să ghicesc: societatea din Jersey are ca proprietar una panamaneză.

— Tot ce se poate.

Maşina împrumutată de la compania Instanz, adică de la Bodo, trecuse de Wannsee şi mergea spre Potsdam. Trudi, aşezată pe bancheta din spate, citea o revistă cu desene comice. Privirea ei însă, se încrucişa destul de des, în oglinda retrovizoare, cu cea a lui Gudrun.

— Clawe merge des în casa aceea care se pare că e a lui ?

— Ea lui. Muncitorii care i-au refăcut acoperişul, l-au recunoscut fără ezitare. Numai că, pe atunci, purta mustaţă. Casa i-a fost reparată în 1986. Şi merge acolo de două, trei ori pe an. în general, iarna. Nimeni nu l-a văzut de anul trecut. Dar locul e atît de izolat încît ar fi putut foarte bine petrece acolo şase luni fară să fie remarcat. Ceea ce vezi în fotografie, e spatele. Faţa e spre Baltica.

Se uita acum la alte fotografii, în plan din ce în ce mai apropiat. Era o clădire de vreo zece metri, fără etaj, cu pereţii vopsiţi în alb, cu jaluzele şi uşă albastru-verzui.

— A plouat în ziua în care am fost acolo. Şi plouase şi cu trei zile mai înainte. Faţă de timpul de acolo, Berlinul are o climă de-a dreptul sahariană.

Se vedea clar drumul de ţară care înconjura clădirea. Pe el nu se vedea nici o urmă. Următoarele fotografii prezentau casa din faţă şi din părţi.

— Există o cărare care coboară la mare. Aici.

— Nu e nici o barcă?

— Nu.

Alte clişee arătau interiorul. O singură cameră, foarte bine aranjată, prevăzută cu un şemineu enorm, de piatră colorată în degrade de albastru—de la albastru foarte deschis pînă la bleumarin închis—presărat cu urme uşoare de galben. Pe un perete, o fereastră imensă avea panorama direct spre mare. Pe ceilalţi pereţi se vedeau o mulţime de tablouri.

— Toate pictate de el, presupun?

— Aşa se pare. Şi semnate simplu X 13. Nu e menţionată nici o dată. Am fotografiat o parte din ele. Mai ales pe unele.

Gudrun avu un şoc. Picturile erau înspăimîntătpare. Feţe de groază, o colecţie de figuri de coşmar, toate în nuanţe de albastru, negru şi alb.

— Tipul ăsta e nebun de legat, zise Dahn. Dar stai să o vezi pe ultima. Da, asta.

Gudrun se recunoscu şi simţi că-i îngheaţă sîngele. Manne Clawe o pictase goală într-o manieră suprarealistă care accentua senzaţia de nelinişte. Corpul, de o albeaţă de cretă, părea să ţîş- nească dintr-o noapte profundă, brăzdată de fulgere albăstrui. Ochii, părul pubian şi aureolele sinilor erau într-o altă nuanţă de albastru, aproape violet. Privirea exprima o suferinţă de nespus, dar, în acelaşi timp părea şi rugătoare.

— Fără discuţie, i-ai produs o impresie colosală, zise Harry Dahn. N-ai vrea să încetineşti puţin, te rog? De altfel, să ştii că mai există limită de viteză prin aceste locuri. '

— Deschide-mi cel de al doilea plic. De ce dracu le-ai lipit? Și în al treilea ce mai este?

Harry Dahn nu răspunse, privind drept înainte. *înţeleg că vizita mea îl îngrozeşte, dar totuşi!*

— Ce e în al treilea plic, Harry?

— Am scotocit casa de sus pînă jos, zise el. Și nimic. Atunci, mi-a venit ideea să cobor pe stînci. Am pierdut vreo două, trei ore, dar am găsit. într-o gaură de vreo opt, zece metri, unde îţi poţi rupe gîtul de o sută de ori. Pusese asta în mai mulţi saci de plastic.

— Trudi? Te rog deschide cel de al treilea plic.

Gudrun identifică imediat fotografiile; erau clişeele făcute în timpul cînd fusese răpită.

— Dacă aş vinde ăstea la o revistă, aş avea cu ce să-mi cumpăr un Porche, zise Trudi.

Aşadar a păstrat un set pentru el. Sper că nu a împărţit din ek în toată Europa.

— Şi asta te face să roşeşti, Harry?

— Să nu exagerăm.

— Dar te stinghereşte.puţin.

Maşina trecu de Potsdam şi continuă spre Brandenburg. în spate Trudi continua să se distreze. împrăştiase în jurul ei fotografiile lui Gudrun care o arătau făcînd cea mai surprinzătoare gimnastică. Gudrun opri şi se parcă pe marginea drumului.

— Condu tu, Harry.

Schimbară locurile. Luă fotografiile de la Trudi, aproape smulgîndu-i-le acesteia, care rîdea ca o nebună (se culcase pe spate, agitîndu-şi picioarele), şi porniră.

Gudrun dezlipi cel de al doilea plic pe care scria DUPĂ. Erau aproape aceleași fotografii din primul plic, făcute cam sub acelaşi unghi, în afară de planurile generale pe care Dahn nu le mai repetase.

Toate tablourile lui Clawe apăreau acum tăiate în şase sferturi identice. Se vedea totul în detaliu, fiecare tablou tăiat fiind fotografiat în prim plan și în ansamblu — Harry fotografiase toţi pereţii după ce-şi terminase munca de distrugere.

— Nu prea mi-a plăcut să fac asta, Gudrun.

— Nici mie nu mi-a plăcut să ţi-o cer să o faci. Oprește la Brandenburg, vreau să cumpăr o lupă.

— O lupă?

— O lupă.

— Şi tu, mai termină cu rîsul, Trudi, sau te fac să cobori şi te întorci pe jos la Berlin.

Gudrun îşi sprijini capul pe spătarul scaunului şi închise ochii.

Manne Clawe a păstrat fotografiile. Le-a ascuns chiar. Poate e o capcană. Nu cred totuşi să fie una. Eu, Mikki şi Bodo am fi putut căuta o sută de ani. Numai unul ca Harry Dahn putea să le găsească.

Le-a păstrat.

Foarte bine, domnule Clawe.

Simţi maşina oprindu-se şi portiera deschizîndu-se. Trecură cîteva minute de aşteptare, timp în care pînă şi Trudi tăcu. Harry se întoarse cu lupa cerută.

Simţi în palmă contactul rece al lemnului şi sticlei, dar nu deschise ochii. Dădea vina pe oboseală—nu dormise de două zile exasperîndu-i pe Leo Lutz şi ceilalţi doi asistenţi, dar era totuşi altceva în această dorinţă de imobilitate.

Puţin mai tîrziu, Harry încetini şi se opri din nou.

— Ascultă, zise el.

— Numai asta fac.

De cîtva timp, îşi aduna amintirile, forţîndu-şi memoria să se întoarcă cu un an înapoi. Atunci cînd o răpiseră la Ravens- berg, cînd fusese obligată să rămînă în mijlocul iazului. Revedea Lada 4x4, pe blondul cu coafură punk, pe stîngaci şi pe cel care avea o stea albastră desenată pe dosul mîinii drepte. îşi amintea toate evenimentele. *Coloşii mă iau cu ei, şi acum. Lada se opreşte, aud maşini şi motoare, suflarea surdă a unui mecanism în cinci timpi; mi-am jurat să nu-l uit...*

Acum îl auzea din nou.

— Seamănă mult, Harry. Acesta era zgomotul. Exact acelaşi.

Deschise ochii şi nici nu trebui să-şi întoarcă capul. Clădiri joase de culoare gri; beton înnegrit de timp.

— M-au cărat pînă la o încăpere mare. Poate un depozit. Acolo se auzeau sunete metalice.

— Vino.

Intrară toţi trei într-o sală lungă şi, imediat, Gudrun recunoscu sunetele metalice.

— Asta-i.

Harry scoase un chilot şi apoi se făcu linişte.

— Uzina e nefolosită de mai mult de doi ani. Datează de prin anii şaizeci. La început, a fost o fabrică de maşini-unelte, de tractoare, în special. Am plecat exact de la ideea ta, Gudrun: nu putea fi vorba de o întreprindere în plină activitate, te-ar fi văzut muncitorii la sosire. Ba mai mult, ai fost adusă noaptea. Deci, nu putea fi vorba de o uzină în lucru funcţionînd şi noaptea. Am făcut apoi o listă a tuturor întreprinderilor izolate sau abandonate, pe o rază de cincizeci de kilometri împrejurul Ravens- bergului, în afară de est. Acum am pus presele în mişcare numai ca să le auzi.

— M-au coborît pe o scară care avea unsprezece trepte.

— Aceasta.

Harry deschisese o uşă dincolo de un birou, la capătul unui coridor cu pereţi de placaj. Coborîră cele unsprezece trepte.

— Şaptesprezece paşi mai încolo se află o altă uşă, închisă cu cheie, zise Gudrun.

O uşă grea de metal.

— Mai facem alţi nouă paşi, continuă ea, şi găsim o a treia uşă.

Erau pe un coridor lung cu pereţi din beton, mărginit de uşi metalice.

— Asta seamănă cu o închisoare, Harry.

— Şi este una, într-un fel. Aici au fost închişi oameni. Dar mai ales au fost... interogaţi.

— Chiar şi anul trecut?

Nu. Locul nu mai fusese folosit din 1984 cînd a avut loc un oarecare proces de liberare permiţînd, printre altele şi plecarea spre Vest a patruzeci de mii de persoane.

Gudrun trecu dincolo de o uşă şi regăsi camera unde fusese închisă.

— Pot să văd ce e dincolo de oglinda fără amalgam, Harry?

— Nici o problemă.

O conduse într-un fel de birou unde se găseau o masă şi nişte scaune precum şi nişte clasoare—goale.

— Gudrun, am făcut cercetări şi i-am găsit pe poliţiştii care au lucrat cu regularitate aici şi care l-au putut ajuta pe Manne Clawe. Printre ei se află unul care se numeşte Willi Klotz.

— Presupun că-mi vei spune ce semn particular are.

— Are un tatuaj pe dosul mîinii drepte.

— O stea albastră.

— Exact. M-am întrebat de ce ţii atît să regăseşti locul unde te-au dus cînd te-au răpit. Am crezut că e doar o chestiune de amor-propriu.

— Ştii unde se găseşte acest Klotz?

— El, nu. Dar ştiu numele mai multor oameni care acţionează cu el. Şi care l-au însoţit cînd ai fost răpită.

Harry Dahn reuşise să localizeze doi dintre aceşti oameni. Chiar la Berlin.

— Trimiteţi fiecăruia dintre ei un set de fotografii înainte şi după.

— Pot să încerc să-i fac să vorbească.

— Faci ce-ţi cer, Harry, nimic în plus.

— Nu-ţi garantez că vor şti unde se găseşte Manne Clawe ca să-i transmită mesajul tău.

— Vom vedea.

— Gudrun, cred că e suficient să aştepţi. Mai devreme sau mai tîrziu, Manne Clawe tot se va întoarce la casa lui şi va vedea ce i-am făcut cu tablourile.

— Ţi-e frică de el?

Harry Dahn zîmbi.

— Puţin, da. Nu e chiar oricine. Dar el nu ştie de existenţa mea. Pe tine te va ataca.

— Cît mai curînd posibil, sper, zise-ea. Nu-mi plac afacerile care lîncezesc.

Ieşiră la suprafaţă lăsînd deschise toate uşile blindate. Gudrun avu curiozitatea să arunce o privire asupra tuturor maşinilor, tăcute acum.

— Cine le-a pus în funcţiune la venirea noastră?

Doi muncitori veniţi special de la Berlin—Harry le spusese, prezentîndu-se sub un nume fals, că intenţionează să cumpere instalaţiile. Cei doi muncitori plecaseră deja cu suma de cinci sute de mărci, fiecare.

— Conduci tu sau eu? întrebă Harry.
— Trudi, ca să facem o schimbare.

Gudrun luă loc în spate şi Trudi porni motorul.

— De altfel, zise Harry Dahn, poate lui Manne Clawe nici nu-i plăcea propria-i pictură şi se va bucura să o vadă distrusă.

— M-aş mira.

— Sau va înţelege că-i întinzi o cursă ca să-l obligi să vină la tine. Şi va rămîne liniştit.

Ea luă iar fotografiile din plicul pe care scria „înainte" şi scoase fotografia tabloului în care Clawe o pictase pe ea. O examină din nou, dar de data aceasta cu lupa. Atunci apăru detaliul. Pe corpul gol şi alb fuseseră trasate linii subţiri de culoare albastru deschis. Una semicirculară, în jurul gîtului; o alta verticală coborînd pînă în mijlocul pubisului; o a treia orizontală, peste talie, deasupra şoldurilor.

O tăietură pe aceste linii ar fi dat o Gudrun Schnelle împărţită în cinci bucăţi.

Ca iapa de la Ravensberg, dar mai ales ca Jakob Adler.

— Fără nici o îndoială, va veni la mine, zise ea. Să ne întoarcem.

9

Ca să facă acea expediţie cu Harry Dahn, Gudrun îşi luase un fel de concediu din timpul ei de lucru. Imediat însă după revenirea la Berlin se puse pe treabă. Aşa cum prevăzuseră, ea şi Bodo, se produceau schimbări importante. Spre mijlocul lui iunie, cu o lună şi jumătate înainte, viitorul ex-parlament est-german votase dărîmarea şi privatizarea a aproximativ opt mii de combinate care fuseseră pînă atunci proprietate de stat. Gudrun se pregătise pentru aceste schimbări reîmprospătîndu-şi cunoştinţele personale, încheind acorduri de asociere cu alte cabinete mai experimentate ca al ei, dar mai ales folosind pe scară largă informaţiile pe care Dieter continua să i le furnizeze. Astfel, în urma unei călătorii la Bonn şi Köln, făcută la începutul lui iulie, se asociase cu un grup important de avocaţi de afaceri, unul dintre avocaţii acestui grup figurînd pe fişele lui Dieter. Toate deciziile privind restructurarea şi apoi punerea în vânzare, după o transformare în societăţi pe acţiuni, a fostelor combinate, se luau la Bonn de către un fond fiduciar, Treuhandanstalt. Gudrun şi Leo Lutz erau de acum şi la sursa de pornire şi la capătul de sosire. Studiile pe care le făcuse şi puţina experienţă pe care o cîştigase deja erau atuuri care îi permiteau să evalueze posibilităţile de supravieţuire al vechilor întreprinderi într-un sistem de liberalizare. Unele din acestea erau condamnate pur şi simplu la dispariţie, altele puteau fi vîndute, cele mai uşor de pus în vînzare, fiind cele care se refereau la servicii, distribuţie şi presă, domenii în care Bodo se lansase încă de la început. Trebuiau făcute bilanţuri şi Gudrun constată că îi erau de mare folos cursurile pe care le făcuse.

— Trebuie să facem o echipă întreagă, Leo.

în fiecare zi, îşi dădea tot mai mult seama de imensitatea sarcinilor pe care le aveau şi de micimea personalului de care dispunea — Leo Lutz şi cu ea nu erau totuşi decît doi tineri avocaţi- consilieri abia ieşiţi de pe porţile universităţii; plus că ea era femeie. Şi încă un fapt, conducătorii fostelor combinate erau pregătiţi pentru o economie planificată; lucruri ca imperativele rentabilităţii, exigenţele calităţii, le erau aproape necunoscute; cifrele pe care le prezentau erau de multe ori false; singurul lor scop fusese acela de a da, pe hîrtie, răspunsuri satisfăcătoare la nişte planuri de-a dreptul fantasmagorice. Niciodată nu se preocupaseră de pericolul pe care-l reprezentau pentru mediu, şi acum efectivele se dovedeau a fi supraabundente.

— Bodo, ai avut vreodată idee despre adevărata situaţie a ţării noastre?

— Drept să-ţi spun, nu într-atît.

— Miracolul est-german! Ce să-ţi spun! Şi noi sîntem germani. Şi nu mai proşti ca Wessi, şi nici mai puţin muncitori ca ei.

— Tu vezi prea departe.

Bodo avea dreptate. Vedea prea departe.

Opt mii de combinate e peste puterile mele. Chiar şi o mie. Chiar şi cincizeci.

Se hotărî să aleagă şase pentru care avea deja cumpărători cu bilanţuri aproape convenabile, după informaţiile lui Dieter. Fu nevoită să apeleze la un cabinet din Hamburg specializat în gestiune, pe al cărui asociat principal îl contactase aşa cum făcuse cu Vincenz Kluger.

Voi fi fericită dacă voi reuşi să termin cu bine una sau două din aceste şase afaceri.

Cu atît mai mult cu cît activitatea ei nu se limita numai la aceasta. în afară de cele opt mii de combinate care trebuiau privatizate şi din care, cu noroc, vreo cîteva sute puteau fi rezolvate pînă în toamnă, mai erau încă zeci de mii de activităţi de creere de întreprinderi privatizate.

Afacerile lui Bodo şi ale lui Mikki, de exemplu, dar şi multe altele, adesea de familie, încît apăreau incertitudini. Adoptarea ratei de schimb a unei mărci est-germane pentru o Deutsche Mark paraliza de multe ori pe potenţialii investitori. încă nu era nimic clar în ceea ce privea dreptul de proprietate şi dreptul de folosire al pămîntului —*sîntem ca în far-west.* O altă dificultate apăruse o dată cu emigrarea: o mare majoritate a muncitorilor calificaţi trecuseră în Vest.

— Nu te mai plînge. Astfel avem mai puţină concurenţă.

Bodo, ca deobicei, dădea dovadă de multă placiditate. Fiecare în biroul lui, dar vecini de acum pentru că se mutaseră amîndoi în Yorkstrasse, păreau că se iau la întrecere — cine munceşte mai mult şi mai repede. Optsprezece ore pe zi, minimum Şi din cînd în cînd, o noapte albă.

— Să ştii, bărbăţelule, că o femeie e tot atît de rezistentă ca şi un individ.

— Tu cel puţin, sigur.

— Ai poftă de o giugiuleală; aşa-i Hartmann ?

Clătinare de plantigrad. Ea rîdea:

— Bine. Hai! Hopa în pat! Dar repede. Am doisprezece metri cubi de dosare care mă aşteaptă.

A propos, se gîndea că ar trebui să plece din Yorkstrasse: e în fostul Berlin de vest — *noi sîntem Ossi, locul nostru e la noi.*

— Va merge să caute birouri imediat ce va avea puţin timp liber.

— Mi-ar place mult pe Friedrichsstrasse. Sau, de ce nu, pe Unter den Linden? Ar fi o adresă frumoasă. Berlinul va redeveni capitală şi vom avea tot viitorul în faţă... Hei, destrăbălatule, e a treia oară sau nu am numărat eu bine?

... Şi mai era ceva, ca să nu uite.

— Nu fa pe surdul, Hartmann. Vom restitui cele trei milioane de mărci care ne-au fost împrumutate. Am impresia — care de altfel nu e doar o impresie — că i-am obţinut prin extorsiune.

E adevărat că plăteau dobînzi, dar erau aşa de mici!

— Am revăzut toate cifrele, noaptea trecută. Nu aveai nevoie de acel ultim împrumut de un milion şi jumătate. Cel puţin, nu în întregime. Gîndeşte-te şi tu: acolo şi acolo şi chiar dincolo, te poţi lipsi de — am calculat eu — şase sute trei mii de mărci. îi vei da înapoi, Bodo. Te rog. Chiar mîine. Şi apoi, am avut curiozitatea şi am aruncat o mică privire...

— De patru ore.

— O lungă privire asupra rambursărilor tale. Cred că ai putea face mai mult. O sută de mii ici, douăzeci colo, sumele cresc rapid. Fir-ar al naibii! Ce de lovele cîştigi, Bodo Hartmann!

Tot acest monolog era rareori întrerupt de vreun cuvînt de al lui Bodo, care nu pierdea nici o fărîmă din jocurile dragostei. Ea se simţea dusă parcă de o febră rece, o ferocitate veselă, de certitudinea că nici o oboseală nu o va putea abate sau încetini.

Trecuseră patru zile de cînd se întorsese din expediţia cu Harry Dahn. Acesta făcuse deja să ajungă la destinaţie cele
două seturi de fotografii, în două exemplare. Mai devreme sau mai tîrziu, tot se va întîmpla ceva.

Mikki pleca din Berlin. Mergea în Italia şi Franţa ca să aleagă materiale şi să angajeze o asistentă suplimentară, o şefă de atelier care să coafeze echipa de cinci tinere care lucrau deja. Urma să lipsească vreo douăsprezece zile. Deşi era luna august, spera să poată recruta persoana de care avea nevoie. De altfel fusese deja contactată.

— De Antoine Marais, aşa-i ?

— El inspiră încredere.

— Evident, e milionar; îi e uşor.

Subit, Gudrun se lăsase pradă furiei. Şi încă în prezenţa lui Leo şi a celor două secretare care lucrau pentru cabinet. Amîndouă se numeau Ursula; Gudrun le striga Ursula 1 şi Ursula 2. îi spuse lui Mikki:

— Mulţumesc că mă părăseşti acum.

— Am trecut de trei sau patru ori zilele trecute; pariez că nici nu m-ai văzut, îi răspunse el, liniştit ca deobicei. Nu ai mai părăsit biroul ăsta de zile întregi.

— în orice caz, nu ai nevoie de douăsprezece zile pentru ceea ce ai de făcut.

— Te rog, nu mă învăţa tu meseria mea.

Cearta era inutilă, mediocră chiar — Gudrun revenea la un subiect pe care-şi jurase să nu-l mai abordeze niciodată — şi nu erau potrivite nici locul, nici momentul. Se întoarse furioasă şi. reveni în biroul ei. Mikki o urmă, rămase un moment nemişcat pe prag, o privi, dar ea nu ridică capul cufundat în dosare. în cele din urmă, el plecă să ia avionul spre Paris.

îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii în compania unui avocat din Niirenberg, reprezentant al comunităţii expropriaţilor din Germania de est. Gudrun însăşi avea ca clienţi vreo cincisprezece oameni cărora li se luaseră pămînturile, în perioada 1945— 1949, pentru cooperativele de stat. De fapt, era chiar propria ei clientă pentru Ravensberg. Problema însă era de o amploare de-a dreptul monstruoasă. Erau sute de mii de oameni care direct, sau prin moştenire, puteau să revendice o bucată de pămînt, o casă, o întreprindere mică sau mijlocie, un teren la Leipzig sau Berlin. Tratatul de reunificare al Germaniei prevăzut să fie semnat la sfîrşitul lui august sau începutul lui septembrie, lăsa numeroase zone de umbră.

Gudrun nu pusese Ravensbergul pe lista priorităţilor ei, numai asta-i mai lipsea. Situaţia moşiei era totuşi simplă dat fiind că prima spoliere fusese în timpul regimului hitlerist.

Dar mai am destul timp să mă gindesc.

Pe la ora douăsprezece şi un sfert, în timp ce era în birou cu doi colaboratori de ai lui Kluger, una dintre Ursule îi transmise un mesaj de la Bodo. Acesta anunţa că nu putea veni să prînzească împreună cu ea; întîlnirea lui de la Hennigsdorf se prelungea; era vorba de proiectul unei legături autorutiere pe şoseaua dintre Berlin, Hamburg şi Rostock, şi Bodo avea mari şanse să obţină afacerea, în acelaşi timp, o anunţa că mai are o întîlnire la ora 14 în care se prevedea semnarea unor contracte. De data aceasta era vorba de două companii de autocare. Gudrun reuşise, destul de greu, să-l convingă pe Bodo să se asocieze cu o societate de Moabite.

îşi consultă agenda. Nimic înainte de ora 16, cînd trebuia să se întîlnească cu Kristof Hofer ca să pregătească o reuniune ce avea loc peste două zile cu promotorii imobiliari.

Gudrun luă o hotărîre.

— Ursula, sună-l pe domnul Hofer şi anulează. încearcă să-mi găseşti o jumătate de oră mîine după-amiază, ca să mă întîlnesc cu el.

Am patru ore libere.

De la reîntoarcerea din expediţia cu Harry Dahn, nu scosese nasul afară, dormind — atunci cînd dormea — pe un pat pliant instalat în sala arhivelor şi mîncînd ceea ce i se livra de la cel mai apropiat Imbiss (cel din strada Leipzig).

Refuză invitaţia la masă a oamenilor lui Kluger care speraseră că vor putea vizita oraşul cu o berlineză — auziseră pe secre tară transmiţîndu-i mesajul lui Bodo. Vizitatorii plecară.

— Hai să mergem, Trudi.

— Eşti sigură că e bine să ieşi?

Se înţeleseră din priviri. Era clar că amîndouă se gîndeau la acelaşi pericol.

— Nu eşti obligată să vii cu mine.

— Nu?

Era 12:40. Gudrun mai rămase un moment să sune pe tatăl ei la Erkner. Dar, ca şi data trecută cînd sunase, nu-i răspunse nimeni.

Una din cele două Ursule plecă la masă.

în afara acelei tăceri a tatălui ei, Gudrun mai avea un motiv de nelinişte: Dieter nu o mai contactase de vreo cinci zile. Nu ştia unde stă informaticianul cu ochelari şi nu avea decît un număr de telefon unde să-l găsească. Nu că ar fi avut nevoie de el; din contră chiar, avea intenţia să se lipsească cît mai mult de ajutorul lui. Chestiune de principiu, tot aşa ca şi rambursarea integrală a capitalurilor de care se servise la început, atît ea cît şi Bodo. De altfel, Bodo era de acord: de acum vor folosi calea normală; exista o KfW, Kreditanstalt fiir Wiedereaufbau, la Frankfurt, care se ocupa tocmai de ajutor financiar în regiunile pe cale de dezvoltare.

— Aştept, zise Trudi care îşi balansa geanta cu cele două arme.

Era o călduroasă şi apăsătoare zi de august.

Pe la ora 1 se opriră să mănînce cîrnaţi cu curry. Priviră un grup de vietnamezi veniţi în RDG ca muncitori, aduşi de propriul lor guvern. Pierduţi în lumea nouă, păreau mai fragili şi mai jalnici decît în realitate. Gudrun ajutase însă trei vietnamezi să-şi deschidă un restaurant şi, era sigură că în scurt timp vor fi la volanul unui Mercedes (spre deosebire de angolezii şi mozambicanii exportaţi şi ei de guvernele lor, şi care abia dacă luau 12 pînă la 20% din salarii).

— Conduc eu, Trudi.

— Numai asta lipsea!

Gudrun conducea însă cu o viteză rezonabilă.

în timp ce traversau cartierele de la periferie, Trudi povestea zbenguielile ei cu ultimul dintre tipi, pe care-l descria ca fiind raa- magistral la pat, cel puţin aşa păruse în primele două reprize.

— în a treia l-am declarat KO tehnic; aceşti herculi nu au nici un pic de fond; fără să mai socotim că, în timp ce stau sprijiniţi deasupra ta, sînt preocupaţi să-şi contemple proprii lor muşchi, cei pe care îi au aici şi aici.

— Deltoizi şi tricepşi.

— Asta-i!

Cu timpul însă, Trudi tăcu. Geanta îi era deschisă, crosele celor două arme îi erau la îndemînă şi nu contenea să supravegheze drumul în oglinda pe care o avea în faţă. Itinerarul normal spre Erkner trecea prin nordul lui Muggel See. Gudrun o luă spre sud, înconjurînd lacul prin partea de jos, pe la Grunau, apoi urcă spre nord, trecînd canalul spre Oder, înainte de Spree. Era un peisaj de viţă de vie minusculă şi de căsuţe mici, cabane chiar, construite cu materiale din recuperări, mizerabile reşedinţe secundare, dar toate înconjurate de grădini cu arbori fructiferi, trandafiri agăţători, lilieci şi rododendroni. Un cuplu nu prea tînăr stătea la plajă în pielea goală, pe un gazon de trei metri pătraţi. Peisajul se schimbă după ce traversară Spree. Intrară în pădure.

Trebuia mers spre stînga pentru a ajunge la drum. Gudrun o luă la dreapta, merse o mie cinci sute de metri şi se opri la vreo zece metri în faţa unei grămezi de pietre. Puţin mai devreme întîlniseră o pereche într-un Trabant verde şi galben. Acum totul era tăcut şi liniştit în jurul lor. Trudi porni cu hotărîre înainte şi, după cîţiva paşi, scoase din geantă cea mai mare dintre arme. Gudrun nu ştia marca acelui pistol ce semăna cu un tun.

Nu mai plouase de multe zile şi pămîntul de la rădăcina pomilor era uscat.

— La ce distanţă sîntem?

— La cel puţin două mii cinci sute de metri.

— Nu-mi plac pomii, zise Trudi. Nici iarba, nici gîngăniile astea mici. Vorbeşte-mi mai bine de trotuarele din Berlin cu canalele lor puturoase şi de fumul uzinelor. Măcar acolo respiri.

— Ce ar fi să taci puţin?

— Tipul capabil să audă o voce la doi kilometri şi jumătate distanţă, într-o pădure, ar trebui să meargă în patru labe şi să mişte coada cînd îi arăţi o bucată de zahăr.

Tot vorbind cu o voce tărăgănată care-i trăda nervozitatea, tînăra blondă înainta rapid, strecurîndu-se cu abilitate printre pomi şi crengi, fără să le mişte. Cînd Gudrun ceruse o demonstraţie a calităţilor de trăgătoare de elită ale gărzii ei de corp, fusese mai mult decît satisfăcută: din şaizeci de gloanţe trase, dintre care treizeci la ţintă. Trudi nimerise cincizeci şi patru în inima manechinului şi cinci din celelalte şase rataseră ţinta doar cu doi centimetri — al şaizecelea glonte ar fi castrat un bărbat, dar Trudi afirmase că vizase în mod intenţionat acel loc.

— Eşti sigură că nu vrei celălalt pistol ?

— Sigură, zise Gudrun.

Luminişul aşteptat le apăru în stînga.

Am deviat puţin.

în mijloc, o mică adîncitură noroioasă arăta că în acel loc, pe timp de ploaie, se forma o adevărată mlaştină. O ramură uscată stătea înfiptă în pămînt. Nimic nu indica vreo trecere recentă de excursionişti; coşul de gunoi destinat resturilor era gol.

— O mie şase sute de metri, zise Gudrun ca răspuns la între barea mută a lui Trudi.

Era aproape ora 2:30. Trudi mai verifică o dată încărcătorul revolverului, apoi şi pe cel al pistolului. Salopeta de culoare verde pe care o purta, o făcea să pară mai puternică decît era. Transpira abundent şi părul îi era ud.

Gudrun se mai uită o dată la ceas apoi, cu o mică mişcare a degetului, arătă că pauza s-a terminat.

Porniră iar, urmîndu-se la distanţă de şapte, opt metri. Igno rară cărăruia din stingă lor şi conţin uară pe sub arbori, drept înainte.

Căsuţa forestieră apăru brusc. Trudi, care mergea înainte, ridică mîna stingă în semn de alertă făcînd-o pe Gudrun să se oprească; imediat însă îşi băgă mîna sub salopeta pe care transpiraţia i-o lipea de umeri. Acest gest banal dedramatiză imediat atitudinea ei. Gudrun se apropie şi, dintr-o mişcare, fără vreo vorbă, amîndouă se ghemuiră deodată şi începură să şuşotească.

— Mai avem încă timp să o ştergem de aici.

— Da, zise Gudrun.

— E chiar el, Manne Clawe, l-am văzut la Berlin — de fapt, la Köpenick — pe cînd îmi mîncam cîrnaţul cu curry. Şi nu se plimba din întîmplare; ne privea. Te privea.

Gudrun abia dacă o asculta. Intrase în aceea stare de concentrare extremă, aceeaşi pe care o cunoştea deja de pe timpul cînd pleca în cursă. în urechi avea acel zgomot de mică strivită. în faţa ei, nu era panglica roşie a pistei sintetice, ci casa.

— Cu ocolişurile pe care le-am făcut, reluă Trudi în şoaptă, a avut suficient timp să se instaleze în casă. Cu cincizeci de oameni şi cîteva mitraliere.

— Nu.

Fără oameni şi fără mitraliere. Cel puţin aşa credea ea.

— Ia dracului pistolul ăsta; mă voi simţi mai liniştită.

— Nu.

Trudi înălţă capul, se ridică.

— Pornesc, zise ea.

Şi începu să avanseze spre casă.

Trecuseră deja nouă minute bune de cînd dispăruse Trudi, după ce înconjurase casa prin dreapta. Gudrun aştepta. Cîteva minute mai înainte, un trosnet aproape imperceptibil, o făcuse să se întoarcă cam brusc, şi ea îşi reproşă nervozitatea.

Număr pînă la cincizeci şi plec.

Trudi apăru fără să facă nici cel mai mic semn. Stătea dreaptă cu revolverul într-o mînă şi pistoletul în cealaltă, la distanţă mai mică de un metru de colţul casei.

Poate că Manne Claxve e lîngă ea şi o ameninţă. Aşteaptă să mă duc la el pentru că pe mine, şi numai pe mine singură, mă vrea.

Gudrun începu să meargă. Faţa lui Trudi rămînea tot impasibilă pe măsură ce se apropia. Gudrun fu cuprinsă de o certitudine brutală.

Sigur Manne Clawe e ascuns după unghiul casei.

Se opri la doi metri de tînăra femeie.

— De-a ce ne jucăm, Trudi?

Zîmbet.

— Gudrun, tu care ai calculat totul, te-ai gîndit vreodată că poate lucram încă de la început pentru Manne Clawe?

— Evident.

— E minutul adevărului, nu? Ai prevăzut o astfel de scenă?

Gudrun încuviinţă şi parcurse ultimii doi metri.

— Nu lucrez pentru Manne Clawe, zise Trudi. Şi casa e goală. Ce scenă?

Gudrun ocoli unghiul casei şi zări scările. Nu se vedea nimic şi nimeni. Trabantul albastru deschis al tatălui ei nu era acolo, şi nici bicicleta. Nu mai era decît antena parabolică.

— Ce scenă? întrebă iar Trudi. Mă întreb oare ce ţi-ai putut imagina.

Uşa albastră rămăsese întredeschisă. Gudrun urcă scările şi o împinse. Camera cea mare era goală, dar în ordine. Doar unul din cele două ecrane de televizor era luminat, cel mic, Jocul video fusese oprit pe „pauză", prin telecomandă. Super-Mario în salopetă albă şi cu caschetă, înarmat pînă în dinţi, stătea suspendat în aer în faţa ultimului obstacol al celui de al patrulea tablou, al celei de a opta lumi. Lui Gudrun i-ar fi fost suficientă o singură apăsare de buton ca să pună în mişcare micul personaj şi să-l trimită la eliberarea prinţesei, sfîrşitul şi recompensa tuturor aventurilor lui.

Dar ea nu atinse nimic şi nici nu se aşeză în colţul atît de confortabil al canapelei. Stătea nemişcată. O simţi pe Trudi în spatele ei. întrebă:

— Te-ai uitat jos?

— Ţi-am spus doar; casa e goală.

— Calculatorul?

— Plecat. Mutat, adică. Ce scenă, Gudrun? Să presupunem că Manne Clawe ar fi fost în casă cînd am intrat eu şi că eram înţeleşi amindoi, încă de la început, să te taie bucăţi ?

— Nu era aici.

— Dar imaginează-ţi. Ce ai prevăzut contra acestui fapt ?

Acum. Dacă va apare, cum o va face... Sau (i-ai dat silinţa degeaba şi te-ai înşelat pe toată linia.

— Ieşi, Trudi. Şi mergi spre nord-vest.

— îmi vei răspunde la întrebare?

— Mai tîrziu. După. Du-te.

Umbra lui Trudi scăzu, apoi dispăru. Gudrun începu să privească împrejur. Uşa care dădea spre baie şi bucătărie era închisă, la fel şi cea spre dormitor. în schimb, trapa care ducea spre subsol, unde Ulrich Schnelle îşi ţinuse calculatorul, era deschisă.

Covorul era strîns. Etajerele de cărţi erau complet goale.

Urma de pe perete indica locul de unde fuseseră luate cele trei tablouri mici.

Şi una dintre cele două ferestre care dădeau spre dosul casei, era larg deschisă.

Ce aştepţi, Manne ?

Era gata să pună întrebarea cu glas tare. Nu avu însă timp să o facă. Afară se auziră împuşcături. La început, două împuşcături izolate, trase pare-se de aceeaşi armă, apoi răsunară altele. în cîteva secundă fu o adevărată salvă de focuri.

Apoi se făcu iar linişte.

Şi, pe parchetul încăperii se lungi o umbră.

— Nimeni şi nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin, zise vocea lui Manne Clawe.

Gudrun se întoarse încet. El era pe prag. Purta un jeans negru, un tricou alb şi un bluzon de pînză, tot negru. în mîna dreaptă mai ţinea încă pistolul cu ţeavă lungă de care tocmai se folosise; cealaltă mînă o ţinea în buzunarul bluzonului, dar ea ghici pe sub pînză, cuţitul.

îl întrebă:

— Eraţi pe acoperiş, nu-i aşa?

— Nimic nu vi se poate ascunde. Pe cine aţi postat între pomii din faţă? Presupun că pe prietenii dumneavoastră, Bodo şi Mikki. Nu sînt cei mai buni trăgători din lume.

— Asupra cui aţi tras?

— Mai întîi, asupra blondei înalte.

— Sigur v-a atins.

El începu să rîdă şi, cu mîna dreaptă — cealaltă o ţinea tot în buzunar — îndepărtă o parte a bluzonului: pata de sînge creştea în jurul ranei.

— Sper că vă doare foarte tare, zise Gudrun.

— E pentru prima oară în viaţa mea cînd cineva reuşeşte să mă nimerească. A fost foarte rapidă şi îndemînatică.

— Dar aţi ucis-o.

Clawe încerca să fie nonșalant, dar privirea-i scotocea fiecare amănunt al camerei.

— Numai dacă nu purta o vestă anti-gloanţe, zise el. Avea una ?

— De ce nu ieşiţi să vedeţi singur?

— M-am gîndit să o atrag de partea mea. Nu voi şti niciodată dacă m-ar fi preferat pe mine în locul dumneavoastră. Are şi o privire ageră. Chiar m-a

văzut, la Köpenick, pe la ora 1, în timp ce mîncaţi?

— Da.

— Cred că se înăbuşă sub vesta anti-gloanţe pe o căldură ca asta. Gudrun, am bănuit imediat că-mi întinzi o cursă. Plecarea falsă a lui Just, întîlnirea prelungită a lui Hartmann, absenţa tatălui dumneavoastră, era deja prea mult.

— Care dintre secretarele mele vă informează?

— Cea care nu a plecat azi la masă. Pe unde să trec?

— Unde să mergeţi?

— Ca să vin lîngă dumneavoastră şi să vă tai în bucăţi, draga mea.

— Vi s-a ordonat să mă omorîţi?

— Nu. Ce se va întîmpla dacă voi închide uşa în spatele meu ?

— încercaţi.

Puse pistolul la brîu şi atinse uşor uşa. Următoarea lui mişcare fu de o rapiditate nebănuită: aruncă o privire în spatele batantului de lemn şi, într-o fracţiune de secundă se şi întoarse cu faţa spre Gudrun, mereu atent să rămînă în afara liniei de tragere a oricui s-ar fi aflat afară.

— Nu văd nimic, dar poate e vreun mecanism în balamale. Sînteţi prea isteaţă ca să fi contat doar pe talentele lui Trudi Theek şi a prietenilor dumneavoastră. Toată casa e o capcană, nu-i aşa ?

Privi lamele parchetului.

— Pun piciorul greşit şi se întîmplă ceva. Sînt tăiat în două de o rafală, mă umplu de săgeţi cu curara, sau poate, se deschide o trapă şi cad într-o groapă de o sută de metri plină de crocodili.

Gudrun îl privea ţintă. Erau la patru metri unul de celălalt şi între ei se afla o canapea.

— Sau poate, vreţi numai să mă faceţi să cred că este o capcană. Sînteţi destul de vicleană, în genul dumneavoastră!

— Dumneavoastră l-aţi ucis pe Jakob Adler.

El clătină din cap.

— Din plăcere, zise el. Numai din plăcere; vă asigur. Nici măcar nu eram plătit pentru asta. Mărturisesc că ezit. Chiar sînteţi capabilă să blufaţi într-atît? Cît despre rana mea fiţi liniştită: nu e chiar aşa de gravă.

Erau la patru metri unul de altul, între ei se afla o canapea, dar, între ei mai exista şi o reţea de fire întinse printre care te puteai strecura. O făcuseră Gudrun şi Trudi răsucindu-se uşor ca să nu atingă nimic şi să evite orice declanşare. în unele locuri puseseră cutii de carton a căror deschizătură era acoperită cu ziare; astfel, era imposibil să se vadă ce ascund.

— V-a plăcut ce v-am făcut la tablourile din casa de la Riiggen ?

— Deloc, zise el zîmbind. Numai gîndul că mi-a intrat cineva în casă, a fosi suficient să mă înfurii. Darmite să-mi mai atingă şi tablourile şi să mi le distrugă, aşa cum aţi făcut-o...

întinse o mînă, atinse uşor unul din fire şi aruncă o privire cutiei de care acest prim fir era legat.

Cutia însă nu o putea atinge.

— Adineauri, cînd eram pe acoperiş, am văzut-o sosind pe frumoasa Trudi. Am auzit-o intrînd. A stat înăuntru zece minute. E mult zece minute ca să cercetezi o casă aşa de mică şi să constaţi că un asasin fioros ca Manne Clawe nu e înăuntru. Ştia că aceste fire corespund unor capcane cu foc ? Pariez că nu. Nu aveţi destulă încredere în ea.

A luat o hotărîre. Se va năpusti drept în faţă, fără să ţină cont de firele de pescuit.

— Ia să vedem, zise Manne Clawe. Văd acolo o trapă deschisă. Probabil că v-aţi gîndit să vă aruncaţi înăuntru ca să fiţi la adăpost cînd va exploda toată casa — şi cu mine. Sau poate vă veţi arunca pe fereastra aceea deschisă şi o veţi lua la fugă. Probabil ca să mă atrageţi într-un loc precis, în cazul în care vă voi urmări. Cîţi prieteni de ai dumneavoastră sînt afară cu puşti ? Aş zice doi. Poate trei.

în secundele următoare. Imediat ce va începe să-mi vorbească despre altceva decît despre fire şi deschizături.

— Numai că nu e prea uşor să găseşti oameni obişnuiţi pe care să-i faci ucigaşi.

Reacţionă cu o jumătate de secundă înaintea lui. Şi totuşi, simţi mîna lui Manne Clawe atingîndu-i glezna atunci cînd se aruncă pe fereastră.

Dacă nu s-ar fi împiedicat de firele de undiţă, m-ar fi prins. E de o rapiditate incredibilă.

Căzu în iarbă, se ridică, începu să fugă. Sperase să aibă cel puţin şapte, opt metri avans: nu avu decît trei.

Va trebui să te mulţumeşti numai cu atît. încearcă să te convingi că eşti specialistă la şaizeci de metri, rut la patru sute, nici la opt sute.

Străbătu cei douăzeci de paşi care despărţeau casa de pădure, se năpusti pe sub crengi, zări la timp pe cele care aveau formă de Y. Prezenţa acestora îi confirmă, ca şi creanga uscată de la mlaştină, că e în direcţia bună şi urma itinerarul stabilit.

Numai că îl simţea pe Manne Clawe la un metru în spatele ei.

Aşa şi e echitabil!

O cuprinse puţin spaima, dar, în secundele următoare, zări cel de al doilea reper. Trunchiul de mesteacăn era acolo. Se prinse cu mîna dreaptă, apoi cu braţul, se învîrti şi ateriză trei metri mai departe, pe spate.

Dacă a scăpat, sînt moartă.

Auzi însă trosnetul sec al lemnului uscat, rupt, sunetul surd al căzăturii. Se ridică cu repeziciune, în cazul în care Manne Clawe ar fi reuşit să se prindă de marginile gropii.

Nu.

Riscă o privire în gaură. Clawe era acolo, la patru metri sub ea. Așadar, Mikki se dovedise a fi tot așa de priceput la săpat ca și Bodo.

— Ia-ți capul de acolo.

Bodo era cel care sosea, precedîndu-l pe Mikki. Se ghemuiră toți trei regăsindu-și în această postură, copilăria. Un sentiment extraordinar de bucurie o năpădi pe Gudrun.

L-am prins pe acest fiu de cățea!

Rupse o bucată de pămînt și o aruncă în groapă.

. — Ce mai faci, Manne Clawe?

— Un truc de țînci, zise el. M-am lăsat prins într-un truc de țînci!

Dar, după cum o arăta zgomotul, se putea ghici că încearcă să urce, săpînd trepte cu cuțitul.

— Evident, casa nu era o capcană, zise Gudrun. Nici unul dintre noi trei nu se pricepe la exploziv, la capcane cu foc.

Privi pe Mikki.

— Trudi ?

— Probabil că are cîteva coaste deplasate, dar e bine.

Gudrun luă o altă bucată de pămînt care cîntărea vreo trei, patru kilograme, și i-o întinse lui Bodo. Acesta o aruncă în groapă.

Același ceremonial pentru Mikki.

Precedînd o Skoda, Trabantul verde și galben înainta pe drum, la distanță de vreo zece metri. Din el coborîră Harry Dahn și o femeie polițist, urmați de alți trei polițiști care coborau din Skoda.

Harry făcu semn că da: toată convorbirea dintre Gudrun și Clawe fusese înregistrată așa cum prevăzuseră.

Din groapă nu se mai auzea zgomotul cuțitului.

— Comisarul Braun, zise Harry prezentînd un bărbat de vreo patruzeci de ani.

Gudrun, Mikki și Bodo se ridicară deodată. Soseau și alte mașini. Pădurea se umplu imediat. Parcă ar fi fost cu zecile în așteptare. Sau poate fuseseră atrași de focul de arme — aproape toți erau excursioniști.

— Care dintre voi ați avut arme? întrebă Braun.

— Nu am avut arme, zise Bodo.

Polițiștii se apropiară cu grijă de marginea gropii, cu armele întinse. Gudrun se întoarse și porni spre casă urmată de Mikki și Bodo. Scăpărarea de exaltare sălbatică avută cînd fusese sigură că l-a prins pe ucigașul lui Jakob Adler, dispăru. Acum simțea doar dezgust și tristețe. Din mers, Mikki o cuprinse pe după umeri și o strînse, fără nici un cuvînt.

Ieșeau toți trei din pădure și se îndreptau spre casă cînd fură ajunși de Harry Dahn.

— Presupun că ai înțeles, Gudrun?

— Manne Clawe s-a sinucis, zise ea cît putu de indiferentă.

— Și-a tăiat gîtul.

— Mulțumesc pentru tot, Harry, zise Mikki. Am lăsat armele la locul convenit. Nu le uita.

Dahn se opri scuturînd din cap, apoi, se grăbi să-i ajungă din urmă.

— L-ați fi putut ucide cu armele acelea?

— Eu nu, zise Bodo. Mikki, sigur.

— Dar nu ați făcut-o; l-ați lăsat să intre în casă. Dumnezeule! Nu pot să înțeleg! Și dacă s-ar fi folosit de pistol după ce a rămas cu Gudrun?

— Nu a făcut-o, zise ea.

Intră singură în casa tatălui ei, fără să-i pese de firele de undiţă pe care le tăia cu lama curbată a chavetei. Acum coborî şi în pivniţa mare şi albă. Trudi avusese dreptate: tot materialul informativ fusese luat.

După cele socotite de Gudrun, Ulrich Schnelle se mutase deja de cîteva zile. Cele două telefoane pe care le dăduse de dimineaţă erau doar ca să înşele pe secretara care-l informa pe Manne Clawe.

Nici nu ştiu unde a plecat. Ar fi putut să-mi lase măcar un mesaj, orice.

Urcă şi scotoci minuţios toată casa. Nimic.

Remarcă faptul că jocul video era oprit pe „pauză". Se aşeză în faţa ecranului şi luă telecomanda. Super-Mario porni imediat ce apăsă pe butonul negru din dreapta.

Pierdu una din cele nouă vieţi pe care i le lăsase tatăl ei, dar termină drumul şi ajunse la prinţesă.

Game over, indică ecranul.

Trudi era aşezată în micul BMW al lui Bodo. Era puţin palidă şi, pe sub salopetă se vedea un bandaj.

— Dar n-am nimic, zise ea veselă. Fă-mă să mă gîndesc să nu joc niciodată poker mincinos cu tine.

— Nu era nici o scenă, zise Gudrun. Niciuna.

Urcă în maşină, în spate, lîngă Trudi. Bodo se instală la volan, Mikki luă loc la dreapta.

Şi se întoarseră la Berlin.

10

Era într-o duminică de la sfîrşitul lui august. Mikki fusese la Paris şi Milano. Revenise în ajun. Toţi trei au hotărît să-şi acorde o zi de vacanţă.

Merseră la Köpenick. Mikki şi Gudrun descoperiră cu uimire că ceea ce rămăsese din depozit şi locuinţa lui Bodo, erau acum locuite de o pereche tînără.

— Le-am cedat munca mea de spălător de geamuri-, îmi plătesc doar patru sute cincizeci de mărci pe lună. Dacă muncesc amîndoi, pot să cîştige cu uşurinţă de patru, cinci ori această sumă.

— Sînt indignată, zise Gudrun. Dorinţa ta de cîştig e dezgustătoare. Tu nu mai eşti din cei care trăiesc de pe urma a patru sute cincizeci de mărci; nu uita că îţi verific contabilitatea. De altfel, dacă mă gîndesc bine, nu am văzut nici urmă de aceşti bani în veniturile tale.

Bodo nici nu-şi dădu silinţa să-i răspundă. Arăta succesorilor lui mecanismul ascuns în baie, care mai funcţiona încă. Se mai putea coborî în puţ, dar tunelul era astupat pentru vecie.

— Ai auzit ce am spus, Hartmann? în calitate de consilier juridico-fiscal, te condamn.

— îmi dau patru sute cincizeci de mărci în care se includ şi vinderea apartamentului, plus şaizeci şi şase de mărci pentru camion. Le-am făcut un preţ special pentru camion; nu era chiar în stare bună.

— Şi cît timp îţi vor plăti?

— Asta depinde, zise Bodo enigmatic.

Cînd ieşiră din depozit, merseră să viziteze pe cele care fuseseră paznice. Cele care, timp de cinci ani, au format sistemul de protecţie a lui Bodo, permiţîndu-i astfel să-şi sape în linişte, pe kilometri întregi, tunelul lui de nebun.

Dacă istoria ar fi evoluat altfel şi Berlinul de est l-ar fi înglobat pe cel de vest, cu siguranţă Bodo ar fi săpat pînă la Hamburg, poate chiar Copenhaga sau Stockholm. Nu poţi să ştii niciodată cu un astfel de individ.

Le-au întîlnit pe rînd, pe doamnele Pflugbeil şi Naffke, şi pe domnişoara Roswitha Pliicke, care, luni şi luni de zile au scrutat strada de la ferestrele lor. Bodo le vorbea cu prolixitatea unui reprezentant comercial.

Prefăcutul! Mă enervează! Şi mie, pare-se marea lui dragoste, nu-mi spune trei cuvinte în doisprezece ore. Fiu de căţea!

Patru sute cincizeci plus şaizeci şi şase, împărţit în trei, face exact o sută şaptezeci şi două de mărci pentru fiecare din fostele paznice. Banii le vor fi vărsaţi lunar, Bodo însuşi va veghea asupra acestui lucru, şi le vor completa mica lor pensie.

— Bineînţeles, zise Bodo, voi veni să vă repar televizorul de cîte ori se va strica. Dar îmi permit să vă reamintesc că pentru iluminarea ecranului trebuie să apăsaţi pe buton. Acesta... Desigur. Mereu acelaşi buton; nu se schimbă niciodată.

Domnişoarei Pliicke îi plăcea mult să se uite Ia meciurile de fotbal. Ţinea cu Bayern, din Munchen, din cauza lui Gerd Miiller. Nu înţelegea de ce nu mai face parte din echipă, el care avea nişte pulpe aşa de frumoase.

Vizita la paznice avea loc duminica dimineaţa.

în ajun, mai precis, noaptea trecută, merseseră să-i vadă pe Hobbiţi.

— Fiinţe care se nasc cu papucii în picioare, aşa ceva nu există, zise Bodo.

Pe drumul spre strada Copenhaga, pe la 1 dimineaţa, Mikki şi Gudrun încercau să-i mai explice o dată ce sînt aceia Hobbiţi. Dar în fiinţa profundă a lui Bodo era ceva ca un blocaj. Nu credea în poveşti cu zîne; după părerea lui, asta nu era nici german, dar mai ales, nu era berlinez. Degeaba i-au evocat pe Nibelungi, pe walkyrie şi poveştile fraţilor Grimm, el rămînea sceptic. într-adevăr, era un caz disperat.

— Vă prezint pe prietenul meu, Bodo Hartmann, zise Gudrun. E mai puţin idiot decît pare—uneori are chiar sclipiri de inteligenţă—, dar nu crede că existaţi.

Minna îl privi cu severitate pe Bodo. între ei erau vreo şaptezeci de kilograme diferenţă.

— Bodo Hartmann, zici? întrebă ea.

— Bodo Hartmann, zise Gudrun. Presupun că numele lui vă e familiar.

Karl-August și soția lui se concentrară șușotind. Faptul că era luna august şi că era o căldură caniculară, nu schimbase cu nimic vestimentaţia lor. Purtau aceleași haine pe care Gudrun le văzuse întotdeauna.

— Pînă în noaptea asta, nu am cunoscut nici un Bodo Hartmann, zise în cele din urmă Minna.

— Dar pe Michael Just?

Concentrare.

— Nici pe el.

— Dar pe mine, Gudrun Maria Schnelle?

A treia concentrare. Ce nume a spus?

— începe bine, zise Gudrun. Ce părere aveţi ?

— Numele de Gudrun Maria Schnelle ne aminteşte vag de ceva, zise Karl-August cu demnitate. Doamnă Wieschow, nu cumva era numele unei prietene de a lui Franz Biberkopf?

— Ba tot ce se poate, zise Minna.

— Donnerwetter! Iar o luăm de la cap, zise Gudrun. Mikki, spune-le că-i ador, dar că aş vrea ca măcar o dată să avem o conversaţie normală.

— Vă adoră, ca şi mine de altfel, dar am vrea să ştim veşti despre Ulrich Schnelle.

A patra concentrare. Murmurul lor era aproape imperceptibil. Gudrun se gîndi chiar că numai simulează.

Poate se mulţumesc să mişte doar din buze, fără să-şi spună nimic. Probabil, cînd eşti căsătorit de şaizeci de ani, nu mai e necesar să-ţi vorbeşti.

Gudrun Maria Schnelle, Michael Just şi Bodo Hartmann, zise Minna. Dacă ne gîndim bine, e posibil—dar numai posibil—ca aceste nume să ne fie familiare. Care din voi e domnişoara Schnelle?

Fir-ar al naibii! E adevărat că-i ador, dar, drept să spun, m-am săturat.

— Domnul Ulrich Schnelle? zise Karl-August. Nu e domnul acela care cumpăra odată cărţi ? Acela cu mustaţă albă şi ochelari ?

— Mi se pare că domnul Schnelle cu ochelari era bunicul lui, zise Minna. Faceţi o confuzie, Karl-August.

— Desigur draga mea, memoria dumitale e mai bună. De altfel, şi sînteţi mai tînără ca mine.

Mikki ridică o mînă ca să o oprească pe Gudrun să vorbească. Era de-a dreptul straniu cvintetul format de ei—trei giganţi şi doi pitici—, pe strada Copenhaga, pustie la aceea oră a nopţii.

Poate că, Wieschow şi noi, constituim cele două feţe ale Berlinului. Ei, Berlinul trăsurilor şi al intactei şi insufleţitei Potsdamer- platz; noi, ceea ce el va deveni în viitor.

Mikki se ghemui şi luă cu delicateţe mina înmănuşată a Minnei. îi sărută degetele minuscule.

— Cred că a sosit momentul, zise el.

Privirea albastră de porţelan a Minnei îl fixă intens pe Mikki.

— Sînteţi Michael Just, zise ea.

— Ştiaţi.

— El e Bodo Hartmann.

— Chiar aşa.

— Sînteţi un băiat drăguţ.

— Mulţumesc, zise Mikki.

— Şi prietenul dumneavoastră Bodo are farmec. Mult.

— îi voi spune acest compliment, zise Mikki. Va fi foarte încîntat.

— Şi Gudrun Maria Schnelle e frumoasă.

— E greu să vă contrazic asupra acestui punct.

— E ea înaltă cu un metru în plus, dar nimeni nu e perfect. Sînteţi sigur că a sosit momentul ?

— Sigur, zise Mikki.

— Ani de zile, singura noastră armă de apărare, a fost să ne prefacem nebuni, eu şi soţul meu,

— Vă rog, vorbiţi-mi de Ulrich Schnelle.

— Ani întregi, a cumpărat cărţi rare ca să sporească colecţia pe care o începuseră, înaintea lui, tatăl, bunicul şi străbunicul.

— Şi v-a revîndut totul, nu-i aşa?

Gudrun tresări.

Minna însă, încuviinţă cu gravitate.

— Avea nevoie cu disperare de un milion de mărci, zise ea.

Bătrîna doamnă se aplecă ca să fie mai aproape de urechea lui Mikki şi şuşoti.

— Avea nevoie de aceşti bani pentru fiica lui.

— înţeleg, zise Mikki.

— Dar asta să rămînă între noi, tinere.

— Vă dau cuvîntul meu.

— Domnul Ulrich Schnelle îşi iubeşte enorm fiica.

Lui Gudrun îi veni să plîngă.

— I-aţi cumpărat aceste cărţi? întrebă Mikki.

— Desigur.
— Pentru un milion de mărci?
— Colecţia merita. Merita chiar mai mult. Dar nu a vrut să primească mai mult.
Mikki vru să întoarcă capul spre Gudrun, dar renunţă de frică să nu rupă acest farmec care dezlega limba Minnei. întrebă cu aceeaşi voce blîndă:
— Doamnă Wieschow, credeţi că domnul Schnelle avea mulţi bani?
— O, nu! A dat fiicei sale tot ce a avut; nu i-a mai rămas aproape nimic, sărmanul!
— V-a spus-o el?
— Evident că nu, răspunse Minna cu un ton jignit de o astfel de supoziţie, dar sînt lucruri care se simt. Mai ales dacă ai ceva experienţă a vieţii.
— Şi ce vreţi să faceţi cu diferenţa care a rămas între un milion de mărci plătiţi domnului Schnelle şi preţul real al colecţiei?
— O vom păstra şi, în ziua cînd vom muri, va fi a lui Gudrun Maria Schnelle pentru că e singura noastră moştenitoare.
Şi iar se aplecă să şuşotească la urechea lui Mikki, ca şi cînd ar fi fost singuri.
— Noi nu am avut niciodată copii. Domnul Wieschow a suferit mult din această cauză, şi se mai întristează şi acum, uneori. Să nu-i vorbiţi de asta; e foarte sensibil.
— Nici un cuvînt, zise Mikki.
— Să nu-i spuneţi nici lui Gudrun Maria Schnelle că e moştenitoarea noastră. Aceasta va fi o surpriză, după ce vom muri.
— Vă promit. Mai e şi altceva pe care trebuie să-l primească? în afară de ceea ce-i veţi lăsa dumneavoastră înşivă?
— Cutia, zise Minna. Dar asta e mai secret ca celelalte. Nu cred că ar trebui să vorbim despre ea, nici chiar în şoaptă.
— Nu vom mai vorbi, zise Mikki. Acesta va rămîne un secret extrem de secret.
— Mikki, zise Gudrun plîngînd, Mikki, întreab-o unde e tata.
Fu ca şi cum Gudrun vorbise într-o limbă străină. Părea că Minna nici nu auzise. Aşa încît, Mikki îi puse întrebarea, ca un interpret. O întrebă pe Minna dacă ştie unde plecase Ulrich Schnelle. unde poate fi găsit.
— Ştim doar că a plecat, zise Minna. Nu ştim unde. Ne-a spus adio. Părerea noastră e că nu-l vom mai vedea niciodată.

11

— A fost odată, zise Mikki, o gigantă înaltă de doi metri patruzeci căreia i se spunea, pentru că purta mereu nişte chiloţi smaraldini şi cînta ca o bavareză, deşi era din Berlin, Marea Scufiţă verde.

— Ce înseamnă smaraldin? întreabă Bodo.

— Verde caca de raţă, zise Gudrun.

— Verde ca smaraldul, corectă Mikki. încercaţi să nu mă mai întrerupeţi. într-o zi, mama îi spuse Marii Scufiţe verzi să ducă bunicii un hamburger special cu ceapă de Gibraltar.

— Strîmtoare şi mîncare, zise Gudrun.

— De cum puse hamburgerul special în coşuleţ, a cărui cir- cunferinţă nu depăşea doi metri (era un coşuleţ făcut special pentru hamburgeri speciali), mama îi dădu Marii Scufiţe verzi toate sfaturile din lume.

— Fereşte-te de lup, cu alte cuvinte.

— într-adevăr; după fiecare din cele o sută nouăzeci şi unu de călătorii precedente ale Marii Scufiţe verzi prin pădurea Molequine...

— Molequine? zise Bodo.

— Verde. După fiecare din cele o sută nouăzeci şi unu de călătorii, sindicatul lupilor depusese o plîngere. După cum o arătau caietele lor de sarcini, lupii trebuiau să atace sistematic toate scufiţele care traversau pădurea Molequine, mici sau mari, de orice culoare ar fi fost, şi trebuie să recunoaştem că, încă din timpuri străvechi, se achitau cu conştinciozitate de această sarcină. Ca buni lupi germani ce erau, făceau aceasta cu multă mîndrie profesională. Vizuinele lor erau pline de diplome şi medalii ale muncii. Mai ales cea a familiei care avea concesiunea exclusivă
şi drepturi depline asupra cărării de Myrtil. şi care se lăuda că descinde director din Marele Lup Rău.

— Care se numea Schwarzenegger, preciză Gudrun.

în duminica aceea, erau iar toţi trei pe plaja lor, pe malul lui Miiggel See. Şi, bineînţeles că erau goi, şi, tot ca de obicei, de zece, unsprezece ori, Bodo şi Mikki o luaseră pe Gudrun de mîini şi de picioare şi o aruncaseră în apa care era numai cu puţin mai caldă ca cea a oceanului Arctic, dar numai cu puţin. Mîncaseră şi băuseră două Berliner Weisse. Erau fericiţi. Gudrun stătea lungită între cei doi bărbaţi ai ei. De fapt, pe ei. Ceafa îi era pe abdomenul lui Mikki şi picioarele, pe Bodo. Din cînd, în cînd, schimba poziţia ca să evite favoritismele. Era conştientă că trăiau un moment excepţional pe care poate că viaţa nu li-l va mai oferi.

— Aşadar, Schwarzenegger, descendent al celei de a şaizeci şi opta generaţie a fondatorului dinastiei lupilor cărării de Myrtil, era foarte descurajat. El personal atacase de cincizeci şi trei de ori pe Marea Scufiţă verde. Cincizeci

şi trei de eşecuri. Ultimul, de-a dreptul oribil. Cu toată mărimea şi greutatea lui, Marea Scufiţă! verde îl luase de coadă şi-l izbise cu capul de pămînt. Schwarzenegger fu nevoit să-şi ia concediu medical, dar, faptul că fusese trîntit aşa, ca o clătită, îi atinsese moralul. Nu aştepta nimic bun de la această cincizeci şi patra întîlnire.

Corpurile lui Mikki şi Bodo străluceau de picături de apă pe care soarele nu le uscase încă. Stătuseră mult timp în apă, unul lîngă altul, povestind, aşa cum făceau întotdeauna.

Ţin sfat, dar nu e sigur că vorbesc de tine, Gudrun. Doar nu eşti geloasă?

Nu. Poate că, între băieţi există un nivel de înţelegere şi prietenie pe care nici o fată nu poate pretinde să îl atingă. Nici chiar ea.

Nici chiar eu care le dau toată dragostea de care sînt capabilă, care îi iubesc pe amîndoi şi care, în mod sigur, sînt tot aşa de iubită de ei... Nu-i puţin. E enorm chiar. Va trebui să te mulţumeşti cu atît. Uneori, mă simt ca mama lor. (Dar să nu exagerăm, uneori doar).

— Marele lup, Schwarzenegger, de pe cărare de Myrtil, zise Mikki, se pregătise în mod excepţional pentru această a cincizeci şi patra întîlnire. Urmase cursuri de box thailandez, de kung-fu, de karate...

— De materialism dialectic, zise Gudrun.

— De dialectică şi psihologie. Se postă în locul unde, gloriosul lui strămoş mîncase, în timpurile bune, o mie o sută treizeci şi şapte de scufiţe. Astfel, avea toate şansele de partea lui. Totuşi, se aştepta la orice şi, în slaba speranţă că va fi la înălţime de data aceasta, ronţăia melancolic un tractor, ca să-şi ascută dinţii. Și apoi...

— Și apoi... ziseră în cor Bodo şi Gudrun.

— Și apoi, sosi Marea Scufiţă verde şi se întîmplă ceva de necrezut.

— îi trase o palmă, zise Gudrun.

— îl sărută, îi dădu o bucată de zahăr şi trecu mai departe. Niciodată în istoria lumii nu fusese astfel umilit un mare lup rău. Schwarzenegger se gîndi la sinucidere.

— Iar mi-e foame, zise Bodo.

— Dar nu se sinucise, zise Mikki. îşi reuni comitetul central, îşi facu autocritica, şi, neavînd altă soluţie, creară un nou partid socialist. Mai e bere?

Gudrun se întinse. Simţi în corp ceva ca un frison uşor. Duminica era pe sfîrşite, dar poate vor mai fi încă alte zeci, mii chiar de astfel de zile.

De ce nu? Îmbătrînim, toţi trei—toţi patru dacă socotim şi Berlinul... Şi, a propos... pentru că nici nu vei găsi un moment mai bun să le-o spui, şi pentru că, de fapt, trebuie să te hotărăşti să le anunţi veste...

— A propos, zise ea luînd din frapieră ultimele trei beri. A propos, aştept un copil.

Donnerwetter! Ce satisfacţie să-i auzi pe aceşti doi fii de căţea că nu spun nimic şi stau cu gura căscată!

Și, bineînţeles, le ghici întrebarea pe care nici unul nu o va pune vreodată.

Și anume: cine e tatăl?

Dar ea nu avea nici o intenţie să răspundă.

în nici un caz în următorii o sută de ani. După aceea, poate.

Deşi...

Bun de tipar: 25.10.1993; Coli tipo: 22 Tiparul executat sub cd. 1150/1993 la S.C. TIPOCART BRAŞOVIA S.A. Braşov-str. Zizinului nr. 110 ROMÂNIA

Specialist internaţional în probleme financiare, Paul-Loup Sulitzer este în acelaşi timp, un romancier recunoscut pe plan mondial. Prin precedentele lui romane (Money, Le Roi Vert, Popov, Hannah, L'Impératrice, La Femme Pressee, Kate, Les Routes de Pekin, Cartel, Tantzor), a devenit un campion al bestsellerului. Romanele sale sînt publicate în 43 de ţări.

Gudrun Schnelle. Douăzeci şi trei de ani. Germană din Est, sau mai degrabă, berlineză. Pentru totdeauna. Aici, e oraşul ei, copilăria, povestea vieţii ei.

O poveste care ia o turnură stranie la reîntoarcerea dintr-o călătorie de studii în străinătate, cînd e urmărită, ameninţată, sechestrată. Devine astfel, fără să o ştie, un mijloc de presiune pe care îl folosesc împotriva tatălui ei, persoane influente în mediul afacerilor şi al politicii.

Şi totuşi, de ani de zile, Gudrun se încăpăţînează să nu-l vadă pe Scumpul Tată — înalt demnitar la Stasi şi deţinător de secrete explozive. Un refuz prea excesiv pentru a nu avea la bază o pasiune interzisă.

Această aventură pe care o trăieşte în timp ce Zidul se prăbuşeşte, o împarte cu prietenii ei din copilărie: Bodo, solid şi taciturn, care va face pe baza informaţiilor lui Ulrich Schnelle, prima mare avere din noua Germanie; şi Mikki, estet şi fragil, frămîntat de sentimente pentru Gudrun, dar şi de atracţia pentru bărbaţi.

Roman de aventuri şi dragoste, Berlin, este, în acelaşi timp, romanul unui oraş cu ruinele şi speranţele h ' acela al unui loc pierdut şi regăsit, ca toate teritorii' aparţinînd poeziei şi copilăriei.

Editura "DORANA"

Lei 2480